EDITURA MIRON

Judith McNaught

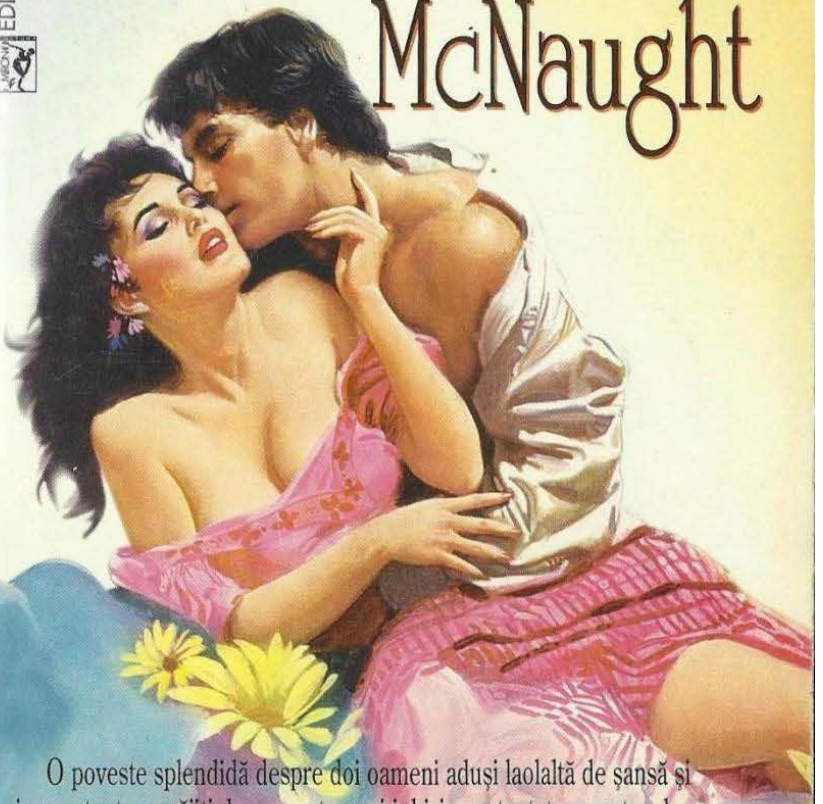

O poveste splendidă despre doi oameni aduși laolaltă de șansă și circumstanțe... vrăjiți de speranța unei iubiri neașteptate, spectaculoase...

AMNEZIE

JUDITH McNAUGHT
AMNEZIE

Until Now by Judith McNaught

Traducere de Cornelia Cerneţchi-Pascu
Tehnoredactor: Monica Toader
Corectori: Georgeta Toma, Sanda Vidrighin

CAPITOLUL 1

Helene Devernay stătea sprijinită pe un munte de perne din satin, împrăştiate peste cearşafurile de pe pat şi privea bustul bronzat şi musculos al lui Stephen David Elliott Westmoreland, conte de Langford, baron de Ellingwood, viconte de Ashbourne şi al cincilea viconte de Hargrove. Acesta luă cămaşa lăsată pe marginea patului cu o seară înainte şi o îmbrăcă.

— Mai mergem la teatru săptămâna viitoare? îl întrebă ea. Stephen o privi surprins în timp ce-şi înnoda eşarfa la gât.

— Sigur că da. Se apropie de oglindă şi-i întâlni privirea în timp ce aranja capetele de mătase până ce formă o fundă perfectă. De ce mai era nevoie să întrebi?

— Fiindcă stagiunea începe săptămâna viitoare şi Monica Fitzwaring vine în oraş. Mi-a spus croitoreasa care lucrează şi pentru ea.

— Şi? zise el privind-o fix în oglindă; trăsăturile feţei nu-i trădau nicio reacţie. Helene oftă şi se sprijini într-un cot, apoi spuse pe un ton puţin dezamăgit, dar sincer:

— Gurile rele spun că îi vei face în sfârşit propunerea pe care atât ea, cât şi tatăl ei, o aşteptau de trei ani.

— Asta spun gurile rele? întrebă el degajat, dar îşi înălţă uşor sprâncenele, semn prin care i se traducea foarte discret, dar eficient dezaprobarea pentru Helene, deoarece punea în discuţie un subiect pe care el îl considera oricum în afara preocupărilor ei. Helene remarcă mustrarea nerostită şi avertismentul sugerat, dar profită de ceea ce se numea, de câţiva ani, pentru amândoi, o legătură deosebit de deschisă şi plăcută.

— În trecut au existat zeci de zvonuri că îţi ofereai mâna câte unei femei aspirante, comentă ea în şoaptă, dar până acum nu te-am rugat să-mi confirmi sau să negi vreuna dintre ele. Fără să-i răspundă, Stephen se întoarse de la oglindă şi luă haina de pe şezlongul cu tapiţerie înflorată, o îmbrăcă, se apropie de pat şi, în sfârşit, îşi

concentră atenţia asupra femeii care stătea întinsă pe el. Privind-o de sus simţi cum iritarea începe să i se topească. Sprijinită într-un cot, cu părul ei de aur curgându-i valuri-valuri pe spatele gol şi peste sâni, Helene Devernay oferea o privelişte încântătoare. Era inteligentă, directă şi sofisticată, calităţi care, puse la un loc, o făceau o amantă delicioasă atât în pat, cât şi în afara lui. Ştia că această femeie era prea practică pentru a nutri speranţe secrete în privinţa vreunei oferte de căsătorie din partea lui, lucru care nici nu se lua în discuţie dată fiind situaţia ei; Helene era prea independentă ca să dorească sincer să se lege de cineva pe viaţă – trăsături care le întăreau şi mai mult legătura. Cel puţin el aşa gândise.

— Acum îmi ceri să-ţi confirm sau să neg că i-aş face vreo ofertă Monicăi Fitzwaring? fu întrebarea lui. Helene îi surâse seducător, gest care, de obicei, îi făcea trupul să-i răspundă corespunzător.

— Da. Stephen îşi puse mâinile în şolduri şi o privi cu calm.

— Şi dacă spun da?

— Atunci, domnul meu, ţi-aş spune că faci o mare greşeală. Ţii la ea, dar aceasta nu este iubire sau pasiune subită. Ea nu-ţi poate oferi decât frumuseţea, rangul şi perspectiva unui moştenitor. Nu are, ca tine, puterea voinţei sau inteligenţa şi, cu toate că ar putea ţine la tine, nu te va înţelege niciodată. Te va plictisi în pat şi în afara acestuia, iar tu o vei intimida, răni şi mânia.

— Mulţumesc, Helene. Trebuie să mă consider norocos că dovedeşti un asemenea interes pentru viaţa mea particulară şi că eşti atât de dornică să-mi explici cum ar trebui să mi-o trăiesc. Replica lui caustică o făcu să se întristeze puţin, dar îşi păstră zâmbetul pe buze.

— Poftim, vezi? Sunt irevocabil avertizată şi împiedicată de acest ton al tău, dar Monica Fitzwaring ar fi ori complet zdrobită de el, ori jignită fatal. Îl privi cum încearcă să pară mai dur, dar tonul îi deveni extrem de politicos, îngheţând-o.

— Scuzele mele, doamnă, zise înclinându-şi capul în

semn de respect, dacă ţi-am vorbit vreodată pe un ton altcumva decât respectuos.

Helene se agăţă de haina lui şi încercă să-l tragă pe pat, lângă ea. Nu reuşi şi îşi retrase braţul, dar nu renunţă la subiect, zâmbind şi mai convingător, pentru a-l calma.

— Tu nu vorbeşti nimănui altfel decât respectuos, Stephen. De fapt, cu cât eşti mai agasat, cu atât mai „politicos” devii – până ce devii atât de respectuos, de calculat şi de impenetrabil, încât efectul este alarmant. S-ar putea spune chiar… înfiorător. Helene se cutremură pentru a ilustra, iar Stephen zâmbi forţat. Asta am vrut să spun, explică ea tot zâmbind. Când te înfurii şi devii rece ştiu cum… Helene rămase cu răsuflarea întretăiată când îi simţi mâna grea strecurându-se pe sub cearşaf, acoperindu-i sânul şi dezmierdându-i sfârcul provocator.

— Nu doresc decât să te încălzesc, zise el, iar ea îl cuprinse de gât şi-l trase pe pat.

— Şi să-mi distragi atenţia.

— Cred că o haină de blană ar reuşi mai bine să facă asta.

— Să mă încălzească?

— Să-ţi distragă atenţia, răspunse el imediat şi o sărută, după care începu plăcuta operaţiune de a o încălzi şi de a schimba, pentru moment, subiectul.

Se făcuse aproape ora cinci dimineaţa când ajunse din nou să se îmbrace.

— Stephen? şopti ea somnoroasă, pe când el se aplecă şi o sărută pe frunte, înainte de a pleca.

— Mmm?

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

— Fără mărturisiri, îi aminti el. Am fost amândoi de acord cu asta de la început. Fără mărturisiri, fără acuzaţii, fără promisiuni. Aşa am dorit amândoi.

Helene fusese de acord, dar în această dimineaţă simţea că nu mai suportă.

— Mărturisirea mea este că Monica Fitzwaring mă face enervant de geloasă. Stephen oftă şi rămase pe loc, ştiind că ea era hotărâtă să-i spună ceva, dar nu o ajută în

acest sens. O privi curios.

— Îmi dau seama să ai nevoie de un moştenitor, începu ea, surâzând uşor stânjenită, dar nu ai putea să renunţi la căsătoria cu o femeie care să pălească în comparaţie cu mine? Cu cineva care să fie mai arţăgoasă? O arţăgoasă cu un nas uşor coroiat şi cu ochii mici mi-ar fi foarte pe plac. Stephen nu rezistă umorului ei, dar ar fi dorit ca subiectul să fie clasat definitiv, aşa încât spuse:

— Monica Fitzwaring nu e o ameninţare pentru tine, Helene. Nu mă îndoiesc că ştie despre legătura noastră şi nu ar îndrăzni să se amestece, chiar dacă şi-ar închipui că poate.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— S-a oferit să-mi dea această informaţie, răspunse el şi, văzând că Helene nu părea convinsă, adăugă: Fiind interesat să pun capăt îngrijorării tale şi acestui subiect, adaug că am deja un moştenitor excelent în fiul fratelui meu. Mai mult decât atât, nu intenţionez să mă conformez tradiţiei nici acum, nici în viitor, adică să mă încătuşez cu o soţie pentru unicul scop de a produce un moştenitor legal cu propriu-mi trup. Pe măsură ce Stephen se apropia de finalul discursului sincer, vedea cum chipul ei trece de la starea de surprindere la cea de amuzament. Următoarea ei remarcă făcu explicită starea de confuzie în care părea că intrase.

— Dacă nu o vei face doar pentru a produce un moştenitor, ce alt posibil motiv ar avea un bărbat ca tine să se căsătorească? Stephen ridică absent din umeri sugerând că oricare dintre motivele pentru a se căsători i se părea absurd, ridicol şi inutil.

— Pentru un bărbat ca mine, răspunse el, uşor amuzat, dar nereuşind să mascheze sfidarea faţă de farsa dublă a binecuvântării instituţiei căsătoriei şi a sfinţeniei acesteia – două iluzii care încă planau în interiorul lumii sofisticate şi fragile în care trăia – nu există nici măcar un motiv care să mă ademenească la a face acest pas. Helene îl studie cu atenţie şi curiozitate, cu o oarecare îndoială amestecată cu înţelegere.

— Mereu m-am întrebat de ce nu te-ai însurat cu Emily Lathrop. În afara frumuseţii şi a siluetei ei renumite, este una dintre puţinele femei din Anglia care posedă cu adevărat calităţile originii şi educaţiei din abundenţă, făcând-o pe deplin demnă de a intra în familia Westmoreland şi de a-ţi oferi un moştenitor. Toată lumea ştie că te-ai duelat cu soţul ei pentru ea, totuşi nu l-ai omorât şi nici nu ai luat-o de soţie un an mai târziu, după ce bătrânul lord Lathrop dăduse ortul popii. Stephen păru înveselit de limbajul ei deplasat la adresa morţii lui Lathrop, dar atitudinea lui faţă de duel rămase indiferentă ca şi a ei.

— Lathrop îşi băgase în cap ideea prostească de a-i apăra onoarea lui Emily şi de a pune capăt zvonurilor la adresa ei prin a-l provoca la duel pe unul dintre aşa-zişii ei iubiţi. Niciodată nu voi înţelege de ce bietul bătrân m-a ales pe mine dintr-o legiune de candidaţi valabili.

— Oricare metodă ar fi folosit, e evident că vârsta a fost criteriul dominant în mintea lui. Stephen o privi interesat.

— De ce spui asta?

— Pentru că măiestria ta în mânuirea pistolului şi pe câmpul de duel sunt legendare.

— Orice copil de zece ani ar fi învins într-un duel cu Lathrop, spuse el, făcând abstracţie de laudele privind calităţile lui. Era atât de bătrân şi de firav, încât cu greu putea să ridice pistolul şi să-l menţină pe loc. Se folosea de amândouă mâinile.

— Aşa că l-ai lăsat să plece de pe Rockham Green fără nicio zgârietură?

— M-am gândit că ar fi fost nepoliticos din partea mea să-l ucid, date fiind circumstanţele.

— Dacă ţinem cont de faptul că el te-a obligat să te duelezi, chemându-te să vii cu martori, a fost foarte frumos din partea ta că ai afirmat că nu ţintiseşi corect, pentru a-i cruţa mândria.

— Nu am spus că nu ţintisem bine, Helene, o informă el, apoi adăugă: Am ratat. Ratarea însemna o scuză şi, prin urmare, o recunoaştere a vinovăţiei.

Gândindu-se că ar fi putut găsi altă explicaţie pentru un rateu, deşi stătuse la douăzeci de paşi de adversar şi trăsese intenţionat în aer, în loc să ţintească spre lordul Lathrop, Helene spuse încet:

— Vrei să spui că erai cu adevărat iubitul lui Emily Lathrop? Că te simţeai vinovat?

— Ca păcatul însuşi, răspunse el sec.

— Aş putea să-ţi mai pun o întrebare, domnul meu!

— Poţi să o pui, specifică el încercând să-şi disimuleze nerăbdarea de a încheia vădita ei preocupare pentru viaţa lui particulară.

Pretinzând că este cuprinsă de îndoială, Helene privi aiurea, parcă încercând să-şi adune curajul, apoi îl privi cu un zâmbet seducător, stânjenitor de ademenitor pentru el dacă nu ar fi fost urmat de focul încrucişat al întrebărilor atât de revoltătoare, încât îi viola până şi standardul liberal al decorului luptei dintre sexe.

— Ce avea Emily Lathrop în plus ca să te atragă în patul ei? Reticenţa lui la prima întrebare fu eclipsată în totalitate de reacţia negativă la următoarea. Vreau să spun, făcea ceva anume cu tine, sau pentru tine, sau îţi făcea ceva ce eu nu fac când suntem în pat?

— De fapt, răspunse el întinzându-se leneş, Emily făcea ceva ce-mi plăcea în mod deosebit.

Nerăbdătoare să afle secretele unei alte femei, Helene nu luă în seamă sarcasmul tonului lui Stephen.

— Ce-ţi făcea anume, ca să-ţi placă în mod deosebit? Privirea lui se opri sugestiv asupra buzelor ei.

— Să-ţi arăt? o întrebă, iar când primi confirmarea se aplecă asupra ei sprijinindu-şi braţele într-o parte şi în cealaltă a trupului ei, astfel încât coapsele îi ajunseră la câţiva centimetri deasupra capului ei. Eşti absolut sigură că vrei să participi la o demonstraţie? o întrebă seducător în şoaptă. Când o văzu că dă din cap, parcă invitându-l să se calmeze, rămase la graniţa dintre exasperare şi amuzament.

— Arată-mi ce-ţi făcea ea şi ţie îţi plăcea în mod deosebit, şopti la rândul ei, mângâindu-i braţul cu mişcări

incitante. Stephen îi arătă, acoperindu-i gura cu palma, speriind-o cu această „demonstraţie” făcută cu zâmbetul pe buze.

— Se abţinea să-mi pună întrebări, ca tine, despre tine sau altcineva şi asta îmi plăcea în mod deosebit.

Helene îi întoarse zâmbetul, cum putea, sub pavăza palmei lui, iar ochii albaştri păreau acum măriţi de uimire şi necaz, remarcând totuşi în tonul lui avertismentul imbatabil.

— Ne-am înţeles, frumoasa mea curioasă?

Ea dădu afirmativ din cap încercând să preia iniţiativa printr-o mişcare delicată cu limba în interiorul palmei lui. Stephen râse de această nouă ademenire, dar îşi pierduse cheful de jocuri intime şi de conversaţii; o sărută pe frunte şi plecă.

Afară ceaţa groasă coborâse în noapte şi ici-colo, pătura cenuşie era pătrunsă de câte o lumină de la felinarele de pe stradă.

Stephen preluă hăţurile de la lacheul care-l aşteptase până atunci şi mână perechea de cai roibi, care loveau cu copitele nerăbdători să plece şi-şi scuturau coamele mătăsoase. Era pentru prima dată că ajunseseră în oraş; Stephen îi lăsă liberi la trap, observând că animalele erau foarte capricioase pe timp de ceaţă. Orice părea că distrage atenţia cailor: de la tropăitul copitelor pe strada pietruită, până la umbrele prelungi ale stâlpilor de iluminat. Atunci când o uşă se auzea trântită la stânga, păreau că sunt gata să o rupă la fugă. Stephen strânse frâiele şi întoarse trăsura pe strada Middleberry. Caii erau la trap rapid şi păreau acum mai liniştiţi. Deodată o pisică mieună prelung şi răsturnă un cărucior cu fructe, trimiţând avalanşa de mere rostogolindu-se de-a latul trotuarului. Demonul nopţii se dezlănţui: câinii urlau, caii alunecau şi se speriară nechezând şi o siluetă veni din întuneric împleticindu-se dinspre uşa localului, dispăru în spatele altor două cărucioare oprite pe margine… apoi se materializă direct în faţa trăsurii lui Stephen. Acesta strigă, dar era prea târziu.

CAPITOLUL 2

Sprijinit în bastonul său, bătrânul valet stătea în salonul de modă veche şi asculta tăcut şi politicos cum musafirul îi împărtăşea vestea că stăpânul său suferise o moarte prematură. De-abia când lordul Westmoreland îşi termină povestirea, servitorul îşi luă libertatea de a reacţiona, dar, chiar şi atunci, Hodgkin o făcu doar pentru a-şi arăta compasiunea.

— Ce nenorocire, milord, pentru bietul lord Burleton, ca şi pentru dumneavoastră. Dar, se mai întâmplă şi accidente, nu-i aşa, pentru care nu trebuie să vă învinovăţiţi. Ghinioanele sunt ghinioane, de aceea se numesc astfel.

— Mi-e greu să numesc ghinion faptul că am călcat un om cu trăsura şi l-am omorât, răspunse Stephen cu o amărăciune în glas îndreptată mai mult asupra sieşi, decât asupra valetului.

Deşi accidentul din acea dimineaţă fusese mai mult din vina tânărului baron beat, care practic năvălise în stradă direct sub roţile trăsurii lui Stephen, adevărul era că Stephen rămăsese în viaţă, nevătămat, pe capra vehiculului, iar tânărul Burleton murise. Ba, mai mult, ştiind că nu exista nimeni care să jelească trecerea în nefiinţă a lui Burleton în acel moment, Stephen considera aceasta ca fiind o şi mai mare nedreptate.

— Cu siguranţă că stăpânul tău are vreo rudă pe undeva – cineva căruia i-aş putea explica personal cum s-a petrecut accidentul.

Hodgkin dădu din cap, realizând în acea clipă că din nou ajunsese fără slujbă, situaţie care putea rămâne neschimbată pentru restul vieţii sale. Obţinuse acest post doar fiindcă nimeni altcineva nu acceptase să lucreze ca valet, servitor, vizitiu şi bucătar pentru salariul absurd oferit de Burleton. Stânjenit de momentana lipsă de altruism şi de absenţa oricărei urme de tristeţe în circumstanţele date,

Hodgkin îşi drese glasul şi adăugă subit:

— Lordul Burleton nu mai are nicio rudă apropiată în viaţă, după cum am spus. Având în vedere faptul că sunt în serviciul său doar de trei săptămâni, cunoştinţele sale nu-mi sunt încă… Se opri şi rămase împietrit. În şocul pe care l-am resimţit am uitat de logodnica sa! Nunta trebuia să aibă loc săptămâna aceasta. Stephen se simţi măturat de încă un val de vinovăţie şi dădu din cap, întrebând pe un ton care se dorea neutru:

— Cine este şi unde o pot găsi?

— Tot ce ştiu este că e o tânără americancă bogată, pe care baronul a cunoscut-o în străinătate şi care trebuie să sosească mâine cu un vapor din colonii. Tatăl ei e prea bolnav ca să reziste călătoriei şi presupun că vine cu o rudă sau cu o însoţitoare. Aseară lordul Burleton sărbătorea sfârşitul burlăciei sale. Asta-i tot ce ştiu.

— Dar trebuie să ştii cum o cheamă! Nu ţi-a spus Burleton numele ei?

Surprins de nerăbdarea lordului Westmoreland şi de ruşinea slabei sale memorii, Hodgkin spune defensiv:

— Cum vă relatam, sunt nou în slujba baronului şi nu mă bucur de încredinţarea secretelor sale. În prezenţa mea… o numea „logodnica mea” sau „bogătaşa mea”.

— Adu-ţi aminte, omule! Trebuie să-i fi auzit pomenindu-i numele o dată!

— Nu… eu… Staţi, dar îmi amintesc ceva… parcă numele ei mă ducea cu gândul la zilele când îmi plăcea să vizitez Lancashire, în copilărie. Lancaster! exclamă Hodgkin încântat. Numele de familie este Lancaster, iar numele mic este Sharon… ba nu. Charise! Charise Lancaster! Hodgkin se simţi atât de încurajat şi de mândru, încât lovi cu bastonul în podea, zâmbind şi răspunzând imediat, ca şi când numele i-ar fi apărut atunci în faţa ochilor.

— *Steaua dimineţii e vasul!* exclamă el, apoi roşi stânjenit de reacţia neobişnuită.

— Altceva? Orice amănunt ar putea fi folosit atunci când o voi întâlni.

— Ar mai fi câteva nimicuri, dar nu cred că e bine să-

mi permit să bârfesc.

— Să auzim, zise Stephen brusc.

— Doamna este tânără şi „frumuşică”, după cum spunea milord. Am mai înţeles că era foarte îndrăgostită de el şi dorea această căsătorie, iar titlul de baron al stăpânului meu îl interesa pe tatăl doamnei în mod deosebit. Unica speranţă a lui Stephen că această căsătorie ar fi fost una făcută din interes muri la auzul veştii că tânăra era „foarte îndrăgostită” de logodnicul său.

— Dar Burleton? întrebă punându-şi mănuşile. De ce îşi dorea să se însoare?

— Nu pot decât să bănuiesc, dar cred că-i împărtăşea sentimentele tinerei doamne.

— Minunat, murmură el dezamăgit, îndreptându-se spre uşă.

De-abia după plecarea lordului Westmoreland îşi permise Hodgkin să se lase pradă disperării cauzate de prevestirile lui. Era şomer şi fără bani din nou. Cu câteva clipe în urmă aproape că se abţinuse de la a-l ruga sau implora pe lordul Westmoreland să-l recomande altcuiva, dar acest lucru ar fi fost atât înjositor, cât şi inutil. După câte observase Hodgkin în ultimii doi ani, cât îi luase ca să obţină postul în casa lordului Burleton, nimeni nu mai avea nevoie de valet, servitor sau lacheu, atâta timp cât acesta era bătrân şi gârbovit într-o asemenea măsură, încât să nu mai poată umbla fără baston. Umerii lui firavi erau împovăraţi de disperare, iar încheieturile începuseră să-l doară îngrozitor. Hodgkin se întoarse şi merse încet spre camera lui din spatele apartamentului. Era de-abia la jumătatea drumului când auzi bătăi în uşă.

Deschizând, fu întâmpinat de o întrebare nerăbdătoare.

— Da, milord? spuse el.

— M-am gândit acum când plecam, zise lordul Westmoreland pe un ton tipic al omului de afaceri, că moartea lui Burleton te va priva de orice venituri îţi datora acesta. Secretarul meu, domnul Wheaton, va avea grijă să fii recompensat. Se întoarse să plece, dar îşi mai aminti

ceva: în casa mea e mereu nevoie de personal competent. Dacă nu eşti prea interesat de pensionare, poate că te gândeşti să-l contactezi tot pe el în această problemă. Se va ocupa de toate amănuntele. Apoi plecă.

Hodgkin închise uşa şi rămase privind în gol, apoi îşi plimbă privirea prin încăperea cu aspect bătrânesc în timp ce simţea cum tinereţea erupe şi i se urcă prin vene. Nu numai că avea un post nou, dar slujba îi fusese oferită într-o casă dintre cele mai admirate, aparţinând unuia dintre cei mai influenţi şi mai reputaţi nobili din întreaga Europă!

Serviciul nu-i fusese oferit din milă; Hodgkin era aproape sigur, fiindcă vicontele de Langford nu era cunoscut ca un om care-şi cocoloşeşte servitorii. De fapt se vorbea că vicontele e destul de distrat, pretenţios şi foarte preocupat de standardele la care se ridică personalul din subordinea sa.

În ciuda acestui lucru, Hodgkin nu-şi putea înăbuşi senzaţia umilitoare că vicontele i-ar fi oferit serviciul din milă; până ce îşi aminti deodată un cuvânt al acestuia şi-şi simţi inima invadată de bucuria şi mândrie: lordul Westmoreland sugerase intenţionat că-l consideră competent. Folosise acest cuvânt!

Competent!

Se întoarse încet spre oglinda din hol şi, cu mâna pe baston, îşi admiră imaginea reflectată. *Competent*...

Îşi îndreptă spatele, deşi efortul îl costă, apoi îşi îndreptă umerii înguşti. Cu mâna liberă îşi netezi poalele vestonului negru. Dar nu arăta chiar atât de bătrân, îşi zise el – nu părea mai în vârstă de şaptezeci şi trei de ani!

Cu siguranţă că Westmoreland nu-l considerase ramolit sau neputincios. Nu, sigur că nu! Stephen David Elliott Westmoreland, viconte de Langford, credea că Albert Hodgkin ar fi un membru valoros al personalului său. Lordul Westmoreland – posesorul a numeroase priorităţi din Europa şi a câtorva titluri de nobleţe moştenite de la mama sa şi de la doi străbunici al căror moştenitor era – credea că Albert Hodgkin ar fi un membru valoros adăugat personalului faimoasei sale case!

Hodgkin îşi aplecă uşor capul într-o parte încercând să-şi imagineze cum i-ar sta îmbrăcat în livreaua elegantă a familiei Langford, verde cu auriu, dar, ochii i se împăienjeniră. Ridică mâna uşor, iar degetele lui lungi şi subţiri atinseră coada ochiului, unde simţi o lacrimă. O şterse şi alungă ideea nesăbuită de a arunca bastoul şi a începe să ţopăie de bucurie. Demnitatea fu puternic resimţită de Hodgkin; aceasta era mult mai adecvată unui bărbat care urma să intre în rândurile personalului de serviciu al lordului Stephen Westmoreland.

CAPITOLUL 3

Soarele era ca un disc enorm alunecând spre orizontul purpuriu; un marinar venea dinspre docuri şi ajunse lângă trăsura care aştepta în acelaşi loc de dimineaţă.

— Iat-o – *Steaua dimineţii*, îi spuse lui Stephen care stătea sprijinit de portieră urmărind distrat o discuţie între beţivii adunaţi în faţa localului. Înainte de a arăta cu mâna spre vapor, marinarul privi precaut spre cei doi vizitii care aveau la brâu pistoale şi care nu arătau la fel de indiferenţi ca stăpânul lor faţă de pericolele care planau asupra cheiului. Aceea e, acolo, i se adresă lui Stephen, indicând o ambarcaţiune mică plutind spre port, cu pânzele ca nişte siluete înţepând apusul la orizont. A cam întârziat. Stephen făcu semn unui vizitiu şi acesta îi dădu marinarului o monedă pentru osteneala lui. Se apropie încet de docuri dorindu-şi să fi fost însoţit de mama sau de cumnata lui acum, când aştepta ca mireasa lui Burleton să debarce. Prezenţa unor femei grijulii ar fi îndulcit poate lovitura pe care o va da vestea tragică fetei, veste care îi va spulbera visurile.

*

— Ce coşmar! strigă Sheridan Bromleigh către

stewardul uluit care venise să-i spună pentru a doua oară că „un gentleman” o aştepta pe chei – gentleman pe care îl ştia a fi lordul Burleton. Spune-i să aştepte. Spune-i că am *murit.* Nu, spune-i că suntem încă indispuse. Trânti uşa în nasul băiatului, puse zăvorul şi se rezemă cu spatele de perete, privind-o pe camerista speriată care stătea pe marginea patului din cabina pe care o împărţiseră, răsucind o batistă în mâinile muncite. E un coşmar, dar când mă voi trezi, se va încheia, nu-i aşa, Meg?

Meg dădu din cap şi fundele pălărioarei albe începură să-i tresalte.

— Nu e un vis. Va trebui să vorbeşti cu baronul şi să-i spui ceva – ceva care să nu-l jignească, dar să creadă.

— Bine, dar astfel eliminăm adevărul, zise Sheridan cu amărăciune. Adică ar trebui să fie doar puţin supărat dacă-i spun că am reuşit să-i rătăcesc logodnica undeva, de-a lungul coastei britanice. Adevărul este că am pierdut-o!

— Nu ai pierdut-o, ea a evadat! Domnişoara Charise a fugit cu domnul Morrison când ne-am oprit în ultimul port.

— Indiferent de asta, contează doar că mi-a fost încredinţată şi nu mi-am făcut datoria faţă de tatăl ei şi faţă de baron. Nu pot face altceva decât să merg şi să-i spun toate asta baronului direct.

— Dar nu trebuie! strigă Meg. Ne va arunca în închisoare! Mai ales că trebuie să-l faci să se simtă impresionat de noi, acum că nu avem cui să ne adresăm şi nici unde ne duce. Domnişoara Charise a luat toţi banii cu ea şi nu avem niciun sfanţ pentru biletul de întoarcere.

— O să găsesc ceva de lucru. În ciuda cuvintelor ei încurajatoare, vocea lui Sherry tremura de emoţie şi părea că priveşte împrejur, în cabină, căutând un loc unde să se ascundă.

— Nu ai recomandări, spuse Meg aproape izbucnind în lacrimi. Şi la noapte nu avem unde dormi, nu avem bani de locuinţă. Vom sfârşi în mizerie sau mai rău.

— Ce ar putea fi mai rău? întrebă Sheridan, dar, când o văzu pe Meg că deschide gura să mai spună ceva ridică o

mână şi rosti cu o fărâmă din umorul şi optimismul care o caracterizau: Nu, să nu faci asta, te rog. Nici să nu-ţi treacă prin cap „sclavia albilor”. Meg păli şi rămase cu gura deschisă; vocea i se transformase într-o şoaptă:

— Sclavia… albilor.

— Meg! Pentru Dumnezeu, am glumit doar. O glumă deocheată.

— Dacă mergi şi-i spui adevărul, ne vor azvârli pe amândouă în temniţă.

— De ce – izbucni Sheridan, aproape de isterie – continui să aduci vorba de temniţă?

— Fiindcă aici există legi, domnişoară, şi tu – adică noi – le-am încălcat pe unele. Nu cu bună ştiinţă, desigur, dar pe ei nu-i interesează. Aici te aruncă în temniţă – fără să-ţi pună întrebări, fără să aştepte răspunsuri. Aici contează doar un anume gen de oameni, aceia care sunt de calitate. Dacă îşi va închipui că am ucis-o noi, sau că i-am furat banii, sau că am vândut-o, sau ceva oribil? Ar fi cuvântul lui opus cuvântului nostru, iar tu eşti nimeni, deci legea va fi de partea lui.

Sheridan încercă să spună ceva nostim sau măcar liniştitor, dar atât fizicul cât şi psihicul îi erau copleşite de săptămâni tensionate şi de stres combinate cu o boală suferită în timpul călătoriei, la care se mai adăuga şi dispariţia lui Charise în urmă cu două zile. Nu ar fi trebuit să se angajeze la această aventură de la bun început; îşi supraestimase capacitatea de a face faţă capriciilor unei tinere răzgâiate, de numai şaptesprezece ani, bazându-se pe bunul ei simţ şi pe firea practică, sperând că va fi ajutată şi de experienţa de profesoară la Şcoala de tinere a domnişoarei Talbot. Nădăjduise că toate acestea o vor ajuta să facă faţă oricăror dificultăţi survenite pe parcursul călătoriei. Severul tată al lui Charise pusese prea mare preţ pe stilul dur şi competenţa lui Sheridan, astfel că, suferind de inimă, realiză că nu va putea călători în Anglia şi o alesese pe ea, dintre câteva solicitante mult mai în vârstă şi mult mai experimentate; ca să-i însoţească fiica – pe ea, Sheridan, care era doar cu trei ani mai mare decât Charise.

Desigur că ea însăşi avusese o contribuţie importantă la luarea deciziei; insistase ca domnişoara Bromleigh să fie însoţitoarea ei şi în cele din urmă bătrânul acceptase.

Domnişoara Bromleigh fusese cea care o ajutase să scrie scrisorile către baron. Charise îi spusese tatălui ei că această domnişoară Bromleigh nu avea o faţă acră, precum celelalte persoane care se prezentaseră la interviu; ştia că avea să-i fie o parteneră de drum veselă, îi mai spusese că doar domnişoara Bromleigh va fi capabilă să o facă să uite de dorul de casă, de America şi de tatăl ei, ajutând-o să treacă peste toate şi să se mărite cu baronul!

Era perfect adevărat, se gândi ea acum dezgustată. Probabil că tot domnişoara Bromleigh va fi considerată vinovată pentru fuga tinerei cu un necunoscut, act necugetat şi impulsiv, asemănător cu subiectul unui roman pe care cele două tinere îl citiseră de-a lungul călătoriei. Mătuşa Cornelia era atât de diferită de personajele acestor romane şi de „noţiunile prostesc-romantice” pe care acestea le evocau, încât adesea Sheridan le citea pe ascuns, cu perdelele trase împrejurul patului. Acolo, în singurătatea refugiului ei, savura deliciile vieţii unei tinere îndrăgostite şi curtate de nobili chipeşi care-i răpeau inima doar cu o privire. După aceea se întindea pe perne, închidea ochii şi îşi imagina că este eroina din roman, care dansa la un bal într-o rochie strălucitoare, cu părul blond-auriu coafat în coc... sau că se plimbă în parc la braţul lui, privindu-l din când în când pe sub boneta elegantă. Citise fiecare roman de câteva ori şi putea să redea din memorie scene întregi, preferatei înlocuind numele eroinei cu al său...

Baronul luă mâna lui Sheridan şi o duse la buze în timp ce-i mărturisea dragostea şi devotamentul veşnice.

— Tu eşti singura şi unica mea dragoste... Contele era atât de copleşit de frumuseţea lui Sheridan, încât îşi pierdu controlul şi o sărută pe obraz.

— Iartă-mă, dar nu mă pot stăpâni! Te ador!

Apoi venea scena ei preferată... cea pe care şi-o imagina adesea:

Prinţul o îmbrăţişă cu braţele lui puternice şi o ţinu strâns lângă inima lui.

— Dacă aş avea o sută de regate, le-aş da pe toate pentru tine, nepreţuita mea iubire. Eram un nimeni până ce te-am cunoscut.

Stând întinsă pe pat schimba subiectul romanului, dialogurile, până şi locurile, ca să-i convină, dar niciodată nu-l schimba pe eroul din imaginaţia ei. El şi numai el rămânea acelaşi; îi cunoştea fiecare trăsătură, fiindcă îl inventase după placul inimii: era puternic, musculos, masculin şi viril, însă blând, înţelept, răbdător şi spiritual, înalt şi frumos – părul bogat şi ochi albaştri, minunaţi, care pot arunca scântei seducătoare sau priviri pătrunzătoare. Vesel de compania ei, ascultând anecdote spuse de ea sau citind împreună, va trebui să fie puţin mai inteligent şi mai sociabil decât ea; însă nu prea sociabil sau prea mândru şi sofisticat. Sheridan dispreţuia aroganţa şi îngâmfarea, dar mai ales nu-i plăcea să i se comande.

Accepta aceasta din partea tatălui ei sau a elevelor de la şcoală, dar era convinsă că nu ar admite o atitudine de superioritate din partea soţului ei. Desigur, eroul ei imaginar va deveni soţul ei.

Desigur, eroul ei imaginar va deveni soţul ei. O va cere în căsătorie stând pe un genunchi şi spunând: „Nu credeam că există fericire până să te cunosc… Nu ştiam ce înseamnă iubirea până să te cunosc… Eram doar pe jumătate bărbat… până ce te-am cunoscut”. Îi plăcea ideea de a fi cu adevărat apreciată şi dorită de eroul ei imaginar, preţuită pentru mai multe calităţi decât frumuseţea. După ce i-ar fi ascultat cererea însoţită de aceste cuvinte fermecătoare, cum l-ar fi putut refuza? Astfel, spre surprinderea celor invidioşi din Richmond, Virginia, se vor căsători. După aceea le va lua pe ea şi pe mătuşa Cornelia şi le va duce la proprietatea sa de pe culmea dealului, unde îşi vor petrece timpul făcându-le fericite şi unde grijile lor cele mai mari vor fi ce rochii să poarte. El o va ajuta să-şi găsească tatăl, iar acesta va veni să locuiască împreună cu ei.

Singură în întuneric nu conta că nu ştia nicio rugăciune pentru a întâlni un bărbat şi nici că, dacă din întâmplare ar cunoaşte un asemenea reprezentant al perfecţiunii, acesta nici măcar nu ar arunca o privire spre domnişoara Sheridan Bromleigh. Dimineaţa îşi elibera fruntea de bretonul roşcat şi îşi prindea tot părul la spate, într-un coc strâns spre ceafă, apoi pleca la şcoală, astfel încât nimeni nu şi-ar fi imaginat că meticuloasa domnişoară Bromleigh, care era deja privită ca „fată bătrână” de către colege, eleve şi părinţii acestora, era o incurabilă romantică în adâncul inimii ei.

Reuşea să păcălească pe toată lumea, chiar şi pe ea însăşi, pretinzând a fi culmea eficienţei şi a spiritului practic. Acum, ca rezultat al încrederii nemărginite de care dăduse dovadă Sheridan, Charise îşi va petrece rostul vieţii căsătorită cu un domn anonim, în loc de un lord, bărbat care îi putea face existenţa nefericită, dacă aşa ar fi considerat el de cuviinţă. Dacă tatăl lui Charise nu murea de supărare şi furie, el urma să-şi petreacă restul vieţii gândindu-se cu seriozitate cum să facă vieţile lui Sheridan şi a mătuşii Cornelia la fel de nefericite. Iar biata, timida Meg, care fusese camerista lui Charise de cinci ani istovitori, va fi cu siguranţă dată afară, fără recomandări, urmând să aibă viitorul şi perspectiva acestuia distruse, negăsind slujbă. Acestea fiind cele mai avantajoase posibilităţi!

Perspectivele enumerate se bazau pe supoziţia că Sheridan şi Meg ar reuşi cumva să revină acasă. Dacă Meg avea dreptate, şi Sheridan era convinsă că are, era posibil să-şi petreacă restul vieţii în temniţă, iar Sheridan Bromleigh – „sensibila, competenta” Sheridan Bromleigh – avea să-i fie tovarăşă de celulă. Sherry îşi simţea ochii umplându-se de lacrimile vinovăţiei şi groazei pe măsură ce se gândea la calamităţile petrecute, cauzate de firea ei excesiv de naivă şi de încrezătoare, de dorinţa ei prostească de a vedea cu propriii ochi strălucitoarea Londră şi aristocraţia despre care citise în romanele ei. Ar fi făcut mai bine să o asculte pe mătuşa Cornelia, care ani de zile o

avertizase că dorinţa de a vedea acele meleaguri era echivalentă cu despărţirea de propria condiţie socială; mândria reprezintă un păcat în ochii lui Dumnezeu, la fel ca lăcomia şi lenevia; îi mai spunea că modestia unei femei este mult mai atrăgătoare pentru un bărbat decât frumuseţea.

Mătuşa Cornelia avusese dreptate în privinţa primelor două convingeri, recunoscu Sheridan. Încercase să ia în seamă avertismentele mătuşii sale, dar între ele două exista o diferenţă majoră care o făcea pe Sherry să înţeleagă foarte greu temerile referitoare la plecarea în Anglia: faptul că mătuşii Cornelia îi plăceau profeţiile. Era neîntrecută în ritualuri, preţuia rutina de zi cu zi, lucruri care o făceau pe Sherry să dispere până la lacrimi.

CAPITOLUL 4

Sherry o privea pe biata Meg în cabina strâmtă de pe vapor şi îşi dorea să fi fost înapoi în Richmond, faţă în faţă cu mătuşa ei în casa cu trei camere unde locuiau împreună, la o ceaşcă de ceai călduţ, contemplând perspectivele unei întregi vieţi călduţe şi plictisitoare. Dacă Meg avea dreptate în privinţa legilor britanice... însemna că Sheridan nu va mai ajunge acasă niciodată şi nu o va mai vedea vreodată pe mătuşa ei; aceste gânduri o distrugeau.

Cu şase ani în urmă, când venise să locuiască împreună cu sora mai mare a mamei sale, perspectiva de a nu o mai vedea pe Cornelia Faraday o făcea aproape veselă, dar tatăl ei nu-i dăduse de ales. Până în acel moment o lăsase să călătorească alături de el într-o căruţă ticsită cu tot felul de mărfuri, de la blănuri de animale şi parfumuri până la vase de metal şi furci, obiecte de lux şi cele trebuincioase traiului, pe care le vindea la ferme şi cabane aflate în „drumul” lor.

„Drumul” lor însemna orice răspântie la care ajungeau şi care-i îndruma într-o oarecare direcţie – de obicei o luau spre sud, de-a lungul coastei sud-estice iarna

şi spre nord vara. Uneori se îndreptau spre vest, când le făcea cu ochiul câte un apus de soare ademenitor, sau se abăteau spre sud-vest, unde vedeau firul vreunui izvor. Iarna, când era greu sau imposibil să-şi continue călătoriile, se găsea câte un fermier sau proprietar de magazin care să aibă nevoie de două perechi de mâini pricepute, iar tatăl ei irlandez îşi oferea forţa de muncă pentru câteva nopţi de adăpost.

Astfel, până ce Sheridan împlini doisprezece ani, ajunsese să cunoască paturi de la o simplă pătură până la o căpiţă de fân sau o saltea de puf, într-o casă plină de femei guralive şi vesele, îmbrăcate în rochii de satin, cu decolteuri atât de adânci, încât sânii le erau în pericol de a da cu totul pe dinafară. Chiar dacă stăpâna casei era o robustă soţie de fermier, sau o severă soţie de predicator, sau o doamnă într-o rochie de satin roşu cu pene roşii, gazdele sfârşeau întotdeauna prin a-i face cadouri lui Patrick şi prin a o alinta pe Sheridan. Fermecate de chipul permanent zâmbitor, de politeţea nemărginită şi de pofta nestăvilită de a munci orice pentru casă şi mâncare, doamnele începură să-i pregătească porţii duble la masă, oferindu-i desertul preferat şi cosându-i hainele din când în când.

Bunăvoinţa lor se extindea şi asupra lui Sheridan. O tachinau cu tandreţe jucându-se cu părul ei roşcat şi râdeau când tatăl ei vorbea despre ea ca de „micuţul lui morcov”. Îi dădeau un scăunel sub picioare când se oferea să ajute la spălatul vaselor, iar când pleca resturi de material şi ace de cusut pentru ca să-şi poată coase rochiţe sau aşternuturi pentru păpuşa ei, Amanda. Sheridan le îmbrăţişa spunând că ea şi Amanda le mulţumesc, iar doamnele zâmbeau fiindcă ştiau că fetiţa vorbeşte serios. Îşi luau la revedere de la ea, sărutând-o pe obraz şi spunându-i că într-o zi va fi frumoasă, iar Sheridan râdea fiindcă ştia că nu vorbeau serios. În cele din urmă se uitau cum ea şi tatăl ei pleacă făcându-le cu mâna din căruţă, apoi le urau „Mergeţi cu Dumnezeu” sau „Mai veniţi pe la noi”.

De multe ori oamenii la care rămâneau în casă îi

dădeau de înţeles tatălui ei că ar putea să le curteze pe unele dintre fiicele lor sau pe fiica vreunui vecin, iar acesta zâmbea şi spunea încruntat: „Mulţumesc, mai bine nu. S-ar chema bigamie, de vreme ce mama lui Sheridan e vie în inima mea”.

Când pomenea de mama lui Sheridan ochii i se întunecau, iar fetiţa se întrista până ce el redevenea cel de dinainte. Luni de zile după ce mama ei şi frăţiorul nou-născut muriseră de dizenterie, tatăl ei se purtase ca un străin tăcut, stând în faţa focului din căsuţa lor modestă, cu paharul de whisky în mână, lăsând să moară recolta de pe câmp, uitând să mai semene ceva. Nu vorbea, nu se bărbierea, de-abia mânca şi părea că nu-l mai interesează dacă îi moare catârul. Sheridan, care avea şase ani în acea vreme, obişnuită să-şi ajute mama, încerca să-i preia acesteia activităţile zilnice.

Tatăl ei părea absent la eforturile micuţei şi la mâhnirea ei. Într-o zi nefericită, Sheridan arse ouăle pregătite pentru el şi îşi arse şi mâna. Străduindu-se să nu plângă de usturime şi de durerea din inimă, luă rufele şi se duse la izvor ca să le spele cu rămăşiţa de săpun de leşie. Îngenunchind lângă apă şi udând cămaşa tatălui său, îi reveniră în memorie scene din trecutul fericit, petrecute chiar în acest loc.

Îşi aminti cum mama ei fredona în timp ce spăla, iar Sheridan îl supraveghea pe micuţul Jamie în băiţa lui. Acesta stătea în apă şi gângurea fericit, lovind cu mânuţele la suprafaţă şi râzând cu poftă. Mamei îi plăcea să cânte; o învăţase pe Sheridan melodii englezeşti şi le cânta împreună cu ea când făceau treabă. De multe ori se oprea din cântat şi o asculta pe Sheridan, cu capul plecat într-o parte, surâzând mândră. Adesea o strângea în braţe şi-i spunea ceva frumos: „Glasul tău e dulce şi deosebit, aşa cum eşti şi tu”.

Amintiri ale acelor zile idilice îi umeziră ochii pe când privea apa. Cuvintele cântecului preferat al mamei sale îi reveneau în minte, apoi chipul zâmbitor al ei pe când îl privea pe Jamie râzând şi împroşcând apa, după care se

uita la Sheridan, udă leoarcă şi ea. „Cântă ceva pentru noi”, spunea ea. „Cântă pentru noi, îngeraşule…”

Sheridan încercă să se conformeze rugăminţii din amintire, dar vocea i se stinse şi lacrimile îi inundară ochii. Cu dosul palmei le şterse şi observă că acum cămaşa plutea în josul apei, departe de locul unde se afla; pierduse în încercarea de a fi vitează şi matură. Îşi strânse genunchii la piept, îşi îngropă obrajii în şorţul mamei sale şi începu să plângă îngrozită. Înconjurată de florile sălbatice de vară şi de mirosul ierbii proaspete, se legănă încet şi plânse până ce simţi că o ustură gâtul şi cuvintele care ieşeau nu erau decât nişte şoapte răguşite.

— Mamă, mi-e dor de tine, mi-e dor, mi-e dor de tine. Mi-e dor de Jamie. Te rog, vino înapoi la tata şi la mine. Te rog, vino înapoi, vino. Te rog. Nu pot să mă descurc singură, mami. Nu pot, nu pot, nu pot…

Litania durerii fu brusc întreruptă de glasul tatălui ei – nu acela fără vlagă şi stins, de nerecunoscut, pe care-l avusese de câteva luni, ci glasul său de demult – îngrijorat acum şi tandru. Se ghemui lângă ea şi o luă în braţe.

— Nici eu nu pot să mă descurc singur, îi spuse, legănând-o la piept. Dar voi face tot ce pot ca să reuşim împreună, dulceaţă. Mai târziu, după ce îi şterse lacrimile, zise: Ce-ai zice dacă plecăm de aici şi să călătorim, doar noi doi? Fiecare zi va fi o aventură. Înainte îmi plăceau aventurile. Aşa am cunoscut-o pe mama ta. Eram în Anglia, într-o aventură, la Sherwyn’s Glen. Într-o zi ne vom duce acolo împreună. Dar nu aşa cum am mers cu mama ta, ci în stil mare.

Înainte de moartea mamei lui Sheridan, aceasta îi povestise cu nostalgie despre satul din Anglia, unde se născuse, despre peisajul sălbatic din provincie, despre câmpiile cu copaci şi dansurile la care se ducea în sălile pentru tineri. Pe Sheridan o botezase cu numele unui trandafir special care înflorea în curtea parohială. Un trandafir roşu, despre care spunea că înveselea gardul alb care împrejmuia casa.

Preocupările tatălui său de a se întoarce în Sherwyn’s

Glen începură după moartea mamei sale. Sheridan era nelămurită de ce voia el să meargă acolo, fiindcă bărbatul cel mai important din sat era un monstru rău şi mândru, pe nume Faraday, stăpânul întregii obşti; acesta se dovedi a fi un vecin foarte rău când tatăl ei îşi construise casa chiar lângă reşedinţa lui, intenţionat.

Ştia că tatăl ei îl cunoscuse pe Faraday când îi adusese din Irlanda un cal scump, cumpărat de acesta pentru fiica sa; fiindcă tatăl lui Sheridan nu mai avea nicio rudă în viaţă în Irlanda, se hotărâse să lucreze pentru Faraday ca rândaş şi instructor de călărie. De-abia când împlini unsprezece ani Sheridan descoperi că vicleanul, durul, dispreţuitorul şi arogantul Faraday era de fapt tatăl mamei sale.

Mereu Sheridan se întrebase de ce tatăl ei o luase pe mama ei din satul ei drag, pentru a o duce cu el în America împreună cu sora ei mai mare. Aceasta din urmă se stabilise în Richmond şi refuza să se mai deplaseze chiar şi un centimetru. Ciudat era şi faptul că luaseră cu ei, în afară de câteva haine şi puţini bani, un cal pe nume Linia de Sosire – pe care mama ei îl iubise într-atât încât îi plătise transportul, dar pe care îl vânduseră la scurt timp după ce ajunseră în America.

Ori de câte ori părinţii ei vorbiseră despre plecarea din Anglia, o făcuseră pe scurt şi nu păreau fericiţi de asta, însă ea nu-şi imagina ce se întâmplase.

Din păcate tatăl ei se dovedea reticent în a-i spune ceva; aşa că trebui să aştepte şi să-şi înfrâneze curiozitatea până ce îşi vor fi construit o casă în Sherwyn’s Glen şi apoi avea să afle. Se hotărî să-şi atingă scopul punând tot felul de întrebări discret mascate odată ce vor ajunge acolo. După câte îşi dădea ea seama, tatăl ei avea de gând să-şi îndeplinească visul jucând cărţi şi zaruri cu puţinii bani pe care îi câştiga când ajungea la câte o masă de joc. Era evident pentru amândoi că nu avea noroc nici la cărţi, nici la zaruri, dar el spera că într-o bună zi situaţia să se schimbe. „Draga mea, îi spunea el zâmbind, nu-mi trebuie decât o partidă bună la masa potrivită. Am nimerit câteva

în viaţa mea şi acum simt că e din nou vremea mea. Pur şi simplu simt asta”.

De obicei tatăl ei nu o minţea niciodată, iar ea era îndreptăţită să-l creadă şi acum. Astfel, călătoreau împreună abordând subiecte de la obiceiurile furnicilor şi până la crearea Universului. Unora stilul lor de viaţă hoinar li se părea foarte ciudat; la început şi lui Sherry i se păruse aşa, straniu şi înspăimântător, dar acum începuse să-i placă. Înainte de a pleca de la fermă ea crezuse că lumea largă arăta exact ca acel petec de iarbă şi că nimic altceva nu exista mai departe de hotarele acestuia. Acum îi apăreau privelişti noi, drumul şerpuia plăcut şi spera să cunoască oameni interesanţi, ca aceia care se îndreptau în aceeaşi direcţie cu ei – călători porniţi spre locuri cu nume exotice precum Mississippi, sau Ohio, chiar Mexic.

De la ei auzi poveşti minunate despre locuri îndepărtate, obiceiuri necunoscute şi stiluri ciudate de viaţă. Se purta cu ei asemeni tatălui ei, cu prietenie, politeţe şi interes – iar mulţi însoţeau căruţa familiei Bromleigh zile în şir sau chiar săptămâni. Pe drum Sheridan învăţa mai multe: Ezekiel şi Mary, un cuplu de negri cu pielea precum cărbunele lucios şi părul negru, sârmos, zâmbind timid îi povestiră despre un tărâm numit Africa, unde numele lor fuseseră altele. O învăţară ritmuri ciudate, sacadate, care nu erau chiar melodii, dar înveseleau spiritul şi încântau auzul.

La un an după ce Mary şi Ezekiel plecară pe drumul lor, apăru un indian cu părul alb şi pielea zbârcită de muncă şi vreme; era o zi întunecată de iarnă, iar el călărea un cal pătat, frumos, tânăr şi energic, invers de cum era călăreţul său. După îndelungi încurajări din partea tatălui lui Sheridan, îşi legă calul în spatele căruţei lor şi urcă lângă ei. Le spuse că se numeşte Câine care Doarme, fiindcă Sheridan insistase să-i cunoască identitatea. Seara, aşezaţi în jurul focului de tabără, el răspunse întrebărilor lui Sheridan despre cântecele indienilor şi le făcu o demonstraţie care se rezuma la câteva sunete guturale, acompaniate de lovituri cu palmele pe genunchi. Era o

muzică stranie şi lipsită de melodie, iar Sheridan trebui să-şi stăpânească râsul, de teamă să nu-l jignească, dar indianul percepu oricum reacţia ei.

Se opri brusc şi miji ochii…

— Acum, spuse el pe un ton poruncitor, tu faci cântec. Sheridan era demult obişnuită cu focuri de tabără şi cu cântece ale străinilor, aşa că începu să cânte – era o melodie irlandeză, învăţată de la tatăl ei, despre un tânăr care-şi pierduse iubirea. Când Sheridan ajunse la partea despre tânărul plângându-şi inima sfărâmată, Câinele care Doarme scoase un sunet ca şi cum ar fi pufnit în râs. Privindu-l peste flăcările focului, văzu că-i ghicise reacţia, iar de data aceasta ea se opri în mijlocul melodiei.

— Plânsul, o informă indianul pe un ton superior, arătând cu degetul spre ea, este pentru femei.

— Oh! exclamă ea dezamăgită. Cred că irlandezii sunt altfel, fiindcă în cântec se spune că plâng, iar tata m-a învăţat să-l cânt, iar el e irlandez. Se uită spre acesta, aşteptând confirmarea, apoi zise: Bărbaţii din ţara veche plâng, nu-i aşa, tati?

El o privi râzând, azvârli zaţul de cafea în foc şi răspunse:

— Draga mea, acum dacă voi spune că plâng, domnul Câine care Doarme va crede că Irlanda e o ţară cu oameni trişti, plină de băieţi plângăcioşi, care se şterg la ochi cu mâneca de la cămaşă. Nu ar fi un lucru bun, nu crezi? Iar dacă spun că nu plâng, atunci tu ai să crezi că eu şi cântecul te-am minţit şi nici asta nu ar fi prea bine. Îi făcu cu ochiul conspirativ: Ce-ar fi să-ţi spun că am confundat cântecul şi că italienii sunt cei care plâng?

Formulase aceste întrebări ca şi când ar fi jucat jocul preferat cu „Ce-ar fi să…?” pe care-l inventaseră şi îl jucaseră de multe ori în ultimii trei ani, de când călătoreau. De multe ori jocul devenea serios: „Ce-ar fi să şchiopăteze calul…?” Alteori era doar o glumă: „Ce-ar fi să vină o zână care să ne îndeplinească o dorinţă…?” Dar, indiferent de ocazie, scopul era de a găsi soluţia cea mai avantajoasă în cel mai scurt timp posibil. Sheridan progresase atât de

mult, încât tatăl ei se mândrea cu ea, fiindcă el însuşi trebuia să facă eforturi de a rămâne la egalitate cu ea.

Acum Sheridan se concentră câteva clipe, apoi dădu soluţia râzând:

— Cred că acum ar fi bine să spui că ai ceva de făcut, ca să nu trebuiască să dai un răspuns. Dacă spui ceva acum, vei ajunge în tufa de măceş.

— Ai dreptate, zise el, apoi îi ură noapte bună indianului, care nu zâmbise deloc în timpul acestui schimb de replici, dar o privi pe Sheridan peste focul aprins, se ridică în picioare şi dispăru în pădure fără să spună un cuvânt.

A doua zi de dimineaţă Câine care Doarme o lăsă să-i călărească frumosul cal – onoare pe care i-o făcea lui Sheridan din dorinţa de a sta în căruţă, loc mai confortabil; astfel nu trebuia să mărturisească deschis şi salva aparenţele…

Sheridan, care nu încălecase până atunci decât pe bătrânul cal care trăgea căruţa, îl privi pe tânărul animal cu puţină încântare şi cu mai multă panică. Era pe punctul de a refuza, când întâlni privirea scrutătoare a indianului care o invita la temerara încercare. Abordând un ton politicos, găsi scuza că nu avea şa.

Câine care Doarme o mai privi o dată impunător şi o informă, că fetele indiene călăresc pe spinarea calului direct, încălecând animalul ca bărbaţii.

Ochii lui ficşi şi aluzia că ştie că se teme de cal depăşeau puterea de suportabilitate a fetei. Pregătită să-şi rişte viaţa şi membrele, mai degrabă decât să-i dea satisfacţie indianului să-şi formeze o părere proastă despre ea, la fel ca despre toţi copiii irlandezi, se apropie de el şi-i luă frâiele din mână. Nu-i oferi ajutorul pentru a încăleca, aşa că Sheridan conduse calul lângă căruţă şi-l manevră câteva clipe, după care reuşi să-l încalece. În momentul când ajunse pe spinarea acestuia îşi dori să nu se fi urcat deloc. De sus pământul i se părea atât de îndepărtat şi de dur. Căzu de cinci ori în acea zi şi practic simţea cum indianul şi calul său încăpăţânat râdeau de ea. Când se

urcă pentru a şasea oară, era atât de furioasă, încât smuci hăţul, apucă urechile calului şi-l numi diavol în germană, cuvânt învăţat de la un cuplu de nemţi care se duceau în Pennsylvania, apoi încalecă şi îl mână cu forţă. După câteva minute observă că acest cal indian răspundea mai bine la brutalitate decât la timiditate, fiindcă patrupedul încetă să se agite şi începu să meargă la trap uşor, ascultător.

În seara aceea stând în faţa focului şi privindu-şi tatăl pregătind cina, se foi de câteva ori în acelaşi loc, ca să-şi mai dezmorţească şezutul şi să-şi aline durerea de oase; Câine care Doarme o observă atent, căutându-i privirea, deşi ea i-o evitase de când dusese calul în spatele căruţei spre seară. În loc să facă vreo remarcă ironică la adresa lipsei ei de experienţă în călărie, Câine care Doarme o privi binevoitor şi-i puse o întrebare cu totul nelegată de evenimentele din acea zi:

— Ce înseamnă numele tău?

— Ce înseamnă numele meu? repetă ea după ce se gândi câteva clipe. Când el dădu afirmativ din cap Sheridan îi explică provenienţa numelui ei; aşa se chema specie de trandafir din satul mamei sale din Anglia, ţară de dincolo de ocean. El mârâi dezaprobator şi Sheridan întrebă iar iritată: Bine, dar ce ai vrea să însemne numele meu?

— Nu floare, tu, spuse el studiindu-i pistruii de pe faţă şi părul răvăşit. Foc, tu. Foc scânteietor.

— Cum? Oh! exclamă atunci, începând să înţeleagă. Vrei să spui că părul meu arată ca o flacără din cauza culorii lui?

În ciuda stilului indianului mai degrabă distant, a felului de a vorbi şi a calului neîmblânzit, Sheridan rămase ca de obicei la fel de prietenoasă şi incurabil de curioasă, nefiind în stare să ţină supărarea mai mult de o oră.

— Tata îmi spune „morcov”, din cauza culorii părului; spuse zâmbind. Morcovul e o legumă portocalie... aşa... adăugă ea. De aceea îmi spune „morcov”.

— Oamenii albi nu sunt la fel de buni ca indienii la nume de botez. Reţinându-se de la remarca nepoliticoasă de a-i spune, că, după părerea ei, nu era chiar plăcut să ai

un nume de câine şi că prefera numele unei legume, Sheridan întrebă:

— Ce fel de nume mi-ar da un indian?

— Păr în Flăcări, anunţă el. Dacă erai băiat, te chemai Înţelept fără Vârstă.

— Cum? întrebă Sheridan nelămurită.

— Eşti deja înţeleaptă, explică el. Dar nu bătrână. Tânără.

— Îmi place să mi se spună aşa! strigă ea, schimbându-şi imediat părerea de dinainte şi agreându-l pe loc. Înţelept fără Vârstă, repetă ea uitându-se bucuroasă spre tatăl ei.

— Tu fată, o contrazise el pe un ton de superioritate. Fetele nu înţelepte. Îţi spun Păr în Flăcări. Sheridan îl plăcuse oricum şi ştia că tatăl ei îi împărtăşea părerea că e înţeleaptă, deşi indianul nu părea de acord.

— Păr de Flăcări e un nume frumos, spuse ea împăciuitor. Indianul surâse pentru prima dată şi faţa îi păru mai tânără cu zeci de ani; citi pe chipul ei că-i înţelege provocarea şi îi făcu pe plac.

— Tu Înţeleaptă fără Vârstă. Uitându-se când la ea, când la tatăl ei, râse bucuros. Tatăl lui Sheridan îi răspunse cu acelaşi zâmbet, iar Sheridan concluzionă că viaţa era într-adevăr minunată şi că, indiferent cât de deosebiţi păreau oamenii la exterior, în interior erau foarte asemănători. Tuturor le place să se amuze şi să viseze… şi să facă pe vitejii, pe nepăsătorii în faţa necazurilor care oricum erau trecătoare. Aşa se întâmpla de obicei.

CAPITOLUL 5

A doua zi de dimineaţă, la micul dejun, tatăl lui Sheridan admiră centura împletită pe care Câine care Doarme o purta la brâu, peste pantalonii din piele de căprioară şi acesta îi spuse că o făcuse cu mâna lui. În câteva clipe îi veni în minte o afacere, iar indianul acceptă

oferta de a împleti centuri şi brăţări pe care tatăl lui Sheridan să le vândă pe drum. Cu permisiunea „partenerului” lor de afaceri, Sheridan boteză calul Aleargă Repede şi în zilele următoare îl călări tot timpul. În vreme ce tatăl ei şi Câine care Doarme călătoreau în căruţă, ea îi acompania călare, de multe ori luând-o la galop înaintea lor, revenind iar până la ei aplecată peste gâtul calului, cu părul fluturându-i în vânt în acelaşi ritm cu coama patrupedului, râzând vesel sub cerul liber.

În aceeaşi zi îşi învinse teama de a merge în galop şi-l întrebă cu mândrie pe Câine care Doarme dacă ajunsese să călărească la fel de bine ca un băiat indian. Acesta o privea ca şi când întrebarea i s-ar fi părut absurdă şi răspunse negativ, apoi aruncă în iarbă cotorul de măr pe care-l mâncase.

— Poate Înţeleaptă fără Vârstă să ridice cotorul de pe un cal în alergare? o întrebă el, arătând în direcţia unde-l aruncase.

— Sigur că nu, răspunse ea consternată.

— Băieţii indieni pot.

În anii următori Sheridan învăţă să facă asta şi multe alte isprăvi – dintre care unele îl îngrijorau pe tatăl ei. Câine care Doarme îi saluta fiecare succes cu zâmbete aprobatoare, adăugând apoi o nouă provocare, aparent imposibilă, iar mai devreme sau mai târziu Sherry se ridică la înălţimea fiecăreia dintre ele. Veniturile lor crescură datorită neobositei activităţi manuale a indianului, iar curând ajunseră să mănânce mai bine tot datorită lui şi măiestriei pe care o dovedea la vânat şi pescuit.

Oamenii îi priveau ca pe un trio neobişnuit – bătrânul indian, tânăra adolescentă care purta pantaloni din piele de căprioară şi călărea fără şa, atât cu faţa cât şi cu spatele, în galop furtunos, apoi irlandezul binevoitor, care juca jocuri de noroc, dar nu exagera niciodată – dar Sherry nu-i băga în seamă. De fapt la rândul ei i se păreau ciudaţi oamenii care locuiau în oraşe aglomerate şi zgomotoase precum Baltimore, Augusta şi Charlotte; vieţile acestora îi păreau mult prea înăbuşitoare, în comparaţie cu ale lor. Nu părea

deranjată de faptul că tatăl ei nu se grăbea să strângă bani destui pentru a construi casa promisă în Sherwyn's Glen. Acelaşi lucru i-l spuse şi lui Raphael Benavente, un tânăr spaniol chipeş, cu ochii albaştri, în jur de douăzeci de ani, care li se alătură în drumul spre Savannah, venind de la Sf. Augustine.

— *Cara mia*, îi zise el râzând. E bine că nu te grăbeşti, fiindcă tatăl tău nu e un jucător bun. Aseară am stat în faţa lui la masa de joc din casa doamnei Gertrude şi am văzut oameni trişând.

— Tata nu ar trişa pe nimeni protestă ea sărind în picioare indignată.

— Ştiu asta, o linişti el prinzând-o de mână când văzu că vrea să plece. Cred că nu-şi dădea seama că alţii trişează.

— Ar fi trebuit să… Ochii i se opriră asupra pistolului pe care-l văzu la şoldul său şi se enervă şi mai tare la gândul că l-aş trişa cineva pe tatăl său, pierzând banii câştigaţi cu greu. Să-i împuşti pe toţi! Da, să-i împuşti pe toţi, asta trebuia!

— Nu puteam să fac asta, *querida,* zise el amuzat. Fiindcă, vezi, eu eram unii dintre cei care trişau. Sheridan îşi smuci mâna dintr-a lui.

— Tu l-ai trişat pe tata?

— Nu, nu, se eschivă el, făcând eforturi să pară serios. Trişez doar când e neapărat necesar, adică atunci când trişează toţi – şi-i înşel pe cei care mă înşală.

Sheridan află mai târziu că Raphael era un gen de expert la jocuri de noroc şi că fusese – cu voia lui – alungat din marea lui familie din Mexico drept pedeapsă pentru ceea ce el numea „obiceiuri proaste".

Sheridan, care punea atâta preţ pe mica ei familie, fu dezamăgită să afle că anumiţi părinţi îşi alungă copiii; la fel de dezamăgită era şi de faptul că Raphael ar fi putut comite o faptă incalificabilă, lucru pentru care fusese izgonit. Când aduse subiectul în discuţie cu tatăl său, acesta o luă de umeri şi-i zise că Raphael îi mărturisise lui adevăratul motiv şi că acesta era o iubire prea mare faţă de

o tânără care era, din nefericire, măritată deja.

Sheridan îi acceptă explicaţia fără să-i mai pună vreo întrebare, nu numai fiindcă tatăl ei era mereu foarte grijuliu în privinţa caracterului oricărui bărbat pe care-i lăsa să-i însoţească o vreme, dar şi pentru că dorea să aibă o părere bună despre Raphael. Deşi avea doar doisprezece ani, era convinsă că Raphael Benavente era cel mai frumos şi mai fermecător bărbat de pe pământ – desigur, cu excepţia tatălui ei.

Acesta îi spunea poveşti minunate, o tachina pentru firea ei băieţoasă şi o asigura că va fi o femeie foarte frumoasă, într-o zi. Îi spunea că ochii ei se asemănau cu norii plumburii din timpul furtunii şi că Dumnezeu i-i dăruise pentru a se potrivi cu părul de culoarea focului. Până atunci Sheridan nu fusese deloc preocupată de fizicul său, dar spera ca Raphael să aibă dreptate despre viitorul ei chip şi să fie alături de ea între timp. Deocamdată se mulţumea să hoinărească în compania lui şi să fie tratată ca un copil.

Spre deosebire de majoritatea călătorilor întâlniţi, Rafe avea întotdeauna bani mulţi la el, dar nu-şi propusese o destinaţie anumită. Juca mai mult decât tatăl ei, iar când câştiga, cheltuia după bunu-i plac. Într-o zi, după ce îşi făcuseră tabăra lângă Savannah, Georgia, dispăru patru zile şi patru nopţi. Când reapăru, în a cincea zi, duhnea a parfum şi a whisky. Sheridan surprinsese frânturi de conversaţie între câteva femei măritate, cu un an înainte, pe când acestea se îndreptau împreună cu soţii lor spre Missouri, şi de-abia acum îşi dădu seama că starea lui Rafe era consecinţa companiei unei „prostituate”. Deşi avea o idee incompletă despre identitatea unei prostituate, din aceeaşi conversaţie înţelesese că aceasta nu era o femeie respectabilă şi că ea poseda un gen de putere diavolească „de a abate un bărbat de pe calea cea dreaptă”. Cu toate că Sherry nu ştia exact ce făcuse o femeie pentru a nu mai fi considerată respectabilă, reacţionă din instinct şi percepu realitatea.

Când Rafe se întoarse în acea zi nebărbierit şi mirosind urât, Sheridan îngenunche şi se rugă aşa cum ştiu

ea mai bine pentru sănătatea lui, abţinându-se să nu plângă de teamă. În câteva momente teama i se transformă în gelozie şi indignare, drept pentru care păstră distanţa şi supărarea aproape toată ziua, timp record în cazul ei.

Când glumele lui nu-şi atinseră ţinta, Rafe ridică din umeri şi păru indiferent, dar a doua seară veni lângă căruţa lor cu zâmbetul pe buze şi cu ghitara în mână.

Prefăcându-se că nu o bagă în seamă, se aşeză lângă foc, în faţa ei şi începu să cânte. Sherry mai auzise cântec de ghitară până atunci, dar nu aşa cum cânta acum Rafe. Sub degetele lui pricepute coardele vibrau într-un ritm straniu, sacadat, şi ea simţi cum îi bate inima mai tare, iar degetele de la picioare se frământau în ghete pe acelaşi ritm. După câteva acorduri ritmul se schimbă şi ghitara părea că plânge o melodie sentimentală. A treia oară cântă ceva uşor şi vesel privind-o pe deasupra flăcărilor, făcându-i cu ochiul şi fredonând vocal cu cuvinte care parcă îi erau adresate ei. Ele spuneau povestea unui tânăr necugetat care nu punea preţ pe ce are sau pe femeia care-l iubeşte până ajunse să piardă totul. Înainte ca Sherry să reacţioneze şocului creat de poveste, Rafe începu un alt cântec, pe care-l cunoştea şi ea.

— Cântă cu mine, *querida,* o invită el.

Cântatul era una din plăcerile multor oameni când călătoreau, inclusiv a grupului Bromleigh, dar în acea seară Sherry era neobişnuit de timidă şi retrasă. În cele din urmă închise ochii şi nu se gândi decât la melodie şi la cerul nopţii, cântând cu el; duetul era foarte armonizat fiindcă glasul lui grav, baritonal seconda perfect vocea ei tinerească. Câteva minute mai târziu deschise ochii fiindcă auzi aplauzele şi rămase uluită când văzu un grup de oameni, şi ei opriţi în jurul focului de tabără vecin, care acum li se alăturară lor ca s-o asculte. Era prima dintre multele, nenumăratele seri când ea cânta, Rafe o acompania, iar călătorii se adunau să asculte. Uneori, când poposeau în vreun sat sau orăşel, oamenii îşi exprimau admiraţia şi mulţumirea oferindu-i cadouri, mâncare, chiar

şi bani.

În lunile care urmară Rafe o învăţă să cânte la ghitară, deşi nu ajunse niciodată să cânte la fel de bine ca el; o învăţă limba spaniolă, pe care începu să o vorbească aproape la fel de bine ca el, apoi italiană, pe care amândoi o vorbeau nu prea bine. La cererea ei expresă Rafe stătea cu ochii pe partenerii de joc al tatălui său, iar câştigurile acestuia începură să crească. El îl întrebă pe Patrick dacă nu doreşte să-l ia partener într-o serie de întreprinderi aventuroase, dar interesante despre care Sheridan avea îndoieli, iar tatăl ei asculta totul foarte entuziasmat.

Singura persoană care nu părea deloc mulţumită de prezenţa lui Rafe era Câine care Doarme; el îl privea pe tânăr dezaprobator şi nu făcea altceva decât să mormăie la fiecare întrebare pusă de acesta. Faţă de Sherry deveni destul de retras, iar când îi ceru sfatul tatălui său, nefericită de cele observate, el îi spuse că, probabil Câine care Doarme era nemulţumit pentru că ea nu mai petrecea destul timp vorbind cu el, aşa cum făcea înainte ca Rafe să li se alăture. După această întâmplare Sherry căută întotdeauna să ceară sfaturi de la indian şi rămase în căruţă, cu el, mai des decât mergea călare, alături de Rafe.

Înţelegerea reveni în mijlocul lor şi buna dispoziţie le înveseli din nou feţele, totul părând perfect şi permanent… până ce tatăl ei se hotărî să-i facă o vizită surorii mamei lui Sherry, care era necăsătorită şi locuia în Richmond, Virginia.

CAPITOLUL 6

Sheridan era foarte nerăbdătoare să o cunoască pe singura ei rudă, dar nu se simţi în largul său în căsuţa înghesuită a mătuşii Cornelia, mereu temându-se să nu spargă bibelourile sau să nu murdărească mileurile dantelate care stăteau întinse pe orice suprafaţă

disponibilă. Cu toate precauţiunile luate, Sheridan avea senzaţia că mătuşa ei nu o plăcea prea mult şi că pare a dezaproba aproape tot ce făcea şi spunea.

Această bănuială îi fu confirmată de o conversaţie îngrozitoare surprinsă între mătuşa şi tatăl ei la două zile după sosirea lor. Sherry stătea pe un scăunel şi privea oraşul de la fereastră, când în camera alăturată auzi nişte voci înfundate, lucru care o surprinse şi o făcu curioasă, mai ales când îşi auzi numele. Se ridică, ocoli cele câteva piese de mobilă şi îşi lipi urechea de uşă; în câteva clipe realiză că bănuiala era justificată: mătuşa Cornelia, care preda bunele maniere la o şcoală de tinere din familii bogate, nu era deloc mulţumită de Sheridan Bromleigh şi îl mustră amarnic pe Patrick Bromleigh în legătură cu aceasta.

— Ar trebui să fii biciuit pentru felul în care ai crescut-o pe fiica ta. Glasul ei furios răsuna prin perete şi Sheridan ştia că tatăl ei nu ar fi suportat asemenea jigniri din partea nimănui, cu atât mai mult să tacă chitic.

— Nu ştie să citească, să scrie, iar când am întrebat-o, dacă îşi cunoaşte rugăciunile, m-a informat că „nu prea obişnuieşte să îngenuncheze”. Apoi m-a mai informat şi citez: „Bunul Dumnezeu probabil că nu agreează să-i vadă pe predicatorii falşi ai Bibliei la fel de mult cum nu le agreează pe prostituatele care îi duc pe bărbaţi departe de calea cea bună şi dreaptă”.

— Stai, Cornelia, începu tatăl ei râzând uşor. Şi Corneliei Faraday i se păru că tonul este amuzat, fiindcă practic făcu ceea ce Rafe numea o criză diavolească.

— Să nu încerci să mă amăgeşti cu farmecul tău prefăcut, ticălosule! Ai îmbrobodit-o pe sora mea şi te-ai însurat cu ea, apoi ai dus-o cu zăhărelul aproape de capătul lumii, în America, unde îi promiteai o viaţă nouă şi nu-mi voi ierta niciodată că nu am încercat să o opresc. Mai rău. Am venit şi eu, dar nu-ţi voi ţine partea şi nu voi mai tăcea şi acum, nu când ai transformat-o pe fiica surorii mele într-o… farsă! Fata aceasta, care e destul de mare ca să fie măritată, nu se comportă ca o femeie; nici măcar nu arată

a femeie. Mă îndoiesc că ştie ce este! Nu se îmbracă altfel decât cu pantaloni şi cizme, e bronzată ca un sălbatic şi înjură ca un păgân! Manierele ei sunt de plâns, vorbeşte mult prea liber, nu are părul pieptănat şi nu cunoaşte sensul cuvântului „feminină”. Mi-a zis cu un tupeu extraordinar că în prezent nu o interesează măritişul, dar că-i „place” cineva pe nume Raphael Benavente şi că ea îl va cere pe el în căsătorie probabil, cândva. Această domnişoară, folosesc termenul cu mari reţineri în cazul lui Sheridan – intenţionează chiar să ceară de soţ un bărbat – mai mult de atât, bărbatul ales de ea este un vagabond spaniol, despre care m-a informat că ştie tot ce e important în viaţă – inclusiv să trişeze la cărţi! Ei bine, încheie mătuşa Cornelia, pe un ton mai mult decât revoltat, te desfid să aduci argumente în apărarea celor auzite!

Sherry îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă emoţionată ca tatăl său să dea drumul unei tirade, drept răspuns la invectivele femeii cu faţa acră, care se strecurase în gândul lui Sherry cu întrebări şirete şi care acum folosise răspunsurile împotriva ei.

— Sherry nu înjură! răspunse tatăl ei cu timiditate, dar părea contrariat de unele remarci la adresa fiicei sale. Mătuşa Cornelia nu se arăta intimidată ca alţii, când Patrick Bromleigh îşi pierdea cumpătul.

— Oh, ba da, înjură! îi întoarse vorba. Azi-dimineaţă s-a lovit la cot şi a înjurat *în două limbi!* Am auzit-o cu urechile mele!

— Nu mai spune, i se adresă Patrick ca un copil neascultător. Şi de unde ştii ce spunea?

— Cunosc îndeajuns limba latină ca să pot traduce „Dios mio” într-o blasfemie.

— Asta înseamnă „Dumnezeul meu”, protestă Patrick, dar vocea lui trăda vinovăţie şi nu mai păru la fel de convingător când adăugă: Probabil că se gândea la una dintre rugăciunile pe care spui că nu le ştie! Sherry se aplecă şi se uită prin gaura cheii. Tatăl său roşise de mânie sau de jenă şi-l văzu cum îşi încleştează pumnii, dar mătuşa Cornelia stătea mândră în faţa lui, rece şi nemişcată ca o

stană de piatră.

— Asta demonstrează cât de puţine ştii despre rugăciuni şi despre fiica ta. Cornelia îi aruncă o privire dispreţuitoare. Mă cutremur gândindu-mă la genul de oameni în compania cărora o laşi să stea, dar am o imagine destul de clară şi-mi dau seama cât este de expusă jocurilor de noroc şi înjurăturilor, la fel cum le-ai permis beţivanilor trişori şi cartoforilor, de teapa lui Raphael, să o vadă îmbrăcată indecent. Numai Dumnezeu ştie ce gânduri necurate le-a trezit în suflet lui şi celorlalţi bărbaţi care au văzut-o cu părul despletit, ca o dezmăţată. Nici măcar nu am pomenit încă de tovarăşul ei favorit – un indian care doarme cu câinii! Un sălbatic care…

Sherry vedea cum tatăl ei strânge din fălci mânios chiar înainte ca mătuşa Cornelia să aducă vorba de Câine care Doarme şi se temu – dar spera – că era cât pe ce să-i tragă un pumn mătuşii Cornelia chiar în ochi pentru a fi spus asemenea răutăţi. Dar el îi vorbi pe un ton sfidător:

— Ai devenit o fată bătrână nebună şi urâcioasă, Cornelia – genul care susţine că toţi bărbaţii sunt bestii şi că li se scurg balele după orice femeie le iese în cale, fiindcă eşti nemulţumită că niciun bărbat nu s-a uitat astfel la tine. În plus, încheie el cu accentul irlandez, pierzându-şi stăpânirea de sine pe moment, Sherry are aproape paisprezece ani, dar e la fel de suplă ca o aşchie şi lipsită de piept în comparaţie cu tine! De fapt, Nelly, fetiţo, triumfă el cu această tiradă, biata Sherry dă semne că devine replica ta. Şi cum nu există destulă băutură pe pământul lui Dumnezeu cât să facă un bărbat să te dorească pe tine, cred că şi ea e în siguranţă.

Stând tot la gaura cheii, Sheridan realiză ce insultă teribilă fusese „Fată bătrână nebună şi urâcioasă” şi îşi lipi palma de gură ca să-şi înăbuşe râsul. Din nefericire, mătuşa Cornelia nu era atât de cutremurată de insultele cumnatului ei pe cât ar fi dorit Sherry. Ridică bărbia, îl privi drept în ochi şi-i răspunse cu aceeaşi ură rece:

— Cred că era o vreme când tu nu aveai nevoie de băutură, Patrick, nu-i aşa?

O clipă Sherry rămase perplexă de remarca mătuşii sale fiindcă nu ştia ce voise să spună. La fel de nelămurit părea şi tatăl ei, apoi furios şi... în cele din urmă foarte calm.

— Bine spus, Cornelia, îi zise blând. Ai vorbit exact ca fiica mai mare a bogatului Faraday. Aproape că uitasem că asta eşti, dar tu nu ai uitat, nu? Patrick alungase şi ultimele fărâme de furie de pe chipul său şi privi de jur-împrejurul camerei aglomerate cu mobilă zâmbind ironic. Nu contează că locuieşti într-o casă care nu e cu mult mai mare decât o debara pentru mături din casa Faraday şi nici că-ţi storci banii pentru existenţă învăţându-i bunele mariere pe copiii altora; ai rămas tot fiica lui Faraday, cel bogat, mândră şi dispreţuitoare ca întotdeauna.

— Atunci ar fi bine să-ţi reaminteşti – interveni mătuşa Cornelia pe un ton mai liniştit, dar la fel de trufaş, că mama lui Sheridan a fost singura mea soră. Ca să-ţi spun adevărul, Patrick, dacă ar trăi să vadă ce ai reuşit să faci din Sheridan... ceva de râsul tuturor... ar fi îngrozită. Ba nu, se corectă mătuşa Cornelia, i-ar fi ruşine cu ea. Din partea cealaltă a uşii Sheridan rămase nemişcată şi intră în panică. Să-i fie ruşine cu ea? Cu siguranţă că mamei sale nu i-ar fi ruşine cu ea, Sheridan; o iubise pe Sheridan. Imaginea mamei sale la fermă îi apăru în faţa ochilor minţii... mama ei punând mâncarea pe masă, purtând un şorţ curat, apretat, cu părul strâns îngrijit într-un coc la spate... mama periindu-i părul lui Sheridan cu mişcări vioaie, până ce îi descurca şuviţele încâlcite... mama aplecată lângă lampă, cosându-i „o rochiţă specială” garnisită cu dantelă pe care o primise de la cineva.

Cu amintirea mamei sale în şorţul apretat şi alb, cu părul lucios, pieptănat elegant într-un coc, Sheridan desfăcu larg braţele şi se privi de sus în jos. Purta cizme bărbăteşti fiindcă nu-i plăceau şireturile de la pantofii de damă; cizmele îi erau prăfuite şi roase. Pantalonii din piele de căprioară îi erau pătaţi, şi chiar răriţi la spate; la brâu avea o centură împletită de Câine care Doarme, pe care o purta cu dublul scop de a-i susţine pantalonii pe ea şi de a

menţine jacheta strânsă în jurul corpului. *Ruşine...*

Involuntar, se întoarse către oglinda de mână de pe lavoarul mătuşii ei şi se uită mai îndeaproape la felul cum îi arătau părul şi obrajii. Imaginea din oglindă o făcu să se tragă înapoi alarmantă; se opri, clipi de câteva ori parcă pentru a-şi limpezi ochii şi a alunga viziunea. O clipă rămase stană de piatră, complet incapabilă de a găsi o soluţie pentru a rezolva problema; apoi încercă să-şi treacă degetele prin păr, ca şi când s-ar fi pieptănat, deşi îi fu greu să descurce şuviţele încurcate, care îi dădeau într-adevăr aspect de „dezmăţată”. Mâna i se opri, fiindcă degetele nu pătrunseră mai mult de câţiva centimetri, aşa că îşi apăsă părul cu palmele din lateral. Se apropie iar de oglindă. Cu teamă îşi dezlipi mâinile de pe cap iar părul reveni la aspectul iniţial, răvăşit. Nu arăta deloc ca mama ei. De fapt, nu se asemăna cu nicio femeie pe care o văzuse vreodată – lucru de care fusese conştientă, dar care nu o preocupase până în acest moment.

Mătuşa Cornelia spusese că arată... de râsul lumii, iar acum, când Sheridan se gândea mai bine, realiză că oamenii o priveau cam ciudat în ultima vreme – în special bărbaţii. O priveau straniu. Cu patimă? Tatăl ei nu observase, dar în ultimul an pieptul lui Sheridan căpătase rotunjimi clare, făcând-o să se simtă stânjenită, iar de multe ori se vedeau, oricât de atent ar fi încercat ea să-şi închidă jacheta.

Mătuşa Cornelia spusese că arăta ca o dezmăţată. *Dezmăţată?*

Sheridan se încruntă străduindu-se să-şi amintească unde şi când auzise acest cuvânt. „Dezmăţată” are o oarecare legătură cu o prostituată... o târfă... *O târfă* „dezmăţată”! Asta era! Aceasta era Sheridan?

Un ghem neobişnuit de lacrimi i se adună în gât când îşi dădu seama. Mătuşa Cornelia avea, poate, dreptate despre asta şi despre restul – dar mai rău era că mama lui Sheridan ar fi fost ruşinată de aspectul ei acum.

Ruşinată!

Sheridan rămase nemişcată, imobilizată de şoc. Peste

câteva minute înţelese că mătuşa ei pretindea să o ia pe Sheridan pentru a-i oferi o casă cum se cuvine, o educaţie, lucruri la care tatăl ei protestase destul de slab. Când înţelese de-a binelea ce se petrece, dădu buzna şi deschise brusc uşa.

— Nu, tati, nu face asta! Nu mă lăsa aici! Te rog!

*

Patrick părea distrus, iar Sheridan profită de ezitarea lui şi se aruncă în braţele sale.

— Te rog, voi purta botine de damă şi-mi voi aranja părul dezmăţat, voi face totul, dar nu mă lăsa aici.

— Nu, iubito, reuşi el să spună, iar Sheridan simţi că pierde bătălia.

— Vreau să vin cu tine, cu Rafe şi cu Câine care Doarme! Cu voi e locul meu, indiferent ce spune ea! Sheridan repetă cuvintele acestea a doua zi de dimineaţă când Patrick plecă.

— O să mă întorc cât de curând, îi spuse cu hotărâre. Rafe are câteva idei bune. O să adunăm bani mulţi şi ne vom întoarce să te luăm peste un an – cel mult doi. Până atunci vei fi mare deja. Ne vom duce la Sherwyn’s Glen şi voi construi casa aceea mare pentru noi, cum ţi-am promis, iubito. Ai să vezi.

— Nu vreau o casă mare, strigă Sheridan, privindu-l întâi pe Rafe, care aştepta pe stradă, frumos ca niciodată, apoi pe Câine care Doarme, a cărui expresie nu exprima nimic. Vă vreau pe tine, pe Rafe şi pe Câine care Doarme!

— O să vin până ce vei şti că am plecat, îi promise el, trecând peste plânsul ei cu sughiţuri, surâzându-i ca un irlandez mereu apreciat de doamne pentru aceasta.

Încercând să glumească, adăugă:

— Gândeşte-te ce şocat va fi Rafe când vom veni să te luăm şi tu vei fi o domnişoară drăguţă, îmbrăcată în fuste şi… făcând lucruri pe care le vei învăţa de la mătuşa ta. Ca să nu o lase să mai protesteze, îi desfăcu braţele agăţate în jurul gâtului său, îşi puse pălăria pe cap, făcu un pas înapoi

şi se uită deznădăjduit la Cornelia: Voi trimite bani când voi putea. Cornelia încuviinţă din cap, ca şi când ar fi acceptat pomană de la un ţăran şi nu spuse nimic, dar manierele ei nu păreau să-l deranjeze deloc.

— Cine ştie, zise el surâzător, poate că te vom lua cu noi în Anglia. Ţi-ar plăcea – nu-i aşa, Nelly? — să locuieşti chiar sub nasul lui Faraday şi să fii curtată într-o casă mai mare decât a lui? Parcă-mi amintesc că sufrageria era mereu plină cu drăguţii tăi. Aruncându-i încă un zâmbet ironic, îi mai spuse: Niciodată vreunul dintre ei nu era destul de bun pentru tine, nu-i aşa, Nelly? Poate că s-au schimbat cu vârsta.

Sheridan se străduia să respire adânc, ca să nu plângă precum un copil şi-l privea cum ridică din umeri indiferent la tăcerea de piatră a mătuşii ei, apoi se întoarse către ea şi o îmbrăţişă scurt.

— Să-mi scrii, îl imploră ea.

— Da, promise el.

Când îl văzu plecând, Sheridan se uită la chipul inexpresiv al femeii care-i distrusese viaţa şi care era singura ei rudă de gen feminin. Cu ochii scăldaţi în lacrimi îi spuse încet, dar foarte clar:

— Aş... aş fi vrut să nu fi venit niciodată aici. Aş fi dorit să nu te văd niciodată! Te urăsc!

În loc să o pălmuiască, lucru la care ar fi îndreptăţit-o chiar Sheridan, mătuşa Cornelia o privi drept în ochi şi-i zise:

— Sunt sigură că aşa este, Sheridan. Aş îndrăzni să spun că mă vei urî chiar şi mai mult până ce toate vor lua sfârşit, dar oricum eu nu te urăsc câtuşi de puţin. Acum, hai să bem puţin ceai înainte să începem lecţiile.

— Urăsc şi ceaiul, o informă Sheridan ridicându-şi trufaş bărbia şi privind-o cu aceeaşi răceală – atitudine care era nu numai instinctivă, dar şi identică aceleia pe care o arbora mătuşa sa. Aceasta remarcă asemănarea, deşi Sheridan nu realiză încă.

— Nu încerca să mă scoţi din sărite cu privirea aceasta, copilă. Eu am pus-o la punct cu mulţi ani în urmă

şi acum am devenit imună la ea. În Anglia ţi-ar fi folosit, dacă ai fi fost nepoata recunoscută a bogatului Faraday, dar aici suntem în America şi nu ne mai considerăm rudele mândrului stăpân. Cel mult suntem nişte creştini anonimi. Eu predau bunele maniere copiilor unor oameni pe care cândva i-aş fi considerat ca inferiori mie, dar sunt norocoasă că am de lucru. Îi mulţumesc Ziditorului că pot să întreţin căsuţa aceasta de una singură, că nu trebuie să privesc în trecut. Un Faraday nu se plânge. Să ţii minte asta. Nu regret alegerile pe care le-am făcut în viaţă. Măcar acum nu mai sunt marioneta nimănui şi nu mă mai trezesc întrebându-mă ce se va întâmpla rău astăzi. Trăiesc o viaţă ordonată, liniştită şi respectabilă. Cornelia făcu un pas înapoi după ce termină de vorbit şi o privi oarecum amuzată pe nepoata ei care nu se clintise din loc. Draga mea, dacă vrei să perfectezi această atitudine de superioritate în avantajul tău, îţi recomand să-ţi pleci nasul şi să te uiţi la mine măcar puţin – da, aşa. La fel aş fi făcut şi eu.

Dacă Sheridan nu s-ar fi simţit atât de amărâtă şi de părăsită, ar fi râs şi ea. Cu timpul învăţă să râdă din nou – la fel cum învăţa latina şi comportamentul de domnişoară.

Mătuşa ei era o profesoară neobosită, hotărâtă să o înveţe totul pe Sheridan, tot ce ştia ea însăşi, iar aceasta constată că, sub armura formală şi rigidă a mătuşii sale, exista o grijă permanentă şi chiar afecţiune pentru nepoata rătăcită. Sheridan era o elevă bună, odată ce trecu peste resentimente. Studiul cărţilor se dovedi o eliberare de plictiseala unei vieţi care nu se rezuma la cai sălbatici, pătaţi, sau la sunetele corzilor de ghitară şi la râsete sub stele.

Chiar şi o simplă privire aruncată unui reprezint al sexului opus era acum dovada lipsei de virtute şi deci uitată; o conversaţie cu un străin echivala cu gest criminal. Cântatul era admis doar în biserică! Niciodată nu trebuia să accepţi plata sub nicio formă. În locul lucrurilor deşarte pe care le agrea învăţă să toarne ceaiul ţinând ceainicul în unghiul potrivit, să pună cuţitul şi furculiţa într-un anume

fel după ce mânca – lucruri triviale, desigur, dar despre care mătuşa Cornelia spunea că: „Ştiinţa de a te purta e bunul tău cel mai de preţ – singurul, date fiind condiţiile în care trăim”.

Raţionamentele ei deveniră evidente când Sheridan împlini şaptesprezece ani: înveşmântată într-o rochie simplă, cafenie, cu părul strâns cu o fundă discretă susţinut într-o plasă pe care şi-o croşetase singură, domnişoara Sheridan Bromleigh fu prezentată doamnei Adley Raeburn, directoarea şcolii unde preda mătuşa Cornelia. Doamna Raeburn venise acasă la Cornelia la invitaţia ei şi rămase cu privirea fixă la chipul şi la părul lui Sheridan – o reacţie stranie a oamenilor de la oraş – care devenise mai frecventă în ultima vreme. Cu mulţi ani în urmă o Sheridan Bromleigh mai tânără şi mai puţin educată ar fi privit amuzată în pământ sau şi-ar fi trecut şapca pe frunte întrebând-o pe străină la ce se holbează.

Dar această Sheridan era cu totul deosebită; o tânără domnişoară pe deplin conştientă că fusese o povară financiară. Acum era hotărâtă să devină angajată, nu numai de dragul mătuşii ei sau doar pentru prezent, dar pentru sine, în viitor. La oraş văzuse chipul disperat al sărăciei şi al foametei – fenomene rar întâlnite în provincie. Acum Sheridan era orăşeancă şi avea de gând să rămână astfel tot restul vieţii.

În ultimii doi ani scrisorile tatălui său, care sosiseră frecvent la început, încetaseră să mai vină. Ştia că nu putuse să o uite unde era, iar posibilitatea de a fi mort i se părea insuportabilă. Nu avea altceva de ales decât să-şi poarte singură de grijă cumva şi să-şi spună că face asta până ce tatăl ei va veni împreună cu Rafe să o ia. Tocmai îşi spunea aceste lucruri în gând când doamna Raeburn o salută cordial.

— Am auzit lucruri minunate despre dumneata, domnişoară Bromleigh, de la mătuşa dumitale. Sheridan Bromleigh, care altă dată şi-ar fi băgat mâinile în centura de la brâu şi ar fi răspuns cu sinceră intimitate că nu ştie care ar fi acele lucruri bune, întinse o mână şi răspunse cu

aceeaşi politeţe:

— Şi eu am auzit de dumneavoastră, doamnă Raeburn.

Acum Sheridan stătea în spatele docurilor, pe *Steaua dimineţii*, şi se gândea că exista posibilitatea să nu mai vadă pe nimeni din vechea ei viaţă; nici pe mătuşa Cornelia sau pe fetele de la şcoală, pe ceilalţi profesori cu care se împrietenise şi care se adunau în fiecare sâmbătă după-amiază ca să bea ceaiul şi să stea de vorbă. Poate că nu le va mai vedea niciodată feţele zâmbitoare. Nici pe a lui Rafe… sau pe a tatălui ei.

Îşi simţi gura uscată şi lacrimi fierbinţi i se adunară în jurul ochilor, gândindu-se că pe tatăl ei nu l-ar mai vedea vreodată. Când acesta va apărea la mătuşa Cornelia, în cele din urmă, nerăbdător să o vadă şi să-i explice motivul tăcerii lui îndelungate, ea nu va mai fi acolo… Poate că nu va şti nici măcar ce se petrece cu el. Închise ochii şi parcă-l văzu pe Rafe, pe Câine care Doarme şi pe tatăl ei stând în salonul mătuşii sale, aşteptând să o vadă. Ea îşi făcuse totul cu mâna ei, insistând să o însoţească pe Charise în această călătorie, iar banii nu fuseseră singurul ei motiv. Nu, zău că nu visa cu ochii deschişi la Anglia încă de când începuse să citească romanele acelea sentimentale. Ele aprinseră în ea scânteia aventurii şi dorinţa secretă de a trăi furtunos, sentimente pe care nu reuşise încă să le înăbuşe, în ciuda eforturilor şi strădaniilor mătuşii ei. Da, acum putea spune că trăieşte o aventură! În loc să fie într-o clasă, înconjurată de feţe tinere care ascultă captivate în timp ce ea le citeşte o poveste sau le învaţă cum să meargă elegant, debarcase într-o ţară stranie, neprietenoasă – prinsă în cursă, fără apărare, complet secătuită de curaj şi idei, calităţi cu care se mândrea pregătindu-se să dea ochii cu un nobil care, după spusele lui Meg, nu era împiedicat de regulile britanice să arate furia sau să-şi amâne răzbunarea când îi va spune ce se întâmplase. Ceea ce ea, în mândria ei, permise să se întâmple.

Teama, slăbiciunea pe care Sheridan o dispreţuia cel

mai mult dintre toate, puse stăpânire pe ea. După o viaţă de optimism şi hotărâre, plus o robusteţe de invidiat, se simţi deodată slăbită, îndurerată şi îngrijorător de ameţită. Cabina părea că se învârtă cu ea şi căuta spătarul scaunului ca să se sprijine; apoi deschise ochii larg, trase aer în piept şi-şi netezi părul, luă pelerina şi zâmbi încurajator cameristei îngrozite. Încercând să pară relaxată, spuse:

— E timpul să-l cunoaştem pe fiorosul baron şi să-mi iau soarta în piept. Redevenind serioasă, renunţă la siguranţa falsă şi adăugă: Tu rămâi aici, să nu te vadă. Dacă nu vin imediat să te iau, aşteaptă câteva ore, apoi pleacă pe cât de neobservată poţi. Mai bine, rămâi la bord. Cu puţin noroc, nimeni nu te va descoperi până ce vaporul va fi pe drum, mâine dimineaţă. Nu are rost să fim arestate amândouă şi întemniţate, dacă asta va hotărî să facă.

CAPITOLUL 7

După atmosfera liniştită din casa mătuşii sale, zgomotul şi agitaţia de pe cheiul luminat erau obositoare. Hamali cu cufere şi coşuri pe umeri mergeau încoace şi încolo, descărcând cala navei şi făcând provizii pentru următoarea călătorie a *Stelei dimineţii*, a doua zi. Punţile scârţâiau sub povara greutăţilor acoperite cu plase. Sherry coborî încet pe podeţ, căutând cu privirea prin mulţime chipul unui om care trebuia să arate ca acela din imaginaţia sa: nobilul englez fioros – un bărbat slăbănog, palid şi înfumurat, înclinat spre cruzime; era mai mult ca sigur îmbrăcat în pantaloni din satin, lungi până la genunchi, înzorzonat cu panglici, ca să-şi impresioneze mireasa.

Apoi văzu un bărbat înalt, brunet, stând pe doc, lovind nerăbdător cu mănuşile în palmă şi ştiu pe loc că el era. Deşi purta pantaloni de culoare închisă, lungi până la călcâie, iar când vântul îi desfăcu poalele hainei văzu că nu avea nimic strălucitor pe dedesubt, totuşi înfăţişarea lui era

deosebită şi elegantă, văzându-se clar că era un „privilegiat”. Bărbia puternică îi dădea un aspect de om hotărât şi fiecare centimetru al bustului său puternic emana forţă şi tărie de caracter, până jos, către vârfurile cizmelor impecabil lustruite. Se uită încruntat spre ea, iar teama lui Sherry se transformă imediat în panică. De două zile contase pe abilitatea ei de a calma spiritele prin stilul glumeţ de a vorbi; se vedea adresându-i-se mirelui părăsit, făcându-l să se gândească rece, dar acest bărbat cu sprâncenele împreunate şi expresie de nemulţumire întipărită pe chip părea de neînduplecat şi dur ca granitul. Cu siguranţă că se întreba unde naiba era mireasa lui şi de ce se apropia de Sheridan Bromleigh, în locul lui Charise Lancaster. Era vădit nervos.

Stephen nu era deloc nervos, ci uimit. Se aştepta ca tânăra Charise Lancaster să aibă în jur de şaptesprezece – optsprezece ani, părul buclat şi obrajii rumeni, să apară pe punte în dantele şi volane, dar privind lumina slabă a torţelor văzu o tânără palidă cu pometi proeminenţi şi cu nişte ochi extraordinar de mari şi luminoşi, deasupra cărora se arcuiau o pereche de sprâncene graţioase, puse în relief şi de genele lungi întoarse. Avea părul de o culoare greu de distins, strâns la spate, mascat de gluga pelerinei. În loc de funde dantele, purta o pelerină maronie, simplă, şi primul gând când îi strânse mâna era că Burleton fusese fie orb, fie nebun descriind-o drept „mica lui drăgălaşă”.

Deşi încerca să pară degajată, era foarte crispată, avea aerul că ştie că se întâmplase ceva îngrozitor, aşa că Stephen îşi zise că pentru amândoi cea mai bună cale era de a-i spune direct adevărul.

— Domnişoară Lancaster, i se adresă el după ce se prezentă simplu, mă tem că a avut loc un accident. Vinovăţia îl sfâşie când îi spuse imediat: Lordul Burleton a fost omorât ieri. O clipă Sheridan îl privi şocată, neînţelegând nimic.

— Omorât? Nu e aici? Stephen se aşteptase să o vadă izbucnind în plâns cel puţin, sau măcar să facă o criză de isterie. Nu bănuia că o va auzi spunându-i rece, retrăgându-

şi mâna:

— Ce trist. Transmiteţi, vă rog, condoleanţe familiei din partea mea. Se întoarse şi făcu câţiva paşi, iar el realiză că era într-adevăr şocată.

— Domnişoară Lancaster, strigă Stephen, dar glasul lui fu acoperit de un glas venit parcă de pe puntea vasului, de unde un balot imens se prăvălea scăpat din cârligul care-l ridicase.

— Fereşte! Fereşte! Stephen prevăzu pericolul deasupra capului ei, dar întârzie – plasa se desfăcu de-a binelea şi balotul o lovi în cap, doborând-o la pământ, cu faţa în jos. Strigase deja vizitiul, apoi se aplecase lângă ea şi o ridică repede în braţe. Capul îi căzu inert şi sângele îi curgea în cheagul din rana de la ceafă.

CAPITOLUL 8

— Cum se simte pacienta noastră azi? întrebă doctorul Whitticomb în timp ce valetul îl conducea în biroul contelui. Deşi tonul lui Whitticomb se voia optimist, era la fel de sceptic ca şi Stephen Westmoreland că tânăra avea şanse de însănătoşire. Îl găsi pe acesta stând într-un fotoliu în faţa căminului, cu coatele sprijinite pe genunchi, ţinându-şi capul între palme.

— Nicio schimbare, spuse contele frecându-şi obrajii cu palmele, apoi îşi ridică privirea. Este inertă. Le-am ordonat cameristelor care stau cu ea să-i vorbească continuu, aşa cum mi-aţi spus. Eu însumi am încercat să-i vorbesc acum câteva minute, dar nu mi-a răspuns.

— Au trecut trei zile, spuse el iritat. Nu puteţi face nimic?

Doctorul Whitticomb îl privi pe conte şi încercă să nu insiste cu sfatul de a se odihni măcar puţin, fiindcă ştia că era în zadar.

— E în mâinile lui Dumnezeu, nu într-ale mele. Mă duc să o mai văd.

— Al naibii de bine o să-l facă asta, apuse Stephen în culmea enervării, când îl văzu că iese pe uşă.

Ignorând această izbucnire nervoasă, Hugh Whitticomb urcă scara şi la etaj se duse spre stânga. Când reveni în birou câteva minute mai târziu, contele stătea în aceeaşi poziţie ca mai înainte, dar chipul doctorului se luminase considerabil.

— Evident, vizita mea a adus o îmbunătăţire, spuse el simplu. Sau, poate că i-a plăcut mai mult vocea mea decât a cameristei.

Stephen ridică brusc capul şi căută privirea medicului.

— E conştientă?

— Se odihneşte acum, dar şi-a revenit şi mi-a spus chiar câteva cuvinte. Ieri nu i-aş fi dat nici cea mai mică şansă, dar e tânără şi rezistentă; cred că se va face bine. Spunând ce trebuia spus, doctorul Whitticomb privi chipul obosit al lui Stephen şi ochii acestuia încercănaţi, apoi se concentră asupra celei de-a doua griji de pe umerii săi. Arăţi foarte rău, milord, îi spuse cu familiaritatea unui vechi prieten de familie. Voiam să-ţi sugerez să mergem amândoi sus, la ea, după cină

— Dacă sunt invitat să rămân la cină, desigur –, dar, dacă te-ar vedea aşa cred că ar leşina din nou. Ar fi bine să dormi puţin şi să te bărbiereşti mai întâi.

— Nu am nevoie de somn, spuse Stephen, mai liniştit şi înviorat de veste. Se ridică, se apropie de o tavă de argint şi scoase dopul unei sticle din cristal. Despre bărbierit ai dreptate, totuşi, zise zâmbind uşor şi turnă coniac în două pahare. Îi dădu doctorului un pahar, apoi îl ridică pe al său, în semn că vrea să toasteze. Pentru arta dumitale de a o vindeca.

— Nu e vorba de arta mea, ci mai degrabă de un miracol, zise medicul, ezitând să bea pentru cele auzite.

— Atunci, pentru vindecări miraculoase, toastă Stephen şi duse paharul spre buze, apoi se opri, fiindcă Whitticomb refuză să bea şi acum, dând negativ din cap.

— Eu… nu am spus că s-a făcut bine, Stephen. Am zis doar că e conştientă şi că a vorbit.

Contele surprinse tonul ezitant şi din ochi îi ceru doctorului o explicaţie. Oftând, Whitticomb se conformă.

— Speram să îţi spun cât mai târziu, poate după ce te-ai fi odihnit puţin, dar să ştii că, dacă se va reface fizic – şi nu-ţi promit că aşa va fi – mai rămâne o problemă. O complicaţie. Desigur, poate fi temporară. Dar, la fel de bine nu poate fi aşa.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Nu mai are memorie, Stephen.

— Ce nu mai are?

— Nu-şi mai aminteşte nimic din cele petrecute înainte de a deschide ochii în dormitorul de sus. Nu ştie cine este sau de ce se află în Anglia.

CAPITOLUL 9

Cu mâna pe clanţa de aramă a uşii, doctorul Whitticomb se opri o clipă înainte de a intra la pacienta sa. Se întoarse către Stephen şi spuse pe un ton scăzut, ceea ce era mai degrabă un avertisment:

— Rănile la cap sunt imprevizibile. Să nu fii alarmat dacă vezi că nu mai vorbeşte ca acum câteva ore. Pe de altă parte, e posibil să-şi fi recăpătat memoria complet. Ieri am vorbit cu un coleg care are mai multă experienţă cu traumatismele la cap şi ne-am gândit că ar fi o greşeală să-i dăm laudanum, indiferent cât de puternice ar fi durerile de cap. Chiar dacă i le-am alina, laudanumul o adoarme şi amândoi suntem de părere că e foarte important să o menţinem trează şi conştientă pentru moment. Stephen încuviinţă. Azi, mai devreme, s-a impacientat când a constatat că nu-şi mai aminteşte nimic, deci sub nicio formă să nu-i spui ceva care să o neliniştească atunci când vom intra la ea în cameră. După cum am spus, rănile la cap sunt periculoase şi imprevizibile şi noi nu vrem să o pierdem. Mulţumit de discursul ţinut şi de punctele abordate, răsuci clanţa.

Sheridan resimţi prezenţa umană în camera întunecată tocmai când plutea într-o ceaţă reconfortantă, aţipind, apoi trezindu-se câteva clipe; mintea îi era eliberată de orice grijă, dar rămăsese tulburată. Agrea această stare fiindcă o ţinea departe de temerile îndepărtate care-i sâcâiau un colţişor al minţii.

— Domnişoară Lancaster? Vocea era foarte aproape de ea, suna calm, dar insistent şi vag cunoscută. Domnişoară Lancaster? Ştia că i se vorbeşte. Deschise cu greu ochii, clipi des, încercând să focalizeze, dar privirea îi era încă înceţoşată. Vedea două forme suprapuse una peste cealaltă. Domnişoară Lancaster?

Mai clipi o dată şi imaginile se despărţiră; erau doi bărbaţi, unul de vârstă mijlocie, cărunt, cu ochelari cu rame subţiri şi mustaţă subţire. Părea blând şi liniştitor, aşa cum îi era şi glasul. Celălalt era mult mai tânăr. Nu la fel de blând, nici liniştitor. Mai degrabă îngrijorat. Cel bătrân îi vorbi surâzându-i.

— Mă ţineţi minte, domnişoară Lancaster?

Sheridan încercă să dea din cap, dar mişcarea îi provocă o durere cumplită de cap şi o podidiră lacrimile.

— Domnişoară Lancaster, mă ţineţi minte? Ştiţi cine sunt?

Străduindu-se să nu mai facă vreo mişcare cu capul, răspunse:

— Doctore. Îşi simţea buzele uscate şi crăpate, dar, vorbind, capul nu o mai durea la fel de tare. Când realiză aceasta, întrebă la rândul ei.

— Unde mă aflu?

— Sunteţi în siguranţă.

— Unde? insistă ea.

— Sunteţi în Anglia. Aţi venit cu vaporul din America.

Dintr-un oarecare motiv se simţi deprimată.

— De ce? Cei doi schimbară feţe-feţe, iar doctorul îi zise:

— Totul vă va reveni în memorie cu timpul. Nu vă faceţi probleme pentru asta acum.

— Eu… vreau să ştiu, insistă ea şoptind.

— Bine, copilă, o linişti doctorul mângâind-o pe mână. Ezită, apoi surâse, ca şi când i-ar fi dat o veste bună. Ai venit la logodnicul dumitale.

Un logodnic. Desigur, era logodită… cu celălalt bărbat, îşi zise ea, fiindcă el părea mai îngrijorat în privinţa ei, îngrijorat şi extenuat. Se uită la el şi-i zâmbi slab, dar el îl privea încruntat pe doctor, care dădea din cap, parcă avertizându-l.

Încruntarea lui o nelinişti, la fel privirea ameninţătoare a doctorului, dar nu ştia de ce. Era o situaţie penibilă, dar, în acel moment, când nu-şi amintea cine este şi de unde venise, nici cum ajunsese aici, singurul lucru pe care-l ştia sigur era că trebuie să-şi ceară scuze pentru deranjul pricinuit străinilor. Avea această regulă de bună purtare întipărită adânc în memorie – instinctivă, imperativă şi urgentă.

Sherry aşteptă câteva clipe şi cu un glas stins articulă, privindu-l pe logodnicul ei:

— Îmi pare rău.

El tresări, ca şi când cuvintele ei l-ar fi jignit, apoi îi auzi vocea, profundă, liniştitoare şi incredibil de amabilă.

— Nu te scuza. Totul va fi bine. Ai nevoie de puţin timp şi de multă odihnă.

Actul vorbirii îi cerea mai mult efort decât putea depune. Epuizată şi uluită, Sherry închise ochii, apoi îi auzi pe cei doi îndreptându-se spre uşă.

— Staţi… reuşi să spună. O îngrozea gândul de a rămâne singură şi de a se cufunda iar în întunericul care o împresura; se temea că nu va reuşi să iasă din el şi îi privi pe amândoi, apoi se opri asupra logodnicului ei. Era mai tânăr, mai puternic, emana o putere ciudată, se gândea că doar el i-ar putea alunga demonii din creier prin simpla lui putere a voinţei; nu voia să mai fie chinuită de aceştia. Rămâi, îi şopti cu ultimele resurse. Te rog. Când el ezită şi-l privi pe doctor, Sheridan îşi umezi buzele, inspiră profund şi exprimă printr-un singur cuvânt toate senzaţiile care o copleşeau şi o bântuiau. Frică.

Pleoapele îi căzură grele ca plumbul, deşi nu voia să

le închidă, desprinzând-o de lumea celor vii. Panica se instală şi o apăsă în jos, luându-i parcă aerul… Auzi sunetul picioarelor de scaun trase pe podeaua lucioasă, înspre pat.

— Nu ai de ce să te temi, îi spuse logodnicul ei. Sheridan îşi mişcă mâna pe plapumă, ca un copil care caută braţul liniştitor al unui părinte pe care nu şi-l mai amintea. Degetele lungi, puternice, de bărbat îi strânseră palma mică.

— Urăsc… teama, şopti ea.

— Nu te voi lăsa. Îţi promit.

Sheridan se agăţă cu disperare de mâna lui, de glasul lui, de promisiunea lui şi adormi cu toate trei în gând.

Stephen se simţea vinovat şi durerea îi perfora pieptul pe când o privea căzând într-o toropeală a viselor. Avea capul bandajat şi era palidă ca o fantomă, dar ce îl uimi cel mai tare era cât de mică părea în patul acela, înghiţită parcă de perne şi plapumă.

Se scuzase, când vina era în întregime a lui; pentru moartea logodnicului şi a visurilor ei, dar şi pentru această nenorocire. Ştia că docurile sunt periculoase şi rămăsese pe loc, expunând-o pe ea chiar în calea descărcătorului. Pe deasupra, fusese atât de preocupat de reacţia ei la auzul veştii morţii lui Burleton, încât nu observase balotul care se balansa deasupra capului ei, apoi nu reacţionase la timp când auzise strigătul hamalului. Era destul de şocată de mesajul lui şi de modul abrupt în care o făcuse; altfel poate că s-ar fi ferit singură.

După toate aparenţele el o adusese în calea pericolului, nu o protejase şi o împiedicase că se protejeze singură. Dacă ar fi murit, vina ar fi fost în întregime a lui şi ştia că nu ar fi putut trăi cu asta pe conştiinţă. Deja era prea împovărat de moartea tânărului Burleton, care-i bântuia nopţile şi îi amăra zilele.

Respiraţia ei se schimbă brusc, iar Stephen intră în panică. Îi urmări pieptul, iar când acesta păru că se ridică şi coboară într-un ritm normal răsuflă şi el uşurat şi-i privi mâna care se odihnea în palma lui. Degetele ei erau lungi, delicate, cu pielea netedă, dar avea unghiile tăiate foarte

scurt – o mână aristocratică aparţinând unei tinere domnişoare pedante, cu o înclinaţie evidentă pentru curăţenie şi cu spirit practic, se gândi el.

Îi observă apoi faţa, iar dacă nu ar fi fost atât de obosit de teamă şi de nesomn ar fi zâmbit, întrebându-se ce părere ar fi avut de chipul ei, dat fiind stilul pedant şi practic. Cu siguranţă că buzele el delicate, generoase nu aveau nimic pedant, iar genele lungi şi arcuite nu păreau chiar practice. Stephen nu ştia ce culoare au ochii sau părul ei, dar obrajii aveau o formă plăcută, iar pielea era de culoarea fildeşului, aproape translucidă. În contrast cu celelalte trăsături ale ei, care dădeau dovadă de fragilitate feminină, bărbia era singura care denota o mare forţă de caracter. Ba nu, se gândi Stephen, mai degrabă denota mult curaj. Nu plânsese de durere sau de teamă; spusese că ura să-i fie teamă, ceea ce însemna că prefera să se lupte cu emoţiile puternice, decât să le cadă pradă. Cu siguranţă că avea mult curaj, îşi zise el, dar şi bunătate – îndeajuns cât să îşi ceară scuze pentru că îl deranjase. Curaj şi bunătate, o combinaţie remarcabilă, mai ales pentru cineva atât de tânăr.

Atât de *vulnerabilă,* realiză el îngrijorat când văzu cum pieptul i se ridică şi-l coboară în scurte tresăriri. O strânse de mână şi privi cum pare că face eforturi să respire. Simţi un nod în gât. Doamne! Murea!

— Nu! şopti el impacientat. Să nu mori!

CAPITOLUL 10

Razele strălucitoare ale soarelui pătrundeau prin draperiile verzi şi coborau în capătul îndepărtat al camerei, când Sheridan deschise ochii iar. Logodnicul ei stătea pe un scaun lângă pat, adormit, ţinând-o de mână. În cursul nopţii îşi scosese haina şi eşarfa de la gât, îşi descheiase cămaşa şi adormise cu braţele încrucişate pe pat şi capul sprijinit pe ele. Avea faţa spre ea, iar Sheridan îşi întoarse uşor capul

pe pernă şi răsuflă uşurată când observă că mişcarea nu-i mai declanşase bubuiturile înnebunitoare.

Toropită după un somn adânc, îl studie cu atenţie pe bărbatul care-i era destinat.

Era bronzat, deci îşi petrecea mult timp în aer liber, avea părul bogat, şaten-închis, tuns elegant spre tâmple, atingându-i puţin gulerul la spate. Pentru moment era nepieptănat, fiindcă se agitase dormind; avea aspectul unui băieţandru cu gene lungi şi arcuite, profilându-se pe obrajii tineri. Restul nu avea nimic copilăresc; Sheridan simţi un amestec de fascinaţie şi jenă nefirească descoperind aceasta. Începuse să-i crească barba, dar observă că are o bărbie puternică, de om hotărât, chiar şi în momentele grele. Părea încruntat, probabil din pricina unui vis agitat. Materialul mătăsos al cămăşii se mula perfect pe umerii puternici şi pe braţele musculoase. Prin deschizătura cămăşii se zăreau fire de păr gros, ca şi acelea de pe braţe.

Trupul său era bine clădit, unghiular, începând cu nasul fin, aristocratic, până la degetele lungi şi puternice. Părea un bărbat foarte hotărât şi de neînduplecat, îşi zise ea.

Era frumos.

Doamne, cât de frumos era!

Ridică privirea de pe faţa lui şi pentru prima dată se uită împrejurul ei. Rămase uluită de luxul strălucitor din camera unde predominau verdele şi auriul. Pereţii erau tapetaţi cu mătase verde-deschis, draperiile erau din acelaşi material, ca şi baldachinul de deasupra patului, susţinut de un schelet metalic lustruit, cu şnururi aurii în colţuri. Până şi căminul din partea opusă patului era din marmură verde, decorat cu păsări aurii la colţuri şi ornamente din alamă. Două canapele prelungi, rotunjite la capete, cu tapiţeria din mătase verzuie, erau aşezate faţă în faţă în dreptul căminului, iar între ele se găsea o măsuţă ovală, joasă.

Îşi concentră din nou atenţia asupra capului celui care se odihnea chiar lângă coapsa ei şi se simţi înviorată. Cu siguranţă că avusese noroc, fiindcă sortitul ei era nu numai

deosebit de chipeş, dar şi extrem de bogat. În plus, stătuse cu ea toată noaptea, dormind în acea poziţie deloc confortabilă, fără să-i dea drumul la mână; asta însemna că trebuie să fie foarte îndrăgostit de ea.

Era evident că o curtase, apoi o ceruse de soţie. Închise ochii şi căută chiar şi o îndepărtată amintire despre ei doi în trecut, dar nu găsi decât un gol întunecat. Nicio femeie nu ar putea uita curtea pe care i-o făcuse un asemenea bărbat, sau iubirea lui; era practic imposibil. Şi-ar fi amintit instantaneu, îşi spuse îngrozită, intrând în panică; apoi parcă ameţi de-a binelea. Îşi spunea în minte lucruri pe care el ar fi trebuit să i le spună: *Vrei să-mi faci onoarea de a-mi deveni soţie, domnişoară...? Domnişoară cine? Domnişoară cine?*

Rămâi calmă! se avertiză ea disperată. *Concentrează-te asupra altor lucruri... lucruri frumoase pe care trebuie să ţi le fi spus.* Nu-şi dădea seama că respiră mai repede şi-l strânse tare de mână, încercând să-şi amintească măcar ceva din ce-i legase. Probabil că se purtase cu ea ca un nobil pretendent la mâna ei. Îi adusese flori şi îi spusese că e deşteaptă, fermecătoare şi frumoasă. Probabil că ea întruchipa toate aceste calităţi, dacă vrăjise inima unui tânăr atât de deosebit...

Încercă să-şi amintească măcar ceva, dar mintea îi era goală.

Încercă să-şi amintească o frază fermecătoare, dar mintea îi rămase tot goală. Se calmă şi se concentra asupra chipului ei. Chipul ei...

Nu avea chip.

Nu avea chip!

Instinctul latent se lupta să-i păstreze calmul, dar teroarea o zguduia ca un cutremur. Nu-şi amintea cum o cheamă. Nu-şi amintea cum îl cheamă. *Nu-şi amintea propriul ei chip.*

Stephen avu senzaţia că mâna îi era strânsă într-un cleşte şi degetele îi amorţiseră deja. Încercă să se elibereze din strânsoare, dar nu reuşi. După trei zile de nesomn făcu un efort supraomenesc pentru a deschise ochii puţin, ca să

vadă de ce-şi simte mâna amorţită. Nu văzu nicio menghină care să-i strângă degetele, ci o femeie întinsă pe pat. Situaţia nu i se păru neobişnuită, aşa că nu se trezi de-a binelea, ci îşi retrase mâna puţin, ca să poată adormi la loc. Dar, fiindcă de când fusese copil i se vorbise de curtoazie faţă de sexul opus şi cum văzuse că această femeie părea într-adevăr îngrijorată, reuşi să formuleze o întrebare pentru a-i afla nelămurirea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu cum arăt! spuse ea pe un ton alarmat. Stephen cunoscuse şi alte femei obsedate de aspectul lor exterior, dar îngrijorarea acesteia – într-un budoar slab luminat la miezul nopţii, se gândi el – era de-a dreptul ridicolă. Drept pentru care nici nu se simţi obligat să deschidă ochii când simţi că-l strânse mai tare de mână şi-l imploră:

— Cum arăt?

— Nemaipomenit, spuse pe un ton sec. Îl durea tot corpul, realiză în cele din urmă, fiindcă doar ea era în pat, iar el nu. Se gândea cum să se abţină de a o ruga să se dea mai încolo şi să-i facă loc şi lui. Tocmai atunci auzi un plâns înăbuşit. Întoarse capul în direcţia opusă şi se întrebă iritat ce făcuse ca să-i provoace plânsul, apoi decise că va trebui să comande la *Wheaton* o bijuterie pentru a-i alina suferinţa – o broşă cu rubin sau orice altceva. Dorinţa pentru o bijuterie scumpă era, în cele mai frecvente cazuri, cauza primordială a lacrimilor din ochii femeilor. Chiar şi în somn Stephen ştia asta.

Plânsul ei se porni mai insistent, devenise disperat, printre suspine şi fiori care o cutremurau. Orice ar fi făcut ca să-i provoace acest acces de plâns, trebuia să fi fost mai grav decât faptul de a uita să o complimenteze pentru rochia purtată sau de a fi contramandat un spectacol de teatru. Această reacţie îl va costa un colier cu diamante!

Un suspin profund o zgudui cu tot cu plapumă. Va trebui să adauge şi o brăţară, pentru a completa setul.

Epuizat fizic şi psihic, căzu în toropeala somnului binecuvântat, dar îi rămăsese în minte ceva spus de ea pe

când îi strângea mâna: *„Nu ştiu cum arăt... nu ştiu... nu ştiu”.*

Stephen deschise brusc ochii şi ridică privirea spre ea. O văzu cu faţa întoarsă şi cu o mână acoperindu-şi gura, pentru a-şi potoli plânsul, dar văzu că se cutremură de supărare. Avea ochii închişi, dar lacrimile i se prelingeau pe sub genele delicate şi formau şuvoaie subţiri pe obrajii palizi. Plângea de ţi se rupea sufletul, dar era perfect lucidă şi conştientă; Stephen se simţi şi mai vinovat pentru lacrimile ei.

— Nu eram chiar treaz mai devreme şi nu ţi-am înţeles întrebarea, îi spuse imediat. Scuză-mă. Văzu cum se crispează când îi auzi glasul, apoi înţelese că tânăra încerca să-şi stăpânească plânsul, după care se întoarse cu faţa spre el. Ce s-a întâmplat? o mai întrebă grijuliu, găsind tonul cel mai potrivit şi mai alinător. Sheridan înghiţi o dată în sec, tulburată de ochii lui extrem de obosiţi. Probabil că de câteva zile fusese teribil de îngrijorat din pricina ei şi se simţi ridicolă şi nerecunoscătoare pentru că plânsese ca un copil din cauza unui inconvenient de moment. Un inconvenient bizar totuşi, înfricoşător pentru ea, dar bine măcar că nu rămăsese invalidă sau mută sau că nu i se diagnosticase o boală fatală. Dorind să iasă cât mai repede dintr-o situaţie jenantă, trase aer în piept şi surâse îndatoritor.

— Îmi... îmi pare absurd, dar nu mai ştiu cum arăt şi... se opri nedorind să-l necăjească spunându-i cât de îngrijorată era. E o copilărie, dar, fiindcă te-ai trezit acum, nu ai putea să mă descrii puţin? Stephen sesiză că încercă să-şi ascundă teama şi să-l liniştească şi pe el – lucru care i se păru remarcabil şi deosebit de curajos.

— Să te descriu... repetă el trăgând de timp. Nu ştia ce culoare are părul ei şi se temea de reacţia ei dacă s-ar fi văzut în oglindă, aşa că luă totul în glumă. Deocamdată ai ochii roşii şi umflaţi, spuse zâmbind, apoi îi observă mai îndeaproape, ca să o informeze corect... dar sunt... foarte mari şi... verzi, conchise el plăcut surprins. De fapt Stephen remarcă ochii ei minunaţi – verzi-argintii în centru, cu irisul

încercuit de o linie mai închisă, iar genele care-i încadrau erau delicate şi lungi.

— Verzi? spuse Sheridan dezamăgită. Nu prea îmi place aşa.

— Acum că sunt înecaţi în lacrimi arată ca argintul lichid.

— Poate că nu sunt chiar urâţi. Dar în rest cum arăt?

— Păi, eşti palidă şi udă de lacrimi, dar ai un chip frumos chiar şi aşa.

Sheridan părea zdrobită de oroare şi lacrimi, dar îi venea să râdă. Spre uşurarea lui, o văzu că zâmbeşte.

— Ce culoare are părul meu?

— Pentru moment ai capul acoperit cu un turban... turban alb. E foarte la modă să dormi cu turban, ştii doar. În seara accidentului lumina fusese slabă, iar ea avusese părul acoperit mai întâi cu o glugă, iar mai apoi cu sânge. Totuşi, de vreme ce genele îi erau şatene, părul era evident de aceeaşi culoare. Ai părul şaten, îi spuse sigur de el. Şaten închis.

— Ţi-a trebuit cam mult timp să te hotărăşti. Sheridan îl privea cu atenţie, tulburată, dar fără suspiciune.

— Nu am spirit de observaţie prea dezvoltat – în privinţa anumitor lucruri, spuse el ezitând.

— Poţi să-mi dai o oglindă?

Stephen nu ştia cum va reacţiona dacă nu-şi va recunoaşte chipul chiar văzându-l reflectat în oglindă. Nu ştia dacă va intra în panică văzându-şi capul acoperit de bandaje şi lovitura vineţie de la tâmplă. Oricum era convins că atunci când va veni timpul să se privească în oglindă, va fi mai bine să o facă în prezenţa lui Whitticomb, în caz că va avea nevoie de asistenţă.

— În altă zi, zise el. Poate mâine. Sau când îţi se vor scoate bandajele.

Sheridan presimţi de ce nu vrea să-i dea o oglindă şi, pentru că nu voia să mai cadă victima unui nou acces de plâns şi nici să-l amărască mai mult decât până acum, reveni la remarcile despre turbane.

— Turbanele sunt foarte practice, cred. Te salvează

de perii şi pieptene când vrei.

— Exact, confirmă Stephen uluit de graţia şi curajul ei în asemenea condiţii vitrege. Era atât de bucuros că o aude vorbind şi atât de mişcat de atitudinea ei perfect naturală, încât îi atinse mâna când îi vorbi din nou privind-o direct în ochii mari: Te doare rău? Cum te simţi?

— Mă doare puţin capul, atât, recunoscu ea surâzând. Nu trebuie să fii îngrijorat că mă simt aşa cum arăt, adică rău.

Vorbise încet şi foarte liniştit, iar ochii îl priveau cu sinceritate. Mai devreme dovedise o temere pur feminină în legătură cu înfăţişarea ei, apoi acceptase cu calm că nu arăta chiar bine, iar acum glumea despre asta. Toate aceste detalii îi dădeau lui Stephen senzaţia că nu era genul de femeie căreia să-i placă să se prefacă sau să fie minţită şi că, din acest punct de vedere, era unică, la fel cum poate la fel era şi în multe alte privinţe – deosebită.

Din nefericire, această concluzie îl conduse imediat la următoarea – care îi alungă bucuria şi-l făcu să-şi retragă mâna de pe a ei. Nu era corect ce făcea el şi nici ce gândea. Nu era logodnica lui, aşa cum îşi închipuia ea; el era bărbatul responsabil pentru moartea logodnicului ei. Bunul simţ, respectul pentru tânărul pe care-l omorâse şi bunul-gust în care fusese educat îi dictau toate să păstreze o distanţă mentală şi fizică. Era ultimul bărbat de pe pământ care avea dreptul să o atingă sau să se gândească la ea într-un mod personal. Sperând să-şi încheie vizita cu o notă de amuzament, se ridică, făcu câteva mişcări cu umerii pentru a-i dezmorţi şi recurse la un ultim comentariu la adresa înfăţişării ei:

— Una peste alta, dacă în acest moment ar trebui să te descriu, aş spune că arăţi ca o mumie elegantă.

Sheridan surâse, dar se vedea că obosise; Stephen remarcă acest lucru de asemenea.

— O să trimit o cameristă cu micul dejun. Promite-mi că vei mânca puţin. Ea dădu afirmativ din cap, iar el se întoarse să plece.

— Mulţumesc, îi şopti ea făcându-l să se întoarcă din

nou, uimit.

— Pentru ce?

Ochii aceia încrezători aţintiţi asupra lui, căutând şi scuzându-se. Sheridan avu impresia că, după un timp, va putea citi în străfundul sufletului lui îndoliat. Pentru moment văzu că nu stabilise precis ce se ascunde înăuntrul lui, fiindcă zâmbi şi-i spuse:

— Pentru că ai rămas cu mine toată noaptea.

Recunoştinţa ei nu făcu decât să-i adâncească vinovăţia pentru toate nenorocirile petrecute, simţindu-se dezgustat de propria-i persoană, pentru că ea îl credea cavalerul galant, în loc de ticălosul care se ştia că este. Dădu din cap, mai mult cu autoironie.

— Este prima dată când o femeie frumoasă îmi mulţumeşte pentru o noapte petrecută cu ea.

Sheridan păru nelămurită, dar Stephen se simţea tot mai josnic. Nu făcuse această „mărturisire” subtilă despre adevărata sa fire fiindcă avea nevoie de iertare sau fiindcă s-ar fi autopedepsit. Cel mai mult conta pentru el că măcar o clipă fusese sincer cu ea şi că mai crescuse puţin în propriii lui ochi.

Îndreptându-se spre camera sa de la capătul holului, Stephen se simţi pentru prima dată mai liniştit decât fusese în ultimele săptămâni, ba chiar luni: Charise Lancaster mergea pe calea însănătoşirii. De asta era convins. Se va face bine, deci el îl va putea înştiinţa pe tatăl ei despre accident şi în acelaşi timp îi va putea da veşti bune despre starea îmbunătăţită a sănătăţii ei. Mai întâi va trebui să-l găsească, dar sarcina de a-i înmâna scrisoarea de informare îi va fi încredinţată lui Matthew Bennett şi oamenilor acestuia.

CAPITOLUL 11

Stephen îşi ridică ochii de pe scrisoarea pe care o citea şi-l salută pe tânărul blond, în jur de treizeci de ani,

care se apropia de el.

— Îmi cer scuze fiindcă ţi-am întrerupt vacanţa la Paris, îi spuse lui Matthew Bennett, dar chestiunea este urgentă şi destul de delicată, astfel încât necesită atenţia ta personală.

— Sunt bucuros că pot fi de folos, milord, răspunse avocatul fără ezitare. Contele îi făcu semn spre un fotoliu de piele din faţa biroului său, iar Matthew se aşeză, fără să fie surprins sau ofensat că bărbatul care-l chemase dintr-o vacanţă de care avusese mare nevoie îl făcea acum să aştepte până ce-şi va fi citit corespondenţa. Generaţii de-a rândul familia lui Matthew avusese privilegiul să reprezinte familia Westmoreland în orice problemă juridică, iar, după cum ştia prea bine, Matthew urma să fie generos recompensat financiar de fiecare dată când contele de Langford îi solicita asistenţa. Deşi Matthew era cel mai tânăr membru al familiei care avea firma de avocaţi, era rodat în toate afacerile clanului Westmoreland şi cu câţiva ani în urmă fusese chemat să se ocupe de o problemă personală, neobişnuită a fratelui contelui, ducele de Claymore.

Cu acea ocazie Matthew se simţise uşor intimidat şi puţin în dezavantaj, când răspunsese chemării ducelui, apoi se înroşise subit când auzise despre ce misiune era vorba. Oricum, acum era destul de matur şi mai pregătit, de asemenea încrezător şi bucuros că poate face faţă oricărei probleme „delicate” a contelui – acum nici măcar nu mai era surprins de catalogarea chestiunilor pentru care era contactat.

Aşteptă răbdător să afle ce detaliu „urgent” trebuia să obţină şi era gata să-şi dea părerea pentru orice schimbare a unui contract sau chiar a testamentului.

Dată fiind folosirea termenului „delicat”, Matthew se gândea că e vorba de ceva foarte personal – probabil stabilirea unei sume de bani şi donarea vreunei proprietăţi a contelui în favoarea uneia dintre amantele lui cunoscute, sau putea fi vorba de un cadou în scopuri caritabile, care trebuia să rămână confidenţial.

Stephen se decise să nu-l mai facă pe Matthew să aştepte şi puse deoparte scrisoarea venită de la administratorul domeniului Northumberland.

Îşi rezemă capul pe spătarul fotoliului său, privi absent tavanul frumos decorat al încăperii înalte şi trecu cu gândul de la scrisoarea administratorului la problema mai complicată a lui Charise Lancaster. Tocmai se pregătea să-i vorbească, dar intră un valet bătrân, pe care Stephen îl recunoscu a fi fostul om-bun-la-toate al lui Burleton. Acesta tuşi cu subînţeles, parcă scuzându-se, şi-i spuse pe un ton politicos, uşor neliniştit:

— Domnişoara Lancaster insistă să se dea jos din pat, milord. Ce să-i spunem?

Stephen îl privi pe valet, fără să mişte capul, surâse, fiindcă ştia că tânăra se simte deja mai bine şi zise:

— Spune-i că nu intenţionez că o las să coboare din pat toată săptămâna. Voi trece să o văd după cină.

Conştient că tânărul Matthew Bennett nu ştia ce să creadă, atât de mirat, de şocat şi de nelămurit părea, gândind apoi că ar fi putut trage o concluzie total eronată din remarca lui; Stephen se hotărî să trateze problema cât se putea de direct.

— Se pare că m-am ales cu o logodnică, începu el.

— Cele mai sincere felicitări, spuse Matthew.

— Nu e logodnica mea, ci a lui Arthur Burleton. După o pauză scurtă, timp în care Matthew se strădui să găsească un răspuns adecvat la această mărturisire bruscă, zise:

— În cazul acesta, vă rog să transmiteţi… ăăă… felicitările mele domnului în cauză.

— Nu pot. Burleton e mort.

— Ce păcat.

— Eu l-am omorât.

— Atunci e şi mai grav, spuse Matthew neputând să se abţină. Existau legi împotriva duelurilor, iar tribunalele luau o poziţie fermă în aceste situaţii. Mai mult, prezenţa evidentă a logodnicei tânărului mort în patul contelui nu avea cum să uşureze cazul. Mintea avocatului căuta deja o

pledoarie în apărarea acestuia şi spuse: Aţi luptat cu sabia sau cu pistolul?

— Nu, a fost o trăsură.

— Poftim?

— L-am călcat cu trăsura.

— Dar acesta nu e un caz elocvent, cum ar fi duelul cu sabia sau cu pistolul, remarcă Matthew degajat, însă e mai uşor de apărat. Prea preocupat ca să observe privirea stranie cu care-l ţintuia contele, continuă dus pe gânduri: Tribunalul poate fi convins să adopte punctul de vedere că nu aţi intenţionat să-l ucideţi, fiindcă altfel l-aţi fi provocat la duel. Totuşi, experienţa dumneavoastră cu arma este binecunoscută. Putem chema zeci de martori care să depună mărturie în acest sens. Theodore Kittering ar fi un martor ideal – de-abia reuşise să ia ţinta când l-aţi şi împuşcat în umăr. Nu, cred că ar fi bine să renunţăm la el, fiindcă nu ţine la dumneavoastră şi s-ar afla de duelul cu el la proces. Chiar şi fără mărturia lui Kittering, va trebui să reuşim să convingem curtea că nu aţi intenţionat să-l ucideţi – că a fost un incident premergător evenimentului, deci, într-un limbaj obişnuit, a fost un accident! Foarte mulţumit de logica lui, Matthew îl privi în cele din urmă pe conte, iar acesta îl întrebă clar, răspicat:

— Cu riscul de a părea incurabil de stupid, te pot întreba despre ce naiba vorbeşti?

— Poftim?

— Să înţeleg că presupui că l-am călcat intenţionat?

— Avusesem această impresie, da.

— Pot să te întreb atunci ce motiv aş fi avut pe lume pentru o asemenea faptă?

— Presupun că motivul dumneavoastră este oarecum legat de… ăăă… fusese direct legat de… prezenţa unei anumite domnişoare căreia nu-i este permis să părăsească… dormitorul dumneavoastră.

Contele izbucni în râs şi o făcu ca şi când nu ar fi râs niciodată cu atâta poftă.

— Desigur, zise Stephen, ce stupid din partea mea. La ce altă concluzie ai fi putut să ajungi? Se aşează mai bine pe

fotoliu şi îi povesti pe scurt. Săptămâna trecută tânăra de sus – Charise Lancaster – a sosit în Anglia din America. Era logodită cu Burleton şi căsătoria lor trebuia să aibă loc a doua zi. De vreme ce sunt răspunzător pentru moartea lui şi fiindcă nu a fost altcineva care să-i spună ce s-a petrecut, desigur că am aşteptat-o la vapor şi i-am dat vestea cea rea. Era însoţită doar de o cameristă, iar acum domnişoara Lancaster este prea bolnavă ca să părăsească Anglia o vreme, va trebui să contez pe dumneata ca să-i anunţi familia despre toate şi să însoţeşti aici un membru al familiei sale care ar dori să vină în Anglia. Mai mult, vreau să aranjez afacerile lui Burleton. Să-i fac un dosar complet şi dumneata să începi prin a-l absolvi post-mortem de orice datorie ar fi avut înainte de a muri, rămasă neachitată.

— Ah, înţeleg! spuse Matthew zâmbind uşurat că auzise adevăratul motiv.

— Bine. Matthew luă o coală de hârtie de pe birou şi întrebă, ţinând stiloul în mână.

— Unde locuieşte familia ei şi cum se numesc rudele ei?

— Nu ştiu.

— Nu ştii?

— Nu.

— Poate sugeră Matthew, cu precauţie şi respect că i-am putea pune câteva întrebări domnişoarei?

— Am putea, zise Stephen scurt, dar ar avea foarte puţine să-ţi spună. Compătimindu-l pe avocat, adăugă: A suferit un traumatism la cap şi a fost îndeajuns de puternic ca să-i cauzeze o pierdere a memoriei, despre care doctorul Whitticomb crede că e trecătoare. Din păcate, cu toate că sănătatea ei e aproape restabilită, memoria nu e încă.

— Regret să aud asta, recunoscu Matthew sincer. Făcu o sugestie diplomatică, văzând că grija contelui pentru tânăra domnişoară scăzuse: Poate că ne-ar fi de folos camerista ei?

— Cu siguranţă că da. Dacă aş şti unde se află. Amuzat peste măsură, Stephen văzu că tânărul avocat încerca să-şi ascundă orice emoţie. Am trimis pe cineva în

cabina ei la câteva minute de la accident, dar a fost de negăsit. Unul dintre membrii echipajului spunea că era englezoaică şi că probabil s-a dus la familia ei, acasă.

— Înţeleg, zise Matthew, dar era la fel de încurcat. În acest caz vom începe ancheta pe vapor.

— A plecat a doua zi dimineaţă.

— Oh. Bine, dar bagajele? Nu e nimic în ele care să ne dea măcar o indicaţie despre adresa familiei sale?

— Se prea poate, dar, din nefericire, bagajele au plecat înapoi cu vaporul.

— Sunteţi sigur?

— Foarte. La scurt timp după accident unica mea grijă a fost să-i ofer ajutor medical imediat. A doua zi dimineaţă am trimis după bagaje, dar *Steaua dimineţii* plecase deja.

— Atunci vom începe cercetările cu biroul naval. Pe vapor trebuia să existe un registru cu pasagerii şi unul cu bagajele acestora, iar de acolo vor putea să ne spună ce adresă lăsase în America.

— Începe cu biroul naval, îl încurajă Stephen. Se ridică şi încheie întâlnirea, iar Matthew se ridică la rândul său, cu mintea deja îndreptată spre cercetările pe care trebuia să le înceapă.

— Am fost în colonii doar o dată, spuse el. Nu m-ar deranja să mai fac o călătorie.

— Regret că a trebuit să-ţi întrerup vacanţa, repetă Stephen. Oricum, mai am un motiv pentru această urgenţă, dincolo de cel evident. Whitticomb este foarte îngrijorat că memoria ei nu a dat niciun semn de revenire la normal. Sper că, dacă ar revedea persoane din trecutul ei, ar ajuta-o.

CAPITOLUL 12

După promisese, Stephen veni sus în camera ei seara. Obişnuia să o viziteze de două ori pe zi şi, cu toate că vizitele erau scurte şi impersonale, se bucura când se

apropia vremea să urce la ea. Bătu la uşă şi, văzând că nu primeşte răspuns, ezită, apoi bătu încă o dată. Tot nu primi răspuns. Cu siguranţă că i se respectase dispoziţia ca o cameristă să stea în permanenţă cu ea. Sau camerista adormise în post. Ambele variante îl înfuriară, iar prima senzaţie fu cea de îngrijorare pentru musafiră. Voise să se dea jos din pat. Dacă se hotărâse să încerce în ciuda dispoziţiilor lui, apoi căzuse în inconştienţă fără ca nimeni că nu o poată ajuta… Dacă îşi pierduse din nou cunoştinţa…?

Deschise uşa brusc şi intră. Camera era goală. Tulburat şi enervat privi patul care era aranjat. Cu siguranţă că mica prostuţă considerase că nu trebuia să-i ia în seamă dispoziţiile, la fel ca şi camerista!

Un zgomot îl făcu să se întoarcă. Se opri fulgerat.

— Nu v-am auzit intrând, îi spuse musafira lui, ieşind din camera de toaletă. Purta un halat alb mult prea mare pentru ea, într-o mână ţinea o perie de cap şi în jurul capului avea înfăşurat un prosop albastru. Stătea în faţa lui în picioarele goale, fără să-şi dea seama de starea în care se afla, fără pic de remuşcare fiindcă îi nesocotise instrucţiunile.

După ce trecuse prin câteva momente de groază, Stephen reacţionă pe rând: enervat, apoi liniştit şi în cele din urmă amuzat şi fără replică. Tânăra luase un şnur auriu de la draperii şi se legase la mijloc pentru a menţine halatul închis. Pe sub tivul acestuia i se vedeau degetele de la picioare, iar cum avea prosopul în jurul capului, ca un văl albastru, îl făcu pe Stephen să-şi amintească de Madona desculţă. În locul zâmbetului seren al Madonei, fata din faţa lui arăta mai degrabă uluită, acuzatoare şi nefericită în acelaşi timp. Nu-l lăsă mult să aştepte să afle motivul nemulţumirii ei.

— Fie ai un spirit de observaţie nedezvoltat, milord, fie nu vezi prea bine.

Surprins total nepregătit, Stephen spuse cu grijă:

— Cred că nu înţeleg ce vrei să spui.

— Vreau să spun… părul meu, răspunse ea nefericită,

arătând acuzator spre ceea ce era ascuns sub prosop. Stephen îşi aminti că părul îi fusese însângerat şi presupunea că rana sângerase şi după ce Whitticomb îi pusese câteva copci.

— Dar iese la spălat, zise el blând.

— Ah, nu cred, îl contrazise ea brusc. Am încercat deja să o fac.

— Nu înţeleg… începu el.

— Părul meu nu e şaten, clarifică ea scoţându-şi prosopul, din care i se prelinseră pe umeri bucle cârlionţate care ilustrau problema. Uite. *E roşcat!*

Părea revoltată, dar Stephen rămase fără replică şi complet fermecat de masa de bucle care îi cădeau valuri-valuri pe umeri şi pe spate. După ce dădu drumul părului pe care-l ţinuse în mână ca să-i dovedească greşeală, el răsuflă uşurat.

— Iisuse…

— E atât de… de înflăcărat! rosti ea nefericită.

Realizând într-o clipă că, fiind logodnicul ei, nu se cuvenea să stea în faţa ei şi să-i privească părul cu atâta uimire, fiindcă se presupunea că-l văzuse de nenumărate ori, îşi dezlipi ochii de pe cel mai frumos păr pe care-l văzuse vreodată.

— Înflăcărat? repetă el, pe punctul de a râde. Ea dădu afirmativ din cap şi-şi îndepărtă şuviţele arămii care-i acopereau ochiul stâng şi fruntea. Nu-ţi place, trase el concluzia.

— Sigur că nu. De aceea nu ai vrut să-mi spui de la început culoarea lui adevărată? Stephen surprinse scuza enunţată chiar de ea şi dădu din cap că da, revenind cu privirea asupra culorii exotice a părului ei. Era un cadru perfect care-i înrăma trăsăturile perfecte şi pielea ca porţelanul. Sheridan remarcă pe chipul lui nu expresia repulsiei, ci faptul că o admira.

— Ţie îţi place?

Îi plăcea. Îi plăcea fiecare părticică din trupul ei.

— Da, îmi place, spuse degajat. Mă gândeam că e neobişnuit să ai părul roşcat în America.

Sheridan deschise gura să vorbească, dar nu cunoştea răspunsul.

— Nu… nu ştiu dacă e aşa. Nu ştiu cum e în Anglia.

— Ce te face să spui asta?

— Faptul că fata care m-a ajutat a recunoscut la insistenţele mele că nu a mai văzut în viaţa ei păr de o asemenea culoare. Părea foarte surprinsă.

— A cui părere contează cel mai mult? o întrebă el.

— Bine, dacă pui problema astfel… Sheridan se intimidă, simţindu-se încinsă de surâsul lui cald. Era atât de frumos – masculin şi straniu –, încât îi venea greu să nu-l privească, dar şi mai greu îi venea să creadă că o alesese pe ea din atâtea femei din ţara lui. Îi plăcea compania lui, umorul său şi felul blând de a se purta cu ea. Număra orele petrecute între vizitele lui, aşteptând cu nerăbdare clipa când va bate la uşă, cu toate că stătea puţin în camera ei şi nu-i oferea nicio informaţie. Drept rezultat, tot nu ştia nimic despre ea sau despre el, sau despre presupusa lor legătură. Nu mai dorea să fie în necunoaştere şi aştepta ca memoria ei capricioasă să-i revină în fiecare clipă, pentru a-i oferi răspunsurile.

Înţelesese punctul de vedere al lordului Westmoreland, acela de a nu-i periclita starea sănătăţii prin eforturi de aducere aminte, dar îşi simţea trupul vindecat deja. Se ridicase din pat, făcuse baie şi îşi spălase părul, apoi îmbrăcase un halat de casă pentru a-i dovedi că era destul de întremată ca să-i poată pune întrebări şi să asculte răspunsurile. Picioarele îi mai tremurau probabil din cauza slăbiciunii de pe urma bolii; sau era un simptom al nervozităţii pe care o resimţea adesea în prezenţa lui?

Îi făcu semn spre cele două canapele din faţa căminului.

— Te deranjează dacă ne aşezăm puţin? Mă tem că am stat atât de mult în pat, încât îmi simt picioarele slăbite.

— De ce nu mi-ai spus asta mai devreme? zise Stephen, făcând un pas înapoi pentru a o lăsa pe ea să se aşeze prima.

— Nu ştiam dacă am voie. Se ghemui pe canapea, cu

picioarele strânse sub ea, aranjându-şi halatul în jurul corpului. Unul dintre lucrurile pe care Stephen observă că ea le uitase cu desăvârşire era că tinerele bine crescute nu stăteau de vorbă cu bărbaţii care nu le erau soţi în budoarul lor. Pe de altă parte, Stephen era la fel de conştient de aceasta cum era de propria-i prezenţă aici. Nu luă în seamă aceste amănunte pentru a afla ce doreşte.

— De ce mi-ai spus că nu ştii dacă ai voie să te aşezi?

Privirea ei stânjenită se îndreptă spre focul din cămin, iar Stephen se simţi cumva frustrat că nu-i mai vede ochii.

— Am înţeles de la Constance – camerista – că eşti conte. Îl privi cu intensitate parcă aşteptând ca el să nege, lucru care lui i se păru neobişnuit, în comparaţie cu celelalte femei pe care le cunoscuse.

— Şi? întrebă el văzând-o că a tăcut.

— Şi că ar trebui să mă adresez ţie cu „milord”. Când îl văzu că ridică o sprânceană, aşteptând continuarea, îi făcu pe plac: Printre lucrurile pe care se pare că mi le amintesc este şi că în prezenţa unui rege nu trebuie să te aşezi, decât dacă eşti invitat.

Stephen se abţinu să nu râdă.

— Totuşi, nu sunt rege, ci un simplu conte.

— Da, bine, nu ştiam dacă se aplică acelaşi protocol.

— Nu se aplică şi apropo de cameristă, unde naiba este? I-am dat indicaţii speciale să nu te lase singură sub nicio formă.

— Eu am trimis-o.

— Din cauza reacţiei faţă de părul tău, presupuse el. Am să-i spun că…

— Nu, fiindcă a stat cu mine din zori şi părea epuizată. A făcut ordine în cameră, dar am refuzat să fiu îmbrăcată ca un copil.

Stephen ascultă surprins, dar ştia că fata e plină de surprize, cum avea să fie şi următoarea afirmaţie, făcută cu aplomb şi cu foarte puţină ezitare.

— Astăzi am luat câteva hotărâri.

— Nu mai spune, zise el zâmbind amuzat de expresia pe care o avea ea.

Nu era în situaţia de a lua decizii, dar nu avea niciun rost să-i spună asta acum.

— Da, m-am hotărât că modul cel mai bun de a trece peste pierderea momentană a memoriei ar fi să-mi spun că e doar ceva trecător, iar noi doi să ne purtăm ca atare.

— Cred că ideea ta e excelentă.

— Totuşi, ar mai fi câteva lucruri despre care vreau să te întreb.

— Ce vrei să ştii?

— Oh, lucruri simple, spuse ea râzând uşor. Câţi ani am? Am un nume?

Zidul de apărare al lui Stephen se prăbuşi lăsându-l chinuit între dorinţa de a râde cu poftă şi sfâşiat fiind de pornirea de a o ridica de pe canapea, de a-şi înfige degetele în părul ei strălucitor şi de a o săruta cu pasiune. Era cu atât mai fermecătoare şi dulce, foarte sexy şi ademenitoare în halatul de casă, legat cu şnurul auriu, decât dacă ar fi purtat o rochie luxoasă – sau dacă ar fi fost dezbrăcată – mult mai apetisantă decât orice curtezană pe care o cunoştea el.

Probabil că Burleton ardea de nerăbdare să ajungă cu ea în pat, se gândi Stephen. Nu-i de mirare că a doua zi după sosire intenţiona să o ia de soţie…

Stephen simţi iar accesul de vinovăţie care-i tulbura reveria şi-l dezlipea de trupul ei drăgălaş. Ruşinea îl rodea ca acidul. Burleton, nu el, ar fi trebuit să stea acum cu ea. Burleton ar fi trebuit să se bucure de acest moment de intimitate cu ea, văzând-o ghemuită pe canapea, în picioarele goale; Burleton ar fi avut dreptul să o dezbrace mental şi să se aşeze cu ea pe pat. Cu siguranţă că nu se gândea decât la asta cât aştepta să-i sosească mireasa cu vaporul.

Dar, din nefericire, iubitul ei logodnic zăcea acum întins într-un sicriu, iar ucigaşul lui se bucura de o seară cu mireasa văduvită. Nu, se corectă Stephen cu vădit dezgust de sine, nu numai că se bucura de prezenţa el, dar o dorea.

Atracţia resimţită faţă de ea i se părea obscenă! Era o nebunie! Dacă dorea o schimbare, ar fi putut alege dintre

femeile cele mai frumoase din Europa. Emancipate sau naive, spirituale sau serioase, uşuratice sau sfioase, blonde, brunete şi roşcate – toate îi puteau aparţine oricând. Nu exista niciun motiv pe pământ ca să simtă o astfel de atracţie faţă de această femeie şi nu era cazul să reacţioneze iraţional, ca un adolescent înfierbântat sau ca un bătrân neputincios. Glasul ei calm îl trezi din reproşurile pe care şi le făcea, dar simţi aceeaşi repulsie de sine.

— Orice ar fi, spuse ea pe jumătate serioasă, nu cred că mai are mult de trăit. Stephen se uită la ea ca trezit din vis.

— Poftim?

— Orice ar fi văzut mergând pe umărul meu stâng de un minut întreg, sper să aibă picioare şi să meargă foarte repede. Stephen surâse stânjenit.

— Plecasem cu gândul. Îmi pare rău.

— Oh, te rog, nu te scuza! spuse ea râzând acum nervos. Sunt deosebit de liniştită când văd că te gândeşti la orice altceva în afară de întrebările mele, având chipul acela mânios.

— Mă tem că am uitat ce m-ai întrebat.

— Vârstă mea? îl ajută ea, înălţându-şi uşor sprâncenele delicate. Am vreun nume? Deşi tonul îi era foarte degajat, Stephen observă că îl priveşte foarte atent. Se simţi tulburat de ochii ei pătrunzători şi ezită o clipă, luptându-se cu sine să-şi concentreze atenţia la subiectul adus în discuţie. Ea rupse prima tăcerea oftând prelung, apoi lansă un avertisment: Doctorul Whitticomb mi-a spus că boala de care sufăr se numeşte amnezie şi nu e molipsitoare. Deci, aş fi foarte dezamăgită dacă ai pretinde că şi tu o ai, sugerându-mi că sunt un om obişnuit. Acum, să începem cu ceva mai uşor? Te deranjează să-mi spui numele tău? Vârsta ta? Gândeşte-te şi nu te grăbi să-mi răspunzi.

Stephen ar fi râs cu poftă dacă nu ar fi realizat că nu se cuvenea.

— Am treizeci şi trei de ani, spuse el. Mă numesc Stephen David Elliott Westmoreland.

— Da, acum se explică totul, glumi ea. Cu atât de multe nume, nu e de mirare că ţi-a trebuit ceva timp să ţi le aminteşti pe toate! Stephen schiţă un zâmbet şi încercă să pară foarte serios, deşi nu reuşi.

— Ştrengăriţă impertinentă, ţi-aş mulţumi dacă ai fi puţin mai respectuoasă.

Fără să fie deloc uimită sau să se simtă ofensată de replica lui, îi răspunse printr-o întrebare.

— Fiindcă tu eşti conte?

— Nu, fiindcă sunt *mai mare* decât tine. Râsul ei se auzi ca un clinchet de clopoţei, muzical şi molipsitor, aşa încât Stephen nu reuşi să rămână serios.

— Acum, că am stabilit că eu sunt impertinentă, iar tu eşti mai mare decât mine, zise ea râzând cu inocenţa tinereţii, bănuiesc că ar fi corect să presupun că eşti şi mai în vârstă decât mine. Stephen dădu afirmativ din cap, fiindcă se temea că, dacă ar vorbi, ar izbucni în râs. A doua întrebare veni imediat: Cu câţi ani?

— Insistentă ca un copil, nu-i aşa? zise el admirându-i arta de a readuce subiectul acolo unde dorea ea.

Ea luă o expresie extrem de serioasă, iar ochii îi deveniră ademenitori.

— Te rog, spune-mi câţi ani am. Spune-mi dacă am un nume mic. Sau nu ştii? Stephen nu ştia. Nu ştia nici vârstele sau numele femeilor care-i ocupaseră patul. Se gândi că, de vreme ce petrecuse foarte puţin timp cu logodnicul ei, argumentul ar fi fost destul de pertinent pentru ea.

— De fapt, niciodată nu s-a pus problema acestor subiecte până acum.

— Dar familia mea… cine este?

— Tatăl tău este văduv, o informă Stephen amintindu-şi ce-i spusese valetul lui Burleton văzând că poate stăpâni situaţia până la urmă. Eşti singurul lui copil.

Ea încuviinţă, absorbind toate informaţiile surâzând.

— Cum ne-am cunoscut?

— Presupun că mama ta i te-a prezentat la scurt timp după ce te-ai născut.

Ea râse fiindcă vedea că glumeşte. Stephen se

încruntă pentru că nu anticipase astfel de întrebări şi se simţea incapabil de a le trece cu vederea sau de a le da răspuns, fiindcă orice ar fi spus era tot o fraudă.

— Vreau să spun, cum ne-am cunoscut tu şi cu mine?

— Foarte normal, răspunse el scurt.

— Adică?

— Am fost prezentaţi. Se ridică pentru a-i evita privirea nelămurită, apoi se duse către o măsuţă pe care era o sticlă cu băutură.

— Milord?

Privind-o peste umăr, Stephen scoase dopul şi începu să toarne în pahar.

— Da?

— Suntem foarte îndrăgostiţi?

Jumătate din coniac se vărsă alături de pahar, pe tava aurită. Stephen înjură încet şi realiză că, orice i-ar fi spus acum, fata s-ar simţi înşelată după ce-şi va fi recăpătat memoria. Ba, mai mult, pentru faptul că el era răspunzător pentru moartea bărbatului iubit, avea să-l urască mult după ce totul va lua sfârşit. Dar nu atât de mult cât se ura el însuşi pentru fapta lui, cât şi pentru ce avea să facă.

Dădu pe gât puţinul coniac pe care reuşise să-l toarne, apoi se întoarse cu faţa spre ea. Neavând de ales, răspunse într-un fel care ştia că-i va distruge fetei şi fărâma de părere bună avută la adresa lui.

— Suntem în Anglia, nu în America, începu el.

— Da, ştiu, doctorul Whitticomb mi-a spus. Stephen se cutremură la gândul că i se spusese în ce ţară se află, dar tot el era de vină şi pentru aceasta.

— Aici suntem în Anglia, repetă el. În clasele înalte ale societăţii din Anglia cuplurile se căsătoresc dintr-o multitudine de motive, majoritatea fiind pur practice. Spre deosebire de unii americani, noi nu suntem obişnuiţi şi nu ne place să ne oferim inimile pe tavă şi nici nu ne etalăm sentimentele sau „dragostea”. Lăsăm pe seama ţăranilor şi a poeţilor privilegiul de a o cânta şi de a o exprima în cuvinte. Ea îl privi de parcă ar fi primit o palmă, iar Stephen lăsă paharul pe masă.

— Sper că nu te-am supărat cu stilul meu direct, spuse, deşi se simţea ca un ticălos. S-a făcut târziu şi trebuie să te odihneşti. Îşi plecă uşor capul, semn că scurta lor conversaţie se încheiase, aşteptă să se ridice ea mai întâi şi observă cum marginile halatului se desfăcură, lăsând să se vadă o frântură din pulpa ei. Când ajunse la uşă şi puse mâna pe clanţă o auzi spunând:

— Milord?

— Da? răspunse el fără să se întoarcă.

— Totuşi, ai una, nu-i aşa?

— O ce?

— O inimă.

— Domnişoară Lancaster, începu el furios pe sine şi pe soarta care-l adusese în această situaţie dificilă. Când se întoarse o văzu stând la picioarele patului, cu mâna sprijinită de tăblie, într-o poziţie demnă.

— Numele meu este… ezită o clipă, iar el simţi din nou cuţitul vinovăţiei implântat în piept, fiindcă o vedea făcând efortul de a-şi aminti propriul nume. Charise. Aş dori să-mi spui aşa.

— Desigur, zise el, cu toate că nu avea de gând să facă asta. Acum, dacă vrei să mă scuzi, am ceva de lucru.

Sheridan aşteptă ca el să închidă uşa, apoi îşi sprijini şi cealaltă mână pe tăblia patului, fiindcă simţea că ameţeşte. Se aşeză cu grijă pe cuvertura din satin şi simţi cum îi bate inima de slăbiciune şi teamă.

Ce fel de persoană era ea, se întrebă, dacă voise să se mărite cu un bărbat dur ca acesta? Stomacul i se încrâncenă când îşi aminti cu câtă răceală o privise şi cât de detaşat îi vorbise despre dragoste. La ce s-o fi gândit când acceptase cererea lui? De ce ar fi făcut asta? se întrebă Sheridan cu amărăciune.

Deja bănuia răspunsul; acesta se găsea în senzaţia minunată pe care o încerca atunci când el îi zâmbea. Doar că nu-i mai zâmbise când plecase. Poate că ea îl dezgustase vorbindu-i despre iubire. Când va veni iar să o vadă dimineaţa avea de gând să-i ceară scuze. Sau să lase chestiunea baltă şi să se arate o parteneră de conversaţie

veselă şi binevoitoare.

Se urcă în pat şi se acoperi cu cuvertura până la gât. Perfect trează, cu lacrimile în ochi, privi baldachinul de deasupra capului. Nu va plânge, îşi zise. Cu siguranţă că relaţia lor nu suferise nimic grav. Erau totuşi destinaţi unul altuia. El îi va trece cu vederea diferenţele de opinie. Apoi îşi aminti că îl întrebase dacă are inimă şi nodul din gât cauzat de lacrimi îi păru de mărimea unui pumn.

Mâine totul va părea mai strălucitor, se consolă ea. Acum era prea slăbită şi obosită din cauza efortului de a se îmbăia şi de a-şi spăla părul.

Mâine el va veni să o vadă şi totul va fi din nou bine.

CAPITOLUL 13

Stephen îi dicta secretarului o scrisoare când veni Whitticomb. Trecuseră trei zile. Stephen observă că doctorul zâmbea când valetul îl pofti în birou. O jumătate de oră mai târziu, când coborî de la pacienta sa, nu mai arăta la fel de bine dispus.

— Aş vrea să-ţi vorbesc între patru ochi, îi spuse lui Stephen, dacă-mi poţi acorda câteva minute. Îi făcu un semn valetului care rămăsese în pragul uşii, pregătindu-se să-l anunţe.

Stephen avea o premoniţie şi bănuia că nu va fi mulţumit de ce va auzi, aşa că îi spuse secretarului să se retragă, puse deoparte corespondenţa şi se aşeză mai confortabil în fotoliu.

— Îmi amintesc foarte bine când ţi-am spus, începu Hugh Whitticomb după ce secretara ieşise – că e foarte important să nu o supărăm pe domnişoara Lancaster. Specialistul în cazuri de pierdere a memoriei, pe care l-am consultat, mi-a spus asta în mod special, iar eu te-am avertizat pe tine în mod special. Ţii minte conversaţia noastră? Stephen rămase surprins de tonul doctorului, dar răspunse scurt:

— Da.

— Atunci, te rog să-mi explici, reveni doctorul Whitticomb pe un alt ton observând reacţia interlocutorului său, de ce nu ai urcat la ea de trei zile. Ţi-am spus că e important să aibă o preocupare pentru a nu sta cu gândul tot timpul la necazurile ei.

— Mi-ai spus şi am avut grijă să aibă tot felul de preocupări femeieşti, de la cărţi şi reviste de modă până la broderii şi acuarele.

— Există o „preocupare” femeiască pe care nu i-ai oferit-o, deşi are tot dreptul să spere că o va avea.

— Cum ar fi? spuse Stephen, cu toate că ştia dinainte.

— Nu i-ai oferit nici măcar o brumă de conversaţie cu logodnicul ei.

— Nu sunt logodnicul ei!

— Nu, dar eşti total răspunzător pentru faptul că nu are aşa ceva. Mă uimeşte faptul că ai uitat.

— Voi trece cu vederea această observaţie, îl avertiză Stephen, fiindcă mi-a fost făcută de un prieten de familie foarte vechi şi enervat.

Doctorul Whitticomb realiză că alesese nu numai tactica deosebit de necorespunzătoare faţă de interlocutorul său, dar şi că dusese lucrurile prea departe. Uitase că nobilul calm şi neiertător aşezat la biroul său nu mai era băieţelul neascultător care se furişa la grajduri la miezul nopţii ca să călărească un armăsar nou, apoi refuza să plângă atunci când Hugh îi punea în atele braţul fracturat şi-i ţinea predici despre, pericolele la care se expunea singur.

— Ai dreptate, spuse el cu blândeţe. Sunt supărat. Pot să mă aşez?

Interlocutorul său acceptă scuzele dând afirmativ din cap, invitându-l să ia loc.

— Desigur.

— Noi „bătrânii prieteni de familie”, avem tendinţa să plictisim prea repede, adăugă el cu un zâmbet, bucuros că-i regăsise lui Stephen surâsul din privire. Hugh căuta să tragă de timp şi făcu un gest spre cutia de trabucuri de pe

birou. Din când în când mi se face poftă de un trabuc bun. Pot să mă servesc?

— Sigur că da.

Până ce Hugh îşi aprinse trabucul se gândi la o tactică mai convingătoare pentru Stephen despre situaţia lui Charise Lancaster şi acum observă bucuros că Stephen nu mai dădea niciun semn de reticenţă în a primi sfaturi.

— Când am fost sus adineauri, începu el studiind firul alb de fum care se ridica din trabuc, am găsit-o pe pacienta noastră gemând şi agitându-se în pat. Stephen deveni impacientat, dar doctorul ridică o mână şi-l linişti: Dormea, Stephen. Visa, dar avea puţină febră. Am fost informat că nu mănâncă bine, că se simte singură şi caută disperată răspunsuri stând de vorbă cu cameriste, cu valeţi – cu oricine ar putea să-i dea o cât de mică informaţie despre casa aceasta, despre ea însăşi, despre tine, propriul ei logodnic.

Stephen se înfurie peste măsură, însă în acelaşi timp se simţi foarte vinovat pentru suferinţa lui Charise Lancaster.

— Nu sunt logodnicul ei. Sunt omul răspunzător pentru moartea acestuia! L-am ucis, apoi i-am luat locul, spuse printre dinţi. Toată treaba aceasta e obscenă!

— Nu l-ai ucis, zise Hugh, consternat de profunzimea mâhnirii lui Stephen. Era beat şi a sărit în faţa ta. A fost un accident. Se mai întâmplă.

— Nu ai vorbi atât de uşor, dacă ai fi tu în situaţia mea, replică Stephen imediat. Nu tu l-ai scos de sub copitele calului. Avea gâtul rupt, ochii deschişi şi încerca să spună ceva, de-abia respirând. Doamne, ce tânăr era, parcă nici nu începuse să se bărbierească încă! Încerca să-mi spună ceva, dar nu am putut desluşi ce. De-abia a doua zi mi-am dat seama că-mi spunea, cu ultimele fărâme de viaţă, că trebuie să se însoare. Dacă ai fi fost acolo şi ai fi văzut şi auzit totul, nu ţi s-ar mai părea atât de uşor să-mi găseşti scuze pentru a-l fi omorât, apoi să-i doresc logodnica!

Hugh aştepta ca Stephen să-şi termine tirada

vinovăţiei pentru a-i spune că aflase despre Burleton că avea o reputaţie de om neserios, beţiv şi pasionat de jocuri de noroc, defecte care nu ar fi făcut din el soţul cel mai potrivit pentru domnişoara Lancaster, dar ultima propoziţie a lui Stephen îi alungă aceste gânduri din minte. Aceasta explica reticenţa neobişnuită a lui pentru a nu urca în camera ei.

Cu trabucul aprins între dinţi Hugh se sprijini de spătarul fotoliului şi-l privi pe contele furios cu fascinaţie.

— Deci, te atrage în acel fel, nu-i aşa?

— Exact în acel fel, răspunse Stephen caustic.

— Acum înţeleg de ce o eviţi. Hugh închise uşor ochii din pricina fumului, se gândi câteva clipe, apoi continuă: De fapt, nu-i de mirare că o găseşti irezistibilă, Stephen. Eu însumi o consider drăgălaşă şi încântătoare.

— Excelent! zise el ironic. Atunci spune-i că tu eşti Burleton cel adevărat şi însoară-te tu cu ea. Astfel vom reda fiecăruia drepturile sale.

Ultima frază îi păru lui Hugh atât de interesantă şi de revelatoare, încât îşi coborî privirea de pe chipul lui Stephen. Scoase trabucul din gură, îl ţinu în aer, apoi începu să-l studieze aparent interesat.

— E o logică foarte captivantă, mai ales pentru tine. Aş putea spune că e revelatoare.

— Ce tot spui acolo?

— Spun că, dacă ar exista cineva care să se însoare cu ea, toate problemele, ar fi rezolvate. Fără să mai aştepte răspuns, Hugh continuă: Te simţi răspunzător pentru moartea lui Burleton şi pentru că ea şi-a pierdut memoria, dar te simţi atras fizic de ea. În ciuda acestui fapt, sau din acest motiv, continui să te opui cu încăpăţânare unei simple terapii de a te preface că eşti logodnicul ei, nu-i aşa?

— Dacă vrei să pui problema aşa, da.

— Deci asta era, zise Hugh lovindu-se cu palma pe genunchi şi surâzând mulţumit. Aceasta era ghicitoarea, simplă ca bună ziua. Fără a aştepta încă o replică de la interlocutorul său agasant, Hugh îi explică: Domnişoara Lancaster nu mai are logodnic pentru că a avut loc un

accident de care eşti inevitabil răspunzător, dar răspunzător oricum. Acum, dacă ai juca rolul logodnicului, iar ea ar începe să dea dovezi de afecţiune faţă de tine cât timp vei juca acest rol, date fiind circumstanţele, ea s-ar aştepta – poate chiar ar fi îndreptăţită să aştepte – ca tu să transformi decepţia în realitate. Dată fiind atitudinea ta anterioară faţă de sexul slab, atitudine care, dacă vrei să ştii, o aduce la disperare pe mama ta, fiindcă nu te vede odată însurat, domnişoara Lancaster nu te-ar putea aduce niciodată pe linia de plutire. Dar nu greşesc dacă spun că ea nu ţi se pare la fel de indispensabilă cum au fost celelalte. Te simţi atras fizic de ea, dar te temi că ai considera-o irezistibilă, dacă ai ajunge să o cunoşti îndeajuns în timp, altfel prezenţa ei nu te-ar determina să te ascunzi în propria-ţi casă. Şi nici nu ai evita pe cineva, cu bună ştiinţă, ştiind că persoana are nevoie de compania ta şi de atenţie. Dacă nu ai de ce să te temi, de ce o eviţi? Lucrurile sunt simple. Dar tu te temi, pentru prima dată în viaţa ta ai motive să te temi că-ţi vei pierde nepreţuita burlăcie.

— Ai terminat? întrebă Stephen pe un ton neutru.

— Cred că da. Ce părere ai de rezumatul pe care l-am făcut?

— Cred că e cea mai impresionantă combinaţie de posibilităţi vagi şi logică greşită pe care am întâlnit-o în viaţa mea.

— Dacă aşa stau lucrurile, milord, îi zise doctorul Whitticomb privindu-l zâmbitor peste ramele ochelarilor, atunci de ce o privezi de avantajul prezenţei tale?

— Pentru moment nu pot da un răspuns. Spre deosebire de tine, nu m-am gândit prea profund la neliniştile mele…

— Atunci dă-mi voie să-ţi mai dau o motivaţie pentru a-ţi spulbera neliniştile existente sau inventate, spuse Hugh foarte categoric. Am citit câteva articole despre pierderea memoriei şi m-am consultat cu câţiva colegi mai experimentaţi în aceste cazuri. Se pare că afecţiunea poate fi cauzată nu numai de un traumatism cranian, dar şi de

isterie, sau în cazurile cele mai grave de o combinaţie între cele două. După câte am citit, cu cât mai disperată e domnişoara Lancaster să-şi recapete memoria, cu atât mai deprimată şi mai isterică poate deveni văzând că nu reuşeşte. Pe măsură ce devine mai agitată, cu atât mai greu îi va fi să-şi amintească orice. Hugh îl privi satisfăcut pe tânărul care se încrunta îngrijorat. În traducere liberă: dacă se simte fericită şi în siguranţă, e normal ca memoria să-i revină mai curând. Dacă îi va mai reveni vreodată.

Stephen îl întrebă alarmat:

— Cum adică „vreodată”?

— Exact cum am spus mai devreme. Există cazuri de pierdere definitivă a memoriei. O persoană a trebuit să fie învăţată să vorbească, să scrie şi să mănânce singură, fiindcă uitase totul.

— Dumnezeule!

Doctorul Whitticomb dădu afirmativ din cap pentru a întări cele spuse:

— Dacă mai ai vreo îndoială ascunsă despre ce ţi-am sugerat, gândeşte-te şi la asta ca la un stimulent: Tânăra domnişoară este conştientă că nu a petrecut prea mult timp cu logodnicul ei înainte de a veni aici, fiindcă eu i-am spus asta. Ştie că nu a mai fost niciodată în această casă, sau în această ţară, fiindcă tot eu i-am spus. Pentru că-şi dă seama că se află printre necunoscuţi, într-un mediu necunoscut, deocamdată nu e prea neliniştită că nu recunoaşte nimic şi pe nimeni. Dar situaţia se va schimba, dacă nu-şi recapătă memoria până când vor veni rudele ei. Dacă nu-i va putea recunoaşte pe cei din sângele ei când îi va vedea, se va prăbuşi fizic şi mental. Acum, eşti dispus să rişti pentru a o salva de la această soartă?

— Orice, zise Stephen cu hotărâre.

— Ştiam că vei spune asta după ce vei fi înţeles gravitatea situaţiei. Apropo, i-am spus domnişoarei Lancaster că nu mai trebuie să stea în pat, cu condiţia să nu se obosească prea mult încă o săptămână. Hugh Whitticomb îşi scoase ceasul, îi ridică atent capacul şi îl privi. Trebuie, să plec. Am primit un mesaj de la buna ta

mamă. Îmi scrie că vrea să vină cu fratele şi cumnata ta peste o săptămână. De-abia aştept să-i văd pe toţi.

— Şi eu, zise Stephen absent. Whitticomb se pregătea să iasă, iar Stephen se gândea că în plus la toată povestea se va vedea pus în situaţia de a-şi implica şi familia la decepţia pe care urma să o provoace. Puse toate documentele într-un sertar şi se gândi că nu se va întâmpla numai asta. Într-o săptămână, când familia lui avea să sosească pentru întreg sezonul, vor apărea şi invitaţiile la baluri şi la alte distracţii, casa îi va fi plină de oameni în tot acest răstimp, aproape zi de zi.

Încuie sertarul, apoi se lăsă pe spate încruntat, gândindu-se la alternative: dacă ar fi refuzat toate invitaţiile, ceea ce ar fi făcut din toată inima, aceasta nu ar rezolva problema. Prietenii şi cunoştinţele lui l-ar vizita până ce ar găsi o cale să descopere motivul sosirii lui la Londra pentru ca apoi să stea închis în casă tot sezonul. Ajunse la concluzia că singura variantă ar fi de a o convinge pe domnişoara Lancaster să o instaleze la una din proprietăţile sale din afara oraşului – undeva cât se putea mai departe. Astfel va trebui să se scuze faţă de mama şi cumnata lui, la insistenţele cărora venise la Londra de la bun început. Ele îl mustraseră argumentând că nu-l văzuseră prea des în ultimii doi ani şi că le făcea o deosebită plăcere compania lui, lucru de care Stephen era convins. Nu-i spuseseră cel de-al treilea motiv, pe care el îl cunoştea: acela de a-l însura cu orice preţ, de preferinţă cu Monica Fitzwaring; duseseră această campanie amuzantă de mult timp, perseverând, de la o vreme. Odată ce mama lui şi Whitney vor înţelege motivul lui de a părăsi Londra, îl vor ierta imediat pentru a le fi zădărnicit planurile, dar vor fi dezamăgite.

CAPITOLUL 14

Acum Stephen înţelesese perfect importanţa motivelor pentru care Whitticomb insistase ca el să joace rolul logodnicului devotat şi era pregătit să pună lucrurile la

punct. Se opri în faţa uşii, încercând să se pregătească pentru inevitabilul acces de lacrimi şi acuzaţii care vor urma din clipa când îl va vedea, apoi bătu şi ceru să fie primit. Sheridan tresări când îi auzi glasul, dar când camerista se grăbi să-l primească înăuntru îşi concentră atenţia asupra unui ziar pe care-l citea şi-i zise acesteia cu hotărâre:

— Spune-i, te rog, stăpânului tău că nu sunt dispusă să primesc pe nimeni. După ce fata transmise informaţia că domnişoara Lancaster era indispusă, Stephen deveni îngrijorat şi se întrebă cât de supărată putea fi pentru că el o neglijase.

— Spune-i că am venit să o văd şi că voi reveni peste o oră.

Sheridan îşi refuză până şi bucuria de a auzi că intenţiona să se întoarcă. Ştia că nu trebuie să mai depindă de el pentru nimic. Doctorul Whitticomb fusese atât de dezamăgit de starea ei de dimineaţă, încât şi ea se alarmase prin simpatie şi devenise şi mai nefericită. El o avertizase că, dacă avea să se facă bine complet, după aceea va trebui să se îngrijească şi să-şi găsească întotdeauna o preocupare a minţii.

Doctorul Whitticomb se cufundase într-o explicaţie evazivă – şi, bănuia Sherry, total mincinoasă – despre faptul că logodnicul ei o neglijase din cauză că „fusese absorbit de câteva probleme de afaceri presante” şi pentru că avusese „obligaţii cerute de rangul său” şi „probleme cu administrarea unui domeniu”. Mai spusese că nici contele însuşi nu se simţise prea bine în ultimul timp. Din nefericire pentru bietul medic, cu cât se străduia mai mult să justifice dezinteresul lordului Westmoreland, cu atât mai evident devenea pentru Sheridan că prezenţa şi boala ei erau mai puţin importante pentru el decât detaliile mărunte ale afacerilor şi vieţii lui sociale! Ba, mai mult, avea toate motivele să creadă că de fapt o pedepsea pe ea sau că-i dădea o lecţie dură pentru că avusese curajul să aducă vorba despre dragoste.

Petrecuse zile în şir chinuindu-se şi condamnându-se

că făcuse asta: adică îl întrebase dacă avea inimă. Ascultând prelegerea doctorului Whitticomb despre sănătatea ei şi văzându-i chipul supărat, vinovăţia şi durerea se transformară în indignare justificată. Nu era logodită cu doctorul, dar el se ocupa de ea. El se deplasase pentru a o vedea. Dacă dragostea era un sentiment vizibil şi interzis pentru sofisticaţii nobili englezi, atunci contele ei ar fi putut măcar avea puţină compasiune pentru faptul că îşi pierduse memoria.

Cât despre căsătoria cu contele, Sheridan nu-şi putea închipui ce nebunie o făcuse să ia o asemenea hotărâre. Până acum singura calitate pe care părea că o posedă era frumuseţea deosebită, lucru care nu putea fi suficient pentru a-l lua de soţ. Avea de gând ca după ce-şi va recăpăta memoria să-şi amintească lucruri care să-i schimbe părerea despre el de acum, în caz contrar avea intenţia să-i spună să-şi retragă oferta de a o lua de soţie şi de a o face altei femei, care să fie la fel de rece şi de indiferentă faţă de căsnicie cum era el. Îi venea greu să creadă că, dacă ar fi fost sănătoasă, ca înainte, ar fi avut o altă părere despre căsătorie. Poate că tatăl ei se înşelase, considerându-l pe conte un viitor soţ bun şi prin urmare insistase ca ea să-l ia în căsătorie. Dacă acesta era cazul, se va duce la tatăl ei şi-l va explica de ce ea îl va refuza. În ultimele zile, de fiecare dată când încerca să se gândească la tatăl ei, nu reuşea să-i distingă chipul, dar resimţea anumite sentimente – o afecţiune şi o apropiere, dar şi durerea pierderii; uneori un dor teribil. Cu siguranţă că un tată care-i evoca asemenea sentimente nu ar fi putut să-şi silească fiica să se mărite cu un bărbat pe care nu-l admira!

Exact peste o oră Stephen bătu din nou la uşa ei.

Sheridan privi ceasul de pe poliţa căminului şi remarcă iritată că măcar era punctual. Cu toate acestea nu avea de gând să-şi schimbe hotărârea. Continuând să studieze ziarul pe care-l desfăcuse pe biroul de la fereastră îi spuse cameristei:

— Comunică-i, te rog, contelui că mă odihnesc. După ce vorbi astfel se simţi foarte mândră de sine. Cu toate că

nu avea nicio dată concretă despre Charise Lancaster, măcar trebuia să fie hotărâtă şi stăpână pe sine!

Stephen începuse să se simtă vinovat de cealaltă parte a uşii, fiind şi puţin alarmat.

— E bolnavă? o întrebă pe cameristă.

Aceasta o privi pe Sheridan, neştiind ce să spună şi, văzând-o că dă negativ din cap, răspunse că nu. Peste o oră, când Stephen reveni la uşă, primi informaţia că făcea baie. Peste încă o oră nu mai era îngrijorat, ci enervat. Bătu şi i se spuse că „domnişoara doarme”.

— Spune-i domnişoarei, zise el pe un ton răspicat, că mă voi întoarce exact peste o oră şi doresc să o văd foarte curată, foarte odihnită şi pregătită să coboare pentru cină. Mâncăm la ora nouă. O oră mai târziu, când contele bătu la uşă, Sheridan încerca un sentiment de satisfacţie amestecată cu amuzament. Surâzând în sinea ei se cufundă în baia cu săruri aromate, plină ochi.

— Spune-i contelui că în seara aceasta prefer să mănânc în camera mea. Îi păru rău pentru biata cameristă care o privea de parcă ar fi dorit mai degrabă să fie bătută – sau se temea să nu primească bătaie.

Stephen deschise larg uşa înainte să audă finalul propoziţiei rostită de fată şi păşi în dormitor, gata să o răstoarne pe biata mesageră.

— Unde este? întrebă furios.

— În… în baie, milord.

Se duse înspre camera de baie, special amenajată cu un an înainte, apoi surprinse privirea uluită a cameristei şi schimbă direcţia. Se duse spre masa de la fereastră, privi ziarul desfăcut şi văzu un petec de hârtie scris lângă ziar.

— Domnişoară Lancaster! strigă el pe un ton răspicat. Dacă nu cobori în exact zece minute, voi reveni şi te voi duce pe sus, indiferent dacă vei fi îmbrăcată cu rochia sau nu. E clar?

Spre surprinderea lui, nu primi nicio replică la ultimatumul său. Se întrebă cui ar fi putut ea să-i scrie şi ridică biletul. Îşi zise că bietul Burleton era mai fericit mort, fiindcă, dacă ar fi trăit, Charise Lancaster i-ar fi transformat

viaţa într-un iad cu încăpăţânarea şi temperamentul ei dificil. Citi un scris ordonat; clar; erau date adunate din ediţia de dimineaţă a ziarului Post, pe care probabil că le cunoştea dinainte, dar pe care trebuia să şi le reintroducă în memorie. Din cauza lui.

Rege al Angliei – George al IV-lea. Născut în 1762.

Tatăl lui George al IV-lea a fost George al III-lea. A murit acum doi ani. Supranumit „Fermierul George" de către poporul englez.

Regele are slăbiciune la doamne, la haine elegante şi la vinuri excelente.

După fiecare informaţie notată încercase să scrie date similare despre sine, dar rămăseseră spaţii goale în dreptul unor răspunsuri foarte simple.

M-am născut în 18...?

Numele tatălui meu este...?

Slăbiciunile mele sunt...?

Stephen se simţi din nou sfârtecat de vinovăţie şi părere de rău; închise ochii. Biata fată nu-şi ştia nici numele, nici pe al tatălui ei, nici anul în care se născuse. Mai rău chiar, când îşi va recăpăta memoria va avea un şoc dintre cele mai năprasnice – va afla de moartea logodnicului ei. Toate aceste lucruri... din cauza lui. Cuvintele de pe hârtie parcă-i ardeau mâna, aşa încât o aşeză la loc pe masă. Nu-şi va mai pierde răbdarea cu ea, indiferent ce va spune sau va face; se jură. Nu avea dreptul să se simtă ofensat sau furios; nu avea dreptul decât să se simtă vinovat şi răspunzător.

Hotărât să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a-i uşura starea de tristeţe cauzată de faptul că o neglijase – stare care urma să fie accentuată şi de vestea că logodnicul ei era mort – Stephen se duse spre uşă. De vreme ce nu putea să-şi înceapă programul de îmbunătăţire a situaţiei ei, fiindcă era acum în baie, îi spuse prin uşă, pe un ton mai liniştit şi politicos:

— Ţi-au mai rămas opt minute.

Auzi cum începe să se scurgă apa din baie, dădu din cap mulţumit şi ieşi. Îndreptându-se către scări îşi dădu

seama că va trebui să facă mai mult decât să-şi ceară doar scuze pentru că o neglijase; va trebui să-i dea o explicaţie pe care să o accepte. Înainte de a-şi pierde memoria, Charise Lancaster nutrise, cu siguranţă, speranţe idealist-optimiste faţă de dragoste şi căsătorie, de vreme ce îl întrebase dacă „fuseseră foarte îndrăgostiţi” unul de celălalt. În adâncul sufletului său, Stephen se înfiora numai la auzul acestor cuvinte. Cu vârsta şi experienţa constatase că existau puţine femei care să fie capabile de sentimente şi comportament aproximativ asimilabile cu sentimentul tandru al iubirii, deşi toate vorbeau despre aceasta ca şi când ar fi fost la fel de obişnuit ca şi sexul său, respiraţia. Din partea lui, putea spune că nu avea încredere în cuvântul dragoste, la fel cum nu se încredea în femeile care vorbeau despre ea.

Helene era de aceeaşi părere cu el în această privinţă, un motiv în plus pentru care îi aprecia compania. Mai mult decât atât, îi era fidelă, lucru care nu se putea spune despre majoritatea cunoştinţelor lui, văduve. De aceea o întreţinea la un nivel care s-ar fi potrivit oricărei soţii de nobil: îi dăruise o casă la Londra, dotată cu o mulţime de servitori, şifoniere pline de haine şi blănuri şi o trăsură argintată, cu tapiţerie din catifea de culoarea levănţicii – combinaţie care reprezenta „semnătura” lui Helene Devernay. Puţine femei reuşeau să arate atât de bine îmbrăcate ca ea sau să aibă aceeaşi ţinută. Era emancipată şi senzuală; înţelegea regulile şi nu confunda partidele de sex cu dragostea.

Acum, că se gândea la ea, nici măcar o singură femeie, inclusiv acelea cu care petrecuse destul timp ca să dea naştere bârfelor, nu îndrăznise să-l antreneze într-o conversaţie despre dragoste, nici să facă o încercare de a se îndrăgosti de el.

Totuşi, Charise Lancaster nu era nici atât de practică, nici raţională. Cu siguranţă că aşteptase ca logodnicul ei, să poarte o asemenea discuţie cu ea – discuţie elaborată – iar Stephen evitase aceasta pentru binele ei şi pentru binele lui de asemenea.

Odată ce-i va reveni memoria, ştia că avea să-l urască pentru decepţia suferită; avea să-l urască mai mult pentru că o umilise cu protestele născute dintr-o falsă afecţiune.

Doi lachei îi deschiseră uşile sufrageriei, iar Stephen trecu pe lângă ei adâncit în gânduri. Se apropie de o măsuţă şi îşi turnă puţină vişinată. Uşile se închiseră silenţios în urma lui, iar el începu să se concentreze asupra principalei probleme a zilei. În câteva minute va trebui să inventeze o explicaţie plauzibilă pentru ea, justificându-şi tăcerea prelungită cu care o tratase. Când urcase prima dată să o vadă intenţionase să-şi ceară scuze şi să o încânte cu câteva platitudini. Acum, că-şi făcuse o idee reală despre temperamentul ei, avea convingerea şi neliniştea că nu se va lăsa convinsă uşor.

CAPITOLUL 15

Sheridan se grăbea şi îşi ridicase poalele rochiei cu amândouă mâinile pentru a parcurge holul mai repede. Trecu pe lângă valeţii surprinşi de viteza cu care mergea şi-i lăsă în urmă cu gurile căscate. Când crezu că ajunsese în zona de locuit a casei, ieşi pe un balconaş cu o balustradă din marmură care se continua cu o scară şerpuitoare, terminându-se cu un hol imens la capătul scărilor.

Strânse materialul rochiei şi coborî în continuare grăbită, trecând pe lângă portrete înrămate ale generaţiilor de nobili, strămoşi ai arogantului conte. Nu ştia unde îl poate găsi şi nici dacă lăsase dispoziţii să fie îndrumată spre el. Tot ce ştia însă era că îi vorbise ca şi când ar fi făcut parte din personalul lui de serviciu şi că s-ar fi bucurat nespus să o aducă jos azvârlită pe un umăr ca pe un sac cu făină, delectându-şi servitorii, dacă nu i-ar fi respectat termenul-limită.

Pentru a-l priva de această plăcere era dispusă să meargă chiar şi prin toată casa până ce-l va găsi. Nu-şi imagina cum putuse să fie în deplinătatea facultăţilor

mentale când acceptase să se lege pe viaţă de un asemenea bărbat! De îndată ce va sosi tatăl ei avea de gând să rupă logodna şi să-i spună acestuia să o ducă acasă imediat!

Nu-l plăcea pe conte şi era absolut sigură că nu ar fi agreat-o nici pe mama lui. Camerista îi spusese că rochia îi aparţinuse mamei contelui. I se părea indecent pentru o văduvă în vârstă, sau pentru oricare femeie respectabilă, să apară în sălile de bal îmbrăcată cu o rochie atât de frivolă, vaporoasă, de culoare violet, cu un corsaj sumar, susţinut doar de câteva panglici argintii, cu pieptul aproape dezgolit. Era atât de mânioasă, încât nici nu observă splendoarea holului imens cu candelabrele din cristal, strălucind ca nişte ghirlande de diamante; nu observase nici frescele de pe pereţi sau tavanul cu ornamente desăvârşite.

Apropiindu-se de ultima treaptă văzu un bărbat în vârstă, într-un costum negru, cu cămaşă albă, intrând grăbit într-o cameră din stânga culoarului.

— Aţi sunat, milord? îl auzi întrebând din pragul uşii. Peste un minut îl văzu că se retrage cu capul plecat, apoi închide uşile.

— Mă scuzaţi… zise Sherry, împiedicându-se de tivul rochiei, apoi se sprijini de un perete. Când bătrânul o văzu, îngheţă. În acelaşi timp faţa i se schimonosi într-o grimasă de om şocat. Mă simt perfect, îl asigură ea, regăsindu-şi echilibrul şi îşi trase marginea rochiei de sub picior. Observându-i privirea nelămurită şi speriată, întinse o mână spre el şi zise: Doctorul Whitticomb a spus că pot să cobor acum. Nu am făcut cunoştinţă, dar eu sunt Charise… Lancaster, îşi aminti după o pauză penibilă. El ridică mâna şi, neştiind ce are de făcut, i-o strânse uşor, zâmbind. Dumneavoastră sunteţi…?

— Hodgkin, se prezentă, el cu o voce sugrumată parcă. Îşi drese glasul şi repetă: Hodgkin.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Hodgkin.

— Nu, domnişoară, doar „Hodgkin”.

— Nu m-aş putea adresa unei persoane în vârstă doar

cu numele mic. E lipsit de respect, îi spuse ea cu bunăvoinţă.

— Aici aşa se cere, zise el părând speriat. Sheridan era indignată şi mâna stângă i se încleşta mai mult pe materialul rochiei.

— E tipic pentru bestia arogantă să refuze unui om în vârstă demnitatea de a i se vorbi cu „domnule”! Bătrânul se schimonosi şi mai mult şi părea că întinde gâtul din lipsă de aer.

— Cu siguranţă, domnişoară, nu ştiu la cine vă referiţi.

— Mă refer la… Sheridan încercă să-şi amintească răspunsul cameristei când o întrebase despre numele contelui. Atunci auzise o mulţime de nume, iar cel de familie era… Westmoreland! Da, aşa era. Mă refer la Westmoreland! spuse ea refuzând să adauge numelui şi titlul de nobleţe. Ar fi trebuit să-l biciuiască de mic, pentru a-l învăţa bunele maniere.

Pe balconul mare din faţă un valet care glumise cu o cameristă care trecea pe acolo se întoarse brusc, iar fata se ciocni de el speriată, încercând în acelaşi timp să se sprijine de balustradă pentru a vedea mai bine. La câţiva metri de Sheridan patru lachei, care intraseră în şir indian în sufragerie cu tăvi pline se ciocniră unul de celălalt fiindcă băiatul din fruntea lor se oprise pe loc ca trăsnit. Un alt bărbat cu părul alb, dar mai tânăr decât Hodgkin, îmbrăcat la fel ca acesta, apăru din sufragerie, bombănind nervos când auzi căzând cu zgomot un capac care se rostogoli până la picioarele sale.

— Cine e răspunzător pentru…? începu el întrebarea, apoi se opri cu privirea asupra lui Sheridan, împietrit când îi văzu părul, rochia şi picioarele goale.

Ignorând forfota stârnită în jurul ei, Sheridan îi zâmbi lui Hodgkin şi spuse blând:

— Niciodată nu e prea târziu pentru nimeni, dacă îi sunt arătate greşelile. Îi voi spune contelui la momentul potrivit că ar trebui să se adreseze cum se cuvine unui om de vârsta domnului Hodgkin. I-aş sugera să se pună în locul dumneavoastră şi să-şi închipuie că are aceeaşi vârstă…

Tăcu când văzu că bătrânul se încruntă şi mai rău şi ochii părură că-i sar din orbite. Mânia ei faţă de conte depăşise limitele acestui incident, dar realiză imediat că bietul om ar putea să-şi piardă slujba din cauza unei intervenţii din partea ei. Am vorbit copilării, domnule Hodgkin, spuse surâzând. Promit să nu-i spun nimic contelui.

Pe balconul de la etaj se auziră răsuflările uşurate ale celorlalţi servitori care urmăriseră scena, iar Hodgkin deschise uşile sufrageriei; auziră cu toţii cum tânăra americancă i se adresă stăpânului lor pe un ton glumeţ, ironic:

— Aţi sunat, milord?

Stephen se întoarse surprins de cuvintele ei şi rămase înlemnit. Îşi înăbuşi un hohot de râs, privind-o admirativ cum îl înfruntă cu nasul ridicat în aer, cu ochii scânteind ca două felinare gemene. În contrast cu ţinuta improvizată pe care o adoptase, era îmbrăcată într-o rochie vaporoasă, cu multe volane pe umerii aproape goi; ţinea strânse marginile rochiei pe lângă corp şi i se vedeau vârfurile degetelor de la picioare de sub tivul acesteia. Cu părul strâns şi încă ud, astfel încât la călcâie apa se adunase într-o mică baltă, cu câteva şuviţe răsfirate pe sâni părea un nud de Botticelli.

Culoarea pastel a rochiei se asorta perfect cu aceea a părului, iar pielea ei albă dădea un efect dramatic tabloului. Stephen remarcă acest efect, realizând imediat că nu alesese intenţionat veşmântul lui Helene, căutând să-l agaseze, ci fiindcă nu avea altceva cu ce să se îmbrace. Stephen uitase că bagajele plecaseră odată cu vaporul, dar dacă pelerina cafenie pe care o purta la sosire denota gustul ei pentru îmbrăcăminte, prefera să o vadă în negligé-ul lui Helene. Desigur, servitorii nu-i împărtăşeau vederile libertine şi îşi făcu o notiţă în minte ca să rezolve această problemă dimineaţa. Deocamdată putea fi recunoscător că veşmântul o acoperea îndeajuns ca să nu-i ştirbească decenţa.

Se stăpâni să nu zâmbească şi o privi cum se străduieşte să-şi păstreze alura monumentală în faţa tăcutei lui examinări vizuale, apoi se minună cât de

expresivă putea fi fără să facă mişcare şi fără să vorbească. Era întruchiparea inocenţei în pragul feminităţii, îndrăzneaţă şi neîmblânzită de înţelepciune sau completată de precauţie. Văzu cum părul îi străluceşte pe umeri şi se debarasă cu greu de impresia lăsată, apoi ea îi vorbi:

— Ai terminat să mă fixezi cu privirea?

— De fapt, te admiram.

Sheridan coborâse pregătită pentru o confruntare, dorind să o aibă, dar ceva o opri când îl văzu cum se uită la ea admirativ, flatând-o cu ochii lui albaştri; zâmbetul lui o complimenta în aceeaşi măsură. Îşi aminti că el era bărbatul rece, dictatorul cu care nu se va mărita, indiferent cum ar fi fost privită, sau cât de dulce i s-ar fi vorbit…

— Presupun că ai un motiv serios pentru că m-ai convocat în augusta ta prezenţă, excelenţă?

Spre surprinderea ei, nu-i răspunse pe acelaşi ton, ci păru amuzat şi zise dând din cap:

— De fapt, am mai multe motive.

— Care ar fi acestea? întrebă ea.

— În primul rând vreau să-mi cer scuze, zise Stephen.

— Chiar aşa? făcu ea ridicând din umeri. Pentru ce?

Stephen surâse în cele din urmă. Recunoscu în sinea lui că fata avea spirit. Mult spirit… şi mândrie. Nu-şi amintea niciun bărbat, cu atât mai puţin o femeie, care ar fi îndrăznit să-l înfrunte deschis, aşa cum făcea ea acum.

— Pentru felul abrupt în care am pus capăt conversaţiei noastre în seara aceea şi pentru că nu am mai urcat la tine de atunci.

— Scuzele îţi sunt acceptate. Acum, pot să urc la mine în cameră?

— Nu, zise Stephen parcă trezindu-se dintr-un vis. Ar fi dorit ca tânăra să nu aibă atâta curaj. Trebuie… nu, vreau… să-ţi explic de ce am făcut asta.

Sheridan îl privi dispreţuitor.

— Aş vrea să te văd că încerci.

Curajul este o trăsătură de caracter admirabilă pentru un bărbat, dar pentru o femeie e o durere de cap, îşi zise Stephen.

— Dar încerc, spuse el ca un avertisment.

Sheridan îl văzu că-şi pierduse puţin cumpătul şi se simţi mai bine.

— Haide, îl invită ea. Ascult.

— Vrei să iei loc?

— Poate. Depinde de ce vei spune.

Stephen o privi încruntat, observă ea, dar îşi controlă tonul şi începu să-i vorbească.

— În seara aceea păreai că îţi dai seama că eu… că situaţia noastră nu e chiar… aşa cum te aşteptai să fie între doi logodnici. Sheridan dădu afirmativ din cap, confirmând spusele lui ca o regină care nu pare mai mult decât interesată să asculte mai departe. Există o explicaţie pentru toate, continuă el puţin nemulţumit de superioritatea cu care era tratat. Îi oferise singura justificare care i se părea logică şi acceptabilă. Ultima dată când am stat de vorbă ne-am certat. Nu m-am gândit la această ceartă cât timp ai fost bolnavă, dar când am văzut că începi să-ţi revii, aseară, totul mi-a revenit în minte. De aceea poate că ţi-am părut…

— Rece şi nepăsător? completă ea cu durere în glas.

— Exact, recunoscu el. Atunci ea se aşeză; Stephen răsuflă uşurat că nu mai trebuia să mintă sau să se prefacă, dar liniştea nu dură mult.

— Pentru ce ne-am certat?

Stephen ar fi trebuit să ştie că o roşcată americană sfidătoare cu o predispoziţie pentru a-i desconsidera pe cei cu titluri nobiliare şi fără pic de respect pentru codurile ţinutei vestimentare ar fi insistat pe prelungirea unei discuţii în contradictoriu, în loc să accepte scuzele şi să lase chestiunea baltă.

— Ne-am certat pentru firea ta, răspunse el precaut.

Sheridan îl privi cu ochi nelămuriţi.

— Firea mea? Care e problema cu ea?

— O găsesc destul de… certăreaţă.

— Înţeleg. Stephen parcă o şi auzi întrebându-se în sinea ei de ce continuă să alimenteze o dispută stupidă când ştia că fusese atât de bolnavă. Sheridan îşi privi

mâinile împreunate pe genunchi ca şi când nu l-ar mai fi putut privi, apoi îl întrebă ezitând: Vrei să spui că sunt arţăgoasă?

Stephen o urmări cu privirea şi văzu cum îşi coboară umerii dezamăgită; în acel moment resimţi acel sentiment de tandreţe care-i revenea în situaţii neaşteptate.

— Nu aş spune chiar asta, răspunse pe un ton care se dorea glumeţ.

— Am observat, recunoscu ea, că în ultimele zile nu am fost chiar bine dispusă.

Whitticomb spusese că o găsea absolut delicioasă, iar Stephen se gândea acum că afirmaţia fusese incompletă.

— E de înţeles, în situaţia ta de acum.

Sheridan ridică privirea şi îl examină.

— Vrei să-mi spui exact pentru ce ne-am certat ultima dată când am fost împreună?

Stephen se simţi prins în capcană şi se apropie de tava cu băuturi, luă sticla de sherry şi căută repede un răspuns care să o mulţumească şi să-i oprească avântul.

— Am avut impresia că dăduseşi prea multă atenţie altui bărbat, răspunse inspirat. Eram gelos. Gelozia era sentimentul total necunoscut pentru el, dar ştia că femeile se bucură când o citesc în inima unui bărbat. O privi peste umăr şi remarcă delectat că, în această privinţă, Charise Lancaster era la fel ca toate surorile ei, fiindcă părea amuzată şi flatată. Ascunzându-şi un zâmbet, turnă sherry într-un pahar mic, de cristal. Când i-l aduse în faţă văzu că ea rămăsese tot cu privirea în jos.

— Sherry? o întrebă.

Sheridan ridică brusc capul cu o încântare inexplicabilă şi cu inima voioasă.

— Da!

Stephen îl dădu paharul, dar ea îl privi parcă aşteptând ceva, însă fără să se uite la pahar.

— Vrei poate nişte vin? clarifică el.

— Nu, mulţumesc.

Stephen lăsă paharul pe masă.

— Mi s-a părut că ai spus da.

— Credeam că vorbeşti cu mine, zise ea. *Sherry!* exclamă, apoi, ridicându-se brusc în picioare, radiind de bucurie: Credeam că e vorba de mine. De fapt, aşa mă numesc, parcă. Adică, auzind cum mi-ai spus am crezut că...

— Înţeleg, spuse Stephen mai liniştit acum, ca şi ea de altfel. Erau foarte aproape unul de celălalt, zâmbindu-şi, împărtăşind o clipă de triumf care părea să-i lege şi să le trimită gândurile în aceeaşi direcţie. Stephen înţelese de ce Hodgkin spusese că Burleton era „îndrăgostit de ea până peste cap”. Sherry îl privea în ochi şi în limpezimea lor albăstruie văzu o căldură şi un farmec care o făcură să înţeleagă de ce promisese să-i fie soţie. Fraze ciudate începură să-i umple golul din memorie, sugerând ce ar fi trebuit să se întâmple în minutele următoare...

Baronul îi luă mâna şi o ridică spre buzele sale jurându-i credinţă veşnică.

— Tu eşti singura mea dragoste... Prinţul o îmbrăţişă cu braţele lui puternice şi o ţinu lipită de pieptul său.

— Dacă aş avea o sută de regate, le-aş da pe toate pentru tine, dragostea mea scumpă. Am fost un nimeni până când tu... Contele era atât de copleşit de frumuseţea ei încât îşi pierdu stăpânirea de sine şi o sărută pe obraz.

— Iartă-mă, dar nu pot să rezist. Te ador!

Stephen citi în ochii ei invitaţia şi, în acea clipă de acceptare, i se păru normal să-i răspundă într-un fel. Îi ridică uşor bărbia şi de-abia îi atinse buzele, simţind răsuflarea ei şi trupul parcă încordat. Uluit de reacţia ei oarecum extremă, se depărtă uşor de ea şi aşteptă să o vadă cum deschide ochii. Când îi văzu genele lungi ridicându-se şi privirea pierdută, realiză că era şi puţin dezamăgită.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă încet.

— Nu, nimic, răspunse ea, dar părea că nu spusese adevărul. Stephen o privi în tăcere, tactică urmată de o reacţie verbală din partea partenerului, de obicei, ceea ce se şi întâmpla cu „logodnica” lui. Doar că aşteptam ceva diferit, explică ea.

Spunându-şi că nu făcuse altceva decât să-i reîmprospăteze memoria, Stephen o întrebă:

— Ce aşteptai?

— Nu ştiu, zise ea dând din cap, privindu-l în continuare. Cuvintele ei ezitante şi privirea nemişcată îi confirmară ce bănuia deja, adică faptul că adevăratul ei logodnic dădea frâu liber pasiunii sale de obicei. Privind-o şi el drept în ochi, îşi zise că era practic obligat să-i retrezească amintirea despre Burleton. Conştiinţa îi striga că mai exista şi un motiv ascuns, egoist, pentru ceea ce avea să facă, dar Stephen nu-i dădu atenţie. Totuşi, îi promisese lui Whitticomb, că o va face să se simtă în siguranţă şi iubită.

— Poate că aşteptai… spuse încet, apoi o luă de mijloc şi o sărută pe ureche… ceva care să semene cu asta.

Răsuflarea lui caldă îi trimise fiori pe şira spinării şi întoarse capul spre el, apoi buzele li se contopiră. Stephen intenţionase să o sărute cum ar fi făcut poate Burleton, dar buzele ei se întredeschiseră şi intenţia lui eşuă.

Sheridan ştiu, din clipa când braţul lui o strânse cu căldură şi buzele insistară cu mişcări lente asupra gurii ei, că nu se putuse aştepta la aşa ceva… la avalanşa de emoţii care-i tăiară răsuflarea şi o făcură să se lipească de el, nici la dorinţa de a-i primi sărutarea insistentă, nici la bătaia frenetică a inimii când îi simţi degetele în părul desfăcut, la ceafă, apăsând-o încet spre el. Întreg trupul parcă s-ar fi simţit contopit cu al său.

Stephen o simţi cum se apropie furtunos de formele lui şi îi căzu victimă. Când reuşi în final să-şi dezlipească buzele de ale ei şi-i privi obrajii îmbujoraţi, uluit de reacţia neaşteptată produsă de câteva sărutări ale unei tinere fără experienţă, care părea să nu ştie să sărute, văzu că deschise ochii şi privi în adâncimea lor, puţin mâhnit că-şi pierduse stăpânirea de sine, dar amuzat pentru că o fetişcană ca ea îi provocase acele senzaţii neobişnuite.

Pe la orele trei şi jumătate preferinţele lui se îndreptară spre femeile pasionale, experimentate şi sofisticate, care ştiau cum să dea şi să primească plăcerea.

Ideea că fusese excitat de o copilă-femeie îmbrăcată într-un negligé vaporos care era prea nerăbdătoare şi dornică de a învăţa în timp ce fusese cuprinsă de braţele lui; nu văzuse niciun semn de sfială feciorelnică nici atunci, nici acum, când rămăsese încă în braţele lui privindu-l lung.

Toate argumentele dovedeau că tânăra Charise Lancaster nu era chiar fără experienţă, ci mai degrabă inadecvat învăţată de Burleton şi de predecesorii acestuia. Realizând că el fusese de fapt cel naiv, zâmbi şi o întrebă:

— Aşteptai mai mult de atât?

— Nu, răspunse ea dând uşor din cap, iar şuviţele de păr i se revărsară pe spate şi pe umărul drept. Îi tremura glasul, dar ochii îi rămăseseră imobili.

— Ştiu că nu aş fi putut uita ceva care mi-a dat asemenea senzaţii.

Stephen îşi pierdu veselia şi simţi o durere inexplicabilă în piept. Pe neaşteptate îi puse uşor mâna pe obraz mângâindu-l tandru.

— Mă întreb dacă eşti chiar atât de dulce pe cât pari.

Nu intenţionase să spună chiar asta cu voce tare şi nici nu aştepta vreun răspuns, cu atât mai puţin pe cel primit acum. Era uimit să audă un secret atât de ascuns cum părea acesta rostit cu glas şoptit.

— Nu cred că sunt deloc dulce, milord. Poate că nu ai observat, dar am o fire neîmblânzită. Stephen se chinui să nu izbucnească în râs şi să nu-şi arate entuziasmul, dar ea interpretă tăcerea lui drept neînţelegere. S-ar părea – continuă ea tot în şoaptă – că m-am priceput destul de bine să ascund asta de tine în timp ce eram cu mintea normală.

Când îl văzu că nu răspunde Sheridan se uită atentă la rubinele nasturilor de la cămaşă, savurând senzaţia unui braţ puternic, masculin în jurul taliei. Totuşi, avu impresia că face ceva care nu se cuvine. Se concentră asupra sentimentului, forţându-l să capete formă şi să iasă la suprafaţă, dar nu se întâmplă nimic. Nu se putea bizui pe el, aşa cum nu se putea bizui nici pe reacţiile faţă de logodnicul ei; faţă de toate câte se întâmplaseră. O clipă simţi că urăşte rochia pe care o purta, apoi pe logodnicul ei

şi faptul că-şi pierduse memoria; dorea să scape de toate.

În clipa următoare el schimba situaţia cu un zâmbet cald sau cu o privire admirativă… sau cu un sărut. Cu un singur surâs putea să o facă să creadă că rochia ei era pe măsura unei prinţese, că ea era frumoasă şi că era mai bine că-şi pierduse memoria. Nu putea înţelege nimic, în special de ce existau momente trecătoare când simţea că nu vrea să-şi mai amintească nimic. Doamne, sărutarea lui! Simţea cum îi arde tot corpul şi cum se topeşte; agrea senzaţia, cu toate că o făcea nesigură, vinovată şi stânjenită. Făcând un efort să-i explice totul şi să-i ceară eventual un sfat, Sheridan inspiră adânc şi făcu o mărturisire cu ochii pe pieptul cămăşii lui:

— Nu ştiu ce gen de persoană crezi că sunt, dar mie mi se pare că am un… temperament formidabil. S-ar putea spune chiar că am o fire complet imprevizibilă. Încântat de candoarea ei, Stephen o luă uşor de bărbie, i-o ridică spre el şi o făcu să-i întâlnească privirea.

— Am observat, îi zise el grav. Ochii ei expresivi îi căutau pe ai lui.

— Şi asta nu te deranjează?

Erau mai multe lucruri care-l deranjau pe Stephen în acel moment, dar ele nu erau legate de firea ei. Îi simţea sânii tari apăsându-i pieptul, iar părul i se revărsase cu braţul pe care o ţinea, iar gura ei cu buzele moi şi senzuale invitau să fie sărutate. Numele Sherry i se potrivea perfect. Era o femeie cu care te intoxicai subtil şi periculos. Nu era logodnica lui, nu era amanta lui; îi merita respectul şi protecţia, nu pasiunea. Ştia lucrul acesta, dar creierul parcă îi fusese hipnotizat de zâmbetul şi vocea ei, iar trupul îi fusese atât de excitat, încât începuse să-l doară. Fie ea nu înţelegea de ce rămăsese rigid, fie nu observase, fie nu-i păsa, dar, oricare ar fi fost motivul, Stephen era mulţumit de rezultat.

— Mă „deranjezi” foarte mult, îi mărturisi el.

— În ce fel…? întrebă ea, văzând cum ochii îi coboară spre buzele ei; inima îi bătea cu putere.

— O să-ţi arăt, murmură el şi buzele le cuprinseră pe

ale ei cu o tandreţe violentă. O sărută lent, somând-o să participe şi ea de data aceasta, iar Sheridan înţelese invitaţia subtilă. O strânse încet de ceafă, apoi o mângâie; cu cealaltă mână o mângâie pe spate cu mişcări prelungite, tandre. Buzele îi fremătau continuu obligând-o să deschidă gura pentru a-l primi, iar Sheridan răspunse aproape automat.

Îi simţea apăsarea insistentă şi în cele din urmă întredeschise şi el gura lăsând-o să-i mângâie buzele cu limba, explorând contururile masculine.

Sheridan începu şi ea să-i mângâie formele musculoase; umerii, pieptul, arcuindu-se şi lipindu-se şi mai mult de el… Deodată îi simţi braţele înlănţuind-o ca două benzi de oţel şi sărutările lui deveniră apăsate, furioase şi urgente, îi găsi limba cu a sa, trimiţându-i senzaţii primitive prin corpul încordat. Sheridan îl strânse cât putu de tare, răspunzându-i la insistenţe şi la mângâieri. Mâinile lui Stephen se opriră pe sânii ei…

Avertizată de instinctul neînţeles, deloc provocator, Sheridan îşi desprinse buzele din capcana gurii lui şi începu să dea din cap ca şi când ar fi spus nu; intrase în panică, deşi o parte din ea ar fi dorit să-l sărute în continuare.

Stephen o mai eliberă din strânsoare şi-şi lăsă braţele pe lângă corp. Pe jumătate amuzat şi nevenindu-i să creadă ce simte, privi frumuseţea tinerească din faţa lui, care reuşise să-i drogheze nu numai simţurile, ci şi mintea. Era îmbujorată, respira precipitat şi ochii îi păreau încă stăpâniţi de pasiune şi tulburare. Arăta ca şi când nu ar fi fost sigură ce vrea să facă.

— Cred că este vremea să facem altceva, zise el, hotărându-se pentru binele amândurora.

— La ce te gândeşti? întrebă ea sfioasă.

— Ceea ce am în minte şi ceea ce vom face sunt două lucruri cu totul diferite, răspunse el încet. Se hotărî să o introducă în tainele jocului de şah.

Făcuse o greşeală. Sheridan îl bătu de două ori la rând fiindcă mintea lui nu era deloc focalizată pe joc.

CAPITOLUL 16

A doua zi Stephen făcu mari eforturi să evite amintirea ei, dar, pe când valetul îi pregătea hainele pentru cină, se trezi nerăbdător să o întâlnească pe Sherry; mai nerăbdător decât îşi amintea că fusese de multă vreme. Comandase la croitoreasa lui Helene o rochie decentă şi insistase ca măcar o rochie să-i fie trimisă imediat după aceasta, urmând ca următoarele să fie livrate de cum vor fi gata. Când modista îi aminti disperată că tocmai începuse sezonul şi că fetele care lucrau pentru ea stăteau în atelier zi şi noapte, Stephen o rugase politicos să facă tot ce era omeneşte posibil.

Ştiind că sumele pe care le plătea pentru rochiile lui Helene erau exorbitante, fiind vorba de modele-unicat, avea toată încrederea că patroana va reuşi să creeze o garderobă adecvată şi că-i va încărca nota de plată şi pentru urgenţa comenzii.

În câteva ore sosiră trei croitorese şi, cu toate că nu se aştepta ca partenera lui de cină să arate îmbrăcată după ultima modă într-un răstimp atât de scurt, era nerăbdător să o vadă într-o ţinută mai potrivită. Ridică bărbia, iar valetul îi dădu cu spumă de ras; se gândea că, orice ar fi purtat Charise Lancaster, ar fi făcut-o cu flerul ei deosebit, chiar dacă ar fi fost vorba de cordonul auriu de la perdea sau de o rochie frumoasă de bal.

Nu îl dezamăgi, nici bănuiala sa, nici seara petrecută împreună cu Sherry. O văzu intrând în sufragerie, cu părul ei de foc răsfirat pe umeri, încadrându-i chipul vesel; arăta ca o ingenuă exotică, într-o rochie de lână subţire, albăstruie, cu decolteu pătrat, mulată pe corp, accentuându-i sânii generoşi şi talia zveltă, cu faldurile căzând simplu. Evitând cu sfială privirea insistentă al lui Stephen, înclină uşor capul când trecu pe lângă valetul care stătea lângă masă, complimentând vazele de argint, cu trandafiri albi şi cupele argintate de pe masă, apoi se aşeză

pe scaun la capătul celălalt. De-abia atunci ridică privirea spre el şi îi surâse cu atâta căldură, generozitate şi promisiune involuntară, încât Stephen realiză că îi mulţumea doar pentru rochie.

— ...totuşi eşti prea extravagant, spuse ea încet.

— Rochia nu e nicidecum extravagantă şi la fel de frumoasă ca femeia care o poartă, răspunse el, iar când o văzu că priveşte în altă direcţie, vădit stânjenită de remarca lui, Stephen îşi aminti cu tărie că ea nu intenţiona să-l seducă zâmbindu-i fermecător sau legănându-şi şoldurile ademenitor, graţios; trebui să se gândească profund că acum nu era momentul, locul sau femeia care să-i evoce vise cu perne pufoase pe sub părul de culoarea focului, nici sânii senzuali aşteptând mângâierile lui.

Prin urmare căută să-şi mute gândul la subiecte mai puţin periculoase şi o întrebă cum îşi petrecuse ziua.

— Am citit ziarele, spuse ea, iar lumina lumânărilor se reflectă pe buclele ei şi în ochii scânteietori, surâzători; începu să-l distreze cu un comentariu despre articolele citite în coloanele ultimelor pagini, despre ce făcea lumea la Londra pe timpul sezonului. De fapt intenţionase că afle din ziare tot ce se putea, despre cunoştinţele lui şi despre înalta societate, înainte de a fi introdusă în mijlocul lor. Stephen avu o clipă de autodojenire, fiindcă o lăsase să facă asta, deşi nu urma să cunoască pe nimeni, dar se gândi că această activitate o înveseleşte cel puţin şi-i ocupă timpul. O întrebă ce aflase până atunci.

Răspunsurile ei şi expresia feţei îl amuzau teribil şi ţinură loc de conversaţie pe timpul cinei la care se serviră zece feluri. Când Sherry îi povesti despre unele frivolităţi revoltătoare şi abuzuri pe care le citise, Stephen observă iarăşi amuzat cum nasul i se mişcă dezaprobator şi cum ochii i se măresc, revoltaţi, astfel încât de câteva ori îi veni chiar să râdă. Continuând să-şi ascundă amuzamentul, îi asculta întrebările, unele dintre ele făcându-l să se minuneze. Memoria ei tulburată părea că are goluri mari în privinţa înţelegerii cum şi de ce oamenii din clasa lui socială – sau aceia din lumea ei, din America – făceau lucrurile într-

un anume fel, astfel că îi punea tot felul de întrebări năstruşnice. El îi dădea informaţii despre obiceiuri pe care nu le considerase niciodată drept neobişnuite.

— După cum scrie în Gazette, tocmai spunea ea pe când valetul aducea o tavă cu carne de raţă, rochia de curte a contesei de Evandale a fost împodobită cu trei mii de perle. Crezi că poate cineva să fie atât de exact?

— Am toată încrederea în integritatea ziariştilor şi a reporterilor cu viaţa socială de la Gazette, zise Stephen pe un ton glumeţ.

— Dacă informaţia este corectă, presupun fie că perlele erau foarte mici, fie că doamna este foarte grasă, spuse ea zâmbind molipsitor.

— De ce?

— Fiindcă dacă perlele ar fi mari, iar ea nu, ar fi avut nevoie de un scripete care să o ridice în poziţia normală după ce şi-a făcut reverenţa în faţa regelui.

Stephen se gândea la imaginea contesei care era într-adevăr foarte rotundă şi demnă, îndepărtându-se cu greu din faţa tronului; Sherry trecu la un subiect serios. Îşi sprijini bărbia pe degetele fine, înlănţuite, şi, privindu-l de-a lungul mesei imense, îl întrebă:

— În aprilie, când toţi oamenii importanţi se adună la Londra pentru sezon, unde rămân până în iunie, cine are grijă de copiii lor?

— Rămân în provincie cu dădacele, cu guvernantele şi profesorii particulari.

— Şi acest lucru este valabil şi toamna, pe timpul sezonului scurt?

Stephen îi spuse că da; atunci ea îşi lăsă capul într-o parte şi zise grav:

— Cât de singuri trebuie să se simtă copiii englezi pe timpul acestor luni lungi!

— Dar nu sunt singuri, explică Stephen calm.

— Singurătatea nu are nicio legătură cu faptul de a fi singur. E valabil şi pentru copii şi pentru adulţi.

Stephen căută cu disperare să schimbe subiectul de care se temea că se va transforma într-o discuţie imposibilă

despre copiii; nu-şi dădu seama că tonul pe care-i vorbea ar putea-o afecta, dată fiind vulnerabilitatea condiţiei ei actuale, sau că remarcile lui ar tăia ca nişte pumnale.

— Vorbeşti din experienţă?

— Nu… nu ştiu, spuse ea.

— Mă tem că aşa vei fi şi tu mâine seară.

— Singură?

Primind confirmarea lui, Sherry se uită pe masă la cochilia din aluat umplută cu pate de ficat, îşi luă curaj şi-l privi în ochi.

— Vei pleca undeva din cauza celor spuse de mine?

Stephen realiză cât de ticălos era fiindcă o făcuse să-l întrebe asta pentru cele ce avea să-i mai spună.

— Am o întâlnire stabilită mai demult, pe care nu o pot amâna. Apoi, încercând să se absolve de orice vină în ochii ei, o anunţă: Poate ai fi mai consolată dacă ai şti că părinţii mei mă aduceau pe mine şi pe fratele meu la Londra cel puţin o dată la două săptămâni pe timpul sezonului. Fratele meu cu soţia lui şi câţiva prieteni de-ai lor îşi aduc copiii cu guvernantele pe timpul sezonului.

— Oh, ce drăguţ! exclamă ea, surâzând. Sunt mult mai liniştită acum că ştiu că există părinţi atât de devotaţi în rândurile lumii selecte.

— Majoritatea celor din lumea selectă, îi spuse el afectat, sunt foarte amuzaţi de acest devotament părintesc.

— Nu cred că părerile altora ar trebui să ne influenţeze faptele, nu crezi? întrebă ea puţin încruntată.

Trei lucruri îl chinuiau pe Stephen în acelaşi timp; Amuzamentul, compătimirea şi tristeţea: deşi nu-şi dădea seama, Charise Lancaster îl „intervieva”, evaluându-i calităţile nu numai ca posibil soţ, dar şi ca posibil tată al copiilor ei – posturi în care nu avea de gând să se vadă niciodată. Acest lucru era bun, fiindcă în primul rând nu ocupa un loc de onoare pe scara ei de valori, iar în al doilea rând, pentru că lipsa ei de interes asupra părerilor altora ar fi alungat-o cu siguranţă din rândurile înaltei societăţi, în doar o săptămână, oriunde ar fi pus piciorul. Stephen

fusese dintotdeauna nepăsător faţă de părerile altora, dar el era bărbat, nu femeie, iar averea şi numele binecunoscut îi dădeau dreptul să facă exact cum îi trecea prin minte, fără să se teamă de oprobriul public. Din păcate, matroanele aceleiaşi societăţi, care erau dornice să-şi mărite fiicele cu el şi care erau dispuse să treacă peste orice viciu şi defect de-al lui, ar fi pus-o la zidul infamiei pe Charise Lancaster pentru cea mai neînsemnată infracţiune socială – fără a mai vorbi de una majoră, cum era faptul de a lua cina singură cu el, ceea ce făcea chiar acum.

— Crezi că părerile altora ar trebui să influenţeze faptele noastre? repetă ea întrebarea.

— Nu, absolut nu, spuse el solemn.

— Mă bucur să aud asta.

— De asta mă temeam, rosti Stephen cu un umor mascat. Buna lui dispoziţie dură pe tot parcursul cinei, iar mai târziu, în salon, când veni vremea să-i ureze noapte bună, realiză că îşi pierduse încrederea în sine şi deci trebuia să o sărute doar ca un frate, pe obraz.

CAPITOLUL 17

— Nu ştiu ce i-ai făcut, dar a avut efect, spuse Hugh Whitticomb a doua seară după ce băgă capul prin uşa întredeschisă a sufrageriei, unde Stephen o aştepta pe Sherry pentru cină.

— Deci se simte bine? întrebă Stephen bucuros şi mai liniştit acum că „logodnica” lui pasionată şi dispusă să înveţe se ţinuse deasupra unei acţiuni care i-ar fi putut da apoi crize de vinovăţie virginală, la care el participase cu libertăţile luate cu o seară înainte. Îi spuse totul lui Whitticomb. Stephen stătuse toată ziua cu unul dintre administratori, apoi cu arhitectul care lucra la renovarea uneia dintre proprietăţile sale; nu o văzuse în cursul zilei, deşi servitorii îl ţinuseră la curent cu activităţile ei. Acum aştepta nerăbdător încă o seară plăcută mai întâi cu

Sherry, iar pe urmă cu Helene. Deocamdată nu se ostenea să se hotărască pe care dintre părţile serii o aştepta mai nerăbdător.

— Se simte mai mult decât bine, remarcă doctorul. Aş spune că străluceşte. Mi-a zis să-ţi transmit că va coborî numaidecât. Stephen contempla bine dispus momentele care urmau să vină, dar fu dezamăgit, văzându-l pe Whitticomb că intră neinvitat – şi nedorit – şi că începe să-l studieze cu un interes deosebit, lucru care-l deranja pe un bărbat atât de pătrunzător cum era el.

— Ce ai făcut ca să contribui la o transformare atât de miraculoasă?

— Am făcut exact ce mi-ai sugerat, răspunse Stephen calm, îndreptându-se către cămin şi luând de pe poliţă paharul cu sherry. Am făcut-o să se simtă… ăăă… în siguranţă şi liniştită.

— Ai putea să fii mai clar? Colegii mei – aceia pe care i-am consultat în legătură cu amnezia domnişoarei Lancaster – ar fi cu siguranţă interesaţi să-ţi cunoască metodele de tratament. E uluitor de eficient.

Drept răspuns, Stephen se sprijini cu cotul de poliţă şi îl privi cu o uşoară ironie pe doctor.

— Nu aş vrea să te reţin de la vreo consultaţie, zise pe un ton sec. Aluzia directă că ar fi cazul să se retragă îl făcu pe Hugh Whitticomb să tragă concluzia că Stephen ar fi preferat să se bucure de această seară singur cu ea. Sau probabil că nu dorea să aibă martori la şarada pe care era forţat să o joace, ca logodnic devotat. Sperând să descopere motivul, spuse formal:

— Întâmplător diseară sunt liber. Aş putea să rămân cu voi la cină, ca să fiu martorul metodelor tale cu domnişoara Lancaster? Stephen îl privi cu aceeaşi răceală cu care îi spuse:

— Nici o şansă.

— Mă gândeam că ai să spui asta, admise doctorul Whitticomb zâmbind.

— Să te servesc cu un pahar de Madeira mai bine? sugeră contele.

— Da, mulţumesc. Este o idee bună. Doctorul Whitticomb nu mai ştia sigur care erau motivele lui Stephen de a dori să rămână singur cu ea. Contele făcu semn cu capul spre valetul care stătea lângă servantă şi acesta îi aduse doctorului un pahar cu vin. Hugh Whitticomb îl întrebă pe conte ce intenţiona să facă în privinţa musafirei lui când săptămâna viitoare lumea bună avea să descindă la Londra pentru sezon. În acelaşi moment uşa se deschise şi în cameră intră domnişoara Lancaster. Privirea lui Stephen se îndreptă în direcţia ei; Whitticomb se uită şi el mirat şi o văzu îmbrăcată într-o rochie galbenă, elegantă, cu părul strâns la spate într-o fundă de aceeaşi culoare. Sherry îl văzu şi, după cum o cereau bunele maniere şi respectul faţă de vârsta lui, i se adresă:

— Doctore Whitticomb, nu mi-aţi spus că vă voi găsi aici! Cu ambele braţe ridicate spre el se apropie; gestul ar fi părut mult prea cordial pentru cineva cu care se cunoştea de atât de puţin timp, dacă Sherry ar fi fost o tânără englezoaică. Hugh o luă de mâini şi păru foarte încântat de căldura şi spontaneitatea ei. O plăcea foarte mult de la o vreme.

— Arăţi minunat, spuse el din toată inima şi făcu un pas înapoi pentru a-i studia rochia. Ca o floare, de fapt, adăugă el. Sheridan era foarte nervoasă, fiindcă trebuia să dea ochii cu logodnicul ei şi prelungea cât mai mult momentul când urma să se întâmple aceasta.

— Dar arăt exact cum m-aţi văzut acum câteva minute. Desigur, atunci nu eram îmbrăcată, adăugă ea şi simţi că se prăbuşeşte când îl auzi pe conte chicotind. Am vrut să spun că nu eram îmbrăcată cu rochia aceasta, făcu ea comentariul de rigoare când văzu cât de amuzat era lordul Westmoreland.

— Ştiu ce ai vrut să spui, zise Stephen admirându-i obrajii îmbujoraţi, atât de contrastanţi cu albul pielii fine pus în evidenţă de decolteul amplu.

— Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru rochiile frumoase, îi spuse ea, cufundându-se parcă adânc în ochii lui albaştri. Mărturisesc că m-am mai liniştit după ce au

sosit.

— Chiar aşa? făcu Stephen surâzând; simţea o plăcere deosebită când o vedea intrând în cameră… sau când îl privea încântată pentru un lucru atât de simplu cum erau aceste rochii. De ce te-ai liniştit? o întrebă el observând că nu îi strânsese şi lui mâinile aşa cum o făcuse cu Whitticomb.

— Şi eu îmi puneam aceeaşi întrebare, interveni Whitticomb, iar Sheridan se desprinse de privirea lui parcă vrăjită. Sheridan păru puţin stânjenită.

— Mă temeam că vor arăta toate ca aceea pe care am purtat-o acum două seri, îi explică ea doctorului. Adică, era drăguţă, dar… mă rog… vaporoasă.

— Vaporoasă? repetă doctorul Whitticomb mirat.

— Da, ştiţi, parcă plutea pe lângă corp şi aveam senzaţia că port un voal de levănţică în loc de o rochie cum se cuvine. Mă temeam tot timpul că una dintre fundele de mătase se va deznoda şi mă voi trezi… Se opri aici şi observă că atenţia doctorului se opri asupra lui Stephen.

— Deci era de culoarea levănţicii? o întrebă el fără să-şi ia ochii de la conte. Şi transparentă?

— Da, dar aşa ceva ştiu că se poartă în Anglia, interveni ea repede, simţind săgeţile din ochii doctorului îndreptate asupra contelui.

— Cine ţi-a spus asta, draga mea?

— Camerista – Constance. Hotărâtă ca doctorul să nu-l judece greşit pe logodnicul ei, care părea amuzat, în ciuda privirii pătrunzătoare a bătrânului, adăugă pe un ton hotărât: Domnule doctor Whitticomb, camerista m-a asigurat că poate fi purtată pentru „un clopoţel la cină”. Acestea au fost chiar cuvintele ei – „pentru un clopoţel la cină”. Dintr-un oarecare motiv anunţul ei răspicat îi făcu pe amândoi să-şi încheie duelul privirilor şi să se uite miraţi la ea.

— Ce? o întrebară într-un glas. Sheridan ar fi dorit să nu fi spus cele de mai înainte, dar încercă să le explice.

— Spunea că rochia de această culoare este adecvată pentru un clopoţel la cină doar. Nu ştiam că ai sunat

clopoţelul şi realizasem că era o cină târzie şi, cum nu aveam altceva de îmbrăcat şi pe aceasta nu o purtasem până atunci, nu am... Sheridan se întrerupse, iar contele exprimă din privire că a înţeles. Se străduia să nu izbucnească în râs. Am spus ceva amuzant? Doctorul Whitticomb se uită la Stephen şi întrebă la rândul lui:

— Ce vrea să spună?

— Vrea să spună: în negligé. Din cauza pronunţiei cameristei a cuvântului franţuzesc ea a înţeles altceva, explică Stephen. Doctorul Whitticomb dădu din cap în semn că înţelege, dar nu găsi explicaţia atât de amuzantă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Bănuiam de când mi s-a descris rochia aceea. Am încredere în tine că vei găsi o cameristă calificată pentru doamne, care să o asiste pe domnişoara Lancaster, acum că ai rezolvat problema hainelor, astfel încât asemenea neînţelegeri să nu se mai întâmple.

Doctorul Whitticomb băuse tot conţinutul paharului şi i-l dădu valetului care se apropiase de el cu o tavă de argint în mână. Remarcă totuşi ca gazda sa nu i-a dat niciun răspuns în legătură cu sfatul emis şi intenţiona să insiste, dar când se întoarse spre Stephen văzu că acesta uitase nu numai de subiectul în discuţie, dar chiar şi de prezenţa lui Hugh. Îi surâdea curtenitor lui Charise Lancaster în timp ce-i spunea în şoaptă, parcă dojenind-o:

— Nu mi-ai spus bună seara, domnişoară. Încep să mă simt de-a dreptul ignorat.

— Da, văd şi eu asta, zise Sheridan râzând de exagerarea care o flata totuşi. Stephen Westmoreland se sprijini de poliţa de deasupra căminului şi stând aşa, degajat, cu zâmbetul luminându-i chipul frumos, era o întruchipare a potentei şi eleganţei masculine. O privea intens şi gluma lui, la care se adăuga căldura din privire, avură exact efectul scontat asupra ei; surâse şi ea şi recunoscu sfioasă: Intenţionam să o fac, dar am uitat care e obiceiul şi voiam să te întreb despre asta.

— Cum adică?

— Adică vreau să ştiu dacă trebuie să fac o reverenţă,

explică râzând, spre deliciul lui Stephen. Reuşea să facă faţă problemelor în faţa cărora era pusă cu o sinceritate dezarmantă şi cu zâmbetul pe buze, astfel încât îl uimea cu curajul ei. Despre formula de salut pe care ar fi ales-o Stephen, se poate spune că ar fi preferat să-i strângă şi lui mâinile, cum făcuse cu Hugh Whitticomb, sau, mai degrabă să-i ofere buzele pe care să le sărute, aşa cum îi cerea un impuls interior chiar în acel moment. De vreme ce ambele variante erau impracticabile în această conjunctură, dădu afirmativ din cap şi spuse calm:

— Se obişnuieşte.

— La fel ştiam şi eu, zise ea şi făcu o reverenţă. Aşa se acceptă? întrebă ea dându-i mâna lui Stephen care se apropiase de ea.

— Se acceptă. Cum ţi-ai petrecut ziua de azi? o întrebă el zâmbind.

Cu coada ochiului Hugh Whitticomb observă zâmbetul fermecat al contelui şi felul cum o sorbea din priviri ascultându-i răspunsul; mai observă că stătea mult prea aproape de ea. Dacă juca un rol doar, însemna că-i place foarte mult, dar, dacă nu juca… Doctorul Whitticomb se hotărî să testeze cea de-a doua variantă şi li se adresă pe un ton glumeţ:

— Aş putea să rămân la cină, dacă aş fi invitat… Charise se uită la el, dar Stephen nici măcar nu întoarse capul în direcţia bătrânului.

— Nici o şansă, zise el. Pleacă.

— Nu pot spune că nu recunosc o aluzie atunci când mi se face direct, zise doctorul, atât de încântat şi de încurajat de ceea ce vede, chiar şi de lipsa de ospitalitate a lui Stephen, încât plecă repede, aproape smulgându-i din mână valetului pălăria şi bastonul. Să ai grijă de domnişoară, spuse făcându-i cu ochiul conspirativ lui Stephen. Va rămâne micul nostru secret. De-abia când coborî scările de la intrare remarcă uluit că valetul nu era Colfax, ci unul mult mai în vârstă. Nu mai conta. Nimic nu ar fi putut să-i tulbure bucuria acelor momente.

Trăsura îl aştepta la colţul străzii; noaptea era senină,

iar speranţele îl bine dispuseră într-atât, încât se hotărî să meargă pe jos, aşa că-i spuse vizitiului să-l urmeze. Ani de zile el şi familia Westmoreland priviseră cu totală consternare femeile care practic se aruncau în braţele lui Stephen, toate nerăbdătoare să se vândă pentru poziţia lui socială, pentru averea lui şi pentru a se uni cu clanul Westmoreland. Stephen, care fusese cândva personificarea farmecului, eleganţei şi bunătăţii, devenise de la o vreme un cinic incurabil.

Era căutat de oricare gazdă şi peţitoare din Anglia, tratat cu respect şi cordialitate impuse de numele său şi de averea sa în înalta societate; era dorit cu disperare – nu pentru ceea ce era, ci pentru cine era şi ce avea.

Cu cât rămânea nelegat de nimeni, cu atât mai mult devenise o partidă de vânat, în egală măsură pentru femeile măritate cât şi pentru cele nemăritate, astfel încât ajunsese să nu mai poată intra într-o sală de pal fără să creeze o rumoare şi o agitaţie de nedescris printre femei. Vedea ce se întâmplă şi înţelegea motivele, dar părerea sa despre femei continua să scadă în proporţie directă cu creşterea popularităţii lui. Ca rezultat, atitudinea sa faţă de toate membrele sexului frumos era atât de dispreţuitoare, încât prefera să se afişeze în public cu amanta sa, mai degrabă, decât cu vreo femeie respectabilă din rangul său social. Chiar şi acum, când venise la Londra pe timpul sezonului, era reticent să apară în public la serate, preferând să-şi petreacă serile fie în faţa mesei de joc cu prietenii, fie în sălile de teatru şi operă cu Helene Devernay. Atât de decis era să o însoţească în rândurile societăţii înalte, încât adesea stârnea scandaluri care le deranjau foarte mult pe mama şi pe cumnata lui.

Până acum vreo doi ani măcar le tolera pe femeile care i se ofereau ca nişte delicatese, pe tavă. Până acum le tratase cu condescendenţă şi amuzament, dar în ultima vreme răbdarea lui părea că ajunsese la capăt. Era acum capabil de o incisivitate şi de o impoliteţe crasă încât garantat le reducea pe doamne la lacrimi şi pur şi simplu le revolta pe rudele care auzeau de comportamentul lui.

Totuşi… în această seară părea că-i zâmbeşte lui Charise Lancaster cu o căldură demult stinsă în ochii săi. Se simţea oarecum răspunzător pentru durerea ei şi se putea spune că era îndreptăţit să simtă aşa. Acum ea avea o nevoie disperată de el, însă, după părerea doctorului Whitticomb, şi el avea nevoie de prezenţa ei. Avea nevoie de blândeţe şi delicateţe în jurul său. Mai mult decât atât, trebuia să ştie şi să aibă dovada că existau femei nemăritate pe lume care îl doreau mai mult pe el însuşi decât numai rangul, banii şi proprietăţile sale.

Deşi era foarte vulnerabilă în acest moment, Charise Lancaster nu dădea nicio importanţă titlului de nobleţe pe care-l poseda el şi nici luxului din casa lui. Nu părea deloc intimidată de el, de afacerile lui şi nici nu se extazia când i se acorda atenţie. Mai devreme îl salutase pe Hugh cu naturaleţe şi râsese irezistibil şi fermecător când Stephen făcu pe galantul cu ea. Era foarte sinceră şi nu-şi dădea aere, totuşi reuşea să fie drăguţă şi blânda – de aceea se simţise atât de frustrată de neglijenţa lui Stephen.

Era genul de tânără, atât de rar întâlnit, care se gândea mai întâi la nevoile altora decât la ale sale şi care uita ofensele cu graţie şi generozitate. Pe timpul celor câtorva zile în care îşi revenise, pe când stătea doar în pat, îl rugase pe doctor să-l asigure pe conte că starea ei se îmbunătăţea şi că nu trebuia să-şi facă prea multe griji din pricina ei. Mai mult, fusese atât de perspicace, încât să realizeze că Stephen se va considera vinovatul principal pentru cele întâmplate. Hugh remarcase şi comportamentul ei politicos şi binevoitor faţă de toată lumea, de la servitori şi până la el însuşi, chiar şi faţă de conte.

Monica Fitzwaring era o tânără frumoasă, cu un caracter deosebit şi cu o educaţie aleasă, iar Hugh o plăcea foarte mult, dar nu o vedea ca soţie a lui Stephen. Era drăguţă, graţioasă şi calmă – fusese astfel crescută – dar, din pricina aceleiaşi educaţii, nu putea şi nici nu dorea să trezească sentimente profunde în sufletul soţului care-i va fi destinat. În special lui Stephen nu-i trezea niciun sentiment.

Hugh îl văzuse pe acesta de multe ori cu ea, dar

niciodată nu observase în ochii lui căldura pe care o radia când era cu Charise Lancaster, aşa cum văzuse mai devreme. Monica Fitzwaring ar fi fost o gazdă excelentă şi bună parteneră la cină pentru Stephen, dar nu-l putea atinge în străfundul inimii vreodată.

Cu puţin timp în urmă Stephen alarmase întreaga familie cu mărturisirea că nu avea nicio intenţie să se însoare cu Monica sau cu oricine altcineva doar pentru a oferi un moştenitor. Hugh găsi cuvintele lui mai degrabă realiste decât alarmante. Nu era de acord cu căsătoriile moderne de convenienţă care erau în vogă în rândurile nobilimii – cu atât mai mult nu ar fi privit cu ochi buni o astfel de uniune în familia Westmoreland la care ţinea foarte mult. Pentru Stephen spera o căsnicie ca aceea a lui Clayton Westmoreland şi ca aceea a lui însuşi, atunci când Margaret, răposata lui soţie, mai era în viaţă.

Margaret a lui…

Chiar şi acum, pe când mergea agale pe lângă casele frumoase de pe strada Brook, zâmbea gândindu-se la ea. Charise Lancaster îi amintea de Margaret. Nu fiindcă ar fi semănat una cu cealaltă, ci fiindcă aveau în comun bunătatea şi sinceritatea! Toate acestea avute în vedere îl convingeau pe Hugh că soarta îi adusese în sfârşit lui Stephen Westmoreland o binecuvântare pe care o merita. Desigur, Stephen nu aştepta deloc această binecuvântare, nici Charise Lancaster nu se va vedea prea „binecuvântată” când va afla că „logodnicul” şi medicul ei i-au jucat o farsă. Oricum, soarta îl avea ca aliat pe Hugh Whitticomb, iar ca medic el se ştia o forţă potentă atunci când era nevoie.

— Maggie, fetiţo, spuse el cu glas tare, fiindcă, deşi soţia lui murise în urmă cu zece ani, încă o simţea foarte aproape de inimă şi adesea îi vorbea pentru a o ţine aproape de el, cred că vom face cea mai bună partidă care se poate. Ce crezi?

Balansându-şi bastonul, îşi aplecă uşor capul şi ascultă, apoi începu să râdă pentru că auzea parcă aievea răspunsul ei:

— „Cred că ar trebui să-mi spui Margaret, Hugh

Whitticomb, nu Maggie”.

— Ah, Maggie, fetiţo, şopti el zâmbind, pentru că mereu el îi dădea aceeaşi replică: „Ai fost Maggie a mea din ziua când ai căzut de pe calul acela şi ai nimerit exact în braţele mele”.

— „Nu am căzut, ci am descălecat. Am fost doar puţin stângace”.

— Maggie, şopti Hugh. Cât mi-aş dori să fii aici.

— „Sunt, iubitule”.

CAPITOLUL 18

Stephen avusese intenţia să-şi petreacă noaptea cu Helene la teatru, apoi în patul ei, dar la trei ore după ce plecase de acasă se văzu din nou în faţa uşii de la intrare, încruntat fiindcă nu i se deschisese imediat ce bătuse. Intră în hol şi se uită după valet, dar casa părea pustie, deşi era relativ devreme. Îşi azvârli mănuşile pe masa din hol şi intră în salon. Nu veni nimeni ca să-i ia haina, aşa că o dezbrăcă şi o lăsă pe spătarul unui scaun. Îşi scoase ceasul, întrebându-se dacă nu se oprise. Era ora zece şi jumătate atât după ceasul din buzunar cât şi după acela de pe poliţă. De obicei nu se întorcea după o seară cu Helene, sau când mergea la club, decât în zori. Oricând valetul său venea somnoros şi-i deschidea uşa.

Gândul i se îndreptă asupra serii petrecute cu Helene. Stephen se frecă la ceafă, semn că era obosit şi puţin agasat de nemulţumirea şi plictiseala încercate toată seara. Aşezat lângă ea în loja de teatru, Stephen nici nu fusese atent la spectacol, comenta jocul actorilor, muzica, decorurile şi părea agasat de parfumul unei doamne bătrâne din loja vecină. Era neliniştit şi totul îl plictisea sau îl enerva.

Îi pierise buna dispoziţie de mai devreme, când Sherry îi ţinuse companie la cină, fermecându-l cu firea ei veselă şi cu observaţiile adesea îndrăzneţe la adresa ultimelor ştiri

aflate din ziare. De cum ieşise din casă îl părăsi cheful de orice. Până la terminarea primului act Helene simţi indispoziţia lui şi-i surâse ademenitor pe deasupra evantaiului, şoptindu-i:

— Ai prefera să plecăm acum şi să ne regizăm „al doilea act” doar noi doi, într-un decor mult mai atrăgător?

Stephen acceptă cu plăcere invitaţia de a ajunge mai repede în patul ei, dar reprezentaţia pe care o dădu acolo se dovedi la fel de nesatisfăcătoare ca şi aceea a actorilor din presă. După ce se dezbrăcă de haine descoperi că nu era dispus să treacă prin preludiul unei nopţi de sex, aşa cum obişnuia alteori; nu dorea decât să se descarce mai repede. Simţea nevoia de eliberare fizică, nu de plăcere sexuală; pe prima o obţinu, iar de a doua nu se bucură. Helene observase, desigur, iar când îl văzu că se ridică din pat şi începe să se îmbrace, se sprijini într-un cot şi-l întrebă:

— Cine îţi ocupă gândurile în această seară? Vinovat şi puţin frustrat, Stephen o sărută pe frunte drept scuză şi răspunse:

— O situaţie care este nespus de complicată şi prea dificilă de înţeles ca să-ţi baţi capul cu ea. Explicaţia fusese evazivă, amândoi realizară asta, la fel cum amândoi ştiau că o amantă nu are dreptul să ceară explicaţii sau să acuze, însă Helene Devernay nu era o amantă obişnuită. Era foarte căutată şi admirată la adevărata ei valoare, la fel cum i se lăuda frumuseţea recunoscută în înalta societate. Ea îşi alegea iubiţii după bunul plac şi gama alegerilor era foarte variată; toţi nobili bogaţi, dispuşi oricând să-i ofere „protecţia” lor, aşa cum făcuse şi Stephen, în schimbul dreptului exclusiv în patul şi compania ei. Surâse la răspunsul primit şi-l mângâie pe piept, prin deschizătura cămăşii, apoi întrebă cu inocenţă:

— Am aflat de la o croitoreasă a doamnei LaSalle că ai comandat urgent câteva rochii care să-ţi fie aduse de urgenţă acasă, pentru o musafiră. Cum stă… situaţia? şopti ea delicat. Stephen o privi uşor amuzat, dar şi admirativ, apreciindu-i spiritul de observaţie.

— Situaţia este complicată şi supărătoare, recunoscu el scurt.

— Ştiam eu că aşa este, spuse ea surâzând la rândul ei, dar Stephen remarcă nota de amărăciune din glasul ei. Era negreşit preocupată de prezenţa altei femei în casa lui şi asta îl încurca. În cercul din care făcea el parte nici chiar prezenţa unei soţii nu avea nicio influenţă asupra hotărârii unui bărbat de a avea o amantă.

Printre cei din categoria lui socială căsătoriile aveau loc între persoane total străine una de cealaltă şi aceasta rămânea situaţia imediat după sosirea pe lume a primului moştenitor. Niciunul dintre soţi nu trebuia să-şi schimbe stilul de viaţă pentru a-i face pe plac celuilalt, iar legăturile extraconjugale erau obişnuite atât pentru bărbaţi cât şi pentru femei. Ce conta pentru parteneri era discreţia şi nu moralitatea. Acestea erau căsătoriile în lumea bună. Atât Helene cât şi Stephen înţelegeau aceste principii, iar Stephen, care nu era însurat, părea uluit că Helene se gândea chiar şi în treacăt la musafira lui. Se aplecă şi o sărută pe buze, mângâindu-i şoldurile.

— Dai prea mare importanţă chestiunii. Este vorba de o biată hoinară, fără adăpost, care stă la mine acasă pentru a-şi reveni dintr-un accident până ce îi soseşte familia.

Pe când Stephen părăsea casa dăruită lui Helene îşi dădu seama că, de fapt, Charise Lancaster nu putea nici pe departe să fie considerată o biată hoinară, fără adăpost. Realitatea o prezenta ca pe o tânără curajoasă, inteligentă, spontană, veselă, senzuală din naştere şi deosebit de plăcută. Adevărul surprinzător şi aţâţător fusese că el se bucurase de compania ei în această seară mai mult decât fusese încântat să o ducă pe Helene la teatru sau în pat.

Şi Sherry agrea prezenţa lui. Îi plăcea să discute cu el şi să fie strânsă de braţele lui…

Aceste gânduri dădură naştere unei posibilităţi deloc practice, iar Stephen se delectă cu această idee pe măsură ce trăsura îl purta pe strada Brook: Burleton nu avusese ce să-i ofere, în afara unui titlu minor de nobil şi a unei căsnicii respectabile.

Şi ea şi tatăl ei fuseseră dispuşi să primească această ofertă. La câteva ore după moartea lui Burleton, Stephen făcuse deja aranjamentele pentru înmormântare şi se apucase să cerceteze afacerile tânărului pentru a vedea dacă nu mai erau şi alte aranjamente de făcut. Află că tânărul nobil avea predilecţie pentru jocurile de noroc. În această dimineaţă Matthew Bennett îi oferi un dosar complet din care Stephen mai află că Burleton cheltuise şi bruma de avere pe care o moştenise. În afară de o grămadă de datorii la joc, pe care Stephen avea de gând să le onoreze, Burleton nu lăsase nimic în urma sa – nicio proprietate sau bijuterii de familie; nici măcar o trăsură. Excesul său de zel la jocurile de noroc epuizase până şi puţinii bani pe care i-ar fi câştigat dacă se căsătorea cu Charise Lancaster.

Într-un an sau doi Charise ar fi ajuns să trăiască în sărăcie, aşa cum se aflase Burleton în momentul când murise şi ar fi rămas doar cu un titlu cu mult inferior celor mai mici titluri pe care le avea Stephen. El nu intenţiona să o ia de soţie, dar putea, şi era dispus, să-i ofere lumea întreagă, dacă unul s-ar fi bucurat în continuare de compania celuilalt şi atâta timp cât ea ar fi înţeles aranjamentul lui şi termenii stabiliţi de el…

Atâta vreme cât ea ar fi înţeles aranjamentul…

Urâţenia gândului care-i trecea prin cap îl lovi şi-l făcu să-i fie silă de el. Charise Lancaster era o virgină naivă, nu o curtezană. Chiar dacă avea educaţia şi experienţa pentru a înţelege ce presupunea o asemenea relaţie, lucruri care nu stăteau chiar aşa, era încă prea tânără pentru el, iar el se aprinsese prea mult pentru ea.

Din fericire, Stephen nu era încă destul de desfrânat, sau plictisit într-atât, încât să-i ofere o propunere care să-i pericliteze virtutea şi toate şansele de respectabilitate. Nu-i venea să creadă că era atât de lipsit de moralitate, atât de josnic, încât, după ce ucisese un tânăr mire, să-i salveze mireasa şi peste două săptămâni să o aibă în vedere pentru a o convinge să-i devină amantă. Ideea era revoltătoare, nebunească. Recunoştea că în ani îşi pierduse orice

idealuri, dar până în acel moment nu realizase că-şi pierduse şi minţile.

Stephen se simţea ca un degenerat şi se consolă cu rolul temporar de gardian al lui Charise din acele clipe, intenţionând să se gândească la ea în termenii cei mai impersonali. Deci de acum înainte va avea grijă să o distreze şi să o facă să se simtă în siguranţă, dar să o ferească de orice avansuri!

Poate că ea credea că sunt logodiţi, dar el cunoştea adevărul şi pe viitor şi-l va aminti! Era de ajuns o singură persoană cu memoria alterată!

Îşi dorea din tot sufletul să o vadă pe deplin restabilită, dar se simţea şi vinovat pentru că o privase de logodnicul ei real. Merită pe cineva mai bun decât tânărul Burleton. Acesta nu ar fi fost niciodată demn de ea; fusese prea uşuratic, iresponsabil şi prea sărac. Sherry avea nevoie, merita să fie înveşmântată în blănuri şi să trăiască în luxul cel mai mare.

Stephen era conştient că responsabilitatea de a-i găsi pe cineva care să-i ofere toate acestea cădea pe umerii lui, dar acum nu dorea să se gândească la varianta aceasta. Îi diminua plăcerea. Deocamdată dorea să se bucure amândoi de restul serii.

Se întreba în sinea lui de unde căpătase o asemenea slăbiciune pentru domnişoare aflate în situaţii disperate şi o asemenea atracţie bizară faţă de domnişoarele roşcate. Stephen se trezi în salonul pustiu, pregătit pentru rolul de protector şi de animator al musafirei sale. Casa părea goală şi tăcută ca un mormânt.

Îşi strecură mâinile în buzunare, se întoarse, aşteptându-se să o vadă pe Sherry, sau un servitor materializându-se dintr-un colţ al încăperii. Când văzu că nu apare nimeni se hotărî să se mai plimbe puţin prin casă, dar nu ştia ce să facă: să se culce sau să-şi trezească servitorii care, de la o vreme, începuseră să devină foarte degajaţi. Trase de şnurul soneriei când auzi voci din spatele casei. Uluit, se îndreptă în acea direcţie, iar cizmele răsunau cu ecou pe dalele lustruite ale podelelor.

Traversă holul cu colonade care ducea spre spatele casei. Se opri în capăt, cu capul uşor înclinat, ascultând liniştea. Cu siguranţă că Sherry se retrăsese cu câteva ore în urmă, îşi zise el agasat de graba cu care fugise din braţele calde ale amantei sale pentru a veni acasă ca o guvernantă zeloasă. Dezgustat, se întoarse cu spatele, dar auzi glasul vesel al lui Sherry din direcţia bucătăriei.

— Gata, toată lumea, hai să mai încercăm o dată – doar că dumneata, domnule Hodgkin, trebuie să stai lângă mine şi să cânţi mai tare, ca să nu mai greşesc cuvintele iarăşi. Gata? zise ea.

Deodată se auzi un cor al servitorilor cântând un cântec vesel în dialect, pe care-l cunoşteau toţi copiii din Anglia începând cu Evul Mediu. Stephen se duse către bucătărie, şi mai enervat că o găsea pe Sherry în compania servitorilor, în loc să fie asistată de aceştia oriunde s-ar fi aflat ea. Se opri în prag şi schiţă un zâmbet la cele ce văzu.

Cincizeci de servitori în uniformele de lucru erau aşezaţi pe cinci şiruri, iar Sherry şi bătrânul Hodgkin stăteau în faţa lor. De obicei personalul se aranja după o ierarhie tradiţională, veche de secole şi foarte strictă, cu valetul-şef şi menajera în capul şirului, dar Stephen observă că Sherry îi organizase fără vreo legătură cu rangul sau poziţia lor în gospodărie, ci, probabil, după putinţa de a cânta. Bietul Colfax, valetul-şef al lui Stephen, stătea pe rândul din spate, între o cameristă şi o spălătoreasă, în vreme ce rivalul său la supremaţia casei – valetul personal al lui Stephen, Damson – reuşise să capete o poziţie mai importantă pe rândul din faţă. Damson, întruchiparea înfumurării, dar şi un gentleman pentru gentlemani, care rar se cobora să vorbească oricăruia din casă, discutând numai cu Stephen, îşi pusese un braţ în jurul umerilor unui lacheu şi amândoi ţineau isonul cu atâta pasiune, încât aveau capetele aproape lipite unul de celălalt şi priveau pierduţi în tavan, fermecaţi de cântec.

Tabloul era fără precedent, depăşea orice închipuire a lui Stephen, aşa încât rămase câteva minute nemişcat, privind şi ascultându-i pe lacheii în livrea, pe valeţi şi

îngrijitori cum cântau într-o armonie democratică alături de cameriste, de spălătorese şi de fetele în casă plinuţe, cu şorţuri albe şi apretate, ascultând şi urmând tonurile date de un valet ramolit, pe post de dirijor, care dădea din mâini ca şi când ar fi avut onoarea să conducă un cor simfonic. Stephen fusese la început atât de uluit de scena din faţa ochilor săi, încât nici nu remarcase că Damson şi lacheul, ca şi câţiva alţii aveau de fapt voci foarte plăcute. Amuzat, se delectă cu un spectacol de amatori mult mai profesionist – şi chiar în bucătăria sa – faţă de cele de la teatru. Se întreba de ce cântau o colindă de Crăciun în mijlocul primăverii. Chiar în acele momente li se alătură Sherry, iar vocea ei suavă predomina corul de tenori şi baritoni – aspiranţi. Stephen îşi ţinu răsuflarea.

Când notele coborau, Sherry se armoniza perfect cu corul, iar cântăreţii zâmbeau ca vrăjiţi de vocea ei, iar când melodia urca, ea trecea în acelaşi registru vocal cu o uşurinţă nemaiîntâlnită, făcând încăperea să vibreze pur şi simplu.

Când cântecul se sfârşi, un băiat în casă, nu mai mare de şapte ani, păşi în faţă şi întinse braţul bandajat spre Sherry. Îi spuse cu sfială:

— Mâna mea ar fi mult mai bine, domnişoară, dacă aş mai asculta un cântec fericit.

Stephen rămăsese tot în prag şi avu intenţia să-i spună băiatului să nu o mai obosească, dar Damson păşi în faţă şi Stephen avu impresia că-i va spune exact ce i-ar fi spus el, dar valetul mărturisi:

— Cu siguranţă că pot vorbi în numele tuturor, domnişoară, dacă spun că aţi transformat această seară în ceva extraordinar, onorându-ne cu compania dumneavoastră şi cu – scuzată să-mi fie îndrăzneala – cu glasul dumneavoastră nemaiauzit!

Discursul lung şi ezitant cuceri zâmbetul lui Sherry, care tocmai se ghemuise pentru a-i reface bandajul băieţelului.

— Domnul Damson vrea să spună, interveni Colfax, traducând cuvintele celuilalt valet în timp ce-i aruncă o

privire dispreţuitoare – domnişoară, că ne-am bucurat cu toţii de această seară şi că v-am fi recunoscători peste măsură dacă aţi binevoi să o mai prelungiţi puţin.

Băieţelul ridică ochii mari către valet, apoi se uită la Sherry, care se străduia să examineze braţul copilului.

— Vor să spună că vă rugăm să mai cântăm un cântec, domnişoară, se poate?

— Oh, râse Sheridan, iar Stephen o văzu cum le face cu ochiul valeţilor care aşteptau, apoi se ridică în picioare şi zise: Doar atât aţi vrut să spuneţi?

— Într-adevăr, confirmă valetul, aruncând o privire scurtă către celălalt.

— Eu cel puţin asta am vrut să spun, îl replică acesta.

— Se poate? întrebă băieţelul.

— Da, răspunse ea şi se aşeză pe un scaun în faţa mesei de bucătărie, apoi îl luă pe genunchi pe copil. Dar de data aceasta vreau să te ascult şi pe tine, ca să mai învăţ un cântec de-al vostru. Îl privi pe Hodgkin, care radia de fericire şi aştepta sugestii. Domnule Hodgkin, cred că primul cântec – acela pe care l-aţi cântat cu toţii pentru mine, cu „Crăciunul alb în care buştenii din cămin ard molcom”, ar merita reascultat.

Hodgkin dădu afirmativ din cap, ridică mâna în semn că voia linişte, făcu câteva mişcări cu braţul şi servitorii începură să cânte, cu entuziasm. Stephen nici nu băgă de seamă, o studia atent pe Sherry cu băieţelul pe genunchi, şoptindu-i ceva la ureche, apoi mângâindu-l pe obraz şi lipindu-i capul pe pieptul ei. Tabloul pe care-l alcătuiau cei doi emana o asemenea tandreţe maternă, încât Stephen se trezi la realitate şi avansă, nerăbdător să alunge din minte această imagine înduioşătoare.

— A venit deja Crăciunul? spuse el venind în mijlocul celorlalţi.

Dacă ar fi avut puşti încărcate în amândouă mâinile, prezenţa lui nu ar fi fost cu nimic mai ameninţătoare şi mai terifiantă decât efectul pe care-i avu asupra veselilor cântăreţi. Cincizeci de glasuri se opriră subit şi servitorii făcură în acelaşi timp câte un pas înapoi, lovindu-se unul de

altul în timp ce căutau să se retragă din bucătărie, cu graba unor oameni surprinşi asupra unei fapte inadmisibile. Se împrăştiau care încotro vedeau cu ochii; până şi puştiul din braţele lui Sherry, sări imediat şi o rupse la fugă. Doar Colfax, Damson şi Hodgkin îşi făcură o ieşire mai demnă – dar cu precauţie, înclinându-se în timp ce se retrăgeau.

— Sunt chiar speriaţi de tine, nu-i aşa? spuse Sherry, bucuroasă că Stephen se întorsese mai devreme.

— Nu într-atât ca să stea la locurile lor, e evident, zise Stephen, apoi surâse fiindcă o văzu descumpănită.

— Eu am fost de vină.

— Presupun că da.

— De unde ai ştiut?

— Nebănuitele mele puteri da deducţie, replică el înclinându-se galant. Niciodată nu i-am auzit cântând şi nici nu m-am întors acasă fără să găsesc pe cineva la uşă până astăzi.

— Mă plictisisem şi am făcut câteva explorări. Când am intrat aici, Ernest – băieţelul – tocmai pusese mâna pe un ceainic şi se arsese rău.

— Deci ai hotărât să-l înveseleşti şi ai organizat corul servitorilor?

— Nu. Am făcut asta pentru că toată lumea părea să aibă nevoie de puţină veselie, la fel ca mine.

— Te simţeai rău? întrebă Stephen îngrijorat, uitându-se atent la ea. Arăta bine. Foarte bine. Drăguţă şi radioasă – uşor stânjenită.

— Nu, eram…

— Da? zise el văzând-o că ezită.

— Eram tristă fiindcă plecaseşi.

Răspunsul ei candid îl surprinse… şi mai simţea ceva nedesluşit, nedefinit. Nu voia să definească senzaţia. Pentru moment era logodnica lui şi i se păru potrivit şi plăcut să o sărute pe obrazul trandafiriu, deşi îşi jurase cu câteva minute înainte că relaţia lor va fi total platonică din acel moment. Chiar dacă sărutarea lui i se va opri pe buze, iar mâinile îi vor cuprinde umerii, apropiindu-şi-o câteva, clipe, şi aceste lucruri nu puteau fi dăunătoare. Ce nu mai

era plăcut şi inofensiv i se păru răspunsul trupului său, complet saturat, când Sherry se lipi timid de el şi-i puse palma pe piept; Sheridan îşi auzi gândul: *Mi-a fost dor de tine în această seară*. Se desprinse de ea ca şi când mâinile i-ar fi fost arse, apoi făcu un pas înapoi şi o privi adânc, încercând să-şi ascundă tulburarea. Păru atât de preocupat, încât se supuse fără cuvinte când ea îi propuse să pregătească băutură.

Sheridan veni cu o tavă pe care aranjase cănile de ceai şi ceainicul, le puse pe masă şi se aşeză în faţa lui. Îşi sprijini bărbia pe degetele înlănţuite şi începu să-l studieze zâmbind. Stephen urmărea luminile focului care-i jucau prin părul roşcat şi peste obrajii fini.

— Cred că e obositor să fii conte, remarcă ea. Cum ai ajuns aşa?

— Conte?

Ea dădu afirmativ din cap, apoi privi ceainicul şi se ridică.

— Ieri seară mi-ai spus că ai un frate mai mare care e duce, apoi mi-ai mărturisit că ai moştenit titlurile din greşeală.

— Am vorbit prostii, răspunse el cu atenţia îndreptată spre mişcările ei graţioase, urmărind-o cum toarnă în căni băutura pregătită. Fratele meu a moştenit titlul de duce şi alte câteva prin tatăl nostru. Eu am căpătat titlul de la un unchi. Printr-o Scrisoare de drept şi un codicil în favoarea străbunilor mei cu multe generaţii în urmă, conţii de Langford au căpătat dreptul de a desemna pe cei care să le moştenească titlurile în cazul când nu aveau copii.

Sherry dădea din cap, dar nu părea prea interesată de un subiect care de obicei le fascina pe toate femeile cunoscute de el.

— Ciocolata este gata, zise ea, aducând pe masă o tavă cu farfurii şi linguriţe, lângă un platou cu dulciuri găsite probabil într-un dulap. Sper să-ţi placă. Presupun că am făcut-o cum trebuie, adăugă ea dându-i tava în mâini, convinsă că era perfect normal ca el să o ducă. Nu ştiu cum e la gust, totuşi.

Părea mulţumită de sine că îşi aminteşte cum se prepară băutura, dar Stephen rămase uluit fiindcă ea făcuse un lucru care de obicei se cerea servitorilor. Pe de altă parte, ea era americancă şi era posibil ca femeile din acea ţară să fie mai obişnuite cu activităţile din bucătărie decât semenele lui din Anglia.

— Sper că o să-ţi placă, repetă ea în timp ce se îndrepta spre ieşirea din bucătărie.

— Sunt sigur că îmi va plăcea, zise Stephen. Ultima dată când băuse ciocolată fusese cu mult timp în urmă. De la o vreme prefera câte un pahar de coniac vechi la această oră. De teamă ca ea să nu-i citească gândurile, adăugă: Miroase grozav. Toate cântecele despre buştenii din cămin mi-au trezit pofta de ciocolată fierbinte.

CAPITOLUL 19

Stephen duse tava plină trecând pe lângă trei valeţi care-l priveau cu gurile căscate la intrarea în sufragerie. Colfax se afla la postul lui obişnuit de la uşa principală şi când îl văzu pe Stephen se repezi cu intenţia să-l ia tava din mână, dar Stephen îl opri cu o remarcă ironică; îi spuse că se descurcaseră şi singuri fără niciun ajutor, aşa că acum nu mai era cazul să schimbe ceva, mai ales că treaba grea fusese făcută. Când ajunseră în sufragerie se auzi ciocănelul de la uşă lovindu-se cu insistenţă. Stephen dăduse instrucţiuni ca oricine l-ar fi căutat să fie informat că nu e acasă, aşa că nu dădu nicio importanţă vizitatorului. Peste câteva clipe, când auzi un cor de glasuri vesele, avu o senzaţie neplăcută.

— Este cu siguranţă acasă, Colfax, îi spuse mama lui Stephen valetului. Când am sosit la Londra acum două ore, – am primit un bilet prin care ne anunţa că intenţionează să se mute în provincie. Dacă nu soseam mai devreme cu câteva zile, riscam să nu-l mai prindem aici. Unde se ascunde acum? Stephen nu păru deloc încântat când îi văzu

pe fratele său cu soţia şi pe un prieten de-al ei intrând în sufragerie, acompaniaţi de mama lui. Intrară ca o flotilă de corăbii gata de bătălie împotriva a ceea ce ei considerau un comportament antisocial din partea lui Stephen.

— Nu sunt de acord, dragul meu… spuse mama lui avansând şi sărutându-l pe obraz. Eşti mult prea… Ochii i se opriră asupra lui Sherry şi încheie fraza cu o voce stinsă: … singuratic.

— Mult prea singuratic! repetă Whitney Westmoreland, cu spatele spre ceilalţi pentru că în cameră intrase Colfax pentru a-i lua capa de pe umeri. Clayton şi cu mine vom avea grijă să iei parte la toate balurile importante în următoarele şase luni, continuă ea luându-l de braţ pe soţul ei. Făcu doi paşi în faţă, apoi se opri.

Stephen o privea pe Sherry încercând să se scuze tacit. Părea complet dezorientată şi intrase în panică. Stephen îi şopti:

— Nu te nelinişti. Te vor plăcea cu toţii odată ce-şi vor reveni din surpriză. Pe parcursul câtorva secunde tensionate Stephen se gândi la o posibilitate rapidă şi plauzibilă de a preveni ceea ce părea un dezastru iminent. Nu putea să o roage pe Sherry să se retragă pentru a le putea explica – aceasta ar fi umilit-o şi ar fi dezamăgit-o total. Nu avu de ales altceva decât să continue să joace farsa în faţa familiei lui, pentru ca mai apoi să le spună purul adevăr, după ce Sherry se va fi dus în camera ei. Urmând acest plan, Stephen îl privi cu avertisment pe fratele său care insista să-l întrebe din ochi despre străină, dar atenţia lui Clayton era deja îndreptată spre Sherry şi spre tava pe care o ţinea Stephen în mână.

— Foarte domestic, Stephen, remarcă sec Clayton. Stephen puse tava pe masă cu un gest stângaci şi îl văzu pe Colfax care aştepta instrucţiuni la uşă. Acesta înţelese că trebuia să aducă băuturile răcoritoare. Se întoarse către grupul care aştepta nerăbdător şi făcu prezentările:

— Mamă, vreau să-ţi prezint pe domnişoara Charise Lancaster.

Sherry o privi pe viitoarea sa soacră, o văduvă cu

rang de ducesă şi intră în panică fiindcă nu-şi găsea cuvintele. Îl privi disperată pe Stephen şi spuse aproape în şoaptă, de-abia perceptibil auzului celorlalţi:

— O singură reverenţă e de ajuns?

Stephen veni lângă ea şi o sprijini uşor de mână cu dubla intenţie de a o susţine să nu leşine şi ca să-i sugereze că trebuia să facă un pas înainte. Zâmbi.

— Da.

Sherry făcu o reverenţă şi simţi că i se înmoaie genunchii, dar îşi adună fărâmele de curaj rămase şi reveni la poziţia de mai înainte. Când întâlni privirea scrutătoare a femeii în vârstă spuse politicos:

— Sunt foarte bucuroasă să fac cunoştinţă cu dumneavoastră, doamnă, adică, alteţă.

Stephen o prezentă cumnatei lui, o brunetă fermecătoare pe nume Whitney, ai cărei ochi verzi o pătrundeau pe Sherry, deşi părea şi ea nelămurită. Încă o ducesă, îşi zise Sherry, mai în vârstă decât ea, dar nu cu mulţi ani. Să facă o reverenţă sau nu? Femeia din faţa ei simţi incertitudinea ei şi întinse mâna spre ea zâmbindu-i delicat.

— Încântată, domnişoară Lancaster.

Sherry îi fu recunoscătoare pentru intervenţie şi, după ce strânse mâna tinerei, se întoarse spre a-i fi prezentată ducelui, un bărbat brunet, foarte înalt, care semăna perfect cu logodnicul ei la unele trăsături ale feţei, la înălţime şi la statura impozantă.

— Alteţă, murmură ea făcând o plecăciune.

Cel de-al patrulea membru al grupului, bărbatul chipeş, trecut bine de treizeci de ani, care se numea Nicholas Duville, depuse o sărutare galantă pe mâna ei şi-i spuse că era „fermecat” de cunoştinţă, apoi surâse într-un fel care o făcu să se simtă ca şi când ar fi primit un compliment deosebit. După ce se făcură prezentările, Sherry aştepta ca vreun membru al familiei lui să-i ureze bun venit sau măcar să-i dorească fericire, dar toţi amuţiseră.

— Domnişoara Lancaster a fost bolnavă, spuse

Stephen şi patru perechi de ochi se îndreptară spre ea, de parcă s-ar fi aşteptat să o vadă leşinând, ceea ce era departe de senzaţia pe care chiar o încerca în acele momente.

— De fapt nu bolnavă, explică ea. Am suferit un accident – o lovitură la cap.

— Ce-aţi spune să ne aşezăm, sugeră Stephen; în gând blestema soarta perversă care îi adusese într-o situaţie dificilă care părea că urma să se agraveze mai mult. Sherry nu înţelegea la ce se gândeau rudele lui Stephen, dar el ştia prea bine. Dăduseră buzna peste el tocmai când se întreţinea cu o femeie, în special la o oră când îi puteau veni oaspeţi. Mai grav li se părea că Stephen comisese o indecenţă de neiertat, prezentând-o pe această străină, cu care probabil că se distra, rudelor sale care erau nişte doamne. Neştiind ce să creadă în legătură cu condiţia lui precară, aşteptau acum un gen de explicaţie pentru a şti cine era ea... sau unde era însoţitoarea ei... sau unde fuseseră minţile lui. Stephen trăgea de timp şi se ridică după ce valetul aduse o tavă cu pahare.

— Ah, iată-l pe Colfax! zise disperat. Mamă, ce vrei să bei? Tonul lui atrase privirea îngrijorată a mamei sale, dar aceasta intui că fiul ei se aştepta să nu fie întrebat nimic şi se conformă dorinţei lui neexprimate. Zâmbind politicos dădu negativ din cap spre tava adusă de valet şi privi la aceea pe care Stephen o pusese în acelaşi loc, ceva mai devreme.

— Miroase a ciocolată? întrebă ea înviorată şi, fără să aştepte răspuns, i se adresă valetului: Prefer o ciocolată, Colfax.

— Eu aş bea un sherry în locul tău, o sfătui Stephen din toată inima.

— Nu, prefer ciocolata, zise ea cu hotărâre, apoi făcu dovada graţiei sale binecunoscute şi se întoarse către Sherry: Am observat că aveţi un accent american, domnişoară Lancaster, îi zise voioasă. De când sunteţi în Anglia?

— Cam de o săptămână, răspunse ea tensionată şi

puţin nesigură. Nimeni din cameră nu părea că ar şti ceva despre ea, deşi era logodită cu un membru al familiei lui. Era ceva ciudat la mijloc – foarte straniu.

— E prima dumneavoastră vizită?

— Da, reuşi Sherry să spună privindu-l disperată pe Stephen, cu inima îndoită.

— Şi cu ce ocazie vă aflaţi aici?

— Domnişoara Lancaster a venit în Anglia fiindcă e logodită cu un englez, spuse Stephen, venind în apărarea lui Sherry, rugându-se în gând ca inima mamei sale să fie puternică. Ducesa păru să se mai relaxeze şi zâmbetul i se încălzi.

— Minunat, zise ea privindu-l încruntată pe valet, care turnase sherry într-un pahar pe care i-l înmâna acum, în ciuda preferinţei exprimate pentru ciocolată. Colfax, nu-mi mai flutura paharul prin faţă. Vreau să beau ciocolată fierbinte. Surâse către Sherry, iar valetul dădu paharele celorlalţi oaspeţi. Şi cu cine sunteţi logodită, domnişoară Lancaster? întrebă radioasă, servindu-se cu ciocolată.

— Cu mine, răspunse Stephen prompt.

Încăperea se cufundă într-o tăcere mormântală. Dacă situaţia nu ar fi fost atât de gravă, Stephen ar fi izbucnit în râs, amuzat de reacţia cauzată de anunţul lui.

— Cu… tine? spuse mama lui consternată. Fără să mai spună nimic, puse cana cu ciocolată pe masă şi luă de pe tava lui Colfax un pahar cu sherry. Fratele lui Stephen stătea în dreapta lui şi-l privea fascinat, dar neîncrezător, iar cumnata lui rămăsese împietrită, cu paharul în mână, ridicat spre buze, ca şi când ar fi voit să rostească un toast. Colfax îşi împărţea atenţia şi simpatia între mama lui Stephen şi Sherry, în timp ce Nicholas Duville studia preocupat tivul sacoului său, dorindu-şi să fi fost altundeva în acele clipe. Stephen ignoră atmosfera tensionată şi o văzu pe Sherry cu privirea în pământ, cu capul plecat de mâhnire, fiindcă realizase lipsa de entuziasm a viitoarelor sale rude. O luă de mână şi o strânse uşor, oferind prima explicaţie care-i veni în minte:

— Voiai să aşteptăm ca familia mea să te cunoască

mai întâi, apoi să le spunem că suntem logodiţi, minţi el cu un zâmbet care se voia liniştitor. De aceea par atât de surprinşi.

— Părem surprinşi pentru că suntem. Mama lui vorbise cu severitate, privindu-l ca pe un om cu mintea rătăcită. Când v-aţi cunoscut? Tu nu ai fost în…

— Voi răspunde la toate întrebările în câteva minute, o întrerupse Stephen pe un ton hotărât, iar mama lui tăcu, deşi ar fi vrut să adauge că el nu fusese în America de ani de zile. Stephen îi zise lui Sherry: Pari foarte palidă. Nu vrei să urci şi să te odihneşti? Sherry îşi dorea foarte mult să dispară din cameră şi să se elibereze de tensiunea şi stresul momentului, dar totul i se părea atât de straniu, încât se temea să lipsească de la explicaţii.

— Nu… Aş prefera să rămân.

Stephen îi citi în ochii răniţi şi se întrebă cum ar fi fost această clipă pentru ea, dacă el nu i-ar fi ucis logodnicul. Desigur, Burleton nu constituia o partidă fericită, dar ţinuseră unul la celălalt şi era convins că Sherry nu ar fi fost supusă unei asemenea umilitoare lipse de entuziasm din partea familiei Burleton.

— Dacă preferi să rămâi, glumi el, atunci mă duc eu ca să mă odihnesc, iar tu rămâi aici să explici familiei mele că am fost un astfel de… idiot sentimental… încât te-am lăsat să mă învârţi pe degete şi să mă convingi că nu trebuie să le spun despre logodna noastră decât după ce te vor cunoaşte mai bine.

Sherry simţi cum i se ia o greutate enormă de pe umeri.

— Oh, râse ea stânjenită, privindu-i pe cei din jurul lor. Asta s-a întâmplat?

— Dar tu nu mai ştii? izbucni mama lui cu ceea ce i se păru lui Stephen cea mai necontrolată atitudine din întreaga ei existenţă.

— Nu, ştiţi, eu mi-am pierdut memoria, răspunse Sherry cu delicateţe şi curaj; Stephen se simţi foarte mândru de ea. Pentru moment e un lucru îngrozitor, dar vă asigur că nu e vorba de o nebunie ereditară, ci e doar

rezultatul unui accident stupid care s-a petrecut pe chei, când corabia… Se opri aici, iar Stephen prinse ocazia şi opri orice încercări de a pune întrebări jenante, luând problema în mâinile proprii. Se ridică şi o strânse uşor de mână, obligând-o să se ridice şi ea.

— Eşti obosită, iar Hugh Whitticomb îmi va tăia capul mâine dimineaţă când va sosi, dacă nu te vede roşie în obraji şi veselă, îi spuse blând. Dă-mi voie să te conduc până în camera ta. Spune-le noapte bună tuturor. Insist.

— Noapte bună, zise Sherry surâzând. Cred că ştiţi cu toţii cât de bun protector este lordul Westmoreland. Dădu să plece şi observă că membrii familiei lui Stephen o priveau straniu, doar Nicholas Duville îi surâdea galant, ca şi când lui i s-ar fi părut absolut atrăgătoare şi deloc ciudată.

Sherry închise uşa camerei sale cu amintirea zâmbetului încurajator, apoi se aşează pe pat şi începu să se frământe cu gânduri îndoielnice şi întrebări deznădăjduite.

CAPITOLUL 20

Peste câteva minute, când Stephen reintră în sufragerie, patru perechi de ochi îl urmăriră cum avansează, dar întrebările începură să curgă doar după ce se aşeză. De cum luă contact cu fotoliul, cele două femei vorbiră într-un glas; mama lui spuse:

— Ce accident?

— Ce corabie? întrebă cumnata lui. Stephen îl privi pe fratele său aşteptându-i întrebarea, dar Clayton ridică doar sprâncenele şi zise sec:

— Mi se pare greu de trecut peste descoperirea stângace că eşti nu numai un „idiot sentimental” dar şi „un bun protector”.

Nicholas Duville se abţinu de la orice comentariu, deşi Stephen avea senzaţia că francezul părea amuzat de momentul căruia îi făcea faţă. Lui Stephen îi veni în minte

ideea teribil de nepoliticoasă de a chema o trăsură şi a-l expedia imediat pe Duville, dar acesta era un vechi prieten al lui Whitney şi, mai mult, prezenţa lui o va împiedica pe maiestuoasa lui mamă să facă o criză de nervi.

Mulţumit că grupul era nerăbdător să afle adevărul, Stephen îşi sprijini capul pe spătarul fotoliului şi, cu privirea în tavan, li se adresă pe un ton calm.

— Scena la care aţi fost martori, între mine şi domnişoara Lancaster, este de fapt o farsă. Toată tevatura a început acum o săptămână, cu un accident de trăsură, pentru care am fost răspunzător şi care a avut drept rezultat o serie de evenimente pe care sunt gata să vi le prezint. Tânăra pe care aţi cunoscut-o este atât victima tragediei cât şi logodnica decedatului, un tânăr baron pe nume Arthur Burleton. Din celălalt capăt al sufrageriei Whitney interveni:

— Arthur Burleton este… a fost un ratat.

— Se poate, răspunse Stephen oftând încet, dar ţineau unul la altul şi urmau să se căsătorească. Veţi mai afla din povestea mea că biata Charise Lancaster, pe care aţi suspectat-o că este fie o desfrânată fie o vânătoare de avere, care m-a îmbrobodit făcându-mă să-i cer mână, este de fapt o victimă nevinovată şi de compătimit a neglijenţei şi necinstei mele…

*

După ce Stephen termină de povestit şi răspunse întrebărilor tuturor, tăcerea se lăsă apăsătoare în cameră; toţi încercau să-şi adune gândurile. Stephen ridică paharul şi sorbi o înghiţitură lungă, de parcă sherry-ul i-ar fi spălat amărăciunea din suflet şi regretul încercat. Fratele său vorbi primul:

— Dacă Burleton a fost atât de beat, încât să alerge în faţa perechii de cai, în plină stradă, pe ceaţă, atunci cu siguranţă că el este răspunzător pentru propria-i moarte.

— Responsabilitatea îmi aparţine, zise Stephen scurt, eliminând irevocabil încercarea binevoitoare a lui Clayton

de a-l absolvi pe el. Eu ţineam hamurile şi ar fi trebuit să fiu în stare să-mi stăpânesc caii.

— Urmând logica ta, bănuiesc că te simţi responsabil în aceeaşi măsură şi pentru coletul descărcat, care i-a căzut în cap domnişoarei Lancaster?

— Sigur că da. Nu ar mai fi zăbovit în calea nenorocirii dacă amândoi nu am fi fost preocupaţi să discutăm despre moartea lui Burleton. Dacă aş fi fost mai atent în ambele ocazii, Charise Lancaster ar fi fost astăzi o tânără căsătorită, sănătoasă, alături de un baron englez care îi putea oferi viaţa la care se aştepta.

— Acum, că te-ai convins de asta, zise Clayton, uitând pentru moment de prezenţa lui Duville, te-ai gândit la ce pedeapsă îţi vei acorda?

Toţi din cameră ştiau că fratele lui Stephen nu era decât alarmat şi contrariat de autoacuzaţiile stabilite chiar de Stephen în persoană, iar Nicholas Duville încerca să degajeze atmosfera încărcată întrerupându-le dialogul cu o remarcă amuzantă:

— Întrucât sunt foarte dornic să previn un duel inutil între voi doi la răsăritul soarelui, lucru care m-ar obliga să mă trezesc la o oră total nepotrivită, pentru a vă fi martor, v-aş sugera cu respect să vă puneţi excelentele minţi la lucru asupra soluţiilor acestei probleme, mai degrabă decât la a insista asupra cauzelor.

— Nicholas are dreptate, murmură ducesa văduvă, privindu-şi paharul gol, cu o mină sumbră şi preocupată. Îl privi pe tânărul intrus şi zise: Deşi mi se pare nedrept să te amestecăm în problemele noastre de familie, îmi este clar că ai mintea mult mai limpede şi poţi judeca mai clar pentru că nu eşti direct implicat.

— Vă mulţumesc, alteţă. În cazul acesta, pot să vă ofer ideile mele în această chestiune? Când amândouă femeile încuviinţară cu hotărâre, Nicki zise:

— Dacă am înţeles totul corect, se pare că domnişoara Lancaster a fost logodită cu un biet pierde vară fără o leţcaie pentru care nutreşte sentimente calde, dar care nu putea să-i ofere nimic, în afara unui titlu nobiliar.

Până acum am fost coerent? Stephen dădu admirativ din cap, cu o expresie total neutră.

— Şi, continuă Nicki, din cauza celor două accidente pentru care Stephen se consideră vinovat, domnişoara Lancaster acum şi-a pierdut logodnicul şi memoria. Corect?

— Corect, acceptă Stephen.

— După câte am înţeles, medicul crede că memoria îi va reveni peste câtva timp, corect şi asta? Văzând că Stephen îl aprobă, Nicki continuă: Deci, singura pierdere permanentă pe care ea a suferit-o – şi pentru care te poţi considera răspunzător – este pierderea logodnicului, care deţinea un titlu neînsemnat şi foarte multe obiceiuri nedemne. În cazul acesta – ridică el paharul pentru a toasta parcă pentru capacitatea lui de a raţiona – mi se pare că te poţi achita de datoria faţă de ea găsindu-i un alt logodnic, în locul lui Burleton. Dacă logodnicul ales este un bărbat respectabil şi în stare să-i ofere acelaşi stil de viaţă la care se aştepta, atunci nu numai că scapi de vinovăţie, dar te poţi considera chiar salvatorul ei de la o viaţă de chinuri şi degradare morală. O privi pe Whitney, apoi pe Stephen. Cum mă descurc deocamdată?

— Aş spune că bine, răspunse Stephen surâzând. Şi eu m-am gândit la ceva asemănător. Dar, ideea e mai uşor de emis decât de pus în practică.

— Oh, dar ştiu că e fezabilă dacă ne vom pune toţi minţile la contribuţie! exclamă Whitney, nerăbdătoare să înceapă tratativele după care fratele său s-ar elibera de vină şi care le-ar da tuturor ceva de făcut. Nu trebuie decât să avem grijă să fie prezentată câtorva din sutele de tineri buni de însurătoare care vor veni pe timpul sezonului. O privi pe soacra sa pentru a-i citi reacţia şi primi un zâmbet radios care împrăştie orice urmă de îngrijorare.

— De fapt, sunt câteva chestiuni minore asociate cu acest plan, interveni Stephen, deşi era şi el entuziasmat. Planul părea acum extrem de simplu, cu atâtea femei din familia lui gata să-i ofere asistenţa. Eu zic să mai analizaţi proiectul şi să-l discutăm în continuare mâine dimineaţă, sau spre prânz – ce spuneţi de ora unu, aici? sugeră el. Toţi

căzură de acord, iar el îi avertiză: De dragul ei, e foarte important să evităm orice inconvenient dinainte. Ţineţi minte asta când vă faceţi planul de atac. Îi voi trimite un mesaj lui Hugh Whitticomb ca să-l rog să ni se alăture în discuţii, ca să fim siguri că nu-i periclităm însănătoşirea în vreun fel. Ceilalţi se ridicară, iar el se adresă mamei sale şi lui Whitney. Dacă nu mă înşel, Sherry e perfect conştientă de întrebările cărora nu le poate da vreun răspuns, dată fiind reacţia tuturor din seara aceasta. Nu mai trebui să-şi exprime rugămintea. Amândouă femeile se îndreptau spre uşă, nerăbdătoare să-şi ceară scuze logodnicei lui temporare.

CAPITOLUL 21

Sherry stătea la fereastră şi privea întunericul, nevăzând nimic decât o mare neagră, exact ca memoria ei. Tresări când auzi o bătaie în uşă şi pofti înăuntru pe vizitator.

— Am venit să ne cerem scuze, spuse mama lui Stephen apropiindu-se şi ea de fereastră. Nu am înţeles, despre logodna voastră şi nici despre accident – până ce Stephen nu ne-a explicat toată istoria.

— Mă bucur că eşti încă trează, zise cumnata lui Stephen, iar ochii ei verzi exprimau bunăvoinţă combinată cu regret. Nu cred că aş fi putut dormi după modul cum ne-am purtat cu tine în sufragerie. Sherry se văzu puţin încurcată în aspectele tehnice ale modului cum ar fi trebuit să reacţioneze la scuze din partea a doua ducese. Renunţă la protocol şi făcu tot ce ştiu pentru a răspunde corespunzător la insistenţele acestora şi a le uşura stânjeneala evidentă.

— Vă rog, nu vă faceţi probleme pentru asta, spuse cu sinceritate. Nu ştiu de ce am vrut să ţinem logodna în secret, dar, de multe ori, mă întreb dacă nu sunt puţin cam… excentrică.

— Eu cred că eşti foarte curajoasă, domnişoară Lancaster, spuse Whitney Westmoreland zâmbind, deşi îi părea rău pentru biata fată. Cu un gest spontan, parcă reţinut până în acel moment, întinse braţele spre Sherry şi-i spuse râzând: Oh, bine ai venit în familie. Eu... eu mi-am dorit întotdeauna să am o soră!

Ceva din tonul ei disperat de vesel şi parcă forţat făcu să se aprindă un beculeţ în mintea lui Sherry şi întinse şi ea braţele tremurânde spre viitoarea cumnată.

— Mulţumesc. Cuvintele i se părură inadecvate. Făcu o pauză, apoi începu şi ea să râdă şi explică: Nu am cea mai vagă idee dacă mi-am dorit vreodată o soră... dar sunt absolut sigură că trebuie să am una şi îmi doresc ca ea să fie la fel de drăguţă ca dumneata.

— Ce lucru minunat ai spus, o complimentă ducesa, completându-şi cuvintele cu o îmbrăţişare aproape maternă, după care îi zise lui Sherry „să meargă la culcare", ca şi când ea ar fi fost un copil. Plecară promiţând să revină a doua zi să o vadă, iar Sherry le privi stupefiată. Rudele viitorului ei soţ erau la fel de imprevizibile ca şi el – când reci, distante şi de neatins, când calde, afectuoase şi binevoitoare. Sherry se întinse pe pat foarte uluită fiindcă dorea să afle explicaţia pentru comportamentul lor atât de schimbător.

Dacă lua în considerare câteva articole pe care le citise în *Post* şi în *Times,* americanii erau adesea priviţi de către britanici într-o multitudine de feluri – erau denumiţi fie colonişti prost-crescuţi, fie barbari. Fără îndoială că amândouă ducesele se întrebaseră ce-l apucase pe lordul Westmoreland să dorească să se însoare cu o astfel de persoană, aşa s-ar explica reacţia lor negativă faţă de ea când au cunoscut-o.

Evident că lordul le spusese ceva care să-i liniştească, dar ce... Obosită de atâtea întrebări fără răspuns, care i se învârteau prin minte permanent, Sherry se culcă pe spate şi începu să privească fix baldachinul de deasupra patului.

*

Ducesa de Claymore se răsuci într-o parte, studiind trăsăturile feţei soţului ei la lumina unei singure lumânări aflată la căpătâiul patului, dar gândul îi era la „logodnica” lui Stephen.

— Clayton? şopti ea mângâindu-l pe braţ cu un deget. Eşti treaz?

El rămase cu ochii închişi, dar buzele schiţară un zâmbet pe măsură ce degetul ei avansa spre umărul lui.

— Tu vrei să fiu?

— Cred că da.

— Anunţă-mă când vei fi sigură, murmură el.

— Ai observat ceva straniu la Stephen în seara asta – adică felul cum se purta cu domnişoara Lancaster?

Clayton deschise un ochi şi o privi pieziş.

— Ce poate fi socotit „ciudat” în comportamentul unui bărbat care este temporar logodit cu o femeie pe care nu o cunoaşte, nu o iubeşte şi pe care nu doreşte să o ia de soţie… şi care crede că el este altcineva?

Whitney râse scurt la această enumerare de motive, apoi căzu iar pe gânduri.

— Vreau să spun că am văzut pe faţa lui o lumină care nu a fost acolo de mulţi ani. Când văzu că soţul ei nu răspunde, Whitney îşi continuă şirul gândurilor: Ai spune că domnişoara Lancaster este atrăgătoare?

— Aş spune orice dacă aş putea să te conving să mă laşi să fac dragoste cu tine sau să mă laşi să dorm. Se aplecă peste el şi-l sărută pe buze, dar când el se răsuci spre ea, îl opri, apăsându-l cu palma pe piept.

— Poţi să spui că domnişoara Lancaster e foarte atrăgătoare – într-o manieră neconvenţională?

— Dacă spun da, mă laşi să te sărut? o tachină el. După ce o sărută, Whitney răsuflă profund, hotărâtă să-şi exprime gândurile înainte de a se abandona în vraja senzuală care o învăluise deja.

— Crezi că Stephen ar putea să înceapă să ţină la ea? şopti ea.

— Cred, începu el să spună în timp ce mâna îi alunecă

uşor de pe gâtul ei peste sâni, că te preocupă gândurile îndrăzneţe. Mai degrabă Duville o place, nu Stephen – lucru de care sunt foarte încântat.

— De ce eşti încântat?

— Pentru că – se sprijini într-un cot şi o împinse pe Whitney pe spate – dacă Duville ar avea o soţie a lui nu s-ar mai uita cu atâta patimă la a mea.

— Nicki nu se uită deloc cu patimă la mine! El…

Whitney uită restul protestului pe măsură ce buzele lui îl înghiţiră cuvintele şi îi spulberară orice gând.

CAPITOLUL 22

Sherry se ridicase pe vârfuri şi se străduia să ia o carte despre America de pe un raft înalt din bibliotecă. O puse pe una dintre mesele din mahon lustruit şi se aşeză. Căuta ceva care să-i reînvie memoria şi răsfoi paginile, căutând o informaţie cunoscută. Câteva desene ale porturilor şi oraşelor aglomerate, cu străzi pline de trăsuri îi apărură în faţa ochilor, dar nimic nu i se păru măcar puţin cunoscut. Volumul era structurat pe capitole în ordine alfabetică şi, gândind că imaginile îi vor trezi ceva amintiri, reveni la începutul cărţii şi întoarse filă după filă. La primul desen de la litera „A” găsi nişte informaţii despre agricultură combinate cu ilustrarea unor câmpuri întinse cu grâu şi câteva dealuri line. Tocmai voia să întoarcă pagina când în memorie parcă i se lumină ceva. Era o viziune slabă a câmpurilor cu recolte ale căror lanuri aveau ceva alb în vârf. Imaginea dispăru instantaneu, iar ea începu să tremure şi trecu la pagina următoare, apoi la următoarea. Ilustraţiile, cu mine de cărbuni nu-i amintiră nimic, până ce ajunse la fotografia unui bărbat cu o faţă pământie, – cu nas mare şi cu păr negru, bogat, curgându-i în valuri pe umeri. „Indian american” scria sub ilustraţie, iar Sherry simţi cum îi zvâcneşte sângele în tâmple. Privi cu mare atenţie chipul acela. Îi era cunoscut? Închise ochii câteva

clipe concentrându-se asupra imaginilor confuze care-i dansau prin faţa ochilor minţii. Câmpuri… şi căruţe… un bătrân cu un dinte lipsă. Un bărbat urât care-i zâmbea.

— Sherry?

Tresări speriată şi se întoarse instantaneu spre bărbatul a cărui voce o liniştea de obicei şi o emoţiona.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Stephen alarmant, observând-o că pălise şi priveşte în gol. Stephen puse o mână pe umărul ei şi-i privi obrajii palizi. Atâta tot? Ce citeai?

— O carte despre America, răspunse ea, uşor emoţionată de atingerea lui puternică. Uneori avea chiar convingerea că ţine la ea. O altă imagine îi invada mintea, mai ceţoasă decât celelalte… dar liniştitoare şi dulce; îngenuncheat în faţa ei stătea un bărbat frumos, brunet, cu flori în mână, contele care parcă îi spusese altă dată: *Am fost un anonim până ce tu ai apărut în viaţa mea… nimeni până la tine nu mi-a dăruit iubirea… nimeni până la tine… până la tine*.

— Să-l chem pe Whitticomb? întrebă el îngrijorat. Tonul lui baritonal o trezi din visare şi râse, dând negativ din cap.

— Nu, sigur că nu. Îmi aminteam ceva sau îmi imaginam că s-a petrecut.

— Ce anume? întrebă el susţinând-o acum pe după umeri, fără să o strângă, dar ţintuind-o cu privirea.

— Mai bine nu-ţi spun, zise ea roşind.

— Ce era? insistă el.

— Ai începe să râzi.

— Pune-mă la încercare, murmură el. Sherry privi în sus dezamăgită, făcu un pas înapoi şi se aşeză pe marginea mesei, lângă cartea deschisă.

— Aş vrea să nu mai insişti cu asta.

— Dar insist, zise Stephen convingător, refuzând să fie descurajat de zâmbetul care-i tremura lui Sherry pe buze. Poate că a fost într-adevăr o amintire, şi nu doar închipuirea ta.

— Doar tu ai putea să ştii asta, recunoscu ea, apoi

deveni preocupată de unghiile lăcuite. Se uită într-o parte şi-l întrebă: Aş vrea să ştiu dacă, din întâmplare, când m-ai cerut de soţie, ai spus că erai un anonim până ce m-ai cunoscut?

— Poftim?

— După cât de revoltat pari la această idee, nu cred că ai fi îngenuncheat când mi-ai făcut propunerea.

— Nici eu, spuse Stephen cu seriozitate, ofensat de imaginea lui într-o poziţie grozav de stupidă, mai ales că nu făcuse nimănui o asemenea propunere.

Sherry păru foarte dezamăgită de răspunsul lui, iar el se simţea din ce în ce mai incomod pe măsură ce întrebările curgeau râuri.

— Dar flori? Mi-ai oferit un buchet de flori când mi-ai spus „Am fost un anonim până ce mi-ai oferit iubirea ta, Sherry! Nimeni până la tine, până ce tu ai intrat în viaţa mea nefericită?”

Stephen realiză triumful ei asupra lui în acele momente neplăcute şi o luă de bărbie.

— Puştoaico, şopti el, observând că Sherry nu părea intimidată de el, ca altă dată. Am venit doar să te invit în salon. Familia mea se reuneşte în câteva minute pentru o „conferinţă”.

— Ce fel de conferinţă? întrebă Sheridan închizând cartea pe care o puse la loc pe raft.

— O conferinţă despre tine, de fapt, despre cea mai bună modalitate de a te „lansa” în societate, răspunse el, privind-o cum se ridică pe vârfuri. Căută să nu dea prea mare importanţă înfăţişării ei de-a dreptul răpitoare într-o rochie simplă, de culoarea piersicii, cu un decolteu rotund, mulată pe talie, care îi scotea în evidenţă toate rotunjimile trupului, fără să lase vederii decât un crâmpei de piele la piept.

După ce reuşise să doarmă o noapte întreagă, se trezise mult mai optimist în privinţa lui Sherry, total încrezător faţă de cum fusese în ziua când ea căzuse chiar în faţa lui, pe chei. Cu ajutorul familiei sale, care acceptase să coopereze şi să-l ajute să-i găsească un soţ, ideea

aceasta i se părea nu numai ideală, dar şi realizabilă. Devenise atât de entuziast, încât de dimineaţă trimisese câte un mesaj fiecăruia rugându-i să întocmească două liste: una cu numele bărbaţilor demni de a fi luaţi de soţ şi cealaltă care să conţină o enumerare a chestiunilor importante legate de ieşirea ei în lume.

Acum, că avea un ţel nobil, Stephen nu mai vedea niciun motiv să se oprească şi porni cu hotărâre să-l realizeze aşa cum făcea în toate afacerile întreprinse. Ca şi fratele său şi ca mulţi alţi nobili, preferă să se ocupe el însuşi de afaceri şi de tranzacţiile financiare, astfel încât dobândise reputaţia că o făcea excelent şi cu mult curaj. Spre deosebire de ceilalţi tineri de rangul lui, care se adânceau din ce în ce mai mult în datorii, fiindcă priveau tranzacţiile şi afacerile ca pe nişte lucruri meschine, demne doar de „clasele mercantile”, deci mai prejos de demnitatea lor, Stephen îşi sporea continuu averile şi aşa considerabile. Făcea asta pentru că aşa i se părea normal, dar şi pentru că agrea provocările şi încercările la care îi era supusă judecata. Îi mai plăcea şi senzaţia de împlinire pe care o avea când ducea cu succes o treabă la bun sfârşit.

Intenţiona să trateze problema lui Sherry Lancaster ca pe o „avere” din posesia lui de care dorea să se debaraseze în termeni avantajoşi. Faptul că Sherry era femeie şi nu un obiect din gospodăria lui, sau o încărcătură de mirodenii valoroase nu conta prea mult în cadrul strategiei pe care urma să o abordeze, cu excepţia că intenţiona să fie sigur că achizitorul ei va fi meticulos şi responsabil. Singura dificultate care se punea în discuţie era metoda de a o face să colaboreze la a fi „achiziţionată”.

Se gândise mai devreme la această chestiune delicată, pe când făcea baie. Înainte ca Damson să-i scoată din şifonier o haină dintr-un material fin şi să i-o arate spre a fi aleasă, Stephen ajunsese deja la soluţia cea mai bună. Decât să mai adauge încă o minciună la seria de neadevăruri pe care le auzise Sherry, avea de gând să-i spună adevărul în parte. Dar asta nu până ce nu se va întâlni cu întreaga lui familie.

Sherry puse deoparte celelalte cărţi pe care intenţionase să le studieze şi foile de hârtie luate dintr-un sertar, apoi îl luă de braţ. Gestul lui de a-l oferi pe al său fu atât de galant, încât simţi o bucurie şi o mândrie fără margini când îl văzu cu câtă căldură îi zâmbeşte. Îl privi îmbrăcat în costumul bej-închis, mulat pe trupul zvelt, apoi îi admiră ghetele maronii, lustruite şi realiză că Stephen Westmoreland era întruchiparea visurilor ei... înalt, cu umeri laţi şi nespus de frumos.

Ajunşi în capătul scărilor, Sherry mai aruncă o privire spre profilul său perfect, minunându-se de mândria şi puterea exprimate de trăsăturile sale. Cu zâmbetul acela ademenitor şi ochii albaştri, profunzi şi pătrunzători, cu siguranţă că frânsese multe inimi din întreaga Europă. Fără îndoială că sărutase o mulţime de doamne, pentru ca sute de femei din Europa să-l considere absolut Irezistibil, la fel ca ea; totuşi, pentru un anume motiv, o alesese tocmai pe ea, dintre toate celelalte. Aceste lucruri i se păreau atât de greu de conceput, încât Sherry avu un sentiment de incertitudine. După toate aceste frământări şi îndoieli, Sherry preferă să revină la conversaţia politicoasă şi interesantă din bibliotecă.

Apropiindu-se de uşile salonului, Sherry îi zâmbi.

— De vreme ce nu-mi amintesc propunerea ta, ai fi putut măcar să te prefaci că m-ai cerut într-un cadru deosebit – stând pe un genunchi. Dată fiind starea mai precară, acesta ar fi fost un gest cavaleresc din partea ta.

— Sunt un bărbat lipsit de cavalerism, răspunse Stephen schiţând un zâmbet.

— Atunci, sper că măcar am avut inspiraţia să te fac să aştepţi mult înainte de a-ţi accepta cererea lipsită de cavalerism, replică ea serioasă, oprindu-se în pragul uşii. Ezită, apoi râse de incapacitatea ei de a-şi aminti măcar atâta lucru. Te-am făcut să aştepţi, milord? Încântat de această nouă latură a firii ei, Stephen se conformă stării ei de spirit.

— Sigur că nu, domnişoară Lancaster. De fapt, te-ai aruncat la picioarele mele şi ai plâns de recunoştinţă pentru

oferta persoanei mele nepreţuite.

— Cel mai arogant şi mai mincinos, spuse ea, râzând cu poftă. Nu am făcut una ca asta! Căutând parcă o confirmare, Sherry îi privi pe Colfax care deschisese deja uşa şi se prefăcea că nu auzise nimic şi că nu e amuzat de disputa lor. Logodnicul ei părea foarte încântat de sine şi sigur pe cele rostite, astfel încât Sherry avu senzaţia stranie că a spus adevărul. Doar nu am făcut asta... Spuse apoi mai încet. Nu? Stephen o privi câteva clipe fermecat de reacţia ei şi, ca să-i întrerupă chinul, zise:

— Nu. Nici nu-şi dădea seama că flirta cu ea în pragul unei uşi deschise şi că părea mai fericit decât arătase în ani de zile, în ochii înmărmuriţi ai servitorilor şi ai familiei sale, care tocmai se adunase în salon pe când el era cu Sherry în bibliotecă. După ce îi saluţi pe toţi, îţi recomand o plimbare prin parc, ca să respiri aer curat şi să admiri priveliştea, în timp ce noi facem câteva aranjamente... Se întrerupse, fiindcă auzi voci înăuntru. Rămase în prag alături de Sherry şi păru surprins că erau amândoi în centrul atenţiei celorlalţi, care nu se osteniseră să-şi facă prezenţele cunoscute.

Bănuia că nimeni nu spunea nimic, deoarece erau încă preocupaţi de subiectul din seara trecută. O conduse pe Sherry şi aşteptă până ce îi salută pe toţi cu aceeaşi căldură şi naturaleţe pe care le dovedea faţă de toată lumea; de la servitori până la medicul ei curant. Nerăbdător să înceapă întrevederea pentru care se adunaseră acolo, îl întrerupse pe Hugh Whitticomb, care tocmai le povestea celorlalţi despre incredibila putere de readaptare a pacientei sale.

— Fiindcă sunteţi cu toţii prezenţi, vă propun să discutaţi despre calea cea mai rapidă de a o introduce pe Sherry în societate, în timp ce eu o conduc la trăsură. O privi pe Sherry şi continuă: Te aştept până ce-ţi aduci un şal, apoi mergem la trăsură şi îi transmit vizitiului itinerariul tău.

Sherry simţi cum o ia de antebraţ şi o îndeamnă spre ieşire, dar ea ar fi dorit să mai rămână în mijlocul lor. Îi făcu

pe plac lui Stephen şi le spuse la revedere. După ieşirea lor, Whitticomb îi făcu semn lui Colfax să închidă uşa, apoi îi privi pe toţi, observându-le feţele preocupate. Scena la care fusese martor în urmă cu câteva clipe, când Stephen şi Sherry stăteau în pragul uşii, îi confirmase ceea ce credea de la un timp, iar acum era convins că şi rudele lui observaseră aceeaşi schimbare pe chipul lui Stephen.

Ezită, se codi, apoi luă decizia şi cu precauţie căută să afle dacă gândurile lor erau în conformitate cu ale lui. I se adresă mai întâi ducesei, pe un ton neutru:

— Drăguţă fată, nu-i aşa?

— Încântătoare, recunoscu mama lui Stephen deodată. Am observat câtă grijă are Stephen de ea. Niciodată până acum nu l-am văzut că s-a purtat astfel cu vreo femeie. Şi ea pare că-l place, spuse apoi râzând. Aş dori să nu fie atât de decis să-i găsească un soţ. Poate, cu timpul, să înceapă…

— Exact aşa gândesc şi eu, interveni Hugh şi o spuse cu atâta emfază, încât ea îl privi cu subînţeles. Mulţumit că are asentimentul ei, Hugh i se adresă cumnatei lui Stephen: Ce credeţi, alteţă?

Whitney Westmoreland îl privi surâzând – semn că îl va susţine în tot ce avea de gând să întreprindă de acum încolo.

— O găsesc delicioasă şi cred că la fel gândeşte şi Stephen, deşi mă îndoiesc că ar recunoaşte asta vreodată.

Hugh îl privi pe Nicholas Duville. Până în acel moment Hugh fusese singurul intrus în familia Westmoreland căruia i se făcuseră confidenţe. Duville nu făcea parte din familie şi nu era nici măcar un prieten apropiat. De fapt, fusese rivalul lui Clayton pentru mâna lui Whitney şi, deşi acesta îl considera un prieten drag şi apropiat, Hugh se îndoia că soţul ei, Clayton, nutrea aceleaşi sentimente faţă de el. Hugh nu ştia sigur de ce fusese invitat Duville la o discuţie în familie asupra unui subiect foarte intim.

— Încântătoare, rosti francezul surâzând fermecător. E unică, bănuiesc. După cele văzute mai devreme, nu cred că Stephen e chiar imun la farmecul ei.

Mulţumit că obţinuse tot sprijinul la care sperase, Hugh se uită acum la Clayton Westmoreland, singurul membru al familiei care putea, dacă voia, să pună capăt oricărei intervenţii cu care nu ar fi fost de acord.

— Alteţă? întrebă el. Ducele îl privi cu eleganţă şi spuse un singur cuvânt, clar şi răspicat:

— Nu.

— Nu?

— La orice v-aţi gândi, renunţaţi. Stephen nu s-ar bucura de amestecul nostru în viaţa lui intimă. Neluând în seamă oftatul soţiei sale şi intenţia ei de a-l contrazice, spuse în continuare: În plus, situaţia în care se află faţă de domnişoara Lancaster e deja foarte complicată şi sortită eşecului.

— Dar şi ţie îţi place de ea, nu? spuse Whitney cu disperare.

— Ştiind foarte puţin despre ea, îmi place, da. Oricum, mă gândesc şi la interesul ei. Ar fi bine pentru toţi să ne reamintim că, atunci când îi va reveni memoria şi va realiza că Stephen a fost de vină pentru moartea logodnicului ei şi că, din acel moment a minţit-o, nu cred că-l va plăcea la fel de mult. De fapt, cred că nici despre noi toţi nu va mai avea aceeaşi părere când va veni ziua aceea.

— Se poate să fie puţin mânioasă şi stânjenită atunci când va realiza că nu-l cunoaşte pe Stephen decât de săptămâna trecută, interveni doctorul Whitticomb. Totuşi, înainte de a se fi restabilit, arăta o preocupare deosebită pentru Stephen. Mă tot întreba dacă e supărat şi-mi cerea să-i transmit că se simte bine. Asta arată o înţelegere cuprinzătoare a situaţiei, lucru care o va ajuta să intuiască foarte repede de ce a fost minţită la început.

— Cum am spus şi mai devreme, întări Clayton pe un ton hotărât, Stephen nu va agrea intervenţia noastră în viaţa lui particulară. Dacă vreunul dintre noi ar intenţiona să-l convingă să nu-i mai caute un soţ, sau să-l influenţeze în vreun fel în favoarea ei, va trebui să o facă în mod deschis. Astăzi. După aceea problema va trebui lăsată în mâinile lui Stephen, ale domnişoarei Lancaster şi ale sorţii.

Surprins că soţia lui nu protestase, Clayton se întoarse spre ea, dorind să-i mulţumească pentru înţelegerea punctului său de vedere, dar ea îl privea încruntată pe Duville, iar acesta părea foarte bucuros dintr-un motiv necunoscut. Tocmai când avea loc acest schimb de priviri intră Stephen foarte grăbit.

CAPITOLUL 23

— Sherry nu ne mai poate auzi acum. A plecat, anunţă el şi închise uşa salonului. Regret că v-am făcut să aşteptaţi atât, dar aţi fost cu toţii mai punctuali decât mă aşteptasem. Se duse la biroul lui, se aşeză şi-i privi interesat pe complicii lui, care erau aşezaţi în semicerc în faţa biroului, apoi trecu direct la subiect. Decât să ne mai încurcăm în detaliile tehnice ale trimiterii lui Sherry în societate – începu el pe un ton condescendent, dar hotărât, ca un om de afaceri – haideţi să analizăm subiectul soţilor demni de luat în atenţie. Aţi adus listele cu cunoştinţele voastre, care ar fi de folos în acest scop?

Un murmur se auzi în timp ce doamnele căutau în săculeţele lor de mână, iar Whitticomb scoase şi el din buzunar listele întocmite de dimineaţă, la cererea lui. Mama lui se aplecă spre el şi-i dădu o foaie împăturită, menţionând:

— Fără zestre, domnişoara Lancaster este în mare dezavantaj, indiferent cât de atrăgătoare ar părea oricui. Dacă tatăl ei nu este un om cu avere, aşa cum bănuieşti tu…

— Îi voi stabili eu o zestre considerabilă, zise Stephen despăturind foaia. Citi primele nume de pe listă şi reacţia lui varie de la groază la amuzament. Lord Gilbert Reeves, exclamă, privindu-şi mama. Sir Frances Barker? Sir John Teasdale? Mamă, Reeves şi Barker trebuie să fie cu cincizeci de ani mai în vârstă decât Sherry. Iar nepotul lui Teasdale a fost coleg cu mine la universitate. Oamenii

aceştia sunt fosile.

— Bine, atunci şi eu *sunt* fosilă! protestă ea. Ne-ai spus să punem pe listă orice bărbat necăsătorit pe care-l cunoaştem şi pentru care putem garanta. Asta am şi făcut.

— Te înţeleg, zise Stephen străduindu-se să nu râdă. Poate că încerci să te gândeşti la nişte candidaţi mai tineri, cu reputaţie bună, pe care nu-i cunoşti chiar atât de bine.

Ducesa încuviinţă veselă, iar Stephen luă zâmbind lista de la cumnata lui.

Surâsul îi pieri imediat de pe buze când văzu şirul lung de nume notate.

— John Marchmann? spuse el încruntat. Marchmann este un sportiv înrăit. Dacă Sherry ar dori să-l vadă vreodată, ar trebui să-l caute pe toate malurile râurilor din Scoţia şi Anglia sau să-şi petreacă restul zilelor pe câmpurile de vânătoare.

Whitney îl privi nedumerită.

— E foarte frumos, totuşi, şi are o fire veselă.

— Marchmann? E speriat de femei! Bărbatul acesta încă mai roşeşte în compania unei fete frumoase şi are aproape patruzeci de ani!

— Totuşi, e blând şi drăguţ. Stephen o privi absent, citi următorul nume, apoi i se adresă din nou:

— Marchizul DeSalle nu merge. E un afemeiat înnăscut, ca să nu spunem că e destrăbălat.

— Poate, recunoscu Whitney cu graţie, dar are farmec, avere şi referinţe foarte bune.

— Crowley şi Wiltshire sunt amândoi prea necopţi şi impulsivi pentru ea. Crowley nu e prea deştept, iar prietenul său, Wiltshire e un tâmpit sadea. S-au duelat acum câţiva ani şi Crowley s-a împuşcat în picior. Făcându-se că nu-i ia în seamă chicotelile, Stephen adăugă dezgustat: La un an după aceea s-au hotărât să mai iasă o dată pe câmpul de duel, iar Wiltshire a tras într-un copac. O privi dezaprobator pe cumnata sa. Nu a fost deloc amuzant. Glonţul din pistolul lui Crowley a ricoşat din copac şi l-a lovit pe Jason Fielding, care se dusese acolo să-i oprească. Dacă Jason nu ar fi fost rănit la braţul drept, Crowley sigur nu ar

mai fi plecat de acolo întreg. Dacă Sherry s-ar mărita cu vreunul din ei, ar reuşi să o facă văduvă cu propriile lor mâini, credeţi-mă. Citi următoarele nume şi izbucni: Warren este un filfizon afectat! Serangley e plictisitor de moarte. Nu-mi vine să cred că te-ai gândit la aceşti bărbaţi ca fiind demni de a se însura cu o femeie, mai ales când e vorba de una inteligentă, sensibilă şi raţională.

În următoarele zece minute Stephen respinse toate numele de pe listă din variate motive care i se păreau rezonabile; dar începuse să aibă senzaţia că grupul se adunase în jurul biroului pentru a privi amuzaţi cum el respinge pretendent după pretendent. Ultimul nume de pe lista lui Whitney îi alungă zâmbetul definitiv.

— Roddy Carstairs! exclamă dezgustat. Nu aş lăsa-o pe Sherry nici măcar să se apropie de limbricul acela egoist, bârfitor şi împopoţonat. Nu e încă însurat pentru că nu a găsit niciodată o femeie care să-l considere demn de aşa ceva.

— Roddy nu e mic de statură, protestă Whitney, deşi recunosc că nu e chiar înalt, dar e un prieten de-al meu. Muşcându-şi buza ca să nu zâmbească, adăugă: Eşti prea pretenţios, Stephen.

— Sunt practic! Stephen aruncă lista şi o luă pe cea a doctorului Whitticomb, o privi, se încruntă şi o mototoli. Se pare că dumneata şi mama aveţi mulţi prieteni comuni. Oftă agasat, se ridică şi începu să se plimbe nervos prin faţa biroului său. Se aşeză pe colţul acestuia, îşi încrucişă braţele la piept şi-l privi pe fratele său cu dezamăgire, dar şi cu o umbră de speranţă. Văd că tu nu ai făcut nicio listă, dar trebuie să cunoşti pe cineva potrivit pentru ea.

— De fapt, răspunse fratele său calm şi cu ironie, m-am gândit la ceva în timp ce te vedeam cum îi elimini pe ceilalţi candidaţi.

— Şi?

— Şi mi-am dat seama că ştiu pe cineva. Nu întruneşte toate criteriile tale de eligibilitate, dar nu mă mai îndoiesc că ar fi bărbatul potrivit pentru ea.

— Slavă Domnului! Cine este?

— Tu. Cuvântul plutea în aer în timp ce Stephen spunea cu neobişnuită amărăciune:

— Eu nu fac parte din lista candidaţilor!

— Excelent... se auzi Nicholas Duville şi toată lumea se uită simultan la el. Scoase o foaie de hârtie cu blazonul familiei într-un colţ. Înseamnă că nu mi-am pierdut timpul întocmind o listă. Presupun, zise în timp ce Stephen îi luă foaia din mână – că am fost şi eu invitat aici astăzi cu condiţia să aduc o listă.

— E frumos din partea ta că ţi-ai dat osteneala, zise Stephen întrebându-se de ce lăsase ca gelozia absurdă a fratelui său să-i întunece imaginea proprie despre acest bărbat. Nicholas Duville nu era numai chipeş, educat, şi elegant, ci un bărbat spiritual şi al naibii de atrăgător. Stephen despături foaia şi privi singurul nume scris, apoi ridică privirea spre Nicholas Duville. Asta crezi tu că este o glumă?

— Nu mă aşteptam să consideri asta o glumă, replică el calm.

Stephen nu credea că vorbeşte serios şi-l cântări din priviri, observând pentru prima dată cât de agasant era zâmbetul acestui tânăr; arogant era şi felul cum stătea pe scaun, cu mănuşile balansându-se liber într-o mână. Stephen realiză că nimeni altcineva nu ştia despre ce era vorba şi se gândi să pună la punct problema şi, în acelaşi timp, să provoace integritatea lui Duville.

— Chiar vrei cu adevărat să fii considerat pretendent la mâna lui Charise Lancaster?

— De ce nu? întrebă Nicki, vădit bucurându-se de reacţia negativă a lui Stephen. Nu sunt nici prea bătrân, nici prea înalt şi nici nu m-am împuşcat vreodată în picior. Dispreţuiesc pescuitul, nu mă omor cu vânătoarea şi, cu toate că am câteva vicii, nimeni nu m-a acuzat vreodată că aş fi prea împopoţonat, guraliv sau bârfitor. *Dar egoist se ştie că eşti,* îşi zise Stephen în sinea lui cu ostilitate. *Şi lichea*. Stephen îşi imagina cum francezul o îmbrăţişează pasional pe Sherry, iar părul ei de foc i se revarsă peste braţe. Ostilitatea lui atinse culmea revoltei. Toată căldura,

inocenţa, firea ei liberă şi neconvenţională, curajul şi bunătatea îi vor aparţine lui Duville, care ar... Ar lua-o de soţie.

Mânia inexplicabilă a lui Stephen lăsă totuşi pe primul plan judecata şi raţiunea; acestea confirmară că soarta tocmai îi trimisese rezolvarea problemelor sale.

Duville era perfect. Era considerat, printre altele, ca un premiu matrimonial de invidiat în lumea bună.

— Să consider tăcerea ta drept o acceptare? întrebă nerăbdător Duville, deşi ştia foarte bine că Stephen nu ar fi putut avea nicio obiecţie la oferta lui.

Stephen reveni la bunele maniere, dădu afirmativ din cap şi spuse politicos:

— Sigur. Ai binecuvântarea mea de... Intenţionase să spună protector, dar se întrerupse pentru că nu era tutorele ei legal.

— De logodnic fără voie? sugeră Nick. Care doreşte să fie eliberat de obligaţia de a o mărita el însuşi, astfel încât să-şi vadă liniştit de burlăcie, fără povara unei conştiinţe vinovate, din cauza poziţiei ei de nemăritată?

Whitney văzu cum Stephen este pe punctul de a exploda, scânteia fiind deja aprinsă în ochii lui albaştri. Într-un asemenea moment, Stephen ar fi putut să-l spulbere pe Nicki de viu, chiar dacă era prietenul ei şi musafir în casa lui. Teama ei fu confirmată şi de faptul că Stephen îşi schimbă poziţia braţelor şi-l fixă pe Nicki cu o privire vrăjmaşă, sfredelindu-i parcă din cap până-n picioare. Voi să spună ceva, dar aşteptă să vadă dacă Stephen prinde momeala aruncată de Nicki, spunând că se va însura el cu Sherry. Stephen însă anunţă pe un ton defăimător:

— Cred că ar trebui să discutăm despre calităţile tale sau despre lipsa lor mai în amănunt, Duville. Când i-am respins pe ceilalţi concurenţi, cred că a fost menţionat şi calificativul „desfrânat”...

— Nu, nu a fost! interveni Whitney disperată, văzându-l pe Stephen că o fixează cu privirea. Remarcând calmul de o clipă, îi spuse: Stephen, te rog, nu-ţi răzbuna frustrarea acuzându-l pe Nicki. Vrea să te ajute. Îl privi apoi

pe Nicki, care înlemnise pur şi simplu de când Stephen îşi lansase tirada, părând că se gândeşte mai degrabă la crimă decât la căsătorie. Soţul ei o făcea să dispere cu modul în care stătea şi-i privea pe cei doi, parcă delectându-se cu situaţia explozivă.

Totuşi, răspunse apelului tacit al soţiei sale şi interveni:

— Zău, Stephen, nu aşa te porţi cu posibilul tău ginere. Încercase umorul pentru a dezgheţa atmosfera.

— Cu cine? întrebă Stephen dezgustat.

— De vreme ce ai promis nu numai că îi vei oferi o zestre, dar că ea va fi şi „generoasă", aş spune că te afli în rolul tatălui, spuse el cu un zâmbet ironic. Acum, fiindcă Duville s-a oferit ca posibil pretendent, nu ca soţ, sfatul meu este să aştepţi şi să-l confrunţi de-abia după nuntă. Absurditatea scenariului le apăru în minte ambilor combatanţi, care se relaxară vizibil, dar Whitney aproape că-şi ţinuse răsuflarea până ce Stephen întinse mâna spre Nicki, în semn de reconciliere.

— Bun venit în familie, îi spuse ironic.

— Mulţumesc, zise Nicki, acceptând mâna pe care i-o strânse. La ce zestre ar trebui să mă aştept? glumi el.

— Acum, după ce am trecut de faza mai delicată, spuse Stephen şi-şi reluă locul din faţa biroului, haideţi să trecem la chestiuni referitoare la prezentarea lui Sherry în societate. Whitney îl surprinse cu o obiecţie promptă:

— Nu e nevoie. Nicki s-a oferit deja ca pretendent. Stephen o privi scurt şi scoase o coală de hârtie dintr-un sertar.

— Aş dori să existe mai mult de un pretendent la mâna lui Sherry, din care să aleg, ceea ce înseamnă că va trebui să iasă în lume. De asemenea, aş dori ca ea să se fi ataşat deja de cineva până în momentul când va afla de moartea lui Burleton. Urmă obiecţia lui Duville:

— Dar speri prea multe într-un timp prea scurt.

Stephen respinse protestul cu o mişcare a capului.

— Nu în cazul acesta. Îl cunoştea puţin pe Burleton. El nu devenise încă miezul universului ei, pe durata scurtă a

şederii lor în America.

Nimeni nu putea contrazice logica lui şi de aici în continuare dezbaterile, despre introducerea lui Sherry în lume deveniră interminabile. Stephen asculta din ce în ce mai frustrat sugestiile fiecăruia, unele realizabile, altele absurde, subliniind piedicile pe care Sherry le-ar fi întâmpinat dacă ar fi fost prezentată societăţii înalte pe timpul sezonului.

CAPITOLUL 24

La capătul primei ore, când Stephen îşi pierdu răbdarea şi începu să respingă obiecţiile tuturor la planul său, Hugh Whitticomb se hotărî să-şi dea părerea ca medic al lui Sherry.

— Daţi-mi voie, dar nu pot permite asta, spuse el revoltat.

— Te deranjează dacă îmi dai şi mie un motiv? întrebă Stephen caustic, de parcă problema fusese deja aranjată şi nu se mai putea face nimic, după părerea doctorului.

— Desigur. Siguranţa ta că societatea nu va băga de seamă faptul că domnişoara Lancaster nu e familiarizată cu obiceiurile noastre nu e decât parţial justificată. Totuşi, domnişoara Lancaster este foarte perspicace şi va realiza că are nişte lipsuri la capitolul comportament în societate, dar ea va trebui să devină propriul său critic. Acest lucru va spori stresul teribil căruia deja îi face faţă şi nu pot permite una ca asta. Sezonul începe peste câteva zile şi ne-a mai rămas foarte puţin timp pentru a o învăţa tot ce trebuie să ştie că să-şi facă un debut corespunzător, oricât de inteligentă este ea.

— Chiar dacă acesta nu ar fi fost obstacolul, adăugă Whitney, tot nu vom putea să îi pregătim toaleta completă într-un interval atât de scurt. Ar trebui să facem presiuni asupra doamnei LaSalle, sau să aranjăm cu altă modistă de talia ei, care să înceapă lucrul la garderoba domnişoarei

Lancaster, când deja toată lumea are foarte mult de lucru pentru clientele vechi…

Stephen ignoră acest aspect şi i se adresă lui Whitticomb:

— Nu putem să o ţinem închisă, ferită de lume. Aşa nu va putea atrage şi alţi pretendenţi, iar oamenii vor începe să comenteze, întrebându-se de ce o ascundem de ochii lor. Chiar şi Sherry va începe să-şi pună această întrebare şi bănuiesc că va trage concluzia că ne e ruşine cu ea.

— La asta nu m-am gândit, recunoscu Whitticomb, vădit descumpănit de această posibilitate.

— Vă propun să facem un compromis, zise Stephen! uimit de ce toţi încercau să caute probleme noi, în locul soluţiilor. Vom menţine aspectul ei social la minimum. Atâta timp cât unul din noi este mereu în compania ei când ia parte la vreun eveniment, o putem proteja de prea multe întrebări.

— Dar nu o poţi proteja complet, spuse Whitticomb. Ce le vei explica oamenilor dacă vor întreba cine este şi cum şi-a pierdut memoria?

— Le vom spune adevărul, fără să menţionăm prea multe detalii. Vom spune că a suferit un accident, iar noi garantăm pentru identitatea ei, pentru originea şi educaţia ei, dar că deocamdată nu poate răspunde la întrebări.

— Ştii ce cruzi pot fi oamenii câteodată! Lipsa ei de cunoştinţe ar putea fi luată drept prostie.

— Prostie? izbucni Stephen râzând. Cât timp a trecut de când ai mers la un bal al debutantelor unde ai încercat să porţi, o conversaţie inteligentă cu vreuna dintre fetişcanele care îşi fac debutul în fiecare an? Fără să mai aştepte răspuns, zise: Îmi amintesc şi acum ultima dată când am luat parte la aşa ceva – jumătate dintre ele erau incapabile să abordeze orice subiect, în afară de ultima modă şi de vreme. Restul nu puteau face mai mult decât să roşească şi să zâmbească afectat. Sherry este foarte inteligentă şi acest lucru va fi evident pentru toţi cei care au destulă minte cât să recunoască inteligenţa atunci când se află în faţa lor.

— Nu cred că va părea proastă nimănui, zise Whitney timid. Mai degrabă o vor considera misterioasă, în special tinerii.

— Atunci s-a aranjat, spuse Stephen punând punct hotărât. Whitney, tu şi mama faceţi ce trebuie pentru a-i pregăti garderoba. O vom introduce în societate şi vom avea grijă ca măcar unul dintre noi să fie mereu în prezenţa ei. Să începem prin a o duce la operă, unde să poată fi văzută, dar cu greu abordată. După aceea la un concert, la câteva ceaiuri. E foarte frumoasă, deci va trebui să atragă atenţia multora şi imediat la toate balurile, misterul care o înconjoară va creşte; lucru care va fi în avantajul nostru, cum spunea şi Whitney. Stephen părea mulţumit că toate punctele importante fuseseră atinse şi le spuse celorlalţi: Mai are cineva ceva de întrebat?

— Un lucru, spuse mama lui aferată. Nu mai poate rămâne sub acoperişul tău nici măcar o noapte. Dacă s-ar şti că sunteţi amândoi aici, singuri, fără o însoţitoare de-a ei, nimic nu i-ar mai salva reputaţia şi ar deveni indezirabilă. E o minune dacă servitorii nu au început deja să bârfească.

— Servitorii o adoră. Nu ar spune nimic care să-i facă rău.

— Se poate, dar dacă vor ajunge zvonurile prin oraş, ea va fi considerată deja amanta ta şi nu putem să riscăm asta.

— Am putea-o invita eu şi Clayton, propuse Whitney în cele din urmă, văzând că Stephen o aşteaptă să ia iniţiativa, deşi nu era încântată de soluţie. Nu dorea să o scoată pe Sherry din mediul lui Stephen, fiindcă ştia că, odată începute activităţile mondene, cu atâta lume în jurul lor, el ar putea să nu o vadă cu zilele, sau doar foarte rar, câteva minute.

— Perfect, spuse Stephen, aparent bucuros. O să locuiască la voi. Hugh Whitticomb îşi scoase ochelarii cu rame metalice şi începu să şi-i şteargă cu batista.

— Mă tem că planul acesta nu-mi convine. Stephen făcu un efort supranatural să nu răbufnească de mânie

asupra medicului.

— Ce vrei să spui?

— Spun că nu pot să permit să fie mutată într-un loc pe care nu-l cunoaşte, printre necunoscuţi. Când văzu că Stephen tocmai se pregătea să protesteze, Hugh Whitticomb se uită împrejurul lui şi zise hotărât: Domnişoara Lancaster crede că e logodnica lui Stephen şi că el ţine foarte mult la ea. El este cel care a stat lângă ea când a fost la un pas de moarte şi în el are cea mai mare încredere.

— Îi voi explica eu ce riscă în ochii lumii dacă mai rămâne aici, i-o reteză Stephen. Va înţelege că nu se cuvine.

— Stephen, dar ea nu are nici cea mai mică idee despre importanţa comportamentului în ochii lumii, îl contrazise Whitticomb pe un ton calm. Dacă ar fi ştiut asta, nu ar fi coborât în salon îmbrăcată într-un negligé transparent în seara când am venit să o consult.

— Stephen! exclamă mama lui.

— Nu se vedea nimic, zise Stephen ridicând neputincios din umeri. Şi nu avea altceva de îmbrăcat.

Nicki Duville intră în vorbă:

— Nu mai poate rămâne aici neînsoţită. Nu permit eu aşa ceva.

— Dumneata nu ai nimic de spus în această problemă, îl avertiză Stephen.

— Ba cred că am. Nu doresc ca viitoarea mea soţie să fie dezonorată. Şi eu am o familie care trebuie să o accepte. Stephen strânse pumnii pe sub birou şi îl privi cu dispreţ evident câteva minute până ce se hotărî să spună pe un ton de gheaţă, ca şi privirea sa;

— Nu-mi amintesc că te-ai oferit, Duville.

— Ai vrea să o fac acum? întrebă el ridicându-şi o sprânceană.

— Ţi-am spus că vreau să aibă de ales între mai mulţi pretendenţi, îi aminti. Stephen se întreba cum poate fratele său să permită prezenţa acestui tânăr neruşinat în apropierea soţiei sale. În acest moment nu eşti nimic mai

mult decât un posibil pretendent la mâna ei. Dacă doreşti să-ţi menţii acest statut încă şaizeci de secunde îţi sugerez să…

— Eu aş putea să stau cu domnişoara Lancaster, interveni mama lui Stephen.

Cei doi bărbaţi îşi încheiară duelul privirilor şi-l priviră pe Hugh Whitticomb pentru a da verdictul. Fără să răspundă imediat, Hugh continuă să-şi şteargă tacticos lentilele şi cântări în minte efectele pe care le putea avea prezenţa unei persoane respectabile într-o poveste de iubire care îmbobocea. Deşi avea mai mult de cincizeci de ani, femeia cu statură impozantă era mult prea perspicace pentru a nu-şi da seama de consecinţe şi pentru a permite un grad de intimitate – dorit de Hugh – între Stephen şi Sherry Lancaster. Mai mult, cu siguranţă că ar intimida-o pe Sherry, indiferent cât s-ar fi străduit să facă exact contrariul.

Judecând repede, Hugh găsi argumentul cel mai adecvat împotrivă şi spuse:

— În interesul sănătăţii dumneavoastră, alteţă, nu cred că ar trebui să vă împovăraţi cu responsabilităţile unei însoţitoare permanente. Nu doresc să se repete povestea de anul trecut.

— Dar ai spus că nu e ceva serios, Hugh, protestă ea.

— Aş vrea să îmi menţin această constatare.

— Are dreptate, mamă. Stephen ştia că şi aşa transferase prea multe din problemele sale familiei, aşa că susţinu moţiunea şi zise: Trebuie să găsim pe cineva care să stea cu ea tot timpul, o însoţitoare cu un caracter ireproşabil şi cu o reputaţie potrivită pentru o doamnă de companie.

— Poate Lucinda Throckmorton-Jones, propuse ducesa, după ce se gândi câteva clipe. Nimeni nu şi-ar permite să-i pună la îndoială calităţile şi personalitatea pentru a o considera demnă de o însoţitoare de domnişoară.

— Doamne, nu! exclamă Hugh. Femeia aceea cu faţă de dragon ar fi bună pentru oricine altcineva, dar pe

domnişoara Lancaster ar pune-o din nou la pat! A fost în stare să stea cu nasul în treaba mea când am tratat un deget ars al unei tinere pe care o avea în grijă. Se purta de parcă m-ar fi suspectat de intenţia de a o seduce pe puştoaică.

— Bine, atunci pe cine propui? îl grăbi Stephen, pierzându-şi răbdarea.

— Lăsaţi această chestiune în grija mea, zise Hugh uimit de propriile-i cuvinte. Cred că am o doamnă excelentă, dacă sănătatea îi va permite. Este singură şi a început să se simtă cam inutilă de la o vreme. Ducesa îl privi interesată.

— Pe cine ai în vedere?

Fără să rişte un veto hotărât din partea stimabilei ducese, Hugh insistă să fie lăsat să se ocupe singur de ea.

— Lăsaţi-mă să mă mai gândesc, până ce voi face alegerea cea mai bună. Poate că mâine voi aduce persoana. Încă o noapte sub acoperişul lui Stephen nu-i poate face lui Sherry mai mult rău decât a suferit până acum.

Colfax bătu la uşă şi spuse că domnişoara Lancaster se întorsese de la plimbare.

— Cred că acum putem pune punct, zise Stephen ridicându-se.

— Ar mai fi două mici amănunte, interveni Clayton. Cum intenţionezi să o faci pe tânără să coopereze la intenţia ta de a-i găsi un soţ, fără să o umileşti sau să o dezamăgeşti? Şi ce ai de gând să faci când va spune cuiva că este logodită cu tine? Asta ar face-o de râsul întregii Londre. Stephen tocmai se pregătea să spună încă o dată că nu el era logodnicul ei, dar renunţă.

— Mă voi ocupa eu de asta diseară sau mâine, anunţă el.

— Să procedezi cu tact, îl avertiză Hugh. Să nu o superi. Whitney se ridică şi-şi puse mănuşile.

— Cred că ar fi bine să-i fac o vizită doamnei LaSalle imediat. S-o conving să lase totul şi să înceapă lucrul la garderoba lui Sherry numaidecât, dar e nevoie de o minune

acum că sezonul trebuie să înceapă.

— E nevoie de bani mulţi de la Stephen, nu de o minune, spuse soţul ei râzând. Te las la magazinul LaSalle în drum spre White’s.

— White’s este în direcţia opusă, Claymore, îi zise Nicki. Dacă m-ai lăsa pe mine să o conduc pe soţia ta, poate că mi-ar sugera cea mai bună metodă de a câştiga încrederea domnişoarei Lancaster. Clayton dădu afirmativ din cap, fiindcă nu avea de ce să obiecteze, iar Duville îi oferi braţul lui Whitney. Aceasta îl sărută pe Clayton pe obraz, apoi plecă împreună cu francezul, amândoi fraţii privindu-l pe acesta cu dispreţ.

— De câte ori ai simţit dorinţa să-i împrăştii pe jos dinţii lui Duville? întrebă Stephen cu cinism.

— Nu de atâtea ori cât ţi-ai dorit tu să o faci, răspunse Clayton.

*

— Ce părere ai, Nicki? întrebă Whitney după ce privi înapoi ca să fie sigură că valetul lui Stephen închisese uşa şi nu trăgea cu urechea pe hol.

Duville o privi zâmbind şi ieşi, apoi îi făcu semn vizitiului.

— Cred că în acest moment soţul şi cumnatul tău caută o scuză ca să-mi verse sângele. Whitney râse discret, iar vizitiul coborî treapta trăsurii iar ea urcă.

— Presupun că Stephen este mai dornic de asta.

— Ce idee alarmantă, zise el râzând. El e mai iute de mânie şi are reputaţia de bun ţintaş.

— Nicki, soţul meu e foarte hotărât să nu permită nicio intervenţie şi are dreptate, spuse ea serioasă. Credeam că ai înţeles avertismentul meu de a renunţa la voluntariatul pentru mâna domnişoarei Lancaster. Va trebui să găseşti o scuză şi să te retragi din competiţie degrabă. Clayton rar îmi interzice să fac ceva, dar acum, că a făcut-o, nu vreau să-l desfid.

— Dar nu-l desfizi, *chérie*. Eu sunt acela care o face. A

spus doar că „familia” nu trebuie să se amestece. Eu nu fac parte din familie, spre regretul meu nesfârşit. Zâmbi şi încercă să pară solemn, dar Whitney ştia că flirtează cu ea.

— Nicki…

— Da, dragostea mea?

— Te rog să nu-mi spui aşa…

— Da, alteţă?

— Ţii minte cât de naivă şi de stângace eram când tu te-ai hotărât să mă susţii când mi-am făcut debutul în societate la un bal unde mi-ai acordat o atenţie deosebită?

— Nu ai fost niciodată stângace, *chérie*. Erai doar înduioşător de inocentă şi de neprotocolară.

— Charise Lancaster este la fel de inocentă cum eram şi eu, accentuă ea. Aş vrea să nu o laşi să interpreteze atenţia ta drept devotament. Adică, nu o lăsa să se ataşeze de tine prea mult. Nu aş suporta să fim responsabili pentru suferinţa ei şi aşa destul de mare. Nicki îşi întinse picioarele în faţă, le privi o clipă, apoi surâse cu faţa spre Whitney.

— Când am luat parte la balul la care ai debutat îmi amintesc că ţi-am spus să nu confunzi un flirt nevinovat cu ceva mai serios. Am făcut asta ca să nu suferi. Ţii minte?

— Da.

— Dar până la urmă tu m-ai respins.

— După care ţi-ai alinat „inima zdrobită” cu un alai de femei disponibile.

Duville nu negă, ci spuse:

— Charise Lancaster mi-a amintit de tine din clipa când am văzut-o. Nu pot spune de ce cred că e foarte deosebită de alte tinere, sau cât de mult se aseamănă cu tine, dar sunt nerăbdător să aflu.

— Mi-ar fi plăcut de ea pentru Stephen, Nicki. E potrivită pentru el. Ştiu că şi doctorul Whitticomb e de aceeaşi părere. Tu nu trebuia să faci mai mult decât să-i acorzi destulă atenţie cât să-l faci pe Stephen gelos…

— Cred că nu trebuie să fac prea mari eforturi pentru asta.

— …aşa încât Stephen să vadă cât de atrăgătoare este ea şi că riscă să o piardă în avantajul altui bărbat.

— Dacă intenţionezi să aderi la dictatul soţului tău de a nu te implica, va trebui să mă laşi pe mine să aleg metodele. De acord?

— De acord.

CAPITOLUL 25

Sherry fu chemată în biroul contelui şi o conduse un valet. Le ură bună dimineaţa cordial tuturor servitorilor pe lângă care trecu pe hol, se opri în faţa unei oglinzi rotunde, cu ramă groasă, ca să-şi studieze pieptănătura, apoi îşi aranjă faldurile rochiei galbene şi dădu ochii cu Hodgkin, care stătea în faţa uşii deschise, privind cum fetele în casă lustruiau cu ceară mesele întinse şi candelabrele de argint.

— Bună dimineaţa, Hodgkin. Arăţi foarte bine astăzi. Ai un costum nou?

— Da, domnişoară. Mulţumesc, domnişoară, zise Hodgkin, vădit emoţionat şi plăcut impresionat de faptul că şi ea constatase cât de bine îi stătea cu costumul cel nou, pe care îl primea de două ori pe an de la stăpân. Îşi îndreptă umerii şi, cu o ţinută impozantă, îi mărturisi: Ieri a sosit de la croitor.

— Şi eu am o rochie nouă, ţinu ea să spună. Stephen îi auzise glasul şi acum o privea cum se învârte, ca să-i arate valetului veşmântul. Nu e frumoasă?

Scena era de o inimitabilă drăgălăşenie, iar Stephen nu putu să se abţină şi zâmbi, apoi răspunse înaintea valetului:

— E foarte frumoasă.

Intervenţia lui îl făcu pe bietul bătrân să tresară, iar pe Sherry să se simtă stânjenită. Se apropie de biroul lui cu acel zâmbet copilăresc, legănându-şi uşor şoldurile. Stephen ştia că majoritatea femeilor fuseseră învăţate să meargă într-un anume fel, aşa încât se deplasau cu o precizie exersată, dar Sherry avea atâta graţie şi naturaleţe, încât mersul părea pentru ea ceva dobândit prin

naştere, deci foarte feminin.

— Bună dimineaţa, spuse ea. Făcu un semn spre teancul de dosare şi hârtii de pe biroul lui: Sper că nu te-am întrerupt. Mi s-a spus că doreşti să mă vezi imediat...

— Nu mă întrerupi, o asigură Stephen. De fapt, l-am trimis pe secretarul meu tocmai ca să rămânem singuri. Ia loc, te rog. Dădu din cap spre Hodgkin, în semn că trebuie să închidă uşile pe dinafară. Sherry îşi aranjă rochia după ce se aşeză. Stephen observă câtă grijă avea de noile veşminte, netezind fiecare cută şi privind spre picioare, să se asigure că tivul nu-i atinge podeaua. Mulţumită că toate erau în ordine, îl privi parcă aşteptând, cu ochi întrebători şi încrezători.

Avea încredere în el, asta se vedea. Stephen realiză acest lucru, deşi avea de gând să abuzeze de această încredere, manipulând-o. Tăcerea devenise iritantă, iar Stephen începu să-şi dea seama că îi fusese groază de acest moment mai mult decât se aşteptase – îndeajuns cât să amâne subiectul pentru diseară, când urmau să cineze împreună. Nu-i plăcea ce hotărâse, fiindcă fiecare minut care trecea îngreuna situaţia, dar se trezi că asta făcu. Căută în grabă un subiect, nu-l găsi şi umplu tăcerea cu ce-i trecea prin minte chiar atunci.

— Ai avut o dimineaţă plăcută?

— E destul de devreme ca să mă pronunţ, răspunse ea solemn, dar ochii îi râdeau de bună dispoziţie. De-abia în urmă cu o oră am terminat micul dejun.

— A trecut numai o oră? Mi se păruse mai mult, spuse Stephen nepregătit şi puţin stingher, ca un adolescent rămas pentru prima dată cu o femeie. Bine, dar ce ai făcut de atunci?

— Am fost la bibliotecă şi căutam ceva de citit când ai trimis după mine.

— Doar nu vrei să spui că ai terminat de citit toate revistele pe care ţi le-am trimis. Era un teanc cât braţul meu de mare. Sherry surâse atunci.

— Te-ai uitat pe vreuna din ele?

— Nu, de ce?

— Nu cred că ţi s-ar fi părut foarte edificatoare... Stephen nu avea nici o idee despre revistele agreate de femei, doar că ele le citeau din scoarţă în scoarţă; făcând un efort să menţină conversaţia, o întrebă politicos cum se numeau acele reviste.

— Păi, una avea un nume foarte lung. Dacă-mi aduc bine aminte, se chema: *Magazin lunar al femeilor sau îndrumar politicos al distracţiilor şi instrucţiei*; *culegere de idei care pot fi pe placul doamnelor*, *pot instrui sau exalta firea frumoaselor britanice*.

— Toate acestea într-o revistă? glumi Stephen. Ce încercare ambiţioasă.

— Aşa am zis şi eu, până când am citit câteva articole. Ştii despre ce scria într-unul?

— După privirea ta, nu aş îndrăzni să ghicesc.

— Era despre farduri, răspunse ea.

— Despre ce?

— Articolul vorbea despre modul de a-ţi farda obrajii. A fost absolut hilar. Crezi că acest lucru are vreo legătură cu „instruirea” sau cu „exaltarea firii”? întrebă ea grav, iar Stephen râse cu poftă. Totuşi, celelalte reviste aveau articole mult mai rezonabile. De exemplu în cea numită *Adunarea frumoaselor* sau *Revistă de modă adresată în special doamnelor*, am citit un articol ce se voia considerat un tratat informativ despre modul corect în care o doamnă îşi ţine rochia când face o reverenţă. A fost fermecător! Niciodată nu mi-am dat seama că e preferabil să foloseşti numai degetul mare şi arătătorul fiecărei mâini pentru a-ţi susţine rochia, în loc de toate degetele pe care ni le-a dat bunul Dumnezeu. Perfecţiunea şi preţiozitatea reprezintă idealul la care trebuie să aspire fiecare femeie, ştii?

— Aceasta este teoria ta sau a revistelor? întrebă Stephen interesat.

— Tu ce crezi? îl întrebă surâzând cu o naturaleţe total deosebită de preţiozitate. Stephen se gândi că, dacă ar avea-o lângă el toată viaţa, i-ar prefera naturaleţea, în locul preţiozităţii evocate de reviste.

— Cred că ar fi mai bine să aruncăm din camera ta

gunoaiele acelea.

— Oh, nu, să nu faci asta. Citesc câte un articol în fiecare seară, în pat.

— Zău? se miră Stephen văzând-o cât de serios vorbeşte.

— Ah, dai Cum citesc o pagină, cum adorm. E mult mai de efect decât orice somnifer. Stephen era captivat de chipul ei şi acum o observă cum îşi eliberează fruntea de câteva şuviţe de păr, iar rostul buclelor i se revărsară pe umeri ca un voal roşiatic. Lui îi plăcea mai mult înainte, când podoaba de culoarea flăcărilor se odihnea rebelă pe sânul drept. Iritat de direcţia pe care i-o luaseră gândurile, spuse deodată:

— Acum, că am epuizat subiectele fardurilor şi ale reverenţelor, ar vrea să ştiu ce te-ar interesa? *Tu*, *se gândi Sherry*. *Tu mă interesezi*. *Mă interesează să ştiu de ce pari atât de stângaci acum*. *Vreau să ştiu de ce uneori îmi zâmbeşti de parcă nu m-ai vedea decât pe mine şi parcă numai eu aş conta pentru tine*. *Alteori simt că nu vrei să dai ochii cu mine*, *chiar şi dacă mă aflu în faţa ta*. *Mă interesează tot ce contează pentru tine*, *pentru că eu vreau să contez pentru tine*. *Mă interesează trecutul*. *Trecutul tău*. *Trecutul meu*.

— Istoria! Îmi place istoria, răspunse ea după o scurtă pauză.

— Şi ce altceva îţi place? Pentru că nu putea vorbi din amintiri, Sherry îi dădu răspunsul care îi veni pe buze:

— Îmi plac caii.

— Cum aşa?

— Ieri, când vizitiul tău m-a dus în parc, am văzut doamne călărind şi m-am simţit... fericită. Entuziasmată. Cred că ştiu să călăresc.

— În acest caz îţi vom găsi un cal pe măsură şi vom afla. Voi trimite vorbă lui Tattersall’s şi voi spune să-mi aleagă o iapă micuţă şi blândă pentru tine.

— *Tattersall’s?*

— E o casă de licitaţii.

— Pot să iau şi eu parte?

— Dacă vrei să stârneşti o revoltă. Sherry îl privi nedumerită, iar el îi zise: Doamnele nu sunt admise la Tatts.

— Ah, înţeleg. De fapt, nu vreau să dai bani pe un cal. S-ar putea să nu ştiu să călăresc. Nu se poate să încerc mai întâi pe unul din caii tăi, ca să văd dacă ştiu? Pot să-l rog pe vizitiul tău să…

— Nici să nu te gândeşti la asta, o avertiză Stephen blând. Nu am un cal potrivit pentru tine sau care să poată fi încălecat de o femeie, indiferent cât de pricepută ar fi ea. Animalele mele nu sunt obişnuite cu plimbările prin parc.

— Dar ieri nici nu mi-am dorit asta. Parcă îmi venea să îndemn calul la galop, ca să simt vântul în obraji.

— Fără galop, stabili el. Indiferent cât de mult ar fi fost obişnuită să călărească, nu era o provincială crescută la fermă; era slăbuţă, delicată şi nu avea puterea să stăpânească un cal la galop. Când o văzu că se revoltă, îi explică: Nu vreau să te mai aduc o dată acasă în braţe în stare de inconştienţă.

Stephen alungă amintirea zilei aceleia, când trupul ei se odihnea fără vlagă pe braţele lui şi îşi aminti şi de un alt accident… un alt trup fără viaţă, al unui tânăr baron, care avea o viaţă întreagă înaintea lui şi o tânără frumoasă care aştepta să-i devină soţie. Aceste reveniri în timp îl făcură să nu mai dorească o prelungire a momentului adevărului. Se sprijini pe spătarul fotoliului şi îi surâse din toată inima, sperând să o însufleţească şi pe ea.

— Sunt încântat să-ţi spun că draga mea cumnată a convins-o pe cea mai căutată modistă din Londra să-şi abandoneze atelierul în cea mai aglomerată perioadă şi că vină aici, cu câteva ucenice, pentru a-ţi face o garderobă completă şi elegantă pentru sezonul care tocmai începe. Sherry nu păru deloc încântată, ba chiar surprinsă. Sigur că nu ţi-am dat o veste rea?

— Nu, sigur că nu. Dar ştii, nu mai am nevoie de alte rochii. Mai am două pe care nici nu le-am îmbrăcat încă. Avea în total cinci rochii obişnuite, pentru purtat în casă, şi credea că acestea înseamnă o garderobă completă.

Stephen se gândi că tatăl ei fusese probabil un om zgârcit. Mai ai nevoie de o mulţime de alte lucruri, în afară de rochii.

— De ce?

— Fiindcă la Londra sezonul cere foarte multe rochii, răspunse el. Voiam să-ţi mai spun că doctorul Whitticomb, va sosi după-amiază cu o cunoştinţă de-a lui, o doamnă în vârstă, care, după câte am înţeles de la el, e nerăbdătoare şi foarte competentă pentru a-ţi fi doamnă de companie.

Sherry chicoti la această veste.

— Dar nu am nevoie de companie. Eu sunt o… Sherry se opri în mijlocul frazei şi simţi cum stomacul i se strânge. Gândul care o făcuse să spună acele cuvinte dispăru în eter.

— Ce eşti? voi Stephen să afle şi văzu că era agitată.

— Eu… îşi căută cuvintele, o explicaţie, dar nu putea să le ofere; mintea refuza să mai revină asupra lor. Eu… nu ştiu.

Stephen dorea să evite această temă de discuţie.

— Lasă, nu te nelinişti. Totul îţi va reveni în memorie până la urmă. Acum ar mai fi ceva ce vreau să discut cu tine… Când îl văzu că ezită, Sherry făcu ochii mari şi-i surâse, asigurându-l că era gata să-l asculte în continuare.

— Ce voiai să-mi spui?

— Voiam să-ţi spun că am ajuns la o hotărâre cu care familia mea este de acord.

Stephen îi închisese orice portiţă de a protesta, anunţând-o că are concursul familiei lui. Acum îi exprimă un ultimatum foarte bine pus în cuvinte:

— Vreau să-ţi ofer posibilitatea să profiţi de acest sezon şi să te bucuri de atenţia mai multor tineri, înainte de a anunţa logodna noastră.

Sherry se simţi ca şi când ar fi fost pălmuită… Nu dorea atenţia altor tineri şi nu-şi imagina de ce el dorea acest lucru. Stăpânindu-şi emoţiile, spuse:

— Pot să te întreb, de ce?

— Da, sigur. Căsătoria este un pas foarte important, care nu ar trebui făcut în pripă… Stephen se întrerupse aici,

înjurând în sinea lui pentru alegerea nepotrivită a cuvintelor şi pentru o asemenea parafrazare a intenţiilor. Se gândi să-i dea o explicaţie mai convingătoare, dar nu atât de directă. Ştii că nu ne-am cunoscut de prea mult timp înainte de sosirea ta în Anglia şi prin urmare m-am gândit că ar fi bine să ai posibilitatea să cunoşti şi alţi tineri din Londra, înainte de a te gândi la mine ca la un pretendent. Pentru acest motiv aş dori ca logodna noastră să mai rămână un secret pentru ceva timp.

Sherry avu senzaţia că se rupe ceva în sufletul ei. El dorea ca ea să-şi găsească pe altcineva. Încerca să se descotorosească de ea, o *simţea.* Şi de ce nu? Nici măcar nu-şi putea aminti cum o cheamă fără să i se dea un punct de reper şi oricum nu semăna deloc cu tinerele vesele şi frumoase pe care le văzuse în parc, ieri. Nici măcar nu se putea compara cu cumnata sau cu mama lui; cu manierele elegante şi stilul lor impunător. Se părea că nici ele nu o doreau în familia lor, ceea ce însemna că toată cordialitatea pe care i-o arătaseră nu ora decât prefăcătorie.

Lacrimile umilinţei îi ardeau ochii, aşa că se ridică în picioare, căutând să-şi recapete stăpânirea de sine, luptând din răsputeri să mai păstreze o fărâmă din mândria zdruncinată. Nu-l putea privi în ochi şi nici nu se putea retrage din cameră fără să-şi arate sentimentele. Se îndreptă spre fereastră, cu spatele la el şi privi către străzile Londrei.

— Cred că ideea e excelentă, milord, îi spuse ea privind în gol afară, cu un efort de a vorbi constant. Îl auzi cum se ridică şi el, se apropie de ea şi înghiţi în sec, apoi trase aer în piept şi continuă: La fel ca tine am avut… anumite rezerve despre compatibilitatea noastră… chiar de când am ajuns aici.

Stephen realiză că vocea ei era sugrumată şi conştiinţa îl îmboldi.

— Sherry, îi spuse punându-i mâna pe umăr.

— Te rog să fii drăguţ şi să-ţi iei mâinile… Tăcu, apoi îşi recapătă glasul… de pe mine.

— Întoarce-te şi ascultă-mă.

Sherry ştia că-şi pierde firea. Închise ochii şi lacrimi fierbinţi începură să i se prelingă pe obraji. Dacă s-ar fi întors acum, el ar fi văzut-o că plânge şi mai degrabă ar muri, decât să sufere această umilinţă. Nu mai avea vlagă şi-şi plecă uşor capul, urmărind degetul cu care desena o figură imaginară pe geam.

— Încerc să fac cum e mai bine, spuse Stephen. Se abţinea să nu o strângă în braţe şi să-i ceară iertare.

— Sigur că da. Familia ta nu poate crede că sunt potrivită pentru tine, zise ea după o clipă de tăcere. Oricum, nu ştiu dacă tatăl meu te-a considerat potrivit pentru mine ca soţ. Vocea ei părea acum restabilită şi Stephen se pregătea să-i dea drumul, dar văzu lacrimile curgându-i pe mâneca rochiei şi o luă de umeri, lipind-o acum de pieptul său, cu faţa spre el.

— Te rog, nu plânge, îi şopti cu buzele atingându-i părul proaspăt spălat. Te rog, nu plânge. Vreau doar să fac cum e mai bine.

— Atunci dă-mi drumul! spuse ea îngrozită, dar începu să plângă şi mai tare, astfel încât umerii îi tresăltau violent.

— Nu pot, zise el mângâind-o pe cap, apoi îi aduse obrazul aproape de pieptul său şi simţi cum fierbinţeala lacrimilor îi pătrundea prin cămaşă. Îmi pare rău. Sherry se lipise de el şi Stephen resimţi moliciunea trupului ei. Era prea mândră ca să se lupte cu ea şi să se oprească din plâns. Se încordă apoi, dar tremura din cauza suspinelor. Te rog, şopti el. Nu vreau să te jignesc. O mângâie pe spate, apoi pe ceafă, încercând să o liniştească. Nu mă lăsa să te rănesc.

Fără să-şi dea seama ce face, îi ridică încet bărbia şi-şi lipi buzele de obrazul ei, sărutând-o tandru, prelung pe locul unde lacrimile îşi făcură loc. Cu excepţia nopţii când îşi recăpătase cunoştinţa, nu vărsase nicio lacrimă pentru pierderea memoriei, sau pentru rănile suferite în accident, dar acum plângea cu tot sufletul; Stephen îşi pierdu controlul şi minţile. O strânse mai tare la piept, iar când Sherry îi simţi limba făcându-şi loc cu îndrăzneală, nu-i mai oferi buzele, aşa cum făcuse cândva, şi încercă să-şi

răsucească puţin capul. Stephen resimţi respingerea şi îşi dublă efortul de a o face să se predea, sărutând-o cu foame şi insistenţă. Cu ochii minţii o revedea zâmbind în urmă cu câteva clipe sau râzând veselă în timp ce dirija corul servitorilor în bucătărie, sau flirtând cu el ieri: *Sper că am avut inspiraţia să te fac să aştepţi mai mult timp până ce ţi-am acceptat oferta lipsită de galanterie*, îi spusese ea. Acum ea îl respingea cu tărie şi Stephen simţea cum ceva în interiorul său scoate un strigăt de disperare, plângând pentru pierderea tandreţei ei, a pasiunii şi căldurii. Îşi înfipse degetele în părul ei, îi ridică faţa spre el şi-i întâlni privirea rănită în ochii argintii.

— Sherry, murmură el, coborându-şi buzele spre gura ei. Sărută-mă şi tu.

Eu nu se putu desprinde de gura lui, doar se împotrivi, dar Stephen opuse rezistenţă la rândul său. Folosindu-se de bagajul de experienţă dobândită pe parcursul celor două decade de cucerire a sexului frumos, îi asedie orice intenţie de a se apăra şi-i învinse cei douăzeci de ani virginali. O cuprinse cu cealaltă mână prin spate şi o reţinu foarte aproape de el, seducând-o cu mâinile şi buzele în acelaşi timp, apoi cu glasul.

— Dacă tot vei face comparaţie între mine şi alţi pretendenţi, zise el, fără să-şi dea seama că ruina tot ce încercase să dobândească, nu vrei să ştii cum fac eu comparaţii?

Cuvintele lui şi nu mâinile seducătoare sau buzele fierbinţi îl făcură pe Stephen să piardă. Instinctul de apărare feminin o avertiza că de acum încolo nu va mai trebui să se încreadă în el, nu va mai trebui să-l lase să o atingă sau să o sărute, dar acum… o singură dată, va trebui să-i cedeze insistenţelor şi să se lase…

Buzele i se înmuiară şi Stephen îşi luă victoria cu iuţeala vânătorului, doar că arma lui fusese blândeţea.

Stephen reveni la realitate şi puse capăt sărutului, coborându-şi mâinile pe lângă corp. Ea făcu un pas înapoi, gâfâind; zâmbea fermecător.

— Mulţumesc pentru demonstraţie, milord. Voi reuşi

să te depăşesc atunci când va sosi vremea comparaţiilor.

Stephen de-abia o auzi; nu încercă să o oprească, iar ea se răsuci pe loc şi plecă. El se sprijini de rama ferestrei şi privi absent ce se întâmpla în faţa casei sale.

— Ticălos ce eşti! îşi zise nervos.

*

Sherry trecu pe lângă servitori, zâmbind fiecăruia, pentru a nu da impresia că se petrecuse ceva cu ea, urcă scările, dar îşi simţea buzele arzând de la sărutările lui care o distruseseră şi care pentru el nu însemnau nimic.

Voia să plece acasă.

Fraza, deveni un leit-motiv care se repeta cu fiecare pas pe care-l făcea până ce ajunse în singurătatea camerei ei. Se aşeză pe pat ghemuită, cu genunchii la piept, cu braţele înlănţuite în jurul lor şi avea senzaţia că, dacă le-ar îndepărta de pe lângă corp, s-ar risipi într-o mie de bucăţele. Cu faţa în pernă pentru a-şi înăbuşi suspinele, Sheridan începu să plângă pentru un viitor pe care nu-l va putea avea şi pentru un trecut pe care nu-l mai ţinea minte.

— *Vreau să plec acasă,* începu ea să cânte deznădăjduită. Vreau să plec acasă, tată. De ce durează atât de mult să vii după mine?

CAPITOLUL 26

Un cal pătat, deosebit de frumos, păştea în apropiere, iar Sherry sări exuberantă pe spinarea lui şi alergară amândoi în noapte. Râsul ei răsuna în întuneric. Calul şi ea zburau împreună… zburau.

— Îţi vei rupe gâtul, *cara* strigă tânărul, apoi se urcă şi el pe cal şi porni pe urmele ei, apropiindu-se de ea; râdeau

amândoi şi zburau pe pajişte…

— Domnişoară Lancaster! se auzi o voce feminină strigând la distanţă. Domnişoară Lancaster! Simţi o mână pe umărul ei, apoi o uşoară tresărire şi Sherry se trezi la realitate. Regret că vă trezesc, spuse camerista, dar alteţa sa se află în cealaltă cameră cu croitoresele şi vă roagă să mergeţi şi dumneavoastră acolo.

Sherry ar fi dorit să se înfăşoare în plapumă ca într-un văl protector, unde să poată visa; cum puteai să-i spui unei ducese şi croitoresei sale să plece şi să te lase să dormi, mai ales când eşti logodnica nedorită a fiului ducesei? Sherry se ridică din pat, se spălă pe ochi, apoi o urmă pe cameristă într-o cameră de sus, imensă şi însorită.

Ducesa care o aştepta se dovedi a fi cumnata contelui, nu mama lui. Sherry nu dorea să se dea de gol şi să-şi arate adevăratele sentimente, aşa încât o salută politicos şi neutru. Deşi Whitney Westmoreland remarcă o oarecare schimbare în comportamentul lui Sherry, ea nu spuse nimic şi se lansă în dorinţa entuziasmată de a o vedea pe Sherry îmbrăcată „după ultima modă”.

Whitney Westmoreland râdea şi vorbea încontinuu despre baluri şi mic dejunuri veneţiene; croitoresele se învârteau încoace şi încolo prin cameră, iar Sherry stătea pe o platformă ridicată în mijlocul camerei însorite fiind măsurată, probată cu ace, răsucită şi învârtită în toate părţile. I se părea că timpul trece foarte greu şi de data aceasta îşi dădea seama că zâmbetul caid şi comentariile încurajatoare ale lui Whitney nu mai erau sincere. Dorea pur şi simplu să scape de Sherry cât mai repede, să o vadă logodită cu altcineva şi, cu siguranţă, o garderobă completă era primul pas către acest scop. Voia să se întoarcă acasă, oriunde ar fi însemnat acest acasă, dar din păcate nu putea ajunge acolo atât de repede pe cât şi-ar fi dorit. Intenţiona să o asigure pe ducesă de acest lucru imediat după ce se va fi terminat vânzoleala cu rochiile. După ce croitoresele terminară cu probele şi o lăsară să coboare de pe platformă, ele începură să deschidă cufere şi să scoată cupoane de stofă, pe care le împrăştiară peste tot prin

cameră; culorile vii, de la verde-smarald până la albastru-safir şi galben-pai, toate nuanţele de roz şi de bej înveseliră puţin atmosfera.

— Ce părere ai? o întrebă Whitney.

Sherry privi în jurul ei uluită: mătăsuri somptuoase, bumbacuri fine, sifon de grosimea pânzei de păianjen şi dantele delicate. Materiale în dungi stăteau întinse printre mătăsuri brodate cu auriu şi argintiu; cupoane de bumbacuri cu imprimeuri de flori de toate culorile şi speciile luau ochii. Whitney Westmoreland zâmbea şi aştepta ca Sherry să-şi exprime bucuria şi preferinţele. Oare ce credea? se întrebă Sherry puţin exasperată. Cu bărbia uşor ridicată o întrebă pe doamna care se numea LaSalle şi vorbea cu accent franţuzesc, purtându-se ca un general. Îi spuse că preferă roşul, cu toate că nu ştia de unde-i venise această idee.

— Aveţi ceva roşu?

— Roşu! exclamă femeia cu ochii ieşiţi din orbite. Roşu! Nu, nu mademoiselle. Nu se potriveşte cu părul dumneavoastră.

— Îmi place roşul, insistă Sherry cu încăpăţânare.

— Atunci îl veţi avea, spuse femeia redevenind diplomată. Puteţi folosi roşul pentru draperii şi tapiţerie de mobilă, dar nu e o culoare care să se potrivească firii dumneavoastră, mademoiselle. Cerul v-a binecuvântat deja cu un păr de o culoare deosebită, în nuanţe de roşu, dar ar fi păcat să purtaţi ceva care să vă eclipseze darul special pe care-l posedaţi. Acest discurs cu înfloriturii i se păru atât de absurd lui Sherry, încât se abţinu să nu zâmbească şi o văzu şi pe ducesă făcând acelaşi efort. Uitând pentru moment că Whitney Westmoreland se prefăcea a-i fi prietenă şi ştiind că nu era aşa, îi spuse:

— Asta înseamnă că aş arăta urât în roşu?

— *Oui*, răspunse madame cu emfază.

— Şi că nu există nimic pe acest pământ care să o convingă să-mi coasă o rochie roşie, indiferent cât de mult aş insista?

Ducesa surâse către Sherry şi-i răspunse:

— Madame e pe punctul de a se arunca în Tamisa.

— *Oui!* spuseră în cor celelalte croitorese şi timp de câteva minute începerea răsună de râsetele celor opt femei care urmăreau acelaşi ţel.

În următoarele ore, Sherry se retrase într-un colţ, lăsându-le pe Whitney şi pe madame să vorbească la nesfârşit despre stiluri şi materiale adecvate. Tocmai când credea că totul a fost stabilit, începură să revină asupra podoabelor şi garniturilor. Se discută foarte mult despre gulere de dantelă şi tivuri de satin.

Când îşi dădu seama că toate croitoresele urmau să rămână în casă, lucrând ziua şi noaptea în aceeaşi cameră, Sherry interveni:

— Am deja cinci rochii, una pentru fiecare zi a săptămânii. Toată lumea tăcu şi perechi de ochi se îndreptară asupra ei.

— Mă tem, zise ducesa cu zâmbetul pe buze, că va trebui să-ţi schimbi rochiile de cinci ori pe zi.

Sherry ascultă încruntată şi se gândi la timpul cât vor dura probele, dar rămase tăcută până ce plecară toate femeile din cameră. Avea de gând să se retragă în singurătatea dormitorului ei după ce-i va spune ducesei că nu intenţiona să intre în familia lor.

— Chiar nu pot să-mi schimb rochiile de cinci ori pe zi, începu Sherry. Ar fi o risipă…

— Ba nu e adevărat, spuse Whitney cu un zâmbet încurajator, care pe Sherry nu o impresiona. Se întrebă de ce Sherry Lancaster era atât de rezervată astăzi, apoi zise: Pe timpul sezonului o doamnă bine îmbrăcată are nevoie de rochii pentru trăsură, pentru plimbare, veşminte de călărie, ţinute de seară şi pentru dineuri, rochii de dimineaţă. Acestea ar fi doar strictul necesar. Logodnica lui Stephen Westmoreland trebuie să aibă şi rochii pentru operă, teatru…

— Nu sunt logodnica lui şi nici nu doresc să fiu, o întrerupse Sherry scurt, cu mâna pe clanţa uşii camerei sale. Am încercat astăzi, întreaga zi, să vă fac să înţelegeţi că nu am nevoie de hainele acelea. Doar dacă veţi accepta

să fie plătite de tatăl meu; altfel anulaţi toate comenzile. Acum, dacă vrei să mă scuzi…

— Cum adică nu eşti logodnica lui? spuse Whitney alarmată şi o luă uşor de braţ. Ce s-a întâmplat? O cameristă tocmai trecea pe hol cu un teanc de rufe spălate, iar Whitney îi zise lui Sherry: Nu am putea discuta în camera ta?

— Nu vreau să par nepoliticoasă, dar, alteţă, nu mai e nimic de discutat în acest sens. Sherry era mândră că glasul nu-i trăda nicio emoţie şi că îi vorbise foarte răspicat celeilalte femei. Spre surprinderea ei, ducesa răspunse pe acelaşi ton:

— Nu sunt de acord, surâse cu încăpăţânare şi deschise uşa înaintea lui Sherry. Cred că aveam multe de vorbit.

Sherry intră, gândindu-se că atitudinea ei va fi cumva luată drept lipsă de respect şi recunoştinţă, iar ducesa intră în urma ei. Nu se scuză, ci aşteptă să vadă ce are aceasta de spus.

În câteva secunde Whitney prelucră mental refuzul lui Sherry şi observă că aceasta nu mai era deloc cordială sau zâmbitoare; presupuse, pe bună dreptate, că modul de a se comporta era doar o faţadă menită să ascundă o rană sufletească recentă. Ştiind că doar Stephen ar fi fost în stare să o supere într-atât, îl bănui ca fiind responsabil pentru asta. Pregătită să repare orice gafă făcută de cumnatul ei, care evident reuşise s-o jignească pe femeia care i se potrivea cel mai bine, Whitney spuse cu precauţie:

— Ce s-a întâmplat? De ce spui că nu eşti logodnica lui Stephen şi că nici nu ai vrea ca acest lucru să fie adevărat?

— Te rog! zise Sherry emoţionată, deşi nu voia să arate. Nu ştiu cine sunt sau unde m-am născut, dar ştiu că e ceva în mine care protestează la toate câte mi-a fost dat să aud. Dacă aş mai îndura în continuare, aş începe să strig de durere. Nu e nevoie, nu se cuvine să vă prefaceţi toţi că mă vreţi în familia voastră, aşa că vă rog să nu faceţi asta!

— Foarte bine, vom înceta cu prefăcătoria.

— Mulţumesc.

— Nu-ţi dai seama ce fericită aş fi să te am drept cumnată.

— Şi cred că acum încerci să mă convingi că lordul Westmoreland e nerăbdător să-mi fie mire.

— Nu aş putea spune asta fără să zâmbesc, recunoscu ducesa cu jovialitate – şi nici nu aş putea să te conving.

— Cum? întrebă Sherry uimită.

— Stephen Westmoreland are cele mai puternice rezerve de a se însura cu cineva, mai ales cu tine. Aceasta din motive foarte puternice.

— Cred că sunteţi cu toţii iraţionali, spuse Sherry copleşită de cele auzite.

— Nu te condamn pentru că ai această părere. Whitney oftă. Acum, vrei să te aşezi ca să-ţi spun câte ceva despre contele de Langford? Mai întâi trebuie să te întreb ce ţi-a spus azi-dimineaţă ca să te facă să respingi ideea de a te mărita cu el.

Oferta de informaţii despre un bărbat care era un adevărat mister i se păru irezistibilă, dar Sherry nu ştia scopul ofertei şi nici dacă trebuia să o accepte…

— De ce vrei să te implici în povestea asta?

— Vreau să mă implic pentru că îmi placi foarte mult. Apoi pentru că doresc să mă placi şi tu. Dar, în primul rând, pentru că sunt sigură că eşti perfectă pentru Stephen şi mă tem îngrozitor de mult că, printr-un concurs de împrejurări nefericite, amândoi veţi eşua să realizaţi asta şi va fi prea târziu. Acum, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat, apoi îţi voi explica tot ce ştiu. Whitney evită pentru a doua oară să-i spună că ştie absolut totul, inducând-o în eroare pe Sherry, dar spunându-i măcar un adevăr parţial. Sherry ezită şi căută să citească pe chipul lui Whitney un semn amăgitor, dar nu văzu în ochii ei decât preocupare şi bunătate.

— Cred că nu fac nici un rău – poate doar mie însămi, spuse ea zâmbind. Reuşi, într-o manieră neutră, să-i relateze cele întâmplate în biroul contelui. Whitney rămase impresionată de simplitatea şi viclenia metodei alese de

Stephen pentru a o face pe Sherry să coopereze. Era în aceeaşi măsură impresionată că o tânără naivă, care se afla într-o ţară străină, înconjurată de oameni necunoscuţi, fără a avea nicio amintire despre trecutul ei, reuşise să perceapă realitatea printr-un văl de cuvinte meşteşugite, menite să o facă că creadă altceva. Sherry era îndeajuns de isteaţă şi de mândră, încât să nu-şi exprime nici cel mai mic protest. Din acest motiv probabil că Stephen păruse morocănos cu câteva ore în urmă, când îl întâlnise până să urce la Sherry.

— Asta este tot?

— Nu chiar, zise Sherry necăjită şi privi în jos, stânjenită.

— Ce altceva s-a mai întâmplat?

— După ce mi-a vorbit bombastic despre dorinţa lui ca eu să am de unde alege, m-am simţit ofensată şi tulburată, apoi am... am devenit prea emotivă.

— Să fi fost eu în locul tău, aş fi simţit nevoia să apuc în mână un obiect şi să i-l arunc în cap!

— Din nefericire nu am văzut nimic la îndemână şi mi-a venit să... plâng ca o proastă, aşa că m-am dus la fereastră încercând să mă abţin.

— Şi apoi? întrebă curioasă Whitney.

— Apoi a avut îndrăzneala, aroganţa şi... tupeul să mă sărute!

— Tu i-ai permis?

— Nu. Nu, de bunăvoie. Aceasta nu fusese chiar adevărat, iar Sherry privi în altă direcţie. Nu am acceptat, la început, se corectă ea. Dar vezi, se pricepe atât de bine la asta şi... Sherry tăcu, fiindcă îşi dădu seama de ceva ce nu observase până atunci. E foarte priceput la asta şi o ştie! De aceea a insistat să mă sărute, pentru a face totul să pară în ordine. Într-un fel, a câştigat pentru că până la urmă i-am cedat. Of, cred că e foarte mândru de el, zise în final, extrem de revoltată.

Whitney izbucni în râs.

— Mă îndoiesc de asta. Să ştii că l-am găsit foarte tulburat când am venit. Pentru un bărbat care doreşte să

rupă o logodnă şi care crede că e pe cale de a reuşi, nu sunt convinsă că starea lui de spirit e prea exaltată.

Sherry se simţi mai liniştită după ce auzi cuvintele ducesei şi zâmbi; apoi zâmbetul îi dispăru de pe buze şi dădu negativ din cap.

— Nu înţeleg nimic. Poate că nici atunci când sunt cu mintea limpede nu înţeleg lucrurile prea clar.

— Cred că ai o extraordinară putere de percepţie! o linişti Whitney. Şi eşti curajoasă. De asemenea ai o inimă bună. Whitney văzu o licărire de neîncredere în ochii lui Sherry şi ar fi dorit să-i poată mărturisi adevărul, aşa cum se prezenta el: începând cu moartea lui Burleton şi cu rolul lui Stephen în această nefericită întâmplare.

Stephen avusese dreptate; Sherry îl cunoştea foarte puţin pe Burleton. Acum devenise clar că avea sentimente puternice faţă de Stephen.

Pe de altă parte, doctorul Whitticomb arătase că era periculos să i se spună prea multe şi că supărarea i-ar fi întrucâtva fatală, de aceea Whitney se temu să-i spună de accident şi de persoanele implicate. Se hotărî să-i relateze orice altceva, dar nu acest lucru, iar când îi reîntâlni privirea o aborda din nou:

— Vreau să-ţi spun o poveste despre un bărbat deosebit, pe care nu-l vei recunoaşte de la început. Când l-am cunoscut, în urmă cu patru ani, era foarte admirat pentru farmecul inegalabil şi manierele ireproşabile. Bărbaţii îi respectau calităţile de bun jucător şi sportiv, iar frumuseţea lui tăia respiraţia femeilor. Mama lui şi cu mine ne minunam de efectul pe care-l avea asupra lor; erau atât tinere naive, cât şi femei obişnuite cu jocul dragostei, emancipate. Părerea lui era că reacţiile lor erau prea exagerate şi copilăreşti, dar rămânea acelaşi bărbat galant în ochii lor.

Apoi s-au întâmplat trei lucruri care l-au schimbat total – ciudat este că două dintre ele erau pozitive: mai întâi Stephen s-a hotărât să se implice mai mult în afaceri şi investiţii, lucru de care se ocupa până atunci soţul meu. Stephen a început să se aventureze în întreprinderi

riscante, la care soţul meu nu s-ar fi avântat – fiind vorba de banii altcuiva. De multe ori Stephen îşi asuma riscuri mari, dar tot de atâtea ori era recompensat prin profituri considerabile. În timp ce se derulau toate acestea, ceva a mai contribuit la schimbarea lui dintr-un galant într-un cinic rece: Stephen a moştenit trei titluri de la un văr al tatălui său, printre care acela de conte de Langford. În mod obişnuit titlurile se transmit fiului celui mai mare, doar dacă există situaţii speciale, ca aceasta. Unele titluri deţinute de familia Westmoreland merg în urmă cu trei sute de ani, până la regele Henry al VII-lea. Printre acestea trei titluri au fost acordate de el, iar la cererea ducelui de Claymore s-au făcut excepţii de la remiterea lor pe linia descendenţilor direcţi. Excepţiile au făcut ca deţinătorul titlului care nu are copii să-şi poată desemna propriul moştenitor, atâta timp cât acesta face parte din ramura descendentă a ducilor de Claymore. Titlurile moştenite de Stephen sunt vechi şi respectate, dar domeniile şi banii reveniţi din ele au fost neînsemnate. Totuşi – aici a început totul să meargă „prost” – Stephen îşi dublase deja, chiar îşi triplase averea proprie. Îi place arhitectura şi a studiat-o la universitate, cumpărând cincizeci de mii de acri de pământ într-o zonă frumoasă şi a început să proiecteze o casă care va fi primul loc unde se va stabili. Pe timpul cât se construia această casă, a mai cumpărat trei proprietăţi vechi, în diferite zone ale Angliei şi a început să le restaureze. Acum ai tabloul întreg – un bărbat deja bogat, frumos, coborând dintr-o familie dintre cele mai importante din Anglia, care deodată a dobândit trei titluri, a adunat o avere enormă şi a cumpărat patru domenii splendide. Ghiceşti ce s-a petrecut după aceea?

— Cred că s-a mutat într-una din casele noi. Whitney râse încântată de deducţia simplă a lui Sherry.

— Asta a făcut, spuse ea, dar nu aici voiam să ajung.

— Nu înţeleg.

— S-a întâmplat că mai bine de o mie de familii care ar fi fost mulţumite şi cu un singur titlu pentru fiicele lor – fiice care aveau pretenţii mult mai mari pentru ele însele – au început să-l treacă pe Stephen Westmoreland pe lista

pretendenţilor favoriţi. De fapt, el a trecut în capul listei. A devenit atât de căutat şi de popular, încât oricine vedea asta cu ochiul liber. Având aproape treizeci de ani, se credea că se va însura curând, iar aceasta adăuga un punct la gradul de disperare şi la urgenţa vânătorii. Familiile se avântau asupra lui de îndată ce intra într-o încăpere, fetele lor îi erau aduse înainte – subtil, desigur – indiferent unde se ducea. Mulţi bărbaţi cu titluri şi averi se nasc cu ele, la fel ca soţul meu, şi ei acceptă asta ignorând restul, cu toate că soţul meu mi-a mărturisit că şi el s-a simţit vânat de multe ori. În cazul lui Stephen totul părea că se întâmplase peste noapte. Dacă schimbarea nu ar fi fost atât de subită şi de drastică, poate că Stephen s-ar fi adaptat la ea cu mai multă răbdare, sau măcar cu tolerantă. Cred că ar fi reuşit să treacă mai uşor peste toate dacă nu s-ar fi îndrăgostit de Emily Kendall. Sherry simţi cum i se strânge stomacul la auzul numelui unei alte femei, de care ar fi fost „îndrăgostit”. Nu-şi putea stăpâni curiozitatea.

— Şi ce s-a întâmplat? o întrebă ea pe Whitney văzând că aceasta ezită să continue.

— Înainte să-ţi spun, va trebui să-mi dai cuvântul că nu vei sufla o vorbă nimănui, niciodată, despre asta.

Sheridan dădu din cap afirmativ. Whitney se ridică şi începu să se plimbe agitată prin cameră, ajunse la fereastră şi se sprijini de tocul acesteia, cu mâinile la spate şi o expresie sobră.

— Stephen a cunoscut-o pe Emily cu doi ani înainte de a moşteni titlurile. Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată, deşteaptă şi spirituală… şi… arogantă. Oricum, jumătate dintre burlacii din Anglia erau nebuni după ea, iar Stephen se număra printre ei, deşi era destul de inteligent, încât să nu o lase să vadă aceasta. Avea un fel unic al ei de a-şi alinia bărbaţii în genunchi în faţa ei, dar Stephen nu îngenunchease şi presupun că acest amănunt îl făcea atrăgător pentru ea… era o provocare. Stephen avu un moment de nebunie şi o ceru de soţie. Ea rămase uluită.

— Fiindcă el o iubea? întrebă Sherry.

— Fiindcă el avusese tupeul să o ceară.

— Cum?

— După spusele soţului meu, care ştie povestea direct de la Stephen, prima reacţie a lui Emily a fost de şoc, apoi de furie, pentru că o pusese într-o situaţie atât de penibilă. Era… este… fiica unui duce şi se părea că familia ei nu a acceptat cu niciun chip să fie căsătorită cu un simplu domn. În două săptămâni trebuia să se mărite cu William Lathrop, marchiz de Glengarmon, un bărbat în vârstă a cărui avere moştenită de la tatăl său se potrivea perfect cu cea a tatălui lui Emily. Nimeni nu ştiuse absolut nimic despre logodnă pentru că tocmai fusese finalizată. Emily începu să plângă şi-i spuse lui Stephen că, înainte ca el să o ceară de soţie, măcar reuşise să se resemneze că va fi măritată cu lordul Lathrop, dar că de atunci încolo viaţa ei va fi un coşmar. Stephen se înfurie pentru că tânăra urma să se „irosească” lângă un bătrân neputincios, dar îl convinse că ar fi fost inutil să încerce să-l convingă pe tatăl ei – lucru pe care el dorea să-l facă, deşi ştia foarte bine că e de datoria unei fiice să se mărite cu cine îi impune familia. Whitney făcu o scurtă pauză în care îi zâmbi lui Sherry, apoi adăugă: Asta nu însemnă că am fost întru totul de acord cu tatăl meu când a pretins că el trebuie să-mi aleagă un soţ. Oricum – reveni ea la poveste – când Stephen a insistat să discute cu tatăl ei, Emily i-a spus că ar mânca bătaie de la el dacă ar şti că i se plânge lui Stephen despre sentimentele pe care le avea faţă de lordul Lathrop.

— Şi s-au despărţit? aceasta fu întrebarea lui Sherry, văzând că Whitney ezită.

— Bine ar fi fost! Emily l-a convins că singurul mod de a-şi îndura soarta, mai ales că ştia că o iubeşte, era să-şi continue prietenia… după ce ea se va mărita.

Sherry simţi că i se frânge inima auzind cât de mult iubise el pe altcineva. Whitney interpretă privirea ei ca fiind dezaprobatoare şi încercă să apere ce era de apărat, aceasta din loialitate faţă de Stephen şi de teamă ca Sherry să nu-l condamne. Terenul pe care-şi susţinea argumentele era mişcător şi nu reuşi să redea decât nişte informaţii

fragmentate.

— Acest lucru este adesea întâlnit în lumea noastră. Există multe femei care doresc… atenţia… şi… compania… unui bărbat atrăgător pe care-l cunosc… şi despre care cred… că ar fi foarte… corespunzător în… mai multe sensuri. Whitney spusese toate acestea cu teamă şi adăugă: Desigur, trebuie să fie foarte discretă.

— Adică trebuie să înşele pentru prietenia lor?

— Cred că ai putea spune şi aşa. Whitney îşi dădu seama că Sherry a înţeles că Stephen fusese ceva mai mult decât „prietenul” lui Emily, cu toate că era măritată şi că nu era vorba deloc despre o prietenie. Whitney prevăzuse aceasta. Tinerele bine crescute din Anglia nu au adesea o idee clară despre ce fac cuplurile în dormitor, dar aud destule bârfe şi discuţii între surorile lor căsătorite şi alte femei măritate. Când ajung la vârsta pe care o avea acum Sherry, măcar bănuiesc că acolo se petrece ceva mai mult decât nevinovate strângeri de mână.

— Ce se întâmplă dacă se descoperă adevărul?

Ajungând atât de departe, încât să spună adevărul gol-goluţ, Whitney aborda aceeaşi tehnică pentru a-i răspunde.

— Soţul e de obicei supărat, mai ales dacă au existat motive de bârfe.

— Şi, dacă se supără, insistă ca soţia lui să se limiteze la compania femeilor?

— Da, dar se obişnuieşte ca să se discute şi cu domnul implicat.

— Ce fel de discuţie?

— Aceea care are loc în zori la o distanţă de douăzeci de paşi.

— Un duel! exclamă Sherry, cu toate că nu i se părea o reacţie normală la ceea ce credea ea că a fost o simplă prietenie între cele două sexe.

— Un duel, confirmă Whitney.

— Şi lord Westmoreland a consimţit să rămână cu Emily Kendall… Se opri aici pentru că nu i se păru potrivit cuvântul care ar fi urmat. „Pretendent” i se păru ridicol

pentru o femeie care era deja măritată… acelaşi prieten apropiat? Crezu că termenul era oarecum mai corect, „chiar dacă femeia era căsătorită”.

— Da, timp de peste un an, până ce soţul ei a aflat.

— A avut loc un duel? întrebă Sherry cu teamă.

— Da.

Deoarece lordul Westmoreland era evident în viaţă, Sherry presupuse că lordul Lathrop murise.

— L-a ucis, spuse ea consternată.

— Nu, cu toate că s-ar fi ajuns şi la asta. Stephen ar fi dorit-o. O iubea foarte mult pe Emily şi îi era devotat orbeşte. Îl dispreţuia pe lordul Lathrop. Îl urâse de când se oferise să o ia de soţie, pentru că era un bătrân viclean care îi furase tinereţea şi pentru că nu era în stare să mai aibă copii. În dimineaţa duelului Stephen i-a spus câteva cuvinte de genul acesta chiar lui, deşi sunt sigură că s-a exprimat mult mai direct.

— Şi ce s-a întâmplat pe urmă?

— Bătrânul marchiz era cât pe ce să moară de frică, nu din cauza glonţului. Emily şi tatăl ei voiseră de fapt această căsătorie, pentru că Emily dorea să fie ducesă. Ar fi căpătat acest titlu după moartea anticului tată al lordului Lathrop, când acesta i-ar fi moştenit titlul de nobleţe. În dimineaţa duelului Stephen îl crezu pe lordul Lathrop. A spus că nimeni altcineva nu ar fi avut o reacţie atât de sinceră la acuzaţiile lui Stephen. Lathrop nu avea niciun motiv să mintă.

— Şi tot s-au mai duelat?

— Da şi nu. Stephen a renunţat, deci aceasta reprezenta o scuză. Bătrânul a obţinut satisfacţia la care era îndreptăţit. Tatăl lui Emily a trimis-o pe aceasta în Spania în săptămâna următoare şi ea a rămas acolo un an, până după moartea lordului Lathrop. A venit acasă ca o „femeie nouă” – mai frumoasă ca până atunci, doar mai puţin senină şi mai puţin trufaşă. Whitney ar fi dorit să pună punct povestirii şi să-i explice rostul ei, dar întrebarea lui Sherry o forţă să o încheie.

— S-au mai văzut de atunci?

— Da, şi la vremea aceea Stephen moştenise deja titlurile. Ciudat – sau poate nu atât de ciudat – acum tatăl lui Emily veni la Stephen. Îi spuse că Emily încă îl mai iubea în felul lui egoist. Îl rugă pe Stephen măcar să stea de vorbă cu ea. Stephen acceptă, iar tatăl ei aştepta liniştit că totul se va sfârşi cu bine şi că fiica lui va deveni contesă de Langford. Emily a venit la Stephen după o săptămână şi i-a mărturisit totul; egoismul şi decepţia ei. Îi ceru iertare şi-l rugă să-i dea o şansă să-i dovedească iubirea şi să-i demonstreze că s-a schimbat. Stephen i-a spus că se va gândi. În aceeaşi zi tatăl ei l-a vizitat pe Stephen „din întâmplare” şi a adus vorba de un contract de logodnă. Stephen a acceptat să-l întocmească, iar tatăl lui Emily a plecat, convins că Stephen era cel mai iertător şi mai generos bărbat din lume.

— Voia să se însoare cu ea după câte îi făcuse? întrebă Sherry consternată. Nu cred să fi făcut el asta! Trebuie să-şi fi pierdut minţile. Cuvintele îi ieşiră de pe buze înainte să-şi dea seama că fusese copleşită de gelozie şi de indignare. Ce s-a mai întâmplat? întrebă mai calmă.

— Emily a venit cu tatăl ei, cum stabiliseră, dar hârtia pe care Stephen le-o prezentă nu era un contract de logodnă.

— Dar ce era?

— Era o listă de sugestii pentru cel de-al doilea soţ al ei. Toţi bărbaţii notaţi aveau un titlu şi toţi erau între şaizeci şi nouăzeci de ani. Nu era doar o insultă clară la adresa amândurora, ci o lovitură mult mai puternică, fiindcă o lăsase pe Emily să creadă că se va logodi cu el.

Sherry judecă lucrurile câteva clipe.

— Nu e prea iertător, nu-i aşa? Mai ales că mai devreme ai spus că nu este ceva neobişnuit în lumea femeilor măritate să facă aşa cum a făcut ea.

— Stephen nu a putut-o ierta pentru că a dorit să se mărite cu Lathrop de la bun început, nu doar pentru titlul său. Nu o putea ierta fiindcă îl minţise. Dar, cel mai grav era că nu o putea ierta pentru că aproape îl lăsase să-i ucidă soţul în duel. Dacă încerci să te gândeşti la toate câte

ţi-am spus, vei începe să înţelegi de ce nu mai are încredere în propria-i judecată asupra femeilor şi de ce nu are încredere în ele. Aşa poate că ai să înţelegi că nu greşeşte prea mult când îţi spune că ar fi bine să cunoşti şi alţi gentlemani, înainte de a te hotărî definitiv asupra lui. Nu spun că a procedat corect, zise Whitney ca un protest ulterior, şi oricum nu contează ce cred eu. Eu doar te rog, îţi recomand, să-ţi asculţi inima şi să te hotărăşti de una singură, mai ales acum, când ai şi atâtea informaţii noi despre el. Mai e un lucru care te-ar putea ajuta să iei o decizie bună.

— Care anume?

— Nici eu, nici soţul meu nu l-am văzut pe Stephen uitându-se la o femeie aşa cum se uită la tine; cu blândeţe şi afecţiune. Whitney spusese şi făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să ajute, iar acum se duse lângă canapea pentru a-şi lua lucrurile, iar Sherry se ridică şi ea.

— Alteţă, aţi fost foarte cumsecade, zise Sherry cu sinceritate.

— Te rog să nu mi te mai adresezi cu „alteţă”. Mă cheamă Whitney. Nu ai de ce să mă consideri cumsecade, pentru că atunci ţi-aş spune adevărul. Şi eu am un motiv egoist să te vreau în familie.

— Ce motiv egoist ar fi acesta?

— Cred că tu eşti cea mai reală şansă ca eu să am o soră şi lucrul cel mai important ar fi că m-aş înţelege perfect cu ea.

În această lume unde toate şi toţi păreau suspicioşi şi ascunşi, cuvintele spuse de ea şi zâmbetul prietenesc cu care îi vorbise Whitney avură un efect profund asupra lui Sherry. Îşi surâseră, iar Sherry întinse mâna ca să o strângă pe a ducesei. Când cele două tinere îşi strânseră mâna gestul deveni o dovadă de căldură şi de apropiere sufletească, ba chiar o încurajare care dură ceva mai mult decât o clipă. În cele din urmă se îmbrăţişară. Sherry nu-şi dădu seama cine făcuse prima mişcare, dar nu mai conta, chiar dacă nu o făcuse ea prima. Îşi surâseră una alteia cu subînţeles, uluite de această efuziune – pentru că erau

două străine doar – şi se gândiră că în alte condiţii ar fi trebuit să-şi spună „domnişoară Lancaster” şi „alteţă” încă un an de acum încolo. Nu se punea problema de etichetă între ele. Legătura se întărise deja şi avea acceptul ambelor părţi. Ducesa rămase tăcută câteva clipe, apoi dădu din cap admirativ.

— Îmi placi foarte mult, îi spuse simplu, apoi se întoarse şi ieşi, în foşnetul uşor al rochiei de mătase vişinie. După ce se închise uşa trecură câteva minute şi se deschise din nou. Apăru capul lui Whitney care-i spuse încet:

— Apropo, şi mama lui Stephen te place foarte mult. Ne vedem la cină.

— Oh, de-abia aştept.

Whitney mai zâmbi o dată şi adăugă:

— Mă duceam jos să-l conving pe Stephen că e ideea lui.

Apoi închise uşa şi plecă.

Sherry se duse la fereastră şi privi strada Brook. Îşi încrucişă braţele la piept şi privi absentă bărbaţii şi femeile îmbrăcaţi elegant, coborând din trăsuri şi plimbându-se pe străzi, bucurându-se de după-amiaza plăcută.

Se gândi la toate cele auzite, răsuci cuvintele pe toate părţile şi contele căpătă noi dimensiuni. Îşi imagină cam cum s-ar simţi un bărbat apreciat pentru ce avea şi nu pentru ceea ce era el. Faptul că nu aprecia acest gen de atenţie, adică prefăcătoria şi adulaţia, dovedea că nu era un bărbat trufaş sau încrezut. Faptul că nu abandonase era o dovadă de netăgăduit a loialităţii şi corectitudinii sale. Îşi riscase viaţa într-un duel… acest lucru dovedea nobleţea lui.

În schimbul acestor calităţi Emily Lathrop îl decepţionase, se folosise de el şi-l trădase. Având în vedere toate acestea; nu era de mirare că voia să fie foarte sigur că nu va mai face o greşeală când îşi va alege o soţie.

Sherry privea o trăsură care trecea pe stradă, printre trecători. Se gândea la răzbunarea pe care Stephen i-o pregătise femeii pe care cândva o iubise.

Nu era trufaş sau încrezut.

Nu era nici iertător.

Se întoarse de la fereastră şi merse la biroul ei, răsfoind paginile ziarului de dimineaţă, încercând să-şi găsească alte preocupări care să o îndepărteze de adevăr: astăzi nu aflase nimic, de altfel nici în altă zi, care să-i arate că Stephen avea oarecare sentimente faţă de ea.

Îi plăcea să o sărute, dar Sherry ştia de undeva, dintr-un colţişor uitat în amintire, că aceasta nu înseamnă iubire. Îi plăcea compania ei, uneori. Îi plăcea să râdă cu ea, întotdeauna. Simţea acest lucru. Atât de mult îşi dorea să-i revină memoria, pentru că toate răspunsurile puteau fi găsite acolo.

Deveni neliniştită, ridică o bucată de hârtie de pe covor şi se gândi cum să se poarte cu el începând din acel moment. Mândria îi şoptea să nu se arate zdrobită de anunţul pe care i-l făcuse el. Instinctul îi spunea să nu-i dea a doua ocazie să o rănească. Se va purta natural, dar îndeajuns de rezervat, cât să-l avertizeze că trebuie să păstreze distanţa.

Va căuta o cale să uite cum mâinile lui îi alunecau pe spate, pe umeri când o săruta… sau cum degetele lui i se cufundaseră în păr şi cum buzele calde şi flămânde le acopereau pe ale ei. Nu se va mai gândi la pasiunea acelor sărutări şi la plăcerea pe care i-o dăduseră braţele lui în jurul taliei. Sub nicio formă nu se va mai lăsa vrăjită de zâmbetul lui… surâsul acela leneş, care îi oprea inima să bată… sau ridurile din colţurile ochilor lui albaştri când zâmbea…

Dezgustată de sine pentru că făcea exact ce-şi spunea că nu mai trebuie să facă, Sherry se aşeză la birou şi începu să citească ziarul cu atenţie.

El a iubit-o pe Emily Lathrop.

Neliniştită, închise ochii, parcă încercând să şi-l alunge din minte. Dar nu putu. O iubise pe Emily Lathrop până la disperare.

Sherry, ştia că era o nebunie care doare teribil, dar îl iubea.

CAPITOLUL 27

Sheridan era adânc cufundată în gândurile ei când cineva o chemă să-l întâmpine pe doctorul Whitticomb şi pe noua ei însoţitoare.

Ar fi dorit să aibă mai mult timp pentru a se gândi la tot ce aflase în acea zi şi acum se simţea deprimată la gândul că va trebui să trăiască sub privirea de gheaţă a unei englezoaice vigilente.

Se duse totuşi în sufragerie, unde doctorul Whitticomb se învârtea împrejurul unei doamne în vârstă aşezată pe canapea. În loc să vadă o figură desprinsă din jungla amazoniană, Sherry dădu ochii de o femeie plinuţă, cu faţa rotundă şi obraji rumeni, ca o păpuşă chinezească, având părul cărunt acoperit de o pălărioară albă cu volane. Tocmai moţăia cu bărbia atingându-i pieptul.

— Este domnişoara Charity Thornton, îi şopti doctorul lui Sherry când se apropie de el. Mătuşa necăsătorită a ducelui de Stanhope. Sherry se abţinu să nu râdă de persoana minionă, care dormea şi care urma să-i poarte de grijă. Răspunse la fel de încet:

— Ce frumos din partea ei să vină să-mi poarte de grijă.

— Oh, a fost încântată când am întrebat-o.

— Da, zise Sherry în glumă, văzând-o pe bătrânică respirând sacadat. Văd că e foarte încântată. Stephen se afla la stânga razei vizuale a lui Stephen, sprijinit pe o masă, observând întrevederea. Surâse la comentariul ei.

— Sora ei mai tânără, Hortense, dorea să o însoţească – adăugă doctorul în şoaptă, dar când sunt împreună sporovăiesc continuu despre orice, inclusiv despre vârstele lor şi nu doream să-ţi alung pacea.

— Câţi ani are sora ei?

— Şaizeci şi opt.

— Înţeleg. Sherry se stăpânea să nu râdă. Credeţi că ar trebui să o trezim?

Stephen se alătură conversaţiei lor şi spuse pe un ton neutru:

— Ori facem asta, ori o îngropăm chiar aici unde stă.

Sherry tresări când îi simţi prezenţa, dar domnişoara Charity se trezi de parcă un tun i-ar fi răsunat în urechi.

— Doamne, Hugh! exclamă cu severitate. De ce nu m-ai trezit? O privi pe Sherry şi-i întinse mâna zâmbitoare. Sunt foarte încântată că-ţi pot fi de ajutor, draga mea. Doctorul Whitticomb mi-a spus că ai suferit un accident şi că ai nevoie de o doamnă de companie cu o reputaţie inegalabilă, cât timp vei sta la Langford. Se încruntă şi se vedea că face un efort de memorie. Nu-mi aduc bine aminte ce fel de accident ai suferit.

— Am fost rănită la cap, se oferi Sherry cu amabilitate să-i explice.

— Da, aşa este. Se uită la Sherry cu atenţie, studiindu-i capul câteva clipe. Mi se pare că te-ai vindecat.

Doctorul Whitticomb interveni:

— Rana s-a vindecat, îi aminti el. Dar a rămas efectul post-traumatic. Domnişoara Lancaster nu şi-a recăpătat încă memoria.

Domnişoara Charity păru dintr-odată îngrijorată.

— Biata copilă. Ştii cine eşti?

— Da.

— Ştii cine sunt eu?

— Da, doamnă.

— Cine sunt?

Sherry era cât pe ce să izbucnească în râs şi se strădui să nu o facă, apoi se uită la doctor care-i făcea cu ochiul. Stephen o privea zâmbind tandru. Sherry se decise să nu-i ia în seamă atitudinea binevoitoare, până ce-şi va desluşi sentimentele, o privi din nou pe bătrânică şi răspunse la întrebarea ei ca o elevă sârguincioasă supusă unui test.

— Sunteţi domnişoara Charity Thornton, mătuşa ducelui de Stanhope.

— Aşa credeam şi eu! exclamă bătrâna mai liniştită.

— Cred că aş putea să sun pentru a ni se aduce ceaiul, zise Sherry dispărând repede din cameră, cu o mână acoperindu-şi gura şi cu umerii cutremurându-se de un râs înăbuşit. Domnişoara Charity o privi lung şi spuse:

— Ce copilă frumoasă! Am observat că s-a bâlbâit puţin. Va trebui ceva timp până ce îi vom găsi un tânăr pe măsură. Hugh o atinse uşor pe umăr, asigurând-o:

— De aceea aveam nevoie de dumneavoastră, domnişoară Charity.

— Îi voi arăta exact cum trebuie să iasă în societate. Sherry reveni în cameră. Bătrâna se trezi de-a binelea şi acum părea mult mai vioaie şi mai atentă. Îi făcu semn lui Sherry să vină lângă ea pe canapea. Ne vom simţi grozav împreună, îi promise lui Sherry după ce aceasta se aşeză. Vom lua parte la serate, la mic dejunuri şi baluri, vom face cumpărăturile pe Bond Street şi vom merge cu trăsura în Hyde Park, apoi pe strada Pall Mall – oh, trebuie să mergi la un bal la Almack’s. Ştii ce este Almack’s?

— Nu doamnă, mă tem că nu ştiu. Sherry era uluită de ritmul în care îi vorbea bătrâna.

— O să-ţi placă, zise Charity strângându-i amândouă mâinile extaziată. Este raiul lumii modei şi mai important decât o prezentare la curte. Balurile se ţin miercuri seara şi sunt atât de exclusiviste, încât, odată ce amfitrioana ţi-a acordat premiul de intrare, eşti practic asigurată că poţi participa la toate evenimentele din lumea bună. Contele te va însoţi prima dată, lucru care va atrage invidia tuturor femeilor şi care te va aşeza într-o poziţie privilegiata în faţa tuturor bărbaţilor prezenţi. Almack’s este exact locul unde trebuie să-ţi faci prima ieşire în societate… Tăcu brusc şi-l privi îngrijorată pe conte: Langford, fata are scrisori de recomandare pentru Almack’s?

— Mă tem că nu m-am gândit la asta până acum, răspunse Stephen întorcându-se cu spatele ca să-şi ascundă repulsia pentru acel loc.

— Voi discuta cu mama dumitale despre scrisori. Va trebui influenţa ei pentru a le întocmi şi pentru a discuta cu amfitrioanele care organizează festivităţile. Ochii ei albaştri se opriră critic asupra hainei şi pantalonilor pe care-i purta contele şi, după ce admiră croiala perfectă a acestora, îi spuse alarmată: Nu vei fi admis la Almack’s dacă nu ai o ţinută corespunzătoare, Langford.

— Îi voi spune valetului ce consecinţe sociale va avea eventuala lui greşeală de a nu mă înveşmânta corespunzător, promise el cu seriozitate.

— Spune-i că trebuie să porţi un frac negru, formal, explică ea, totuşi îndoindu-se de competenţa lui Damson.

— Îi voi transmite exact cu cuvintele acestea.

— Şi o vestă albă, desigur.

— Desigur.

— Iar la cămaşă o eşarfă albă.

— Normal, confirmă el grav, plecând uşor capul în semn că se va conforma. Mulţumită că îl avertizase şi-l pregătise dinainte, domnişoara Charity i se adresă lui Sherry:

— O dată amfitrioanele l-au întors din drum pe însuşi ducele de Wellington fiindcă acesta a venit la Almack’s în pantalonii aceia îngrozitori pe care-i poartă bărbaţii astăzi, în loc să fie îmbrăcat cu pantaloni până la genunchi, cum cere eticheta. Bătrâna schimbă dintr-odată subiectul:

— Ştii să dansezi, nu-i aşa?

— Eu… Sherry ezită şi dădu negativ din cap. Nu sunt sigură.

— Atunci trebuie să găsim imediat un instructor de dans. Va trebui să înveţi menuet, dansuri populare, cotilioane şi vals. Dar nu trebuie să dansezi vals nicăieri, până ce amfitrioanele de la Almack’s nu-şi dau aprobarea. Spuse apoi pe un ton sever: Dacă ai face asta, ar fi mai rău decât dacă Langford nu ar fi îmbrăcat după etichetă, pentru că lui nu i s-ar da voie să intre, deci nu va şti nimeni, în timp ce tu vei cădea în dizgraţie şi considerată ca „uşuratică”. Langford te va duce pe ringul de dans pentru primul dans, apoi mai poate dansa încă odată cu tine, dar

nu mai mult de atât. Chiar şi două dansuri ar putea fi luate drept o provocare şi acordarea atenţiei unei anumite persoane, ceea ce nu dorim să se întâmple. Langford! exclamă ea trezindu-l pe Stephen din contemplarea profilului lui Sherry, asculţi ce spun eu?

— Absorb fiecare cuvânt, răspunse el. Totuşi, cred că Nicholas Duville va dori să aibă onoarea de a o escorta pe domnişoara Lancaster la bal şi pe ring pentru primul dans. Se uită atent la Sherry, ca să-i observe reacţia. Eu sunt ocupat în altă parte miercurea viitoare şi va trebui să mă mulţumesc cu un loc mai în spate pe carneţelul ei de dans. Sherry rămase nemişcată; îşi privea mâinile sprijinite pe genunchi, iar Stephen avu senzaţia că era îngrozită de aceste discuţii despre modul cum ar trebui ea să-şi atragă pretendenţii.

— Uşile se închid la unsprezece fix, iar după această oră nici lordul însuşi nu va mai fi primit, îl avertiză domnişoara Charity. Stephen era uluit de capacitatea ei de a-şi aminti anumite lucruri şi de a le uita pe altele. Duville? Este acelaşi tânăr care era cândva atras de cumnata ta?

— Cred că acum este foarte atras de domnişoara Lancaster, spuse Stephen cu precauţie.

— Excelent! După tine, el e cea mai bună partidă din Anglia.

— Va fi încântat să audă asta, zise Stephen, aplaudându-se în minte pentru inspiraţia de a-l forţa pe Duville să o însoţească pe Sherry la Almack’s, înainte să ajungă el acolo. Era o răzbunare delicioasă doar să şi-l imagineze pe suavul francez încolţit ca un iepure într-o cameră plină cu debutante nerăbdătoare, însoţite de mamele lor rapace, care îl vor privi pe Duville ca pe o delicatesă, calculându-i averea şi întrebându-se dacă are şi un titlu alăturat numelui. Stephen nici nu mai pusese piciorul în „Piaţa pentru căsătorii” de mai bine de zece ani, dar ţinea minte acest loc: sala de jocuri de noroc din hol era pentru mize atât de scăzute, încât friza absurdul. Mâncarea era la fel de monotonă ca şi jocul de noroc – ceaiuri slabe, limonada caldă, prăjituri fără niciun gust, pâine şi unt.

Odată ce Duville îşi va fi consumat cele două dansuri cu Sherry, restul serii va fi pentru el ca un purgatoriu.

Totuşi, Stephen intenţiona să o escorteze pe Stephen la operă în seara următoare. Ştia că-i place muzica, aflase acest lucru din seara când o găsise cântând cu corul servitorilor şi era sigur că-i va plăcea Don Giovanni.

Cu braţele încrucişate la piept. O privea pe Charity Thornton instruind-o pe Sherry. Când o văzuse prima dată pe bătrâna doamnă de companie, o privise şi se întrebase dacă Hugh Whitticomb nu-şi pierduse minţile. Apoi, ascultându-i sporovăială însufleţită, realizase că doctorul făcuse alegerea excelentă, care va fi pe placul tuturor, în special pe placul lui. Când nu moţăia sau nu se oprea din vorbit, ca să-şi amintească un amănunt, era o companie veselă. Sherry părea mai degrabă amuzată, decât intimidată de ea. Tocmai se gândea la toate acestea când o auzi pe bătrâna vorbind despre părul lui Sherry.

— Roşul nu prea este la modă, ştii, dar, după ce camerista mea ţi-l va tăia şi coafa, nu se va mai vedea prea mult.

— Lasă-l! exclamă Stephen fără să-şi dea seama ce spune, iar cei trei aflaţi în cameră se uitară miraţi la el.

— Dar, Langford, protestă domnişoara Charity. Acum se poartă părul scurt.

Stephen ştia că trebuie să nu se amestece în asemenea probleme şi în nicio altă activitate pur-feminină, mai ales în discuţiile despre coafura femeilor, dar nu putea concepe ca părul nemaipomenit de frumos al lui Sherry ar putea zace pe podea, într-o grămadă neuniformă de şuviţe tăiate.

— Să nu-i tăiaţi părul, spuse pe un ton de comandant, făcându-i pe ceilalţi să amuţească.

Inexplicabil, dar tonul lui îl făcu pe Whitticomb să zâmbească.

Pe Charity o făcu să se simtă pedepsită. Pe Sherry o făcu să se gândească serios la a-şi scurta părul până la ceafă.

CAPITOLUL 28

Whitney zâmbi când o privi pe Sherry gata îmbrăcată. Camerista îi făcea câteva retuşuri la pieptănătura coafezei. Nicki le aştepta jos pe Sherry şi pe Charity Thornton pentru a le conduce la Almack's, unde Sherry avea să-şi facă debutul oficial la Londra. Stephen urma să ajungă mai târziu şi toţi patru urmau să meargă după aceea la balul familiei Rutherford, unde, Whitney, Clayton şi ducesa îşi vor pune în valoare cunoştinţele şi influenţa pentru a fi siguri că nu va avea loc niciun incident neplăcut la cel mai important bal de la începutul sezonului.

— Stephen avea dreptate când te-a implorat să nu-ţi tai părul.

— De fapt, nu m-a implorat, explică Sherry. Mi-a interzis.

— Mărturisesc că sunt de acord cu el, spuse mama lui Stephen. Ar fi fost o crimă să tai un păr atât de frumos.

Sherry îi zâmbi, fără să mai comenteze asupra subiectului, din politeţe, dar mai ales pentru că, de trei zile, de când lordul Westmoreland îi spusese că trebuie să aibă în vedere şi alţi pretendenţi, ajunsese să ţină foarte mult la Whitney Westmoreland şi la ducesă. Stătuseră constant în compania ei, însoţind-o la plimbări, sau urmărind-o cum dansează cu instructorul, sau povestindu-i întâmplări hazlii despre oameni pe care avea să-i cunoască. Serile cinau cu toţii într-o atmosferă intimă.

Cu o zi înainte Whitney îl adusese pe băieţelul său de trei ani, Noel, tocmai când Sherry îşi făcea lecţia de dans în sala de bal a casei contelui. Instructorul era atât de sobru, încât s-ar fi zis că era mai potrivit ca general de armată. Cu Noel în braţe, Whitney stătea lângă ducesă şi o privea pe Sheridan încercând să imite paşii de dans, părând că nu mai făcuse asta niciodată. Când se simţi stânjenită de ordinele milităreşti ale instructorului, Whitney se ridică şi se oferi să danseze cu instructorul pentru ca Sherry să-i

urmărească paşii. Sherry schimbă bucuroasă locul cu ea şi-l luă pe Noel pe genunchi. Ducesa se decise să le arate ambelor tinere câteva dansuri din vremea ei, iar la sfârşitul şedinţei toate trei râdeau în hohote de instructorul indignat că le vedea dansând una cu cealaltă.

Seara, la cină, le povestiră bărbaţilor despre desfăşurarea lecţiei şi despre profesor. Sherry fusese îngrozită de prima cină cu logodnicul ei, dar prezenţa ducesei, a lui Whitney şi a soţului ei îi mai distrăseseră atenţia de la gândurile negre. Bănuia că exact aceasta intenţionaseră cu toţii când veniră să cineze cu ei. Planul lor era eficient, pentru că la sfârşitul primei seri Sherry putea să stea foarte degajată în prezenţa contelui şi să-l trateze cu distanţă şi politeţe, dar cu nimic mai mult decât atât. De multe ori avea senzaţia plăcută cu el se simte enervat de atitudinea ei, alteori, când o vedea râzând cu fratele lui, se încrunta şi o privea cu săgeţi de foc. Uneori Sherry vedea că fratele contelui, Clayton Westmoreland sesiza perfect dispoziţia lui Stephen şi se amuza pe seama lui. Sherry îl considera pe Clayton drept cel mai fermecător şi mai prietenos bărbat din câţi cunoscuse ea.

A doua zi dimineaţă se întâlni cu contele când cobora la micul dejun şi-i mărturisi părerea ei. Sperând să-i evite prezenţa, venise să mănânce mai devreme şi rămase surprinsă când îl văzu că intră în sala de mese, ştiind că nu era obiceiul lui să mănânce aici dimineţile, ci în sufrageria somptuoasă. La fel de surprinsă fu şi când, spunându-i că fratele lui era un bărbat deosebit, contele deveni deodată capricios şi sarcastic.

— Mă bucur că ai întâlnit idealul tău de bărbat. Se ridică apoi de la masă, deşi nu terminase micul dejun şi se scuză că are de lucru, lăsând-o pe Sherry singură.

Îl privi cum iese din cameră. Seara trecută, după cină, el se dusese la teatru cu un prieten, iar cu o seară înainte de aceasta venise foarte târziu, nu se ştia de unde; Hodgkin îi spusese că acesta îi era obiceiul: de a se întoarce în fiecare dimineaţă, foarte devreme.

Whitney şi mama lui sosiseră la scurt timp după ce

Stephen ieşise din cameră şi o găsiră pe Sherry încă la masă. Tocmai se întreba dacă lipsa de somn îl face atât de morocănos. Le spuse celor două femei despre motivul care-i stricase cheful; Whitney şi ducesa se priviră şi exclamară la unison:

— E gelos!

Era posibil, se gândi ea. Nicholas Duville veni după-amiază să o ia la o scurtă plimbare în parc, iar seara, când stăteau toţi la masă din nou şi Sherry făcu câteva comentarii la adresa companiei plăcute a francezului, reacţia contelui o egală pe aceea de dimineaţă; doar cuvintele se schimbaseră.

— Eşti foarte uşor de mulţumit, îi zise el cu trufie.

Whitney şi ducesa doreau să fie informate de orice comentariu făcea Stephen şi despre orice gest de-al său. A doua zi dimineaţa Sherry le spuse şi asta, iar ele exclamară acelaşi lucru:

— E gelos!

Sherry nu ştia dacă se simte bucuroasă sau necăjită. Ştia că se teme să afle că el ar ţine la ea, dar o părticică a sufletului ei spera acest lucru.

Ştia că va veni şi el la Almack’s, pentru a-i acorda atenţia cuvenită, deoarece domnişoara Charity afirmase că acest lucru va atrage imediat popularitatea în jurul ei. Pe Sherry nu o interesa popularitatea; ci să nu se facă de ruşine nici pe ea, nici familia lui. Fusese nervoasă toată după-amiaza, dar Whitney venise să-i ţină companie şi să o ajute să se pregătească, lucru care îi luă destul timp.

O croitoreasă îi arătă o rochie care fusese terminată cu câteva ore în urmă, iar Sherry privea întruna la ceas.

— Îl fac pe domnul Duville să aştepte prea mult, spuse ea cu nervozitate.

— Sunt sigură că el asta şi doreşte, zise Whitney, dar Sherry nu se preocupa prea mult de Nicholas Duville. Lordul Westmoreland era jos şi ea spera să vadă dacă toate pregătirile vor avea vreun efect asupra lui când o va privi…

— Gata… nu, nu te uita încă, îi ceru Whitney pe când Sherry se răsucea cu faţa spre oglindă, ca să-şi admire

coafura. Stai să te vezi îmbrăcată şi cu rochia, ca să ai efectul complet. Stăteam cu unchiul şi mătuşa mea la Paris când aveam vârsta primei ieşiri în societate. Mătuşa mea nu mă lăsa să mă privesc decât după ce îmi puneam şi rochia.

— Da? se miră Sherry fiindcă se îndoia de adevărul celor spuse. Citise că fetele bogate din Anglia erau întotdeauna tratate ca nişte prinţese, încă din copilărie.

Whitney îi văzu mirarea din privire şi spuse:

— Am fost un „boboc întârziat”.

Sheridan credea că era imposibil ca bruneta frumoasă care acum stătea pe marginea patului să fi cunoscut vreodată în viaţa ei un moment de îndoială.

— Până în acea seară de la Paris, cele două mari ambiţii ale mele erau să ştiu să ţintesc cu o praştie şi să-l fac pe un băiat din vecini să se îndrăgostească nebuneşte de mine. De aceea am fost trimisă în Franţa. Nimeni nu ştia cum să procedeze cu mine ca să nu mă fac singură de ruşine.

Sherry ridicase mâinile, iar camerista şi croitoreasa îi îmbrăcau rochia. Ducesa intră în cameră.

— Eram prea curioasă să văd cum arăţi, aşa că nu am putut aştepta până la balul familiei Rutherford.

— Monsieur Duville e nervos fiindcă durează atât de mult? întrebă Sherry răsucindu-se la rugămintea ajutoarelor sale care tocmai îi încheiau capsele de la spate.

— Nicidecum. Bea un pahar de sherry cu Stephen. Oh! exclamă ea când Sherry se întoarse.

— Să nu-mi spuneţi că e ceva în neregulă, tresări Sherry. Nu mai vreau să aştept niciun minut de retuşuri. Ducesa nu spunea nimic, iar Whitney se ridicase şi zâmbea.

— Aş dori să-mi spună cineva ceva, insistă Sherry.

— Arată-i domnişoarei Lancaster cum arată, îi zise Whitney cameristei, arzând deja de nerăbdare să vadă reacţia lui Stephen când ca şi martorul acestei metamorfoze. Nu, stai – mănuşile mai întâi, apoi evantaiul. Îi zise lui Sherry: Trebuie să vezi totul când te vei admira în oglindă. Rămase fără răsuflare şi nu-i venea să creadă când

văzu femeia frumoasă care o privea din cristalul oglinzii.

— Arăt... drăguţ! exclamă ea. Mama lui Stephen clătină din cap nemulţumită.

— Cred că te subapreciezi.

— Este o capodoperă de subapreciere, comentă Whitney şi rezistă tentaţiei de a o lua pe Sherry de mână şi de a o duce în fugă jos, unde Stephen sta tacticos în salon, pentru a vedea ce faţă va face.

CAPITOLUL 29

Iniţial Stephen fusese amuzat de ideea să-l forţeze pe Duville să-şi petreacă o mare parte a serii la Almack's, mai ales că se afla sub privirea vigilentă a lui Charity Thornton, dar acum, când se apropia momentul plecării lor, nu mai era la fel de vesel. Stătea în sufragerie, ascultându-i pe domnişoara Charity şi Duville vorbind nimicuri, aşteptând ca Sherry să coboare. Stephen observă că bătrâna sorbea fiecare cuvânt al lui Duville şi-i zâmbea aprobator – atitudine care i se păru nu numai nepotrivită pentru o doamnă de companie, dar şi de neînţeles, având în vedere reputaţia lui Duville ca afemeiat.

— Iată-le! spuse Charity entuziasmată, privind spre hol; se ridică în picioare cu mai multă energie decât arătase toată săptămâna. Vom avea o seară încântătoare! Haide, monsieur Duville, îi spuse ea luându-şi şalul şi potrivindu-şi monoclul.

Stephen îi urmă şi el; îl văzu pe Duville oprindu-se vrăjit, zâmbind admirativ. Când Stephen se uită în aceeaşi direcţie, dintr-odată îl copleşi mândria.

Într-o rochie de satin auriu cu alb cobora aceeaşi femeie care luase cina cu el într-o rochie de casă transparentă şi cu picioarele goale. Gândindu-se cât de fermecătoare i se păruse atunci, ar fi trebuit să se aştepte să facă senzaţie în rochie de seară; totuşi, nu era pregătit

pentru ce văzu. Sherry avea părul împletit în multe codiţe subţiri, susţinute într-un coc artistic de panglici şi şiraguri de perle. Câteva bucle îi rămăseseră libere la spate şi îi curgeau în valuri pe umeri. Era frumoasă de-ţi tăia răsuflarea.

Sherry remarcă uimirea lui Stephen şi se uita indiferentă la el, ca şi când nu ar fi existat. După ce privirea ei trecuse deja peste el cu nepăsare, Stephen remarcă o tresărire scurtă, apoi îşi luă ochii de pe el.

— Doamnă, spuse el. După această seară va trebui să angajez o armată de însoţitoare. Până în acel moment Sherry uitase că unicul lui scop fusese de a-i atrage mai mulţi pretendenţi, ca să o vadă cerută de altcineva, dar acum îi reveni în minte gândul lui că ea ar atrage atenţia multor bărbaţi. O durea să ştie asta, fiindcă în acel moment crezuse că e frumoasă şi sperase că şi el va remarca acest lucru. Stephen îi sărută mâna iar ea îi zise:

— Îmi voi da toată silinţa să fac exact ce ţi-ai propus.

Stephen nu-şi putea explica de ce, dar observaţia ei îl supără şi se încruntă.

— Nu-ţi da chiar toată „silinţa”. O reputaţie se păstrează invers.

CAPITOLUL 30

— Despre ce era vorba, Damson? întrebă Stephen privindu-şi valetul prin oglindă în timp ce-şi înnoda eşarfa la gât; se apropie de oglindă şi îşi studie obrazul proaspăt bărbierit.

— Domnul Hodgkin a fost de părere să vă dau scrisoarea aceasta înainte să plecaţi, în caz că este ceva important, răspunse acesta lăsând pe marginea patului scrisoarea. Veni lângă stăpânul său ca să se asigure că ţinuta lui era perfectă pentru o seară la celebrul Almack’s. Scoase fracul negru din şifonier şi îndepărtă ultimele scame de pe umerii acestuia. Îl ajută pe Stephen să-l îmbrace, apoi

începu să netezească partea din spate, mânecile şi să-i aranjeze reverul. Făcu un pas înapoi şi urmări rezultatul grijii şi atenţiei sale meticuloase.

— A spus Hodgkin de la cine era scrisoarea? întrebă Stephen punându-şi butonii şi aranjând apoi safirele spre marginea manşetei.

— Fostul proprietar al domnului Burleton v-a trimis-o. Fusese expediată lordului la vechea adresă.

Stephen încuviinţă puţin interesat. Achitase toate datoriile lui Burleton faţă de proprietarul său şi-l rugase să-i trimită lui de acum încolo corespondenţa lui Burleton. Alte scrisori veniseră din locuri unde Burleton făcuse cumpărături fără să plătească. Stephen se simţea acum obligat să onoreze orice datorie a tânărului a cărui viaţă o frânsese brusc. O considera o datorie de onoare.

— Dă-i-o secretarului meu, zise Stephen grăbit. Îi promisese fratelui său să se întâlnească pentru câteva partide de cărţi la *Strathmore* şi era în întârziere. După vreo două ore de joc şi câteva mize serioase intenţiona să-şi facă apariţia la Almack's, de unde să o răpească pe Sherry, când prindea o ocazie bună, la „Piaţa de căsătorii" şi să meargă împreună la balul lordului Rutherford, unde se vor distra amândoi mult mai bine. Îşi zise satisfăcut că Duville trebuia să se resemneze cu escorta domnişoarei Charity Thornton la familia Rutherford.

— Milord, i-am sugerat domnului Hodgkin să i-o dea secretarului dumneavoastră, răspunse Damson, acum preocupat cu eliminarea oricărei scame, chiar şi invizibile, de pe fracul impecabil al alteţei sale. Dar a insistat să o vedeţi mai întâi, pentru că a venit de departe. Tocmai din America.

Gândindu-se că probabil era vorba de o chitanţă a unui obiect cumpărat de Burleton cât fusese acolo, Stephen luă scrisoarea şi o deschise în timp ce cobora scările.

— McReedy vă aşteaptă în faţa trăsurii, îi zise Colfax dându-i mănuşile, dar Stephen nu-l văzu şi nici nu-l auzi. Era concentrat asupra conţinutului scrisorii pe care i-o trimisese lui Burleton avocatul tatălui lui Charise Lancaster.

Colfax observă că stăpânul său era foarte preocupat cu citirea scrisorii; la un moment dat acesta se încruntă, iar Colfax bănui că veştile conţinute nu erau chiar bune şi că planurile contelui ar fi putut fi schimbate din această cauză.

— Domnişoara Lancaster era foarte frumoasă când a plecat la Almack's, şi privea cu anticipaţie seara care va urma, dacă-mi permiteţi să spun asta, zise valetul. Era adevărat şi Colfax îi amintise cu discreţie că trebuia să fie şi el prezent la Almack's şi asta nu prea târziu; prezenţa lui acolo era foarte importantă pentru ea.

Stephen împături scrisoarea şi se uită spre valet fără să-l vadă, cu gândurile foarte departe, mult mai departe decât Almack's. Plecă fără să scoată un cuvânt şi se îndepărtă spre trăsură cu paşi grăbiţi.

— Mă tem că veştile nu au fost prea bune, Hodgkin, îi spuse Colfax bătrânului care străbătea agitat holul de la un capăt la altul. Chiar foarte proaste. Ezită, fiindcă era sub demnitatea lui să comenteze cu un subaltern, dar grija pentru tânăra americancă depăşi preocuparea pentru propria-i demnitate în acel moment. Scrisoarea era adresată lordului Burleton... poate că era ceva personal şi nu avea nicio legătură cu domnişoara Lancaster.

CAPITOLUL 31

Strathmore era situat în Piaţa St. James, în spatele coroanelor verzi ale unor copaci înalţi şi clădirea era destinată unui grup relativ mic de nobili care preferau jocurile de noroc într-o atmosferă mai luxoasă decât aceea de la *White's.* Aici şi mâncarea era mai bună decât cea lipsită de gust, servită la Brook's şi White's.

Spre deosebire de *Brook's, White's* sau *Watier's, Strathmore* fusese fondat şi era în proprietatea a o sută cincizeci de membri; celelalte aparţineau unui singur proprietar. Dreptul de membru era cedat din generaţie în generaţie şi se limita la descendenţii şi fondatorii iniţiali.

Clubul funcţiona nu pentru a obţine profituri, ci pentru a oferi o fortăreaţă confortabilă membrilor săi care puteau miza sume imense pe o mână de cărţi, ba chiar pierdeau averi, discutând în şoaptă, fără să strige pentru a se face auziţi; aici luau cina pregătită de bucătari francezi şi italieni, cu renume. Discreţia era protejată şi acordată fiecărui membru. De la celelalte cluburi se auzeau zvonuri despre averile pierdute sau câştigurile obţinute la mesele de joc, răspândindu-se în întreaga Londră. La *Strathmore*, unde mizele erau astronomice în comparaţie cu alte cluburi, niciun cuvânt despre asemenea lucruri nu trecea de porţile şi de coroanele verzi ale copacilor din faţa casei. În localul clubului, totuşi, vorbele circulau de la membru la membru şi dintr-o cameră în cealaltă cu o promptitudine şi cu o mândrie tipic bărbăteşti.

Oaspeţii nu aveau accesul permis mai departe de coloanele de marmură care flancau intrarea, chiar dacă erau însoţiţi de membrii clubului, descoperire care îl înfuriase pe Beau Brummell când încercase să intre pe vremea când era primit cu surle şi trâmbiţe la orice club al domnilor din Londra.

Prinny fusese refuzat ca membru, pe motiv că nu era descendent al fondatorilor, lucru care a atras după sine reacţia prinţului regent de atunci. La fel ca Brummell, procedase iraţional şi iresponsabil: fondă propriul său club, instală pe doi dintre bucătarii de la curte şi numi clubul *Watier's,* după unul dintre bucătari. Totuşi, prinţul regent nu reuşi să redea aura de demnitate, nici exclusivitatea sau eleganţa care domneau la *Strathmore*.

Stephen îl salută pe director, care îl întâmpină la intrare şi se îndreptă spre încăperile cu lambriuri de stejar, fără să dea prea mare atenţie celor care conversau aşezaţi confortabil pe fotolii din piele verde-închis sau în faţa meselor de joc. Când ajunse în cea de-a treia sală, o găsi pustie, lucru care-l bucură nespus şi se aşeză la una cu trei scaune libere. Privi spre cămin şi îşi aminti conţinutul grav al scrisorii, apoi contemplă cea mai subită decizie pe care trebuia să o ia în viaţa lui.

Cu cât mai mult se gândea la problema creată de scrisoare, cu atât mai evidentă îi apărea soluţia… şi cu atât mai bine se simţea. Într-o jumătate de oră Stephen trecu de la mâhnire la filosofie şi, în cele din urmă, la veselie. Chiar şi fără scrisoare, Stephen ştia că ar fi făcut acelaşi lucru. Diferenţa era că acum conţinutul scrisorii practic îl obliga să facă asta, deci putea acţiona după chemarea dorinţei lui, fără să mai facă apel la onoare sau decenţă. Din clipa când îi spusese lui Sherry să aibă în vedere şi alţi pretendenţi, regretase. Cu greu îşi ascundea gelozia resimţită faţă de Duville şi nu ştia până la ce nivel iraţional ar fi putut ajunge dacă la uşa lui ar fi apărut şi alţi pretendenţi. Fără îndoială că ar fi venit în curând ziua când unul dintre aceştia şi-ar fi luat inima în dinţi şi ar fi venit să-i ceară lui Stephen mâna lui Sherry, ocazie cu care s-ar fi trezit azvârlit în stradă.

De fiecare dată când ea era în cameră cu el, Stephen nu-şi putea desprinde privirea de la ea, iar dacă erau singuri, trebuia să facă eforturi de autocontrol pentru a-şi ţine mâinile departe de ea. Dacă era plecată, Stephen se gândea numai la ea. Şi Sherry îl dorea. Stephen ştiuse aceasta încă de la început, iar ea nu se schimbase, indiferent cât de mult încerca să se poarte faţă de el ca faţă de o cunoştinţă îndepărtată, cu care avea puţine în comun. Se topise în braţele lui atunci când o strânsese la piept şi ştiuse că era gata să-i cedeze dacă o asemenea îmbrăţişare ar fi durat mai mult de câteva minute.

Remarca glumeaţă a fratelui său îl făcu pe Stephen să ridice privirea surprins:

— Cu riscul de a deranja ceea ce pare o discuţie complicată pe care o porţi cu conştiinţa ta, zise Clayton, doreşti să mă introduci şi pe mine sau vrei să jucăm cărţi? Stephen stătea în faţa mesei pe care paharul cu băutură era pe jumătate gol şi remarcă uluit că încăperea se populase de când sosise el.

Clayton ridică o sprânceană aşteptându-i decizia, iar Stephen se sprijini confortabil, contemplă mental încă o dată hotărârea luată şi zise că trebuie să acţioneze imediat. Fiind exact ceea ce dorea să facă, trebuia să ia în

consideraţie doar detaliile grabei impuse şi ignoră dezavantajele.

— Aş prefera să stăm de vorbă, spuse el. Nu am chef să joc cărţi.

— Am observat. La fel au crezut şi Wakefield şi Hawthorne, care ne invitaseră să jucăm la masa lor pe când tu erai cufundat în gânduri.

— Nu mi-am dat seama că au fost aici, recunoscu Stephen şi privi peste umăr să-i zărească pe cei doi prieteni pe care îi refuzase fără intenţie. Unde sunt acum?

— Îşi îneacă eşecul la masa de faro. Clayton realiză, deşi părea degajat, că fratele său era preocupat de ceva important. Sperând să obţină o explicaţie, aşteptă câteva momente, apoi spuse: Ai avut un anume subiect de conversaţie mentală sau să aleg eu unul? Drept răspuns, Stephen scoase din buzunar scrisoarea de la avocatul tatălui lui Charise.

— Acesta este subiectul din mintea mea pentru moment. I-o dădu lui Clayton, împreună cu extrasul de cont din bancă anexat. Clayton despături scrisoarea şi începu să o citească.

Stimată domnişoară Lancaster,

Am expediat misiva de faţă soţului dumneavoastră, pentru ca să fie pregătit pentru vestea pe care va trebui să v-o transmită.

Regret din toată inima că eu trebuie să vă informez despre moartea prietenului meu, tatăl domniei voastre. Am stat alături de el până la sfârşit şi, de dragul dumneavoastră, trebuie să vă spun că şi-a exprimat regretul pentru numeroasele sale eşecuri în educaţia dumneavoastră, în special pentru că v-a răsfăţat dându-vă totul şi prea mult.

Voia să studiaţi la cele mai bune şcoli şi să faceţi un mariaj fericit. A reuşit în toate aceste eforturi, dar, făcând astfel şi oferindu-vă o zestre considerabilă, a cheltuit practic tot ce avea şi a ipotecat restul. Extrasul de cont din

bancă pe care l-am anexat reprezintă întreaga valoare a bunurilor sale, care-mi sunt cunoscute.

Ştiu că nu aţi fost de acord cu tatăl dumneavoastră în multe privinţe, domnişoară Lancaster, dar speranţa mea cea mai mare, ca şi a lui, este că într-o zi veţi aprecia eforturile sale pentru bunăstarea fiicei lui şi că aţi reuşit în ceea ce v-aţi dorit. Ca şi dumneavoastră, Cyrus era un om ambiţios şi aprig. Poate că aceste asemănări dintre tată şi fiică au stat drept piedici în calea unei mai bune înţelegeri între dumneavoastră şi el.

Poate că lipsa apropierii vă va da acum posibilitatea să faceţi mai bine faţă veştii morţii sale, decât s-ar fi întâmplat în alte împrejurări.

Într-o zi cu siguranţă că veţi simţi un regret profund, când vă veţi da seama că e prea târziu să spuneţi şi să faceţi lucruri care, poate, ar fi înmuiat rugozităţile relaţiei dumneavoastră.

Dorinţa lui a fost să vă scutesc de aceste gânduri dureroase şi m-a rugat să vă spun că, deşi poate nu v-a arătat aceasta, v-a iubit, iar el a crezut că dumneavoastră, fără să i-o arătaţi, l-aţi iubit în aceeaşi măsură.

Clayton termină de citit şi îi înmână scrisoarea lui Stephen, pe chipul său trist reflectându-se acelaşi regret şi îngrijorare pe care Stephen le simţea pentru Sherry... şi aceeaşi mirare faţă de cele citite.

— Păcat de tatăl ei, spuse el. Biata de ea, a avut o serie de ghinioane. Totuşi, cred că a fost mai bine că nu erau aproape. Se gândi o clipă, apoi spuse: Ce înţelegi din tonul avocatului? Tânăra la care se referă în scrisoare nu seamănă nici pe departe cu cea pe care am cunoscut-o eu.

— Nici mie nu mi se pare, confirmă Stephen. Doar că sunt de acord cu încăpăţânarea şi temperamentul, remarcă zâmbind uşor. În afară de acestea două, pot să spun că tatăl ei şi avocatul au aceleaşi concepţii în privinţa educării şi creşterii fetelor, iar amândoi priveau personalitatea ca pe o sfidare intolerabilă.

— La aceeaşi concluzie am ajuns şi eu, bazându-mă

pe firea socrului meu.

— Lancaster trebuie să fi fost un avar, dacă el considera rochia aceea cenuşie şi urâtă, pe care o purta pe vapor, ca gestul de a-i oferi „totul”. Stephen comentă aceasta întinzându-şi picioarele sub masă, apoi încrucişându-le şi aşezându-se în fotoliu mai comod. Cu mâinile în buzunare se uită după un chelner. Şampanie, ceru el, când un tânăr se apropie.

În urma unor veşti atât de tulburătoare, cu repercusiuni grave asupra lui Sherry, Clayton găsi postura lui Stephen şi pofta de şampanie puţin stranii. Aşteptă să vadă cum şi când intenţionează să-i spună şi ei, dar Stephen părea foarte mulţumit doar să-l privească pe chelner turnând şampania în pahare şi aşezându-le în faţa lor.

— Ce ai de gând să faci acum? întrebă agasat Clayton.

— Propun un toast, zise Stephen.

— Ca să fiu mai exact, reveni Clayton, de-a dreptul exasperat de calmul fratelui său, când intenţionezi – să-i spui de scrisoare?

— După ce ne vom căsători.

— Poftim?

În loc să repete răspunsul, Stephen făcu o grimasă către fratele său, ridică paharul şi spuse ca toast:

— Pentru fericirea noastră.

Stephen secă paharul, Clayton îşi reveni, acum mascându-şi surpriza la fericita turnură a evenimentelor şi se întinse şi el pe fotoliu. Luă paharul, dar, în loc să-l bea, îl răsuci într-o mână, privindu-şi fratele surâzător.

— Te întrebi dacă nu fac o greşeală? întrebă Stephen în cele din urmă.

— Absolut deloc. Doar mă întreb dacă eşti conştient că şi ea a dat dovadă de la o vreme de o „uşoară aversiune” faţă de tine.

— Nu ar arunca apă peste mine dacă aş lua foc, confirmă Stephen. Cel puţin, dacă ar fi nevoită să se apropie de mine ca să o facă.

— Şi consideri aceasta un obstacol în calea acceptării ofertei tale de căsătorie?

— Posibil, zise Stephen râzând.

— În acest caz, cum intenţionezi să o convingi să te accepte?

— De fapt, minţi Stephen, mă gândeam să-i spun cât de greşit procedează dacă nu are încredere în intenţiile şi integritatea mea, apoi îi voi dovedi acestea cerând-o de soţie. Voi insista că, dacă vrea să-şi ceară scuze, i le voi acorda.

Vorbise atât de convingător, încât fratele său îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Şi tu ce crezi că se va întâmpla după aceea?

— După aceea voi petrece următoarele zile şi nopţi între pereţii plăcutei mele case.

— Cu ea, presupun, zise ironic Clayton.

— Nu, cu comprese pe amândoi ochii.

Accesul de râs al lui Clayton fu întrerupt de întoarcerea lui Jordan Townsende, duce de Hawthorne însoţit de Jason Fielding, marchiz de Wakefield. Stephen terminase de discutat cu fratele său, aşa că îi invită la masa lui şi toţi patru se cufundară în misterele jocului de cărţi.

Stephen se concentră cu greu, fiindcă gândurile îi zburau la Sherry şi la viitorul lor apropiat. În afară de gluma referitoare la cererea lui în căsătorie, nu ştia prea bine ce-i va spune. Nici măcar nu i se părea important. Conta doar că vor fi împreună. Ea va fi a lui, iar vina de a-l fi ucis pe tânărul Burleton urma să rămână mereu vie în sufletul lui. Moartea tatălui ei făcea acum imperativă existenţa cuiva care să-i poarte de grijă. Avea nevoie de cineva la care să ţină şi ea, atunci când va afla vestea cea rea.

Căsătoria lor oricum ar fi avut loc; Stephen acceptase deja acest adevăr. Undeva, într-un colţişor al minţii sale, o ştia de când Sherry apăruse în faţa lui îmbrăcată într-un negligé legat la brâu cu şnurul de la draperie, cu părul înfăşurat într-un prosop albastru, amintindu-i de Madona desculţă, o Madonă preocupată de o problemă îngrozitoare. „Părul meu e roşu!” Nu, se gândi Stephen, simţise ceva

pentru ea chiar dinainte... din prima dimineaţă când s-a trezit lângă patul ei, iar ea îl rugase să-i spună cum arată. Îi privise ochii aceia fermecători şi citise în adâncul lor verzui mult curaj şi blândeţe. Atunci începuse totul, iar tot ce făcuse ea după aceea solidificase relaţia lor. Stephen era îndrăgostit de inteligenţa şi de spiritul ei, de căldura sinceră pe care o arăta celor din jurul ei. Îi plăcea cum o ţinuse în braţe şi adora gustul buzelor ei. Îi plăcea flacăra din privirea ei şi dulceaţa chipului. În special iubea sinceritatea ei.

Adult fiind, înconjurat de femei care-şi ascundeau avariţia în spatele zâmbetelor îmbătătoare şi ambiţiile în spatele privirilor languroase, prefăcându-se că sunt pasionate de un bărbat, când singura lor pasiune era aceea pentru averi, Stephen Westmoreland îşi găsise în sfârşit o femeie care-l dorea numai pe el.

Era atât de fericit, încât nu se putea decide ce să-i cumpere mai întâi. Bijuterii, îşi zise el, oprindu-se să parieze. Trăsuri, cai, rochii, blănuri, dar mai întâi bijuterii... Bijuterii fabuloase, care să-i pună în evidenţă chipul drăgălaş şi care să i se piardă prin buclele înflăcărate. Rochii împodobite cu... Perle! Stephen se hotărî, amintindu-şi comentariul ei când îi povestise vrăjită despre rochia contesei de Evandale. O rochie împodobită cu trei mii şi una de perle. Sherry nu părea interesată de rochii, dar acea rochie deosebită s-ar fi potrivit perfect cu umorul ei şi i-ar plăcea fiindcă ar fi cadou de la el.

Pentru că ar fi de la el...

Ştia că Sherry va gândi aşa, pentru că şi ea îl dorea. Din clipa când îşi lipise buzele de ale ei şi le simţise tremurul, când îi simţise trupul încordându-se lipit de al lui; de atunci ştiuse că-l doreşte şi ea. Era prea neexperimentată ca să ştie să-şi ascundă emoţiile şi prea candidă ca să vrea să încerce.

Îl dorea, iar el o dorea de asemenea. Peste doar câteva zile o va duce în pat pentru prima dată, iar acolo o va învăţa deliciile „posesiunii”.

Jason Fielding îl strigă pe nume, iar Stephen tresări şi realiză că toţi aşteptau miza lui. Aruncă pe masă câteva

jetoane.

— Ai câştigat deja, îi spuse Jason amuzat. Nu vrei să faci curăţenie, ca să mai câştigi o sumă frumuşică?

— Orice ar fi acum în mintea ta, Stephen, remarcă Jordan Townsende, privindu-l atent, trebuie să fie al naibii de interesant.

— Mai devreme te-ai uitat prin noi, spuse Jason Fielding în timp ce amesteca repede cărţile. A fost senzaţia cea mai stranie pe care am avut-o în ani de zile.

— Stephen are ceva foarte important pe suflet, glumi Clayton.

Tocmai când termină de spus asta se apropie de masa lor William Baskerville, un burlac de vârstă mijlocie, care acum se opri şi începu să-i privească jucând.

Ştiind că mâine dimineaţă legătura dintre Stephen şi Sherry va fi oricum publică şi că, până la sfârşitul săptămânii, se va afla şi de logodna lor, se gândi că nu avea niciun rost să ascundă ce-l preocupa.

— De fapt, începu el, după ce se uită la ceas şi văzu că trecuseră trei ore deja, am întârziat! exclamă speriindu-i pe ceilalţi. Puse cărţile pe masă şi se ridică brusc. Dacă nu intru la *Almack's* înainte de unsprezece, nebunii aceia vor încuia uşile.

Trei bărbaţi uimiţi îl priveau pe Stephen ieşind grăbit de la club, foarte nerăbdător să ajungă la o destinaţie unde niciun bărbat matur şi emancipat nu pusese piciorul de bunăvoie, cu atât mai puţin nerăbdător. Gândul că Stephen Westmoreland va păşi în acel loc de bunăvoie, într-o sală plină cu fete sfioase şi îmbujorate, ieşite direct din camerele profesorilor particulari, dornice să înhaţe un soţ cu bani, toate acestea li se părură de râs. Baskerville vorbi primul.

— Dumnezeule! exclamă el privindu-i pe ceilalţi, la fel de îngroziţi ca şi el. A spus Langford că trebuie să ajungă la *Almack's?*

Marchizul de Wakefield îşi desprinse privirea de la uşă şi zise:

— Aşa am auzit şi eu.

Ducele de Hawthorne dădu din cap.

— Nu numai că a spus *Almack's,* dar am observat cât de nerăbdător era să ajungă acolo.

— Va avea noroc dacă iese nevătămat, cometă Jason Fielding.

— Şi încă burlac, adăugă Jordan Townsende.

— Bietul băiat! zise Baskerville trist. Dădu compătimitor din cap şi plecă la altă masă, unde jucau nişte cunoscuţi şi unde trebuia să împărtăşească informaţia că vestitul conte de Langford plecase grăbit pentru a reuşi să intre la „Piaţa de căsătorii" înainte de închiderea porţilor.

Consensul de opinii ale jucătorilor care aruncau zarurile pe mesele lungi putea fi exprimat cam aşa: Stephen cedase dorinţei unei rude aflate pe patul de moarte şi se dusese la *Almack's* pentru o tânără înrudită cu persoana care murise.

La mesele de faraon bărbaţii pariau pe cartea pe care avea să o extragă dealer-ul, cu faţa în sus, dintr-o cutie; părerea generală era că nefericitul conte de Langford pierduse un pariu în urma căruia trebuia să-şi petreacă o seară la *Almack's.*

Domnii care jucau la ruletă şi aşteptau ca roata să oprească bila pe un număr spuneau că Baskerville îşi pierduse auzul.

Cei care jucau whist, concentraţi asupra cărţilor din mână, erau de părere însă că Baskerville îşi pierduse minţile.

Oricare ar fi fost opinia fiecărui jucător în parte, reacţia generală era aceeaşi: râdeau. În fiecare cameră de la clubul Strathmore, în atmosfera rafinată, frecvent întreruptă de izbucniri de râs şi chicoteli masculine, zvonul circula de la un membru la altul, de la o masă la cealaltă; Stephen Westmoreland, conte de Langford, plecase la *Almack's* pentru restul nopţii.

CAPITOLUL 32

Era ora unsprezece şi cinci minute când Stephen trecu pe lângă doi tineri supăraţi, care se îndreptau spre trăsurile lor după ce fuseseră admonestaţi de lady Letitia Vickery pentru că nu ajunseseră înainte de ora unsprezece. Amfitrioana tocmai închidea porţile când Stephen i se adresă în şoaptă, dar sigur pe sine:

— Letty, să nu îndrăzneşti să-mi închizi porţile în nas! Ea tresări şi, privind în lumina slabă din faţa porţilor, spuse închizându-le:

— Oricine ai fi, ai ajuns prea târziu ca să mai intri.

Stephen îşi propti vârful pantofului între uşile aproape închise:

— Poate vrei să faci o excepţie. Chipul ei apăru luminat de fanta albă care străbătea din interior.

— Nu facem excepţii, domnule! Văzându-l, îl privi amuzată câteva clipe şi-i zise: Langford, tu eşti?

— Sigur că da, acum deschide porţile, încercă Stephen să pară impunător.

— Nu poţi intra.

— Letty, zise el recurgând acum la răbdare. Nu mă face să apelez la amintiri vechi şi la timpuri când mă invitai în locuri mai puţin selecte decât acesta, iar bietul soţ al tău era doar la câţiva paşi de noi. Ea deschise uşa şi rămase în prag. Stephen se gândi să o ia pe sus şi să o aşeze la o parte din calea lui, dar ea îl imploră.

— Stephen, pentru Dumnezeu, fii rezonabil! Nu te pot lăsa înăuntru. Celelalte amfitrioane îmi vor tăia capul dacă fac asta.

— Te vor săruta pe amândoi obrajii că faci o excepţie pentru mine, spuse el simplu. Gândeşte-te la participarea de mâine, când se va afla că eu am venit la această ilustră adunare plictisitoare a virtuoaselor inocente după cincisprezece ani de absenţă. Femeia ezită, cântărindu-i cuvintele şi punându-le în balanţă cu riscul de a-şi pierde capul în faţa celorlalte amfitrioane când va trebui să le dea o explicaţie.

— Toţi tinerii necăsătoriţi din Londra vor cere permis

de intrare, ca să vadă cu ochii lor care e femeia atât de deosebită pentru care ai intrat aici.

— Exact, spuse Stephen ironic. Vei avea atâţia bărbaţi înăuntru, încât va trebui să suplimentezi rezervele de limonada caldă şi de pâine cu unt. Ea părea atât de încântată de posibilitatea obţinerii creditului pentru a înlesni căsătorii pe tot sezonul, încât trecu cu vederea remarcile lui ofensatoare la adresa clubului *Almack's* şi a membrilor acestuia.

— Bine. Intră.

Seara nu fusese chiar un dezastru, aşa cum se temuse Sherry. Dansase şi se simţise primită cu căldură. Cu câteva excepţii minore, atmosfera fusese plăcută, însă ea rămăsese încordată şi în aşteptare până acum câteva momente, când pendula anunţă ora unsprezece. Acum, când posibilitatea apariţiei contelui de Langford era eliminată, se simţea incredibil de dezamăgită, dar refuză să cadă pradă mâhnirii sau respingerii. Văzuse că el nu păruse entuziasmat de venirea aici şi credea că fusese naivă, aşteptându-se să-l vadă sacrificându-se pentru ea. Ar fi însemnat că are o oarecare afecţiune şi grijă pentru ea, însă deduse că se înşelase asupra lui. Whitney şi mama lui se înşelaseră. Hotărâtă să nu se lase dezamăgită de aceste gânduri, se concentra la conversaţiile tinerelor domnişoare care discutau cu mamele lor aşezate în cerc, alături de ea, incluzând-o politicos în mijlocul lor.

Majoritatea fetelor erau mai tinere decât ea, foarte drăguţe, dar nu reuşeau să poarte discuţii prea inteligente. Erau totuşi bine informate despre veniturile şi perspectivele de înmulţire a averii fiecăruia dintre tinerii burlaci din sală. Cum se uita spre unul sau altul mamele se aplecau binevoitoare şi îi dădeau toate datele despre respectiva partidă. Această avalanşă de informaţii o tulbura pe domnişoara Charity, iar pe Sherry o distra şi o stânjenea uneori.

Ducesa de Clermont, o doamnă în vârstă, care i-o prezentă pe nepoata sa, tot americancă, tânăra Dorothy Seaton, făcu semn cu capul spre un tânăr chipeş, care o

rugase pe Sherry să-i facă onoarea şi să-i mai ofere un dans. Ducesa o avertiză:

— Eu nu i-aş arăta tânărului Makepeace mai mult decât respectul impus de etichetă, dacă aş fi în locul dumitale. E un simplu baronet şi are un venit doar de cinci mii.

Nicholas Duville, care îşi petrecuse mare parte a serii în sala de joc, auzi aceste cuvinte tocmai când se întorcea lângă Sherry. Se aplecă şi-i şopti:

— Pari foarte stânjenită, *chérie*. Uimitor, nu-i aşa, că o ţară care se făleşte cu manierele rafinate, nu se sfieşte deloc să discute despre asemenea lucruri.

Muzicanţii făcuseră o scurtă pauză pentru a servi răcoritoarele, apoi se întorseseră la locurile lor şi reîncepură să cânte.

— Domnişoara Charity pare epuizată, spuse Sherry mai tare, ca să poată fi auzită peste muzică şi conversaţii.

Domnişoara Charity îşi auzi numele şi ridică privirea imediat.

— Nu sunt obosită, copila mea. Mă deranjează foarte mult Langford pentru că nu a venit cum a promis şi am de gând să-l cert zdravăn pentru că te-a tratat execrabil! În jurul lor capetele începură să se întoarcă în aceeaşi direcţie, iar conversaţiile încetară subit, dar Sherry nu remarcase discuţiile în şoaptă şi nici cauza lor.

— Nu contează, doamnă. M-am descurcat perfect şi fără el.

Domnişoara Charity nu renunţă uşor.

— Nu-mi amintesc să fi fost atât de nervoasă în ultimii treizeci de ani! Dacă mi-aş putea aminti ultimii treizeci de ani, tot sunt sigură că nu aş şti când am mai fost atât de supărată!

Ducesa de Clermont trăsese cu urechea în spatele lor şi auzise monologul lui Charity Thornton; se uită undeva în sală şi rămase cu privirea fixă.

— Nu pot să-mi cred ochilor! zise ea. Conversaţii aprinse începură în jurul lor, iar ea spuse ceva mai tare, ca să acopere fundalul, adresându-se nepoatei sale: Dorothy,

aranjează-ţi părul şi rochia. Această şansă nu-ţi va mai apărea poate niciodată. Ordinul sever îi atrase atenţia lui Sherry şi o văzu pe Dorothy că-şi aranjează coafura, la fel cum făcură şi celelalte debutante din raza ei vizuală. Altele îşi aranjau faldurile rochiilor. Fetele care nu fuseseră invitate pe ringul de dans şi nu aveau parteneri se îndreptau grăbite spre sala de repaus; şi ele îşi verificau ţinuta.

— Ce se întâmplă? îl întrebă pe Nicki, care stătea exact în faţa ei. Acesta le privi pe rând pe blonde, pe brunete şi pe fetele îmbujorate, dar nu binevoi să privească în spatele său şi spuse:

— Ori e ceva în flăcări, ori Langford şi-a făcut apariţia.

— Nu poate fi el! E trecut de unsprezece şi porţile s-au încuiat.

— Totuşi, aş paria pe o mică avere că Langford e cauza. Instinctele de vânătoare ale femeilor sunt aţâţate, ceea ce înseamnă că a apărut prada cea grasă la orizont. Să mă duc să văd?

— Încearcă să fii discret.

Nicki se conformă şi, după ce aruncă o privire, spuse:

— S-a oprit să le salute pe amfitrioane.

Sherry făcu exact ce nu se gândise că va face dacă-l va vedea; se ascunse în spatele lui Nicki, apoi dispăru în sala de repaus, nu ca să-şi verifice ţinuta. Absolut nu din acest motiv, ci ca să-şi recapete controlul de sine. Se şi fardă puţin. Aşteptându-şi rândul la oglindă observase că logodnicul ei era subiectul conversaţiilor tuturor şi ce auzea o uluia, dar o şi stânjenea:

— Sora mea mai mare va turba când va auzi că el a venit, iar ea nu s-a prezentat! îi spunea una dintre tinere prietenei sale. Toamna trecută i-a dat o atenţie deosebită la balul dat de lady Millicent, apoi a renunţat complet la ea. De atunci îl iubeşte.

Prietenele ei o priviră şocate.

— Dar toamna trecută Langford era cât pe ce să o ceară pe Monica Fitzwaring, zise una dintre ele contrariată.

— Oh, nu cred că a fost aşa. Le-am auzit pe surorile

mele discutând şi erau sigure că el avea… îşi acoperi gura cu o mână, iar Sherry făcu tot posibilul să tragă cu urechea… o legătură fierbinte cu o doamnă căsătorită în aceeaşi toamnă.

— Ai văzut-o pe noua lui *chérie amie?* întrebă altă fată. Mătuşa mea i-a văzut la teatru cu ea acum două seri.

— *Chérie amie?* Întrebarea îi scăpă de pe buze lui Sherry. Descoperi că mersese la teatru cu o femeie imediat după ce cinase cu ea şi familia lui. Fetele, pe care le cunoscuse mai devreme, o informară complet, aşa cum făceau cu fiecare nou-venită în cercul lor, ştiind că o tânără americancă aprecia subtilităţile micilor lor bârfe.

— *Chérie amie* înseamnă curtezană sau femeie care îndeplineşte poftele primare ale unui bărbat. Helene Devernay e cea mai frumoasă curtezană.

— I-am auzit pe fraţii mei discutând într-o seară şi spuneau că Helene Devernay e o fiinţă din rai coborâtă pe pământ. Îi place levănţica, ştii… şi Langford a comandat o trăsură argintată, special pentru ea, decorată cu ornamente din catifea de culoarea levănţicii.

Levănţica. Rochiţa vaporoasă de culoarea acesteia, la care obiectase doctorul Whitticomb şi felul cum îi spusese contelui: *„Levănţica era”.* Aparţinuse femeii care îi satisfăcea „poftele primare” lui Stephen. Sherry ştia că sărutul este ceva primar, dar nu ştia la ce se refereau poftele, însă simţea că trebuie să fie vorba de ceva foarte intim, scandalos şi intens. El făcea toate aceste lucruri cu altă femeie doar la câteva ore după ce cinase că logodnica nedorită.

*

Cu toate că deja domnişoara Charity ştia că lordul Westmoreland se afla undeva în sala de bal, era tot furioasă pe el când se întoarse Sherry.

— Vreau să vorbesc cu mama lui Langford despre comportamentul lui, mâine dis-de-dimineaţă! Ea îl va pedepsi cumva pentru această seară.

Vocea calmă şi amuzată a lui Stephen o făcu să rămână consternată când îl simţi în spatele ei, adresându-i-se mai întâi domnişoarei Charity.

— Pentru ce trebuie să fiu pedepsit de mama, doamnă? întrebă el surâzând curtenitor.

— Pentru că ai întârziat, băiat neascultător! spuse ea, dar nu mai era deloc supărată, fiindcă zâmbetul lui ţintise direct spre inima ei. Pentru că te-ai oprit şi ai vorbit cu amfitrioanele prea mult şi pentru că eşti mult prea frumos, spre nenorocul tău! Îl iertă complet când îi mai spuse: Acum, sărută-mi mâna cum se cuvine, şi ia-o pe Sherry la dans.

Nicki, care stătea în faţa ei pentru a o proteja de restul ochilor făcu un pas înapoi. Sherry simţi că ia foc când o auzi pe domnişoara Charity cum îi vorbeşte fără ranchiună şi explodă de-a binelea când, aflându-se direct sub privirile lui azurii, îl văzu cum o soarbe din ochi râzând. Sherry ştia că toate perechile de ochi din sală erau aţintite asupra lor şi-i întinse mâna, fiindcă aşa se cuvenea să facă.

— Domnişoară Lancaster, zise el sărutându-i-o, apoi reţinând-o într-a sa, cu toate că ea încercase să şi-o retragă, pot să am plăcerea următorului dans?

— Dă-mi drumul la mână, spuse ea, iar vocea îi tremura de mânie. Toată lumea se uită la noi!

Stephen remarcă obrajii ei trandafirii dintr-odată şi scânteile din ochi şi regretă că până atunci nu observase cât de frumoasă era când se înfuria. Dacă ar fi observat aceasta mai devreme cu câteva zile, când lipsa lui de punctualitate îi stârnea mânia, ar fi venit mereu mai târziu la masă.

— Dă-mi drumul la mână!

Stephen surâse satisfăcut că o vede atât de nefericită pentru posibila lui absenţă şi o tachina:

— Vrei să te laşi trasă cu forţa pe ringul de dans?

Satisfacţia lui îşi pierdu din intensitate când Sherry îşi trase brusc mâna şi spuse:

— Da!

Stephen rămase şocat pentru moment şi se dădu

înapoi, când văzu un tânăr avansând spre ea şi făcând o plecăciune.

— Următorul dans îmi aparţine, dacă nu vă supăraţi, milord, spuse acesta.

Stephen nu avu încotro şi se dădu la o parte, privindu-l cum o conduce la dans.

Duville, care era în spatele lui, îl urmări amuzat.

— Cred că ai fost destinatarul unei lovituri directe, Langford.

— Ai dreptate, răspunse el şi se sprijini de o coloană de marmură din spate. Era atât de fericit, încât prezenţa lui Duville i se păru o agreabilă diversiune. Cred că aici nu e nimic tare de băut? întrebă privind-o pe Sherry dansând cu partenerul ei.

— Niciun strop.

Spre dezamăgirea tuturor celor prezenţi în sală, nici Stephen Westmoreland, nici Nicholas Duville nu păreau interesaţi să invite pe cineva la dans. Când Sherry rămase pe loc pentru a dansa a doua oară cu tânărul, Stephen se încruntă.

— Nu a avertizat-o nimeni că e o greşeală să fii părtinitor dansând de două ori la rând cu acelaşi partener?

— Ai început să vorbeşti ca un îndrăgostit gelos, remarcă Nicki, aruncându-i o privire amuzată cu coada ochiului.

Stephen nu-l luă în seamă şi se uită în jurul lui la feţele flămânde, optimiste şi nerăbdătoare care-l priveau şi se simţi ca un platou cu delicatese adus la masă şi pus în faţa unor canibali bine îmbrăcaţi şi rafinaţi. Bucata muzicală se sfârşi, iar Stephen spuse:

— Ştii cumva dacă dansul următor e dat?

— Toate dansurile ei sunt date.

Stephen îl văzu pe veselul partener conducând-o lângă Charity Thornton şi observă mulţimea de tineri avansând pentru următorul vals spre partenerele lor, urmărindu-l pe fiecare, ca să ştie cine îi era adversarul.

Duville veni în spatele coloanei de care se sprijiniseră amândoi.

— Cred că acesta îmi aparţine, spuse el.

— Din păcate, nu cred, răspunse Stephen calm şi Duville se opri ca fulgerat. Voi fi obligat să-i spun că buna mea cumnată ţi-a dat rolul de pretendent galant. Fără să privească înapoi, Stephen se înfăţişă partenerei sale contrariate.

— Nicki are următorul dans, îl informă Sherry cu răceală, folosind intenţionat numele familiar, pentru a-i demonstra contelui termenii prieteneşti în care discuta deja cu „Nicki”.

— A renunţat la privilegiu în favoarea mea.

Ceva din tonul lui de necontrazis o făcu să renunţe la decizia luată mai devreme şi se hotărî să nu-l refuze, spre binele ei şi spre a nu crea o scenă în public.

— Oh, foarte bine.

— Te-ai distrat bine? o întrebă Stephen în timp ce dansau, deşi ea rămăsese foarte rigidă în braţele lui.

Nu dansa cu aceeaşi graţie pe care o remarcase când avea alt partener.

— Am avut o seară foarte agreabilă, mulţumesc foarte mult.

Stephen îi privi părul strălucitor şi o surprinse din profil. Scrisoarea din buzunar îi dilua până la dispariţie supărarea pricinuită de atitudinea ei.

— Sherry, zise el încet.

Ea resimţi tonul blând, dar refuză să-l privească.

— Da?

— Îmi cer scuze pentru orice am făcut sau am zis şi te-a supărat.

Sherry văzu că ştie de supărările pricinuite şi realiză că încă o mai putea face. Îşi simţi orgoliul rănit şi se înfurie de-a binelea.

— Nu trebuia să te frămânţi pentru aşa ceva, îi zise pe un ton plictisit parcă de acest subiect, chiar dispreţuitor. Sunt convinsă că voi mai avea câteva oferte de căsătorie acceptabile până la sfârşitul săptămânii şi sunt deosebit de fericită că mi-ai dat posibilitatea să fiu prezentată şi altor gentlemani. Până în această seară, continuă ea cu vocea

vibrându-i de ostilitate şi furie, presupuneam că toţi englezii sunt arbitrari, năzuroşi, vanitoşi şi distanţi, dar acum am aflat că ei nu sunt aşa. Tu eşti!

— Din nefericire pentru tine şi pentru ei, replică Stephen uluit de profunzimea sentimentelor ei negative, tu eşti deja logodită cu mine.

Sherry era pe culmea valului de triumf al sfidării, iar remarca lui nu o intimida câtuşi de puţin.

— Gentlemanii pe care i-am cunoscut în această seară nu numai că sunt un exemplu de amabilitate, dar sunt şi mult mai dezirabili decât tine.

— Chiar aşa? întrebă cu un zâmbet ironic. În ce sens?

— În primul rând, sunt mai tineri, trase Sherry primul foc, arzând de nerăbdare să-l pălmuiască şi să-i alunge zâmbetul arogant de pe chip. Eşti mult prea în vârstă pentru mine. Mi-am dat seama în această seară.

— Nu mai spune. Ochii îi coborâră ostentativ pe buzele ei. Atunci cred că ai nevoie să-ţi amintesc de vremurile când mă găseai foarte atrăgător.

Sherry îşi desprinse privirea de pe faţa lui.

— Nu te mai uita la mine aşa! Nu se cuvine şi lumea va începe să vorbească! Toţi se uită la noi! spuse printre dinţi, încercând să se elibereze din strânsoarea lui, dar el o încarcera şi mai mult.

Stephen continuă pe un ton jovial, ca şi când ar fi stat de vorbă doar ei doi, singuri:

— Ai o idee despre ce s-ar întâmpla dacă mi-aş urma impulsul şi te-aş lua pe sus, ca să te scot de aici sau să te sărut chiar în mijlocul dansului? Pentru început cred că ai deveni indezirabilă pentru orice bărbat respectabil din această sală. Mie, desigur, nu mi-ar păsa, fiindcă sunt bărbatul arbitrar, năzuros, vanitos şi distant…

— Nu ai îndrăzni! explodă ea. Ochii ei trimiteau pumnale, iar ceilalţi dansatori se încurcau în paşi curioşi să vadă cum va evolua conflictul care părea că se desfăşoară între misterioasa americancă şi contele de Langford.

Stephen o privi cum se îmbujorează şi admiră încă o dată frumuseţea ei când se înfurie, apoi surâse.

— Ai dreptate, iubito! zise încet. Nu aş face asta.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa după câte mi-ai făcut? Uitând că Sherry şi-ar putea pierde echilibrul la avansurile cu implicaţii sexuale, foarte obişnuite la bărbaţi, Stephen îşi coborî privirea spre sânii ei care se distingeau ademenitori prin corsajul rochiei ei.

— Nu ai nicio idee asupra câtor lucruri aş îndrăzni să-ţi fac, o avertiză cu un zâmbet lasciv, sugestiv. Te-am complimentat pentru rochie, apropo?

— Poţi să-ţi iei complimentele şi să te duci cu ele direct la naiba, şopti ea furioasă, smulgându-se din braţele lui şi lăsându-l singur în mijlocul sălii.

— Egad! îi spuse Makepeace partenerului său. Ai văzut? Domnişoara Lancaster tocmai l-a lăsat pe Langford în mijlocul ringului de dans.

— Cred că fata e nebună, zise prietenul acestuia uluit.

— Nu sunt deloc de acord, declară tânărul baronet. Domnişoara Lancaster nu m-a tratat cu lipsă de respect. A fost foarte amabilă şi comunicativă.

După ce dansul se termină, se duse să vadă dacă şi ceilalţi prieteni au observat cum roşcata americancă i-a acordat lui mai multă atenţie decât contelui de Langford.

Acest lucru uimitor fusese deja observat de un mare număr de domni din sala de bal, mulţi simţindu-se în inferioritate în momentul sosirii lui Langford; toţi aceştia priviseră oarecum flataţi cum măcar o singură reprezentantă a sexului slab îl preferă pe Makepeace lui Westmoreland.

În câteva minute poziţia lui Makepeace a căpătat un loc foarte înalt printre tinerii burlaci. Frumoasa tânără americancă, care-l preferase pe el şi-l sfidase pe vestitul conte de Langford, deveni imediat o eroină.

Furios pe ieşirea ei, Stephen se dădu într-o parte şi privi şirul de burlaci care se îndreptau grăbiţi spre logodnica lui, cerându-i să le rezerve câte un dans sau făcându-i complimente atât de direct, încât Sherry privi disperată în direcţia lui. Dar nu se uită la el, observă Stephen, ci la Duville. Nicki lăsă paharul de limonada şi

porni în direcţia ei, dar tinerii îngrămădiţi în jurul ei o făcură să se retragă, încet-încet, până ce reuşi să-şi facă drum spre sala de repaus. Nicki ajunse lângă coloana pe care o împărţise cu Stephen, îşi încrucişă braţele la piept, exact cum făcuse Stephen. Stăteau acum unul lângă celălalt şi semănau atât de mult, încât cu greu îi puteai deosebi: doi tineri bruneţi, înalţi şi supli, îmbrăcaţi în frac negru de seară, purtând pe chip aceeaşi expresie de plictiseală.

— Făcându-ţi vânt, a devenit eroina fiecărui bărbat din această sală, observă Nicki.

Stephen ajunsese la aceeaşi concluzie, dar se simţi jignit de remarca lui Duville, care părea la fel de frustrat ca şi el.

— Până mâine, continuă Duville, logodnica mea va fi declarată în unanimitate o incomparabilă şi originală Ioana d'Arc de către toţi tinerii din Londra. Mi-ai zădărnicit curtea cu câteva săptămâni.

— Am renunţat la concursul dumitale, răspunse Stephen satisfăcut. Se uită atent la celelalte debutante şi la mamele lor aliniate în partea opusă a sălii şi spuse: Simte-te liber să-ţi îndrepţi atenţia asupra oricăreia dintre nerăbdătoarele pretendente de acolo. Sunt sigur că, în această seară, chiar ai putea să ceri mâna vreuneia dintre ele şi vei căpăta binecuvântarea familiei sale şi o dispensă specială să vă căsătoriţi chiar mâine. Nicki îi urmări automat privirea şi, timp de câteva minute, cei doi bărbaţi lăsară deoparte ostilităţile şi observaţiile comune, comunicând ca nişte tineri vânaţi pentru acelaşi scop.

— Te-ai gândit vreodată că te privesc ca pe un platou cu păstrăv proaspăt? întrebă Nicki, dând din cap politicos către o tânără care îl privea cu o intenţie bine determinată.

— Cred că pe mine mai degrabă mă privesc ca pe un cont în bancă în alb, care are şi picioare, răspunse Stephen privind-o cu răceală pe lady Ripley, care-i şoptea ceva disperată fiicei sale; aceasta părea singura tânără din sală care le ignora prezenţa şi o făcea cu multă graţie. Măcar tânăra Ripley are destul bun simţ şi mândria ca să ne ignore.

— Dă-mi voie să i te prezint, ca restul serii măcar să nu fie o pierdere de timp, se oferi Nicki. Eu sunt deja angajat la cererea mâinii unei femei frumoase cu păr roşcat, care parcă a început să-şi arate simpatia pentru mine într-un timp relativ scurt.

— Duville? întrebă Stephen pe un ton absolut contrastant cu expresia de politeţe şi amabilitate pe care tocmai o afişa, de dragul celor prezenţi.

— Langford?

— Stai departe!

Nicki îl privi pe Stephen la fel de ciudat şi încercă să-şi ascundă amuzamentul.

— Să presupun că starea de spirit a inimii tale s-a schimbat sau nu mai vrei să te eliberezi de obligaţia faţă de domnişoara Lancaster? întrebă el ironic.

— Eşti atât de nerăbdător să te întâlneşti cu mine în zori, pe o pajişte plăcută şi ferită de ochii lumii? întrebă Stephen.

— Nu în mod special, deşi ideea începuse să-mi încolţească şi mie, zise Duville, apoi plecă în sala de joc.

Sherry îşi dădu seama că statutul ei se schimbase în viziunea celor de acelaşi sex cu ea imediat după ce intră în sala de repaus. Orice conversaţie se întrerupse brusc şi toate femeile îi zâmbeau timid. Niciuna nu îndrăznea să-i vorbească, până ce i se adresă o fată înaltă, cu o faţă zâmbitoare:

— A fost foarte amuzant să vă vedem cum l-aţi refuzat pe conte; aşa ceva e fără precedent, domnişoară Lancaster. Sunt sigură că niciodată nu a fost tratat astfel.

— Sunt sigură că de acum încolo se poate aştepta şi la aşa ceva, spuse Sherry încercând să pară calmă, deşi se simţea stânjenită şi furioasă.

— Se poate, zise fata veselă, dar e atât de frumos, nu credeţi?

— Nu, spuse Sherry, deşi nu era sinceră. Îi prefer pe blonzi.

— În America sunt la modă bărbaţii blonzi?

Sherry nu-şi amintea aşa ceva şi spuse:

— Sunt doar pentru mine.

— Am auzit că, de curând, v-aţi pierdut memoria, în urma unui accident? o întrebă una dintre ele cu un amestec de curiozitate şi simpatie.

Sherry răspunse cu un zâmbet degajat exact cum o învăţase domnişoara Charity şi, ca să pară şi mai misterioasă, adăugă ce-i spusese Whitney:

— E ceva temporar. Trebui să improvizeze ceva, pentru că răspunsul părea insuficient. Între timp mă bucur că pot spune că nu am nicio grijă pe lume.

Până ce Sherry reveni în sala de dans, ea află multe noutăţi despre Stephen Westmoreland şi începu să deteste aceste informaţii, mai ales că trase o concluzie diferită acum. În ciuda celor povestite şi susţinute de Whitney Westmoreland, Stephen era, se pare, un libertin, un petrecăreţ şi un afemeiat notoriu. Avusese numeroase legături amoroase şi atitudinea sa nu era prea bine privită de lumea bună. Comportamentul lui era de neconceput pentru, multă lume, dar o ofertă de căsătorie cu el rămânea totuşi pe locul al doilea oferirii coroanei Angliei! Cel mai rău era că, deşi logodit cu ea, avea o amantă, şi nu una obişnuită, ci o reprezentantă a societăţii înalte, despre care se spunea că e tulburător de frumoasă.

Sherry se simţi mică şi neputincioasă, dar mai ales umilită, aşa că se întoarse în sală şi începu să-şi pună în valoare calităţile feminine, zâmbindu-i fiecărui tânăr pe care-l întâlnea şi acelora încă adunaţi ciorchine în jurul domnişoarei Charity, care o aştepta. În următoarele două ore le promise aproape toate drepturile tinerilor care erau invitaţi la balul familiei Rutherford în aceeaşi seară. Totuşi, logodnicul ei nu părea că se lasă impresionat de încercările ei şi de triumful flirturilor, ci stătea privind-o de pe margine, cu o expresie de calm detaşat.

Părea atât de indiferent, încât, ceva mai târziu, când se apropie de ea şi-i spuse că era timpul să plece la familia Rutherford, nu mai era deloc supărat, ci aştepta împreună cu Duville şi domnişoara Charity să le sosească trăsurile.

Zâmbi când Charity Thornton remarcă extaziată:

— Sherry a avut atâta succes, Langford! De-abia aştept să-i spun mamei tale despre cât de bine a mers totul!

Nicholas Duville venise să le ia la club cu un landou elegant, cu acoperişul decapotabil, dar contele de Langford avea o trăsură de oraş luxoasă şi Sherry se uită lung la ea când trase în faţa lor. Trei perechi de cai erau înhămaţi la ea, cu harnaşamentul argintiu şi acoperişul vopsit în negru lucios, purtând pe uşile laterale blazonul familiei. Sherry îi cunoscuse pe vizitiu şi pe valet în bucătăria casei, în seara când cântaseră cu toţii în cor pentru ea; acum cei doi erau îmbrăcaţi în livrelele formale, cu pantaloni albi şi veste verzui-închis, cu nasturi aurii şi şireturi decorative. Pe cap purtau şepci negre, iar mâinile le erau înmănuşate în alb. Sherry îi găsi foarte eleganţi şi le făcu acest compliment.

Maniera ei sinceră şi deloc preţioasă îi făcu pe servitori să zâmbească, iar pe domnişoara Charity să se uite la ea cu stupoare. Sherry văzu că figura contelui rămăsese impasibilă şi aproape că regretă cele spuse. Când află că avea să meargă singură, cu contele în trăsura lui, spre balul familiei Rutherford, începu să se eschiveze.

— Aş prefera să merg cu domnişoara Charity şi monsieur Duville, spuse ea cu hotărâre, îndreptându-se spre cealaltă trăsură. Spre oroarea ei, mâna lui Stephen se încleştă pe braţul ei, conducând-o spre uşiţa deschisă a trăsurii sale…

— Urcă! spuse el pe un ton poruncitor, înainte să continui să te dai în spectacol mai mult decât ai făcut-o deja toată seara.

Sherry simţi că sub armura de liberalism şi bunăvoinţă, Stephen Westmoreland ardea mocnit. Îi privi pe domnişoara Charity şi pe Nicholas Duville, care deja se urcaseră. Alte câteva grupuri de la *Almack's* îşi aşteptau trăsurile şi preferă să evite orice scenă, aşa că urcă. Stephen o urmă, trânti portiţa şi dădu ordin vizitiului:

— Du-ne pe drumul ocolit, prin parc.

Aşezată în faţa lui, Sherry se sprijini instinctiv şi involuntar de spătarul tapiţat cu catifea argintie, aşteptând

tensionată să se declanşeze o explozie de mânie, lucru de care era absolut sigură că se va întâmpla. El privea pe geam strângând din dinţi; Sherry dorea să se fi terminat odată scena iminentă, dar, când se întoarse cu faţa spre ea şi i se adresă cu un glas care-i îngheţă sângele în vene, dori să dea timpul înapoi, pe când tăcerea îi învăluia pe amândoi.

— Dacă vreodată mă mai pui într-o situaţie înjositoare, tună el furios, o să te pun cu burta pe genunchi, în faţa tuturor, şi o să-ţi aplic pe loc pedeapsa pe care o meriţi. E clar?

Sherry înghiţi în sec cu zgomot şi spuse tremurat:

— E clar. Crezu că Stephen îşi expusese îndeajuns punctul de vedere, dar părea că acela fusese doar începutul.

— Ce speri să obţii purtându-te ca o uşuratică, flirtând cu fiecare cretin care te invită la dans? o întrebă încet, dar apăsat. Sau că m-ai lăsat în mijlocul sălii de dans? Sau că te-ai agăţat de braţul lui Duville şi i-ai sorbit fiecare cuvânt?

Dojana pentru comportamentul ei de mai devreme era meritată, dar restul tiradei despre atitudinea ei faţă de sexul opus era nedreaptă, ipocrită şi ofensatoare.

Sherry îşi pierdu şi ea cumpătul.

— La ce altceva te-ai aştepta decât la un comportament ridicol din partea oricărei femei care a fost îndeajuns de proastă, încât să se logodească orbeşte cu tine? fu rândul ei să declanşeze artileria grea. Avu satisfacţia că-l vede şocat, în ciuda furiei care pusese stăpânire pe el mai devreme. În această seară am ascultat toate bârfele dezgustătoare care te înconjoară, am aflat despre cuceririle tale, despre a ta *chérie amie* şi aventurile cu femeile măritate! Cum îndrăzneşti să-mi ţii predici mie, când e vorba despre un subiect în care tu eşti cel mai recunoscut libertin din Anglia? Atât de mari îi erau furia şi umilinţa înghiţite când auzise bârfele, încât nici nu observă vena care începuse să-i pulseze lui Stephen în dreptul maxilarului. Nici nu mă miră că a trebuit să te duci tocmai în America pentru a-ţi găsi mireasă, continuă ea devastator.

Sunt surprinsă că reputaţia ta de desfrânat nu a ajuns şi acolo cunoscută, ticălosule! Ai avut tupeul să te logodeşti cu mine când toţi cei de la *Almack's* ştiau că trebuie să-i ceri mâna Monicăi Fitzwaring sau a altor şase femei. Fără îndoială că ai înşelat toate femeile nefericite pe care ai pus ochii şi pe care le-ai făcut să creadă că le vei lua de soţie. Nu m-ar surprinde să aflu că le-ai făcut exact ce mi-ai făcut mie, să te fi logodit „în secret", apoi să le spui să-şi găsească pe altcineva! Bine – se apropie ea de sfârşit şi zise triumfătoare – nu mă consider logodnica ta. Mă auzi, milord? Am rupt logodna noastră din acest moment. De acum încolo voi flirta cu oricine voi dori, când voi dori şi nu va avea nicio repercusiune asupra numelui tău, aşa că nu mai ai ce să spui despre asta. E clar? Folosise aceleaşi cuvinte ironice, iar acum aştepta triumfătoare să-i vadă reacţia. Stephen nu spuse un cuvânt.

Spre uimirea ei, ridică doar o sprânceană şi o privi câteva minute interminabile şi foarte stânjenitoare, apoi se aplecă înainte şi-i întinse mâna.

Sherry se enervă din nou şi se retrase, crezând că intenţionase să o lovească, apoi realiză că mâna întinsă era doar un gest menit să pecetluiască sfârşitul logodnei lor. Umilită de lipsa lui de proteste la auzul acestei veşti îl privi la rândul ei cu mândrie şi-i dădu mâna.

Stephen îşi strânse degetele în jurul alor ei, apoi o trase brusc de pe bancheta din faţă. Sherry apucă să scoată un ţipăt scurt şi se trezi deodată pe locul de lângă el, cu umerii lipiţi de portiţă; ochii lui trimiteau scântei şi se apropie foarte mult de ea.

— Sunt tentat să-ţi ridic fusta şi să-ţi trag o bătaie ca să-ţi bag minţile în cap, îi spuse foarte calm. Te rog să mă urmăreşti cu atenţie şi să ne scuteşti pe amândoi de această necesitate dureroasă: Logodnica mea, accentua el, se va comporta în limitele decenţei, iar soţia mea, continuă cu aroganţă, nu-mi va discredita niciodată numele sau pe sine.

— Oricine ar fi ea, îndrăzni Sherry prefăcându-se că nu se teme, deşi greutatea lui o ţintuia într-un colţişor, are

profunda mea compătimire!

— Eu… neastâmpărată creatură! spuse cu mânie şi o sărută înfocat, apăsându-i buzele cu forţa, parcă pedepsind-o şi îmblânzind-o, susţinându-i capul cu o mână, ca să nu-i permită să se mişte. Sherry încerca în zadar să se lupte cu el, dar la un moment dat reuşi să-şi tragă capul într-o parte.

— Nu! strigă ea, deşi tonul era mai degrabă implorator decât ameninţător. Te rog… nu… te rog!

Stephen remarcă nuanţa şi porni din nou la atacul buzelor ei, privindu-i mai întâi obrajii palizi şi expresia şocată; realiză că o mână îi era lipită de sânul ei şi fu deosebit de tulburat de lipsa de control care pusese stăpânire pe el. Ochii ei implorau îndurare şi inima îi bătea nebuneşte sub palmă. Nu voise decât să o mai îmblânzească puţin, să o supună voinţei lui şi să o oblige să fie rezonabilă, dar nu intenţionase să o umilească sau să o îngrozească. Nu dorea să-i facă nimic care ar fi putut să-i frângă spiritul. Chiar şi acum, când era pradă greutăţii trupului lui şi forţei masculine, absolut la bunul lui plac, în ochii ei mai rămăseseră urme de revoltă şi încăpăţânare, plus o sfidare care părea că-i readuce curajul în câteva momente. Era fermecătoare chiar şi când îl sfida. Stephen îi privea vrăjit şuviţele rebele care-i căzuseră pe obrajii sidefii. Impertinentă, mândră, dulce, curajoasă, inteligentă… toate acestea o alcătuiau pe ea.

Urma să fie a lui. Fata cu părul roşu-aprins din braţele lui îi va purta copiii, va fi amfitrioana casei lui şi, fără îndoială, va ceda în faţa lui, dar nu-i va părea niciodată plictisitoare, în pat sau în afara lui. Ştia aceasta din experienţa căpătată de două decenii de lupte în intimitate cu sexul opus. Faptul că nu ştia cine este, sau cine era el, sau că nu-l va plăcea prea mult când îşi va recăpăta memoria nu-l preocupa în mod deosebit.

Din clipa când îşi lăsase mâna într-a lui şi adormise, între ei se legase ceva. Nimic din ceea ce spusese şi făcuse în această seară nu-l convinsese că vrea să se desprindă de el sau că nu-l dorea la fel de mult cât o dorea el. Era doar

surescitată din pricina unor bârfe pe care le auzise despre el, fiindcă nu înţelegea că în toate exista şi un grăunte, cât de mic, de adevăr.

Toate aceste lucruri îi trecură prin minte în câteva fracţiuni de secundă, dar în acest răstimp logodnica lui intui că mânia îi era acum sub control. Îi spuse pe un ton politicos, dar ferm:

— Lasă-mă să-mi revin, şopti ea. Stephen adăugă în minte „foarte perceptivă” la celelalte calităţi ale unei soţii dezirabile, dar dădu negativ din cap. O ţintui cu privirea şi-i vorbi ca şi când nu ar fi încăput loc de comentarii:

— Cred că va trebui să ajungem la o înţelegere până ce vei coborî din această trăsură.

— Ce mai e de înţeles? îşi ieşi ea din fire.

— Asta, zise Stephen şi o luă blând de bărbie, o mângâie pe păr, apoi îşi trecu buzele peste ale ei într-un sărut tandru. Sherry observă ochii lui grei de patimă şi respiră adânc, încercând să-şi sucească din nou capul. Văzând că nu-i poate rezista, se strădui cu atâta blândeţe, încât îi suprimă orice împotrivire şi începu asaltul asupra zidului ei de apărare deja fisurat. Buzele lui dansau lent pe gura ei, rămânând acolo câteva secunde, apoi căutându-i-le din nou cu înflăcărare, redescoperindu-le parcă, potrivindu-le pe ale sale; îşi slăbi strânsoarea şi coborî uşor mâna până ce ajunse să o mângâie delicat. O sărută la nesfârşit, ca şi când i-ar fi trebuit tot timpul de pe lume, savurându-i dulceaţa şi conturul, iar Sherry simţi cum pulsul i-o ia razna, zdrobindu-i puterea de rezistenţă. Bărbatul care o săruta devenise din nou logodnicul afectuos care dormise pe un scaun la căpătâiul ei când zăcuse bolnavă în pat; acesta era logodnicul care o făcuse să râdă şi să se înfioare sub sărutările lui; doar că acum diferenţa era subtilă şi efectul era chinuitor şi eficient: gura lui cercetătoare şi insistentă devenise posesivă, ca şi îmbrăţişarea lui.

Oricare ar fi fost diferenţa de acum, inima ei o trăda şi nu mai putea rezista. Învăluită de braţele lui puternice, simţindu-i buzele fierbinţi şi degetele mângâindu-i ceafa, până şi legănatul trăsurii devenise seducător. Stephen

urmărea cu limba linia dintre buzele ei, obligându-le să se deschidă, iar cu ultima fărâmă de voinţă Sherry rezistă asediului.

Stephen nu o forţă şi, dezlipindu-şi buzele de ale ei, schimbă tactica, sărutând-o lasciv pe obraz, spre tâmplă, apoi în colţul ochiului. Simţi cum mâna lui devine mai fermă, sprijinindu-i capul, iar ultima îi atinse lobul urechii explorând încet fiecare curbă, trimiţându-i fiori fierbinţi de dorinţă. Parcă simţind că victoria e aproape, îşi reluă sărutul pe obraz şi, când ajunse la colţul gurii, Sherry se văzu înfrântă. Se cutremură şi se predă, oferindu-i gura şi primindu-i sărutul. La presiunea lui întredeschise gura şi limba lui pătrunse învingătoare, căutând-o pe a ei.

Stephen simţi mâna ei pe piept, apoi ea se lipi de trupul lui şi-i recunoscu victoria, lăsându-se prădată de pasiunea lui chinuitoare. Îi răspunse instinctiv. Flăcările ei interioare, care-i alimentaseră mânia ceva mai devreme, o ardeau acum şi-i măreau senzualitatea, iar Stephen se trezi în vâltoarea unui sărut profund erotic care-l făcu să-şi piardă controlul. Mâna lui coborî peste sânii ei, iar Sherry se arcui abandonându-i-se, oferindu-şi buzele spre a fi devorate. Stephen îşi spuse că trebuie să se oprească, dar o sărută şi mai pasional, făcând-o să geamă surd, iar când îi răspunse la sărutare, mângâindu-i şi ea buzele cu limba, îi auzi geamătul de mascul înfierbântat. Degetele lui pătrunseseră în cocul ei şi şiragul de perle cu care acesta era împodobit se rupse; perlele căzură pe podeaua trăsurii ca o ploaie lucioasă, răspândindu-se printre degetele lui. O sărută până ce amândoi îşi pierdură răsuflarea, iar palma lui îi acoperea încă sânul. Încercă să o oprească, amintindu-şi că erau totuşi într-o trăsură, pe o stradă circulată, în drum spre un bal… dar sânul ei fierbinte îi pulsa în palmă. Stephen îi coborî corsajul şi-l privi. Sherry se sperie, iar cu o mână îl prinse de încheietură; râse, apoi gemu când el se aplecă şi-l sorbi…

CAPITOLUL 33

Slăbită după avalanşa emoţiilor intime, Sherry îşi lăsă moale mâna pe umărul lui, apoi şi-o coborî pe piept şi-i simţi inima bătând tare şi repede, ceea ce însemna că şi el fusese afectat de sărutările ei. Mângâierile lui pe spate o făcură să uite de supărarea înfrângerii. Era ceva nou la el în această seară, ceva greu de definit, o tandreţe exclusivă. Părea mai autoritar, dar Sherry nu înţelegea de ce. Descoperise însă ceva. Îşi sprijini fruntea; pe pieptul său şi-i spuse:

— Ceea ce am făcut noi, acesta este motivul pentru care am dorit să mă mărit cu tine, nu-i aşa?

Părea atât de copleşită de pasiunea care-i mistuise pe amândoi, încât Stephen zâmbi.

— Este motivul pentru care te vei mărita cu mine, o corectă în cele din urmă.

— Dar nu suntem potriviţi.

— Crezi? şopti el luând-o de mijloc ca să o simtă mai aproape de el.

— Nu, nu suntem. Sunt multe lucruri care nu-mi plac la tine.

Stephen îşi stăpâni râsul.

— Ai destul timp să-mi enumeri toate defectele până sâmbătă.

— De ce sâmbătă?

— Dacă ai de gând să devii o scorpie de soţie, trebuie să aştepţi până după cununie.

Stephen o simţi cum se crispează. Sherry îşi ridică privirea spre el. Ochii îi mai erau pierduţi în vraja pasiunii, dar refuzul se citea clar pe chipul ei.

— Nu pot să mă mărit cu tine sâmbătă.

— Atunci duminică, acceptă el cu mărinimie, crezând că obiecţia ei la această zi era cauzată de grija oricărei femei pentru a-şi alcătui un trusou adecvat.

— Nici atunci, spuse ea, dar disperarea din glasul ei nu era deloc convingătoare. Vreau să-mi recapăt memoria înainte de a face acest pas irevocabil.

Scopul lui Stephen era exact contrar.

— Mă tem că nu putem aştepta chiar atât.

— Pentru Dumnezeu, de ce?

— Dă-mi voie să-ţi demonstrez, spuse el, şi o sărută repede dar apăsat. O privi şi-şi ridică o sprânceană, aşteptând părerea despre gestul demonstrativ.

— Bine, e şi asta, recunoscu ea, iar Stephen începu să râdă cu poftă, însă nu constituie un motiv pentru a ne grăbi cu ceremonia.

— Duminică, repetă el.

Sherry dădu negativ din cap, ca să-i arate puterea voinţei, deşi el observă că începe să cedeze.

— Încă nu trebuie să mă spun dorinţelor tale, milord, aşa că îţi sugerez să nu abordezi acel ton cu mine. E foarte poruncitor şi dintr-un motiv îmi creşte nervozitatea. Insist să am dreptul la alegere… Ce faci? întrebă speriată văzându-l cum îşi strecoară o mână prin decolteul ei şi-i dezmierdă sânul, apoi se uită ca vrăjit la sfârcul întărit.

— Te las să alegi, spuse Stephen. Trebuie să recunoşti că mă doreşti şi tu, deci trebuie să mă laşi să fac din tine o femeie onorabilă duminică, sau dacă refuzi…

Lăsă fraza neterminată, iar Sherry se alarmă dintr-odată.

— Iar dacă refuz… vru să ştie.

— Atunci, în loc să mergem la Rutherforzi, ne ducem acasă şi acolo voi continua ce am început acum câteva minute, până te fac să înţelegi mai bine sau să recunoşti ce ţi-am spus. Oricare ar fi situaţia, rezultatul va fi o nuntă duminică.

Vocea lui avea o hotărâre de oţel şi părea atât de sigur pe sine încât ştia că poate obţine tot ce-şi doreşte. Sherry se simţi şi mai neajutorată şi copleşită. Era la fel de sigură că va reuşi să o facă să recunoască orice. Cu un simplu sărut o putea aduce la extaz şi iraţionalitate.

— Ieri nu păreai deloc entuziasmat să te însori, cu atât mai puţin să onorezi logodna noastră, zise ea. Ce te-a determinat să-ţi schimbi hotărârea?

Tatăl tău a murit şi nu mai ai pe nimeni pe lume în

afară de mine, se gândi Stephen deşi ştia că mai exista şi un alt motiv, mult mai hotărâtor, deşi nu în întregime adevărat.

— Ieri nu mi-am dat seama cu adevărat cât de mult ne dorim unul pe celălalt.

— Da, dar în seara aceasta, mai devreme, eram perfect sigură că nu te doresc deloc. Stai, am o propunere, zise ea, iar Stephen zâmbi când îi văzu chipul luminat, cu toate că ştia că nu-i va plăcea şi că nici nu va fi de acord cu o schimbare a planurilor lui. Cinci sute de ani de sânge pur, de nobil îi curgea prin vene şi, cu aroganţa străbunilor săi, Stephen David Elliott Westmoreland se hotărâse deja cum să rezolve problema. Important era că şi ea îl doreşte. În afară de aceasta, motivul pentru care el se grăbea era că dorea să-i dea şansa să se bucure de a-i fi soţie măcar puţin timp, până ce va trebui să afle de moartea tatălui ei.

— Am putea rămâne aşa cum suntem, iar dacă nu devii dezagreabil şi dacă va continua să ne placă să ne sărutăm, atunci ne vom putea căsători.

— O propunere tentată, spuse Stephen fără convingere, dar, după toate aparenţele, am mai multe în minte decât doar să te sărut şi sunt... deosebit de nerăbdător... să ne dau la amândoi ocazia să ne satisfacem în această privinţă.

Răspunsul ei la această remarcă dovedi că uitase mai mult decât numele ei sau al logodnicului ei. Sau, precum surorile ei din Anglia, prin buna lor educaţie, nu ştia şi nu i se spusese ce se petrece cu adevărat în noaptea nunţii. Îmbujorată, se uită la el cu ochi întrebători şi-i spuse:

— Nu ştiu ce vrei să spui, sau la ce anume te gândeşti, dar dacă te simţi cumva incomod, nu-i de mirare. Stau pe genunchii tăi.

— O să discutăm mai târziu despre motivele şi semnificaţia celor spuse de mine, promise Stephen şi păru delectat de senzaţia plăcută pe care i-o dădu Sherry când se zvârcoli ca să coboare din braţele lui.

— Când vom discuta despre asta? insistă ea cu încăpăţânare, după ce se aşeză în faţa lui.

— Duminică noaptea.

Neavând puterea să mai discute cu el, sau să-i răspundă privirii provocatoare, Sherry dădu într-o parte perdeluţa de la geamul lateral şi privi afară. Două lucruri o izbiră imediat: primul era că se opriseră în faţa unei case unde lachei stăteau cu torţe aprinse în mâini şi-i conduceau pe oaspeţii elegant îmbrăcaţi şi în număr foarte mare spre intrarea principală; cu toţii se uitau curioşi spre uşa trăsurii. Cel de-al doilea era că probabil coafura ei suferise enorm din cauza atenţiei nestăvilite pe care i-o acordase Stephen, ciufulind-o de-a binelea, lucru care se putea observa chiar şi prin perdeluţa de la geamul trăsurii.

— Părul meu! zise ea îngrozită, apoi îşi ridică mâna spre coc şi constată că buclele îi erau desprinse din ace şi îi atârnau pe umeri într-un fel care lui Stephen i se părea de-a dreptul fermecător şi ademenitor în acelaşi timp. Când ea îi spuse că părul îi era în dezordine, gândurile lui începură să o ia razna, iar fantezia îi arăta deja buclele acelea răsfirate peste pieptul lui gol. Nu pot intra acolo în halul în care arăt. Oamenii îşi vor închipui... nu continuă fiindcă se simţea jenată, iar Stephen surâse.

— Ce îşi vor închipui? o provocă el, văzând-o că roşise şi ştiind clar că mulţi dintre ei vor face presupuneri exacte.

— Nu se cuvine să apar aşa, spuse ridicând din umeri, apoi îşi scoase acele şi-şi lăsă părul liber pe umeri. Scoase un pieptene şi începu să-şi aranjeze ce se mai putea aranja. Stephen o privea cu intensitate, iar ea simţi ochii lui fierbinţi şi avu o senzaţie neplăcută.

— Te rog, nu te mai uita astfel la mine, îl rugă cu voce şoptită.

— Să mă uit la tine a fost cea mai plăcută activitate a mea din clipa când m-ai rugat să-ţi spun cum arăţi, mărturisi el solemn, privind-o direct în ochi.

Vocea lui catifelată, cu inflexiuni baritonale şi cuvintele pe care i le spusese erau mai seducătoare decât orice sărut înfocat. Sherry simţi cum cedează orice rezistenţă la a se căsători cu el, dar mândria şi inima îi cereau să ştie că ea, Sherry, înseamnă mult mai mult

pentru el.

— Înainte de a te gândi la cununia de duminică, zise ea cu o oarecare ezitare, cred că ar trebui să ştii că am o aversiune mare pentru ceva de care doamnele din Anglia nu se sinchisesc câtuşi de puţin. Până în această seară nu mi-am dat seama prea bine de acest lucru.

— Pentru ce ai aversiune? întrebă uluit Stephen.

— Pentru culoarea levănţicii.

— Înţeleg. Stephen rămase uluit şi impresionat de curajul ei.

— Te rog să te gândeşti foarte bine la aceasta dacă ai vedere să mai rămânem logodiţi încă o zi.

— Voi face cum mi-ai spus, răspunse el. Sherry nu crezuse că va fi luată în serios sau că el va recunoaşte, dar Stephen asta făcu. Mulţumită de reacţia lui, Sherry continuă să-şi aranjeze părul. Conştientă de privirile lui admirative, îi spuse zâmbind:

— Nu pot să fac nimic dacă mă priveşti aşa în continuare.

CAPITOLUL 34

Deşi nu-i făcea plăcere, Stephen îşi luă ochii de pe ea, dar când coborâră din trăsură şi merseră spre intrare, toată lumea aflată acolo, apoi în sala de bal a familiei Rutherford îşi întorcea capul după ea. Îşi ţinea capul sus, avea buzele roşii după sărutările lui şi pielea îi strălucea de frumuseţe. În contrast cu imaginea pură a serenităţii, înveşmântată în rochia de culoarea fildeşului, părul îi curgea pe umeri în valuri de bucle de culoarea focului.

Lui Sherry i se păru o veşnicie până ce trecură printre oaspeţii care-l opriră pe Stephen încă de pe balcon, apoi pe scări, după care ajunseră în sala de bal. Nu i-ar fi păsat chiar atât de mult dacă o mare parte din conversaţiile lor cu el nu făceau aluzie directă la persoana ei, lucru care o făcu să se simtă stânjenită.

— A, Langford, i se adresă un domn de pe balcon, după ce fuseseră făcute prezentările, am auzit că ai început să devii un client frecvent al clubului *Almack's*!

Contele îi aruncă o privire amuzată, dar glumele de-abia atunci începură să curgă. Ceva mai târziu, un alt bărbat opri chelnerul care trecea cu tăvile cu pahare de şampanie şi le oferi de băut lui Stephen şi lui Sherry.

— Nu, nu, nu! spuse acesta chelnerului speriat şi luă el paharele în mâini. Alteţa sa preferă limonada de la o vreme. Oh, te rog să ai grijă să fie slabă şi caldă, îi spuse chelnerului, exact aşa cum se serveşte la *Almack's.*

Contele se apropie de urechea celuilalt şi-i spuse ceva, făcându-l să râdă cu poftă, apoi glumele continuară, pe măsură ce urcau scările…

— Langford, e adevărat? glumi un bărbat de vârstă mijlocie, când ajunseră în sfârşit în sală… Am auzit că o puştoaică roşcată ţi-a tăiat-o scurt în mijlocul ringului de dans, la *Almack's*. Stephen se întoarse pe jumătate cu fata spre Sherry, în semn că era adevărat şi că ea era „puştoaica roşcată" care făcuse aceasta. Bărbatul ceru să fie prezentat, apoi îi zâmbi lui Sherry. Dragă domnişoară, este un mare privilegiu să vă cunosc, declară el, apoi îi sărută mâna. Până în această seară nu am crezut că există o femeie în viaţă, care să fi rezistat farmecului acestui diavol.

Mai târziu un bătrân sprijinit într-un baston îi spuse lui Stephen:

— Am auzit că de la o vreme nu te mai pricepi la dans, Langford. Dacă vii la mine mâine, poate că-ţi voi da câteva lecţii. Delectat de umorul său, bătrânul lovi cu bastonul în podea şi radie de bucurie. Contele primea toate bobârnacele cu indulgenţă, refuzând să răspundă la multe dintre apropourile lor, dar Sherry făcea eforturi mari ca să menţină o atitudine de aparentă blazare. Era îngrozită de câtă atenţie i se acorda contelui şi de cât de repede circulau zvonurile despre el. Toată lumea, fără excepţie, ştia exact fiecare mişcare pe care o făcuse Stephen în ultimele două ore; se gândea îngrozită că poate îi zărise

cineva prin perdeluţa de la geamul trăsurii. Doar gândul că ar fi putut să-i vadă cineva îi aprindea obrajii. Domnişoara Charity observă imediat schimbarea de pe chipul ei, când îi întâmpină alături de Whitney, Clayton şi câţiva prieteni ai familiei Westmoreland.

— Doamne, exclamă ea veselă, ce culoare frumoasă ai în obraji, draga mea! Văzându-te, m-am gândit la căpşuni cu frişcă. Cred că ţi-a prins foarte bine că ai mers în trăsura contelui! Când ai plecat de la *Almack's* păreai foarte palidă.

Sherry începu să-şi facă vânt cu evantaiul şi-i observă pe câţiva prieteni adunaţi în jurul soţilor Westmoreland apropiindu-se spre a fi prezentaţi. Auziră şi ei remarca bătrânei, la fel ca Stephen, care o privi surâzător şi o strânse uşor de mână.

— Ţi-a făcut chiar atât de bine, draga mea? o întrebă el. Observând stânjeneala tinerei, domnişoara Charity începu să râdă şi îi spuse lui Stephen:

— Ticălosule! apoi clătină dojenitoare din cap. Din nefericire, această mişcare îi atrase atenţia lui Charity Thornton asupra părului lui Sherry, pe care nu-l observase până atunci.

— Aveai părul strâns în coc când am plecat de la *Almack's!* exclamă ea îngrijorată. Ţi-au căzut acele de păr? O să discut eu cu fata mea pentru treaba de mântuială pe care a făcut-o chiar după ce mă întorc, diseară!

Sherry avu impresia că toţi ceilalţi se opriseră ca să o asculte pe bătrâna comentând revelator, când sarcina ei era doar să apare reputaţia pe care Sherry începuse să o demoleze. Clayton chiar îi aruncă o privire conspirativă, zâmbind şi semăna atât de mult cu Stephen încât Sherry se uită disperată la logodnicul ei. Acesta o prezentă celor două perechi de tineri cu care era, ducele şi ducesa de Hawthorne şi marchizul cu marchiza de Wakefield. Cei patru o salutară cu o căldură şi o cordialitate care o făcură să-i placă imediat.

— Înţeleg că dumneavoastră sunteţi atracţia în jurul căreia gravita Stephen la *Almack's?* întrebă ducele de Hawthorne, iar soţia lui îi zâmbi lui Sherry.

— Cu toţii aşteptăm cu nerăbdare să vă cunoaştem, iar acum că am făcut-o, adăugă ea privind spre soţii Wakefield, nu ni se pare de mirare că Stephen a ieşit glonţ de la clubul *Strathmore* când şi-a dat seama că porţile de la *Almack's* se închideau în curând.

Domnişoara Charity nu dădea atenţie conversaţiilor şi se uita la cei câţiva tineri veniţi şi ei de la Almack's care acum se îndreptau către Sherry.

— Langford, îndepărtează-te! îi spuse lui Stephen. Tinerii aceia vin la Sherry şi o să-i sperii dacă intenţionezi să te mai uiţi la ei cu ochii aceia fioroşi şi ostili.

— Da, Stephen, îl tachină Whitney, luându-l discret de braţ şi se uită zâmbind la Clayton spunându-i din privire că se apropia o nuntă iminentă. Nu ai putea să te uiţi la ei mai amabil, când sunt cei mai renumiţi burlaci din Londra, care se pregătesc să o înconjoare pe Sherry?

— Nu, răspunse el brusc şi o luă pe Sherry de braţ întorcând-o cu faţa spre gazda lor. Marcus Rutherford era un bărbat înalt, impunător, cu un zâmbet cald şi încrederea pe care o capătă o persoană care provine dintr-un mediu privilegiat şi în venele căreia curge un sânge ilustru. Sherry îl plăcu imediat şi regretă că trebuia să le facă faţă tinerilor de la *Almack's* care se apropiau de ea ca să o invite la dans.

— Se pare că ai concurenţă mare, Stephen şi nu e de mirare, remarcă Rutherford tocmai când Makepeace o conducea pe Sherry la dans, iar domnişoara Charity zâmbea bucuroasă către cei doi.

— Şi măcar o dată, interveni Clayton, privind-o pe Charity Thornton cât de satisfăcută părea şi cum îi supraveghea pe cei care dansau, obiectul atenţiei tale are o însoţitoare care nu pare prea bucuroasă să te aibă în preajma ei.

Stephen auzi comentariul, dar nu păru supărat fiindcă îi veni o idee care pe loc ar fi înlăturat orice pericol pentru Sherry, având în vedere că însoţitoarea ei fusese de vină pentru aceasta.

— Am auzit că Nicki Duville te consideră foarte

neobişnuit, comentă Rutherford, ridicând paharul cu şampanie la buze. Atât de mult încât să meargă el însuşi la *Almack's.* Se vorbeşte că amândoi aţi stat deoparte, sprijiniţi de aceeaşi coloană, pentru că nu v-aţi putut apropia de tânăra domnişoară din cauza celorlalţi pretendenţi. Trebuie să fi fost o scenă delicioasă, continuă Rutherford şi începu să râdă. Tu şi Duville la *Almack's* în aceeaşi seară. Doi lupi într-o sală plină cu pui de lup. Apropo, unde e Nicki? Rutherford se uită curios prin mulţime.

— Îşi oblojeşte inima sfărâmată, presupun, răspunse Stephen, începând să-şi pună ideea în aplicare.

— Duville? întrebă Rutherford râzând. E greu de imaginat că face asta, la fel cum e greu să-mi imaginez cum arătaţi amândoi la *Almack's.* De ce ar avea inima zdrobită?

Stephen ridică dintr-o sprânceană şi răspunse zâmbind ironic:

— Pentru că obiectul afecţiunii sale a acceptat să se mărite cu altcineva.

— Zău? spuse acesta interesat şi se uită la Makepeace care dansa cu Sherry, privindu-l cu un oarecare respect. Nu vrei să zici că e Makepeace? Spune-mi că frumuseţea ei nu se va irosi alături de căţeluşul acela.

— Nu se va mărita cu Makepeace.

— Atunci cu cine?

— Cu mine. Chipul gazdei sale trecu prin diferite faze: de la şoc la încântare şi anticipaţie.

Făcu un gest larg spre sala de bal şi spuse:

— Nu vrei să-mi permiţi să fac anunţul în această seară? Aş vrea să văd câteva chipuri când vor afla vestea.

— O să mă mai gândesc.

— Excelent! spuse el şi i se adresă lui Whitney: Dacă vă amintiţi, alteţă, odată am încercat să anunţ logodna domniilor voastre, dar aveaţi o idee ciudată în seara aceea ca să o ţineţi în secret.

Această remarcă nevinovată îi făcu pe soţul şi pe cumnatul ei să o privească uşor ironici amuzaţi de fronda ei

la a se căsători cu el într-un fel care a făcut toată Londra să vuiască.

— Terminaţi, amândoi, le spuse Whitney râzând stânjenită. Nu vreţi să mă lăsaţi să uit niciodată?

— Nu, îi răspunse soţul ei surâzând tandru. Sherry venise lângă Stephen şi era acum cu el după o oră întreagă de dans. Acesta stătea de vorbă cu prietenii lui; la un moment dat lordul Rutherford se desprinse de grup. Sherry îl văzu că se apropie de orchestră, dar nu-i dădu atenţie până ce muzica se auzi mai tare, apoi se întrerupse cu acordurile clasice, care solicitau atenţia tuturor. Orice conversaţie se opri şi musafirii se întoarseră miraţi spre gazdă, curioşi să afle motivul.

— Doamnelor şi domnilor, spuse prietenul lui Stephen pe un ton foarte călduros, am deosebita onoare să vă anunţ o logodnă specială în această noapte, înainte de a o citi în ziare... Sherry se uită de jur-împrejur, la fel ca şi ceilalţi invitaţi, întrebându-se cine erau cei doi tineri logodnici, dar, fiind atât de curioasă, nu observă zâmbetul din ochii lui Westmoreland care o studia atent. Ştiu că această logodnă în mod special va veni ca o uşurare pentru mulţi dintre burlacii adunaţi aici, care îi vor mulţumi domnului în cauză că, în sfârşit, le lasă drum liber. Ah, văd că v-am făcut curioşi, spuse el, delectându-se cu rolul de mesager, privind la sutele de chipuri curioase şi amuzate. În vederea celor spuse mai înainte, aş dori să vă mai prelungesc puţin aşteptarea şi, în loc să vă spun numele celor doi fericiţi, îi voi ruga să-mi facă onoarea de a îndeplini prima lor sarcină formală, în rolurile de soţ şi soţie, prin deschiderea oficială a balului. Părăsi ringul de dans într-un cor de murmure şi de râsete, dar nimeni nu-l mai privea. Orchestra începu un vals şi muzica umplu sala, în timp ce mulţimea aştepta nerăbdătoare.

— Ce mod elegant de a anunţa o logodnă, le spuse Sherry viitorilor ei cumnaţi.

— Sunt bucuros că eşti de acord, zise Stephen luând-o de mână, apoi o conduse spre ring, ca să-i poată oferi o vedere mai bună a sălii, presupuse Sherry. Ajunşi în centru,

muzica îşi continuă tempo-ul, iar el păşi în faţa ei şi spuse: Domnişoară Lancaster. Sherry se uită nelămurită în jurul ei.

— Da? răspunse ea surâzând nelămurită.

— Pot avea onoarea următorului dans?

Sherry nu avu timp pentru vreo reacţie, pentru că el o cuprinse de mijloc şi începu să danseze cu ea, conducând-o în cercuri concentrice prin centru, apoi spre marginea ringului. Când invitaţii înţeleseră despre cine era vorba, izbucniră aplauze şi urale asurzitoare.

Candelabrele de cristal străluceau deasupra capetelor lor, cu cele cincizeci de mii de lumânări reflectate de oglinzile de pe pereţii înalţi. O pereche de tineri dansau: un bărbat brunet, înalt, care păşea graţios în ritm de vals şi o tânără înveşmântată într-o rochie crem. Sherry văzu imaginea lor reflectată în oglinzi şi se simţi vrăjită de farmecul momentului, apoi îl privi. Undeva, în adâncul acelor ochi albaştri care-i zâmbeau, distinse o altă latură magică a vieţii, strălucind ca o scânteie... ceva profund şi tăcut. O ţinu prizonieră câteva clipe, promiţându-i ceva... întrebând... invitând.

Te iubesc, se gândi ea.

Braţul lui deveni ferm pe talia ei, ca şi când Stephen ar fi auzit-o şi i-ar fi plăcut aceste cuvinte. De-abia atunci realiză că spusese cu voce tare. Pe balconul de deasupra sălii de dans ducesa de Claymore îi privea pe cei doi şi surâdea mulţumită, gândindu-se deja la nepoţii frumoşi pe care ei îi vor avea.

Îşi dorea ca soţul ei să fi fost prezent la această ocazie, să-l vadă pe fiul lor cu femeia alături de care va rămânea o viaţă. Robert ar fi fost de acord cu Sherry, îşi zise ea. Mângâie inconştient verigheta de pe inelar, pe care Robert i-o pusese în urmă cu aproape patruzeci de ani. Alicia îl privi pe fiul să valsând cu mireasa lui şi parcă-l simţi pe Robert stând alături de ea: *Priveşte-i, iubirea mea*, îi şoptea ea în inimă. *Seamănă cu tine, Robert, şi ea îmi aminteşte de mine atât de mult.* Alicia parcă simţi braţul soţului ei cuprinzând-o de mijloc şi apropiindu-se de ea, şoptindu-i la ureche: *În acest caz, dragostea mea, Stephen*

va avea mâinile pline.

Un zâmbet uşor îi tremură pe buze când se gândi la propria-i contribuţie spre acest moment. Ochii îi străluceau de bucurie şi îşi aminti de lista cu pretendenţi pe care i-o făcuse lui Stephen, apoi de reacţia lui de şoc. Toţi fuseseră atât de bătrâni încât Stephen nu-şi dăduse seama că erau deja infirmi. *Eu am făcut-o*! îşi zise ea în gând.

Hugh Whitticomb stătea lângă ea şi admira spectacolul, cu gândul departe, pe vremea când Alicia şi Maggie îi ţinea pe el şi pe Robert în centrul ringului de dans până în zori.

Privindu-i pe Stephen şi pe Sherry alunecând împreună, râse mulţumit de felul în care manipulase situaţia. Desigur, apele vor fi tulburi când ea îşi va recăpăta memoria, dar îl iubea pe Stephen Westmoreland, iar el o iubea la rândul său. Hugh era sigur de asta. *Eu am făcut-o, Maggie, draga mea*, îşi spunea în inimă. Parcă auzea răspunsul ei: *Da, tu ai făcut-o, dragule. Acum invit-o pe Alicia la dans. E un moment important.*

— Alicia, spuse el ezitând. Ai vrea să dansezi? Ea se întoarse şi-l privi, apoi îl luă de braţ.

— Mulţumesc, Hugh! Ce idee minunată! De ani de zile nu am mai dansat amândoi!

Domnişoara Charity se retrăsese pe margine şi acum bătea uşor cu vârful piciorului în ritmul muzicii, ochii strălucindu-i de fericire când îl privea pe contele de Langford îndeplinindu-şi datoria oficială de viitor soţ al lui Sherry.

Ceilalţi invitaţi începură şi ei să danseze, iar Duville se apropie de ea şi-i şopti la ureche:

— Domnişoară Thorton, zise pe un ton galant, plin de farmec, vreţi să mă onoraţi cu acest dans? Copleşită de bucurie, surâse şi-şi puse mâna firavă pe braţul lui; se simţi ca o tânără din nou, pe când un bărbat frumos o conducea la dans.

— Bietul Makepeace, îi zise ea pe un ton de confidenţă. Pare nefericit.

— Sper că dumneavoastră nu sunteţi nefericită, zise

Nicki preocupat, iar când o văzu cât de tulburată este îi mărturisi: Aveam impresia că eraţi în favoarea mea. Domnişoara Charity se fâstâci, dar continuă să ţină pasul, cu toate că ritmul era destul de alert pentru vârsta ei.

— Nicholas, îi spuse ea. Pot să-ţi mărturisesc ceva?

— Sigur, dacă doriţi.

— Sunt bătrână şi aţipesc chiar atunci când nu vreau să dorm, uneori uit lucruri…

— Am observat, răspunse Nicki cu politeţe.

— Dar, dragul meu băiat, continuă ea, ignorându-i confirmarea, dar nu sunt atât de bătută în cap încât să cred mai mult de prima oară că eşti menit dragei noastre Sherry!

Nicki se împiedică.

— Nu… nu v-aţi gândit că sunt? întrebă cu precauţie.

— Sigur că nu. Lucrurile au mers exact cum am plănuit eu să meargă.

— Cum aţi plănuit? repetă Nicki uluit, schimbându-şi complet părerea despre ea şi găsind răspunsuri care-l făceau să râdă de sine şi să roşească pentru naivitatea de care dăduse dovadă.

— Desigur, confirmă ea ridicându-şi uşor capul. Nu-mi place să mă fălesc, spuse privind surâzătoare spre Sherry şi Stephen, dar asta am făcut. Nicki nu mai ştia ce să creadă, deşi bănuia ceva; o studie cu atenţie cu coada ochiului.

— Cum de aţi făcut ceea ce spuneţi că aţi făcut?

— Un ghiont aici, o aluzie acolo, băiete. Deşi în această seară m-am întrebat dacă ar fi trebuit să o las pe Sherry cu Langford. Era nebun de gelozie pe Makepeace. Ridică din umerii firavi şi spuse râzând: A fost cea mai distractivă scenă pe care am văzut-o în treizeci de ani! Cel puţin, aşa cred că a fost… O să-mi fie dor de emoţiile acestea. M-am simţit de un mare folos chiar de când Hugh Whitticomb m-a rugat să fiu însoţitoarea ei. Ştiam, desigur, că dacă nu-mi făceam datoria la înălţime, m-ar fi înlocuit cu altcineva. Se uită cu subînţeles la Nicholas şi-l văzu că tace privind-o de parcă acum o cunoştea pentru prima dată. Ai ceva de spus, dragul meu băiat?

— Cred că da.

— Da?

— Vă rog să primiţi cele mai umile scuze din partea mea.

— Pentru că m-ai subestimat?

Nicki dădu afirmativ din cap, iar ea îi zâmbi.

— Toată lumea face asta, să ştii.

CAPITOLUL 35

— Mă simt ca un musafir în propria mea casă, remarcă ironic Stephen în compania fratelui său pe când le aşteptau pe doamne să plece la operă. De când se anunţase logodna lor nu mai fusese o clipă singur cu Sherry şi i se părea absurd că schimbarea publică a statutului lor de logodnici să marcheze încheierea oricărei posibilităţi de intimitate cât de mică cu ea.

La sugestia mamei sale, se mutase la Clayton, iar ea se mutase la el, unde avea de gând să rămână cu Sherry în cele trei zile până la nuntă.

— ... pentru a elimina orice motive de bârfă, atâta timp cât Sherry e chiar sub nasul înaltei societăţi din Londra.

Stephen acceptase fără proteste sugestia ei, pentru că se aşteptase ca Whitticomb să menţină situaţia de dinainte, când spunea că Sherry trebuie să se simtă în siguranţă alături de el tot timpul, cu Charity Thorton ca însoţitoare.

De fapt, doctorul căzuse de acord cu mama lui Stephen că reputaţia lui Sherry ar putea suferi acum, că toată lumea ştia de interesul deosebit al lui Stephen pentru ea. În această seară fratele şi cumnata lui erau pe post de însoţitori ai lui Sherry şi Stephen la operă, în timp ce mama lui se ocupa de altceva, până la întoarcerea lor, după cum le promisese.

— Poţi să o aduci pe Sherry la noi, zise Clayton, delectat de nerăbdarea lui Stephen de a fi singur cu Sherry, din motive perfect sănătoase. Iar tu ai putea să stai la noi.

— E la fel de absurd ca şi aranjamentul mamei. Vreau să spun că nu sunt idiot ca să stric nunta şi să mă culc cu ea când mai sunt doar trei zile până la…

Se opri pentru că auzi glasuri de femei pe scări. Se ridicară amândoi. Stephen îşi îmbrăcă vestonul şi avansa lângă fratele său care ajunsese deja în hol.

— Ia priveşte, îi spuse, dar Stephen înţelese totul dinainte. Ce portret minunat ar face.

Râsul lor muzical îi făcu pe cei doi bărbaţi să zâmbească în timp ce le priveau pe ducesa de Claymore şi pe viitoarea contesă de Langford schimbându-şi una alteia capele şi bonetele în faţa oglinzii. Colfax şi Hodgkin stăteau cu mâinile la spate şi priveau în faţă părând că nu dau atenţie chicotelilor copilăroase ale celor două. Hodgkin nu era la fel de obişnuit ca şi Colfax în a-şi ascunde emoţiile şi o privea râzând pe Sherry.

Whitney fusese îmbrăcată cu o rochie bleu când veniseră. Sherry spusese că intenţionează să poarte o rochie verde-deschis după ce-i şoptise lui Whitney că prefera culoarea albastră a safirului, admirând inelul cu safir pe care Stephen i-l dăruise în acea după-amiază.

Se răzgândiseră şi schimbaseră rochiile: Whitney purta rochia verde a lui Sherry, iar aceasta o purta pe cea de culoarea safirului.

Cei doi bărbaţi se apropiau de ele când o auziră pe Whitney spunând:

— Clayton nu va observa că ne-am schimbat, ascultă ce-ţi spun.

— Şi eu mă îndoiesc că lordul Westmoreland a fost câtuşi de atent când l-am întrebat ce rochie s-ar potrivi mai bine cu inelul, zise Sherry râzând. Era preocupat de… Se opri tocmai când voia să spună „sărutat”, iar Stephen se abţinu să nu râdă.

— Să începem? îl întrebă pe fratele său.

— Chiar te rog, confirmă Clayton. Fără să mai

comunice, cei doi făcură câte un pas. Stephen se opri în spatele lui Whitney, iar Clayton îi oferi braţul lui Sherry, iar aceasta începu să râdă când el îi şopti la ureche:

— Ţi-am spus mai devreme cât de bine îţi stă în verde, iubita mea? Whitney tocmai îşi punea mănuşile când simţi braţele lui Stephen pe umeri şi el îi şopti tandru:

— Sherry… simţi cum lui Whitney i se cutremură umerii de râs, dar nu-i vedea faţa din cauza bonetei, am aranjat cu fratele meu să ne lase puţin singuri când ne întoarcem de la operă. O va face pe Whitney… La un moment dat ea se răsuci brusc şi începu să-l dojenească, dar îi văzu zâmbetul.

— Stephen Westmoreland, dacă măcar îndrăzneşti să…

În faţa numărului 14, pe strada Brook, două trăsuri aşteptau cu lampioanele aprinse, ca un alai de lumini strălucitoare. Când prin faţa clădirii trecu trăsura ducelui şi ducesei de Dranby, alteţa sa privi faţada minunată a edificiului şi spuse:

— Dranby, pe cine vom găsi ca soţ pentru Juliette, după ce Langford se va fi însurat? Unde vom găsi pe cineva care să-l egaleze în gust şi eleganţă, în rafinament şi… Se opri tocmai când din casă văzu ieşind un grup vesel, contele coborî alergând pe trepte şi porni grăbit în urmărirea logodnicei sale.

— Sherry, strigă el. Ştiam că ea nu eşti tu. Tânără americancă râse şi se îndreptă spre trăsura ducelui de Claymore, trasă în spatele vehiculului contelui. Ducele şi ducesa se uitau înmărmuriţi pe geamul trăsurii lor: contele de Langford o prinse pe logodnica lui de mijloc, când se urcă în trăsura fratelui său şi o duse în braţe până la trăsura lui.

— Dranby, spuse ducesa, am fost martorii celui mai delicios moment al anului! Stai să vezi când voi spune tuturor ce am văzut!

— Dacă vrei să-mi asculţi sfatul, mai bine nu te amesteca, îi spuse ducele aşezându-se liniştit pe banchetă.

— De ce nu?

— Nimeni nu te va crede.

CAPITOLUL 36

Pe strada Bow erau aliniate câteva trăsuri luxoase, aşteptând să lase călătorii în faţa clădirii luminate feeric din Covent Garden.

— Arată ca un templu grecesc! exclamă Sherry privind pe geamul trăsurii. Exact cu tabloul din biblioteca ta. Entuziasmul ei era molipsitor, iar Stephen se aplecă şi privi faţada Operei Regale.

— A fost construită după modelul templului Minervei din Atena.

Sherry îşi ridică grijulie poalele rochiei şi coborî din trăsură sprijinindu-se de braţul oferit de Stephen. Înainte de a intra, se mai uită o dată la clădire.

— Este minunată, spuse ea. Urcară treptele şi când ajunseră în hol multă lume se uită la ea admirativ, însă ea nici măcar nu observă aceasta. Urcară scara interioară, cu coloanele sale ionice elegante şi candelabrele în stil grecesc.

La Londra se obişnuia ca oamenii care veneau la spectacole să arboreze o mină blazată şi plictisită, însă lui Sherry nu-i păsa. Chipul îi era luminat de o bucurie imensă şi se oprea pentru a admira fiecare detaliu arhitectonic, în holul de sus mai făcu o pauză şi privi uluită primul etaj de loje şi coloanele graţioase care le adăposteau şi susţineau arcadele pe care erau pictate scene din operele lui Shakespeare.

Stephen ar fi dorit să o zorească, dar era conştient de efectul pe care-l avea măreţia asupra ei şi, pentru a nu-i împiedica pe ceilalţi spectatori să meargă la locurile lor, o luă uşor de braţ şi-i spuse în şoaptă:

— O să rămânem după terminarea spectacolului ca să mai poţi admira în voie totul.

— Oh, îmi pare rău. Îmi vine greu să cred că oamenii

trec atât de nepăsători pe lângă frumuseţile acestea.

Loja lui Stephen se afla în locul cu vizibilitate maximă, iar când intrară Sherry se uită mai întâi la şirul de loje de pe partea opusă, fiecare cu candelabrul său şi cu buchete de flori aurii combinate cu stele în relief, pictate pe frontonul lojei.

— Sper să-ţi placă opera, spuse el, şi se aşeză alături de ea, apoi salută formal pe câţiva prieteni din loja alăturată. Am obiceiul să vin în fiecare joi.

Sherry îl privi fascinată şi atât de fericită încât nu-i venea să creadă ce aude.

— Cred că îmi va place. Adică, sunt entuziasmată, ceea ce trebuie să fie semn bun.

Stephen se uita la ea surâzător şi, în timp ce o asculta vorbind, îşi coborî privirea peste buzele ei, rămânând acolo câteva secunde, după care o privi în ochi.

Fusese un sărut! îşi zise ea. Un sărut pe care trebuia să-l simtă şi atât. Involuntar, Sherry îşi puse palma peste mâna lui, aşa cum făcuse în prima zi când îşi recăpătase cunoştinţa. Era un gest mărunt, de-abia perceptibil, pe care el îl făcu la fel de inconştient, pe când se întoarse să-i salute pe prietenii de alături. Sherry făcu la fel ca el, iar Stephen schimbă poziţia mâinii sale, acoperindu-i palma cu a sa, strângându-i degetele înlănţuite cu ale lui. Sherry simţi un fior trecându-i pe şira spinării pe măsură ce degetul lui mare îi mângâia palma deschisă cu mişcări delicate. Şi acesta era tot un sărut, îşi zise ea emoţionată. Unul mai profund, mai lent, mai senzual. Privi mâna puternică şi degetele care-i fremătau peste ale ei; simţi cum tot trupul i se înfierbântă şi se topeşte la fiecare atingere a lui.

În staluri şi la galerie mulţimea era zgomotoasă şi aproape toţi îi studiau pe cei din loje. Sherry încercă să pară calmă şi degajată, dar fiecare mângâiere de-a lui Stephen îi făcea pulsul mai rapid.

Când mişcările lui încetară şi pulsul îi reveni la normal, se simţi oarecum stânjenită de starea de excitare pe care i-o produseseră gesturile lui probabil obişnuite.

Din curiozitate Sherry experimentă la rândul ei. Văzându-l că vorbeşte cu fratele său, îi mângâie şi ea uşor încheieturile degetelor, concentrându-se mai mult la gestul ei decât la conversaţia lor. Parcă nu avea niciun efect vizibil asupra lui. De fapt, el desfăcu palma şi Sherry avu impresia că Stephen vrea să-şi retragă mâna, dar nu o făcu. Rămase cu palma deschisă în sus şi ea îi privi cu atenţie fiecare deget lung, delicat, în timp ce Stephen continua să vorbească cu fratele său. De vreme ce el părea să nu obiecteze şi să nu observe, Sherry îl atinse în palmă, trasând cu un deget fiecare linie. Te iubesc, se gândi ea şi-i spuse acelaşi lucru cu vârful degetului apăsând uşor. Te rog, iubeşte-mă şi tu la fel. De multe ori, când o săruta sau când îi zâmbea, era aproape sigură că o iubeşte, dar voia să audă cuvintele, avea nevoie să le audă. Te iubesc, îi spuse ea în gând continuând să-l mângâie în palma desfăcută.

Stephen renunţă să se mai prefacă a continua o conversaţie inteligentă şi se uită la ea; Sherry avea capul uşor aplecat. Deşi stătea aşezat într-un loc public, zgomotos, Stephen era excitat peste măsură, ca şi când ar fi petrecut o oră de preludiu sexual intens; nu-i venea să creadă că nu făcuse altceva decât să se ţină de mână cu o virgină total fără experienţă. Inima începu să-i bată cu putere, insistent şi ritmat, iar Stephen se abţinu de la o explozie iminentă, savurând în locul ei plăcerea de a fi mângâiat; nu o opri. Deschise şi mai mult palma şi întinse degetele, supunându-se la tortura ei delicioasă şi la chinul care-l măcina în interior.

Nu-i venea să creadă ce-i face Sherry, dar savura la fel de multă plăcere din acest joc nevinovat, cât ar fi făcut-o din cunoştinţa că ea doreşte la fel de mult să-l mângâie, să intre în contact cu el.

În lumea strălucitoare şi emancipată în care trăia el rolurile erau bine definite: soţiile aveau menirea să crească moştenitorul; soţii erau o necesitate socială şi financiară; amantele dădeau şi primeau plăceri. Cuplurile în care soţii nu aveau nimic în comun cu soţiile aveau o regulă: soţii

aveau legături amoroase cu soţiile altora. Stephen cunoştea cel puţin douăzeci de astfel de perechi, care nu erau legate prin nimic mai mult decât o uşoară afecţiune. Sute de alte perechi nu erau legate de nici măcar atât. Soţiile nu tânjeau după mângâierile soţului şi nici nu îi incitau pe soţi pentru a tânji după ele. Totuşi Sherry făcea acum exact aceasta.

Stephen o privi din profil şi văzu că trasează ceva cu degetele pe palma lui şi aşa extrem de sensibilizată. A treia oară când o văzu făcând aceasta încercă să-şi distragă atenţia de la impulsul trimis din palmă spre toate punctele sensibile din corp şi încercă să se concentreze la gestul ei mai mult. Urmărindu-i degetul scriind pe palmă Stephen distinse două litere:

C. L.

Erau iniţialele ei. Stephen inspiră adânc şi îi privi din nou profilul, în timp ce mental o trăgea într-un colţ întunecos şi-i acoperea buzele fine cu ale sale… Tot mental îi săruta sânii tocmai când liniştea se lăsa în sală, semn că opera trebuia să înceapă; nu ştia dacă îi pare rău sau bine, dar răsuflă uşurat că Sherry îşi încheie experimentul.

Se aplecă atentă în faţă privind cortina de catifea ridicându-se; în spatele ei rămase o arcadă pictată cu capete de femei cântând la trompetă printre crengi de laur. Orchestra începu primele acorduri, iar Sherry uită de lume.

*

Pe drumul spre casă Stephen o ţinea de mână şi se simţea bucuros ca un adolescent, din cauza acelor câteva mângâieri nevinovate.

— Înţeleg că ţi-a plăcut spectacolul, îi spuse el pe când urcau treptele spre casă, sub lumina gălbuie a lunii.

— Foarte mult! recunoscu ea cu ochii mari de uimire. Cred că am recunoscut-o. Nu cuvintele, ci muzica. Această veste fu urmată de alta, la fel de bună; Colfax îi luă capa lui

Sherry şi îi informă pe cei doi că mama lui Stephen s-a retras deja în camera ei.

— Mulţumesc, Colfax, te sfătuiesc să te culci şi tu, îi spuse Stephen, cu o privire aluzivă, mintea retrăind instantaneu imaginea de la operă. Valetul se duse şi stinse lumânările din hol, iar Stephen o privi pe Sherry când aceasta îi ură noapte bună.

— Mulţumesc pentru o seară minunată, milo…

— Mă numesc Stephen, o întrerupse el şi se întrebă cum uitase până acum să-i ceară să-i spună pe nume.

Sherry rosti numele lui şi îi plăcu intimitatea resimţită.

— Mulţumesc, Stephen. Nu apucă să mai adauge ceva, fiindcă Stephen o luă de braţ şi o conduse prin holul întunecat, spre salonul luminat de lună doar, apoi închise uşile şi se întoarse cu faţa spre ea. Sherry era cu spatele la uşă şi la câţiva centimetri de Stephen. Îi privi obrazul luminat parţial, încercând să ghicească intenţia lui pe întuneric.

— Ce…? zise ea.

— Asta, răspunse el şi-şi sprijini palmele de uşă, într-o parte şi în cealaltă a capului ei, apoi o apăsă uşor cu trupul lui şi se apropie foarte mult de ea.

Înainte ca Sherry să poată reacţiona, buzele lui îi tăiară răsuflarea cu un sărut; iar greutatea lui asupra corpului ei avu un efect neaşteptat. Simţurile ei se acutizară şi Sherry oftă prelung, ridicându-şi braţele şi cuprinzându-l pe după gât, sărutându-l ca răspuns la chemarea pasională a buzelor sale. Răsuflarea ei era contopită cu a lui, iar Stephen o sărută şi mai apăsat, modelându-şi coapsele după forma trupul ei.

CAPITOLUL 37

Thomas Morrison intră în sufrageria intimă, cu ziarul *Post* în mână. O privi pe tânără şi noua lui soţie care se juca în farfurie cu furculiţa şi privea pe geam străzile Londrei.

— Charise, ce te frământă de câteva zile?

Charise îl privi şi chipul lui îi păru acum la fel de frumos ca şi atunci, pe vapor. Se uită în sufrageria micuţă din casa modestă a soţului ei şi părea furioasă pe el şi pe ea însăşi pentru că nu îndrăznea să-i răspundă... Pe vapor acest bărbat i se păruse atât de tulburător şi de romantic în uniforma lui, când îi vorbise galant, însă de când îşi juraseră credinţă unul celuilalt totul se schimbase.

După aceea el îi ceruse să facă lucrul acela oribil în pat, iar când îi mărturisise că o dezgustă, el se supărase pe ea pentru prima dată. După ce-l făcuse să înţeleagă că nu putea să facă asta dintr-odată, scurta lună de miere la Devon fusese destul de plăcută pentru ea. Când o aduse acasă la Londra şi-i văzu locuinţa, rămase consternată. O minţise şi o făcuse să creadă că avea o casă frumoasă şi un venit excelent, dar, după standardele ei, era aproape sărac şi-l dispreţuia atât pe el cât se dispreţuia şi pe sine.

Dacă s-ar fi măritat cu Burleton, ar fi fost acum baroană; ar fi făcut cumpărăturile la magazinele luxoase pe care le văzuse pe Bond Street şi pe Piccadilly. Chiar acum ar fi fost îmbrăcată într-o rochie frumoasă cu volane şi s-ar fi pregătit de o vizită matinală la vreo prietenă nouă care ar fi locuit într-o casă splendidă ca acelea de pe strada Brook sau Pall Mall. Situaţia era că îşi cheltuise toţi banii pe o singură rochie şi se dusese la plimbare în Green Park, unde cei bogaţi se plimbau după-amiezile şi pe ea o ignorau ca şi când nici nu ar fi existat! Nu realizase cât de necesar era un titlu nobiliar până ce se plimbase prin parc după-amiaza trecută şi remarcase lumea din înalta societate exclusivistă de acolo.

Mai presus de aceasta, când soţul ei demn de dispreţ o întrebase cât costase rochia, iar ea îi spusese, omul fusese gata, gata să plângă! În loc să fie admirată pentru gustul excelent şi silueta de invidiat, el nu se gândea decât la bani. Ea ar fi avut dreptul să plângă, se gândi acum furioasă, privindu-l cu dispreţ cum citeşte ziarul. Acasă în Richmond ea fusese cea invidiată şi imitată de alţii. Acum, aici era un nimeni, mai puţin decât nimeni, şi se simţea

roasă de invidie zi de zi, când mergea prin parc şi privea lumea bună la promenadă, sfidând-o.

Problema cu Thomas Morrison era că nu-şi dădea seama că soţia lui era o persoană deosebită. Toată lumea din Richmond ştia asta, chiar şi tatăl ei, dar tânărul înalt şi frumos cu care se căsătorise nu înţelegea. Ea încercase să-i explice, însă el o insultase spunându-i că ea nu se comporta ca o persoană deosebită! îi răspunsese furioasă că „oamenii se comportă aşa cum sunt trataţi!" Această remarcă fusese atât de inspirată încât părea rostită chiar de domnişoara Bromleigh personal, însă el tot nu reacţiona cum ar fi trebuit.

Adevărul era că nu se putea aştepta la prea multe de la un bărbat lipsit de rafinament şi bun-gust, care nu cunoştea diferenţa dintre o doamnă de companie plătită şi o moştenitoare!

La început el îi acordase mai multă atenţie tinerei Bromleigh decât Charisei înseşi şi nu era de mirare, Sheridan Bromleigh nu-şi cunoştea locul. Citea romane de dragoste despre guvernante care se măritau cu stăpânul casei, iar când Charise ironizase această idee nostimă, ea îi spusese că nu credea că titlurile sau averile ar trebui să primeze între două persoane care se iubesc cu adevărat.

De fapt, Charise se gândea acum, când tăia cu cuţitul şunca pe farfurie, că, dacă nu ar fi fost Sheridan Bromleigh, ea nu s-ar afla acum în această situaţie devastatoare! Nu s-ar fi simţit obligată să-i atragă atenţia lui Morrison asupra sa, în dauna tinerei plătite care o însoţea, cu toate că tinerele păreau că se înţeleg bine; nu ar fi fugit cu el ca să le arate tuturor celor de pe vapor, în special domnişoarei Bromleigh că ea, Charise Lancaster, putea avea orice gentleman îi era pe plac. Viaţa ei îngrozitoare de acum era cauzată de roşcata aceea vrăjitoare, care-i vârâse în cap tot felul de prostioare romantice despre iubire şi căsătorii ca-n basme, unde titlurile şi banii nu contează!

— Charise?

Nu vorbise cu el de două zile, dar tonul ciudat al vocii sale o făcu să-i răspundă şi să-l privească, iar când îi văzu

chipul transfigurat şi înmărmurit îl întrebă ce citea pentru că arăta foarte caraghios.

— Mai era şi altcineva la bordul vasului cu numele de Charise Lancaster? Adică, acesta bănuise că nu e un nume foarte comun? Ea îl privi cu dispreţ. Ce întrebare stupidă! Ce bărbat stupid! Era foarte comună, aşa cum îi era şi numele unic. După cum spune ziarul, Charise Lancaster, care a sosit la Londra acum trei săptămâni la bordul *Stelei dimineţii*, tocmai s-a logodit cu contele de Langford.

— Nu te cred! zise Charise dispreţuitoare şi-i smulse ziarul din mână ca să citească singură anunţul. Nu mai exista nicio Charise Lancaster la bord.

— Citeşte tu însăţi, îi spuse dezamăgit, de vreme ce tot nu mai avea ziarul în mână. Peste câteva minute azvârli ziarul pe masă şi-i spuse înfuriată:

— Cineva se dă drept mine în faţa contelui. O neruşinată, diabolică…

— Unde naiba te duci?

— Să-i fac o vizită noului meu „logodnic”.

CAPITOLUL 38

Sherry fredona veselă o melodie şi scotea din şifonier rochia pe care urma să o poarte la cununie peste o oră, apoi o puse pe pat. Era prea devreme ca să se schimbe, iar limbile ceasului de deasupra căminului păreau că se învârt mai încet.

Fiindcă nu putuseră să invite doar o parte din prieteni şi pe ceilalţi nu, se hotărâseră să se limiteze la familia apropiată ca invitaţi la nuntă, lucru care nu-i ofensă pe prieteni neinvitaţi şi păstră intimitatea ocaziei pentru familie doar. Sherry dorise astfel. Astfel, familia mai putea aştepta câteva săptămâni până să anunţe căsătoria celorlalţi, astfel încât să nu pară un eveniment prea pripit.

După cum spunea ducesa, care o rugase pe Sherry să-i spună „mamă” cu o seară înainte, nunţile grăbite

aduceau după ele o furtună de bârfe şi comentarii nefavorabile despre motivele zorului. Domnişoara Charity fusese invitată pentru că nimeni nu avea inima să o excludă. Trebuia să sosească în orice clipă. Doctorul Whitticomb era celălalt ne-membru de familie invitat, dar de dimineaţă trimisese vorbă că un pacient al său avea mare nevoie de asistenţa lui şi că va veni mai târziu la un pahar de şampanie.

Planul era ca ducele de Claymore să le aducă pe mama sa şi pe Whitney acasă la Stephen peste o oră, iar Stephen urma să vină peste o altă jumătate de oră, exact la unsprezece fix, când va avea loc ceremonia. Nunţile englezeşti, aflase ea, aveau loc după tradiţie între ora opt dimineaţa şi prânz, astfel încât cuplul de tineri căsătoriţi să beneficieze de lumina zilei şi de o noapte întreagă de somn înainte de a se gândi şi de a înfăptui pasul important pe care-l aveau de făcut. Vicarul lua în considerare şi timpul său, conştientizând rolul pe care-l avea, de a-l cununa pe contele de Langford. Sosise în urmă cu o oră, ca să se asigure că nu întârzie, precauţie pe care Colfax o găsi amuzantă când îi dădu informaţia lui Sherry. Îmbrăcat în livreaua de sărbătoare, la fel cum erau înveşmântaţi şi ceilalţi servitori din casă, Colfax îi spusese că personalul casei dorea să-i cânte în această ocazie unică un cântec tradiţional pe care-l repetaseră în bucătărie. Impresionată de sensibilitatea lor, Sherry acceptase imediat încântată.

După cele văzute de Sherry până atunci, se părea că numai valetul şi mireasa nu erau emoţionaţi; camerista ei era atât de fâstâcită încât îi trebuise toată dimineaţa pentru a se învârti pe lângă Sherry pentru a-i face baie şi a o coafa, timp în care scăpase pe jos acele de păr şi prosoapele, până ce Sherry o trimisese în camera ei pentru a rămâne singură în ultimele clipe de aşteptare. Sherry privi pe toaletă colierul cu diamante şi safire întins pe catifeaua albă a cutiei de la bijutier, trimisă de Stephen azi-dimineaţă. Mângâie colierul şi cele trei şiruri de pietre preţioase parcă îi străluceau drept răspuns la fericirea ei. Bijuteria era mult prea sofisticată pentru rochia simplă pe

care urma să o poarte, dar Sherry se gândea că va trebui să o aibă la gât pentru că era de la Stephen.

Stephen… Urma să devină soţul ei şi gândurile îi zburară involuntar spre minutele pe care le petrecuse în salonul întunecat, împreună cu el, după operă. O sărutase până ce-i tăiase răsuflarea. Îi simţise rotunjimile trupului apăsând-o şi valuri de senzaţii o şocaseră şi o pătrunseră pe măsură ce-i simţise coapsele lipite de ea. Buzele o ademeneau posesive, iar mâinile îi mângâiau delicat sânii. Când se depărta puţin de ea îi spuse cu vocea răguşită de emoţie, susţinând-o în braţele sale.

— Ai idee cât de pasională şi unică eşti?

Neştiind ce să-i răspundă, căută în memorie un motiv pentru senzaţia de vinovăţie pe care o încerca fiindcă îl lăsase să o sărute şi să o mângâie. Nu găsi niciun răspuns şi-l luă de gât, apoi îşi lipi obrazul de pieptul lui. El gemu şi râzând îi luă mâna făcând un pas înapoi.

— Ajunge. Doar dacă nu vrei ca luna de miere să preceadă cununia, domnişoară. Va trebui să te mulţumeşti cu câteva bezele caste… Probabil că ea păruse dezamăgită, pentru că Stephen începu să râdă şi se lipi din nou de ea sărutând-o înfocat. Gândurile lui Sherry fură întrerupte de o bătaie în uşă.

— Mă scuzaţi, milady, spuse Hodgkin pe când îşi strecură capul prin uşa întredeschisă, palid la faţă, ca şi când ar fi suferit cumplit. Este o tânără, am ezitat să spun „doamnă” din pricina limbajului pe care l-a folosit, femeie jos care insistă că vrea să vă vorbească. Sherry îl privi prin oglinda toaletei.

— Cine este? Valetul bătrân ridică mâinile în semn că nu cunoaşte şi Sherry văzu că tremură.

— Spune că e dumneavoastră, domnişoară.

— Poftim?

— Spune că ea este domnişoara Charise Lancaster.

— Cât de… Sherry simţi cum inima îi e străfulgerată dintr-un motiv necunoscut şi rămase cu cuvântul „straniu” pe buze. Valetul spuse, parcă voind să audă din gura ei că tânără era o impostoare, ca să se liniştească:

— Este... este în posesia unor dovezi care îi vor susţine afirmaţia. Eu... eu ştiu că e adevărat, milady, pentru că am lucrat în serviciul baronului *Burleton. Burleton... Burleton... Burleton.* Numele îi răsuna în minte.

— A... a vrut să vorbească mai întâi cu domnul conte, dar dumneavoastră aţi fost bună cu mine... cu toţi şi, dacă am fi fost în locul dumneavoastră, nu că ar fi fost posibil, dar ştiu că aş fi aflat primul de orice fals înainte ca domnul conte să afle... sau altcineva. Sigur că va trebui să-i spun şi dânsului despre pretenţia femeii, dar dacă dumneavoastră aţi vorbi cu ea mai întâi şi ea ar fi mai calmă...

Sherry se ridică şi se sprijini de toaletă, dând din cap afirmativ, în semn că era dispusă să o primească pe femeia care susţinea că este ea. Închise ochii şi se concentră.

Burleton... Burleton... Burleton.

Imagini şi voci începură să-i fulgere prin minte, mai repede, apoi mai repede, ca într-un vârtej de scene repetându-se la nesfârşit.

... O corabie, o cabină, o cameristă înspăimântată. *Ce se întâmplă dacă logodnicul lui Charise crede că noi am ucis-o, sau că am vândut-o, sau ceva mai grav decât aceasta*? *Va fi cuvântul baronului împotriva cuvântului nostru, iar tu eşti nimeni, deci legea va fi de partea lui. Aici suntem în Anglia, nu în America*...

...Lumina torţelor, baloţi de marfă, un bărbat înalt şi necăjit stând la capătul cheiului. *Domnişoară Lancaster, mă tem că a avut loc un accident Lordul Burleton a fost ucis ieri*.

... Câmpuri cu bumbac, pajişti, o căruţă umplută cu mărfuri, o fetiţă cu părul roşcat... *Tăticul meu îmi spune „morcov" din cauza părului meu, dar mă cheamă Sheridan. Există un trandafir care se numeşte Sheridan, iar mama mi-a dat numele după el*.

... Un cal nărăvaş, un indian cu chipul sever, mirosul verii. *Oamenii albi nu sunt la fel de buni ca indienii la dat nume. Nu floare tu. Foc tu. Flăcări. Arzând aprins*.

...Focuri de tabără, lumina lunii, un tânăr spaniol frumos, cu ochi surâzători şi o chitară în mână, muzica

vibrând în noapte. *Cântă cu mine, cara.*

...O căsuţă mică, îngrijită, o fetiţă răzvrătită, o femeie mânioasă.

Patrick Bromleigh, ar trebui să fii biciuit pentru modul cum ai crescut acest copil. Nu ştie să citească, să scrie, are maniere deplorabile şi părul îi stă ca unei destrăbălate. Mi-a spus, cu mult tupeu, că „îi place" de cineva, pe nume Raphael Benavente şi că poate într-o zi îl va cere de bărbat. Intenţionează să facă ea însăşi cererea în căsătorie unui vagabond spaniol care trişează la cărţi. Nu ţi-am spus de celălalt prieten al ei favorit, un bărbat indian care doarme cu câinii! Dacă ai un pic de conştiinţă şi dragoste pentru ea, va trebui să o laşi cu mine.

...Doi bărbaţi solemni stând în curte, un al treilea în prag, cu chipul tensionat. *Să asculţi de mătuşa ta, iubito. O să mă întorc la tine foarte repede, peste un an, cel mult doi.*

... Un copil deznădăjduit se agăţă de el. *Nu, tăticule, te rog! Nu mă lăsa aici! Te rog. Te rog, o să port rochii şi o să-mi pieptăn părul, dar nu mă lăsa aici! Vreau să vin – cu tine, cu Rafe şi cu Câine care Doarme! Locul meu e cu voi, orice ar spune ea! Tăticule, stai, tăticule.*

...O femeie cu chip sever şi părul cărunt, un copil care trebuia să o strige „mătuşă Cornelia". *Nu încerca să mă scoţi din sărite cu privirea aceea, copilă. Eu am pus-o la punct ca mulţi ani în urmă, în Anglia şi acum sunt imună la ea. În Anglia ţi-ar fi fost de folos, dacă ai fi fost nepoata recunoscută a moşierului Faraday, dar suntem în America. Aici predau bunele maniere copiilor unor oameni pe care cândva i-aş fi privit ca pe inferiorii mei, dar mă bucur că am de lucru.*

...O altă femeie severă, plăcută, fermă. *Cred că vom găsi un loc pentru dumneata la şcoala noastră. Am auzit multe lucruri bune despre dumneata de la mătuşa dumitale, domnişoara Bromleigh.*

... Glasuri de fetiţe. *Bună dimineaţa, domnişoară Bromleigh.* Domnişoare în miniatură, cu şosete albe şi panglicuţe prin păr exersau reverenţa, imitând-o pe Sheridan.

Palmele îi transpiraseră pe toaletă, iar genunchii i se înmuiaseră. În spatele ei se deschise uşa şi intră o tânără blondă care-i vorbi pe un ton răstit.

— Impostoare ticăloasă! Sherry pierdu toate imaginile din faţa ochilor minţii şi deschise ochii, îşi ridică capul, apoi privi în oglindă. Lângă chipul ei, în reflexia oglinzii, văzu o figură nouă. O figură cunoscută.

— Oh, Dumnezeule! gemu ea şi mâinile începură să-i tremure, speriindu-se că va leşina. Ridică mâinile de pe toaletă şi se întoarse încet, terorizată aproape, alungând slăbiciunile şi letargia. Tot corpul îi vibra de panică atunci când se văzu faţă în faţă cu Charise Lancaster şi îi ascultă cuvintele pline de venin, penetrându-i creierul.

— Diabolică, târfă demnă de dispreţ! Priveşte locul acesta. Priveşte-te pe tine! Avea ochii sălbatici când privi în jurul ei verdele luxos şi ornamentele aurii. Mi-ai luat locul!

— Nu! izbucni Sheridan, dar nu-şi mai recunoştea vocea ascuţită şi disperată. Nu, nu am făcut-o intenţionat. Dumnezeule, nu…

— Îţi va trebui ceva mai mult decât o rugăciune ca să te scape de închisoare, îi spuse fosta ei elevă, iar chipul îi era transfigurat de mânie. Mi-ai luat locul… M-ai înşelat, făcându-mă să mă mărit cu Morrison, din cauza vorbăriei tale despre romantism, apoi mi-ai luat locul. Aveai de gând să te măriţi cu un conte!

— Nu, te rog, ascultă-mă. A fost un accident. Mi-am pierdut memoria. Cuvintele ei o înfuriară şi mai mult pe cealaltă.

— Ţi-ai pierdut memoria! îi strigă dispreţuitoare. Ei bine, acum ştii cine sunt eu! Fără să mai spună ceva, se întoarse cu spatele. O să mă întorc cu autorităţile peste câteva minute şi vom vedea atunci ce părere mai ai despre pierderea memoriei, ticăloa…! Fără să-şi dea seama, Sherry alergă şi o prinse de umeri, încercând să o facă să asculte până ce nu era prea târziu, dar se bâlbâia.

— Charise, te rog, ascultă. Am fost lovită la cap, accident, nu mai ştiam cine sunt. Te rog, aşteaptă, ascultă-mă, nu ştii, nu înţelegi ce ar însemna pentru ei un scandal.

— O să te bag în temniţă înainte de căderea nopţii! strigă ea trăgându-se de sub palmele lui Sherry. O să-l fac de râs pe prostul tău de conte…

Sheridan văzu negru înaintea ochilor. Negru pe alb. Parcă vedea titlurile din ziare. Scandal. Temniţe. *Aici suntem în Anglia, iar tu eşti un nimeni, deci legea va fi de partea lui.*

— Voi pleca! strigă ea cu o voce imploratoare, tulburată şi disperată, îndreptându-se cu spatele spre uşă. Nu mă mai întorc. Nu voi crea necazuri. Nu aduce autorităţile. Scandalul îi va ucide. Priveşte-mă, plec. Sherry o rupse la fugă. Alergă în jos pe scări şi era cât pe ce să se ciocnească de un valet. I se puse un nod în gât când realiză că Stephen va intra în casa lui peste o oră, pregătit de cununie şi va vedea că logodnica lui l-a părăsit. Cu inima îndurerată alergă în bibliotecă, scrise repede un bilet, îl dădu în fugă valetului înmărmurit, apoi deschise uşa, alergă pe scări şi dădu colţul. Alergă întruna până ce îşi pierdu răsuflarea, apoi se sprijini de zidul unei clădiri şi ascultă o voce recentă, din trecutul apropiat, o voce dragă care-i explica lucruri neîntâmplate unei femei pe care nu a cunoscut-o niciodată: *Ultima dată când am fost împreună în America ne-am certat. Nu m-am gândit la cearta noastră cât timp ai fost bolnavă*, *dar de când ai început să-ţi revii mi-am amintit de ea*.

— Din ce motiv ne-am certat?

— Am crezut că-i dai prea mare atenţie altui bărbat. Am fost gelos.

Sherry mai primi un şoc şi privi fix la o trăsură care trecea, în timp ce mergea fără niciun ţel pe stradă. Dar el nu fusese niciodată gelos. Atitudinea lui se schimbase de când ea îl întrebase „dacă erau foarte îndrăgostiţi”.

Pentru că nu fuseseră niciodată îndrăgostiţi.

Mintea i se tulbură de şocul înţelegerii.

CAPITOLUL 39

Stephen îi zâmbi lui Colfax şi intră în holul principal, îmbrăcat în costumul de ginere.

— A venit vicarul?

— Da, milord, e în salonul albastru, zise valetul cu un chip foarte sumbru pentru o asemenea zi festivă.

— Fratele meu e cu el?

— Nu, dânsul e în sufragerie.

Ştiind că nu trebuie să-şi vadă mireasa înainte de ceremonie, Stephen spuse:

— Pot să mă duc acolo?

— Desigur.

Stephen merse agale în sufragerie. Clayton stătea cu spatele spre intrare şi privea focul arzând în cămin.

— Am venit mai devreme, spuse Stephen. Mama şi Whitney vor veni imediat. Ai văzut-o pe Sherry? Are nevoie de...

Clayton se întoarse încet şi, când îi văzu chipul alb, Stephen se opri în mijlocul frazei.

— Ce s-a întâmplat? ceru el să ştie.

— A plecat, Stephen. Neputând să reacţioneze, Stephen îl privi fără să-i vină a crede.

— A lăsat acest bilet, zise Clayton şi îi dădu foaia de hârtie împăturită. Mai e o tânără acolo care aşteaptă să te vadă. Pretinde că este adevărata Charise Lancaster, adăugă Clayton, însă făcu acest anunţ pe un ton resemnat, mai degrabă decât ironic. Stephen despături biletul evident scris în grabă şi fiecare cuvânt i se părea incredibil; simţea cum i se implântă un pumnal în suflet şi în minte.

După cum vei descoperi în curând de la adevărata Charise Lancaster, eu nu sunt cea care credeai că este. Nici cea care credeam că sunt. Te rog să înţelegi aceasta. Până ce Charise Lancaster a intrat în camera mea în această dimineaţă nu mi-am amintit nimic despre mine, decât ceea ce mi se spusese după accident.

Acum, când ştiu cine sunt şi ce sunt, îmi dau seama că o căsătorie între noi doi ar fi probabil imposibilă. Mai

cred că, după ce Charise Lancaster îţi va spune părerea ei despre ce doream eu să obţin, totul ţi se va părea mult mai adevărat decât cele spuse de mine în acest bilet.

Acest lucru mă va durea mai mult decât îţi imaginezi. Mă întreb cum voi putea merge mai departe ştiind că în această lume tu îţi vei continua viaţa crezând pentru totdeauna că am fost o impostoare şi o ticăloasă. Nu vei crede aceasta, ştiu că nu vei crede.

Ultimul cuvânt era şters şi biletul era semnat doar:

Sheridan Bromleigh

Sheridan Bromleigh.

Sheridan. În cel mai dureros moment al vieţii lui, cu biletul ei în mână şi cu cuvintele întipărite în minte, Stephen citi numele ei adevărat, un nume foarte frumos. Unic. Sheridan i se potrivea mult mai bine decât Charise.

— Femeia care te aşteaptă spune că ai fost păcălit. Intenţionat.

Stephen îşi încleştă degetele pe bilet, îl mototoli, apoi îl azvârli pe birou.

— Unde este? întrebă el furios.

— Te aşteaptă în biroul tău.

Stephen avea chipul la fel de răvăşit pe cât îi erau şi sentimentele de rănite. Ieşi din cameră hotărât să dovedească imediat că această Charise Lancaster era o mincinoasă, o prefăcută sau o impostoare, sau că se înşelase asupra lui Sherry, susţinând că îl păcălise intenţionat.

Adevărul cel mai dureros şi de necontestat era că nu putea ignora faptul că Sheridan fugise de el, decât să-i explice direct. Din nou avea acel sentiment de culpabilitate…

CAPITOLUL 40

Mergând încet spre biroul său, Stephen îşi spunea că Sheridan se va întoarce peste o oră, două. Fugise pentru că fusese supărată, isterică. Whitticomb spusese că pierderea memoriei era o formă de isterie. Poate că această isterie era semnalul că memoria îi revenise.

Cu imaginea ei hoinărind prin Londra, pe străzile întortocheate, singură şi tulburată, intră în birou. Dădu doar din cap, în semn de salut şi o văzu pe blonda care îl aştepta. Se aşeză pe un scaun în spatele biroului, hotărât să-i contrazică orice argument că Sherry l-ar fi păcălit intenţionat.

— Luaţi loc, comandă el. Să auzim ce aveţi de spus.

— Oh, am foarte multe de spus, răbufni ea, iar Stephen fu puţin descumpănit de ironia că această Charise Lancaster semăna foarte bine cu imaginea blondei tunse scurt, pe care se aşteptase să o vadă coborând de pe vapor.

Charise resimţea dorinţa lui de a nu crede nimic din ce-i va spune şi gândul că acest bărbat frumos şi bogat ar fi putut fi cândva al ei o înfurie nespus de mult. Uşor speriată de atitudinea lui glacială, se hotărî ce tactică să aplice pentru început, când el îi spuse pe un ton sălbatic:

— Aţi făcut o acuzaţie gravă asupra cuiva care nu este de faţă pentru a se apăra. Acum, spuneţi ceva!

— Oh, înţeleg că nu vreţi să mă credeţi, începu ea alarmată. Bine, nici mie nu mi-a venit să cred când am citit anunţul în ziare. V-a păcălit, aşa cum a făcut-o cu toată lumea.

— A suferit o amnezie, pierderea memoriei!

— Da, sigur şi acum, cum am apărut eu, şi-a recăpătat-o, cum vă explicaţi asta?

Stephen nu dorea să o lase să-i vadă reacţia la acest argument sau la ce mai avea să-i spună.

— E o mincinoasă şi o intrigantă ambiţioasă, cum a fost întotdeauna! Pe vapor îmi spunea că are de gând să se mărite cu cineva ca dumneata şi acum era cât pe ce să o facă, nu-i aşa? La început a încercat să-mi ademenească

soţul, apoi pune ochii pe dumneata!

— Până ce se va întoarce şi va răspunde în faţa dumitale, voi trece peste aceste accese de mânie şi de gelozie din partea unei pisici sălbatice!

— Geloasă! explodă Charise ridicându-se în picioare. Cum îndrăzniţi să spuneţi că aş fi geloasă pe vrăjitoarea aceea roşcată? Pentru informaţia dumneavoastră, milord, a fugit pentru că se simţea expusă. Nu se va mai întoarce, înţelegeţi? A recunoscut că v-a minţit. Stephen simţi cum chinga supărării din jurul inimii se strânge şi mai tare, cu fiecare cuvânt al blondei. Spunea adevărul, se citea pe faţa ei sfidătoare, şi ura pentru Sheridan Bromleigh ca şi mânia faţă de el era întipărită în fiecare trăsătură. Tot drumul spre America m-a convins să nu mă mărit cu Burleton şi să fug cu domnul Morrison! Acum, când mă gândesc, sunt surprinsă că nu s-a logodit chiar cu logodnicul meu!

În mijlocul acestei izbucniri sentimentale Stephen realiză că fata aşezată în faţa lui, cu lacrimi în ochi şi pumnii strânşi urma să mai afle două veşti proaste. În starea în care se afla, nu ştia dacă să mai amâne momentul sau nu. Sătul de atâta minciună şi amintindu-şi de eforturile de a o menaja pe Sherry când trebuise să-i anunţe veştile, Stephen îşi controla tonul şi zise simplu:

— Burleton e mort.

— Mort? întrebă Charise disperată pentru că în secret mai spera ca Burleton să o ia de soţie, dacă ar fi putut scăpa de Morrison. Speranţa i se spulberă. Cum? şopti emoţionată, apoi îşi scoase o batistă şi începu să plângă. Stephen îi spuse şi o privi cum se crispează. Acum nu mai minţea. Era complet distrusă. Bietul tata! Nu mai ştiam cum să dau ochii cu el după ce ticăloasa de Bromleigh m-a convins să fug cu Morrison. Mă temeam chiar şi să-i scriu. Mă duc acasă! se decise Charise, inventând deja o minciună plauzibilă care să-l convingă pe tatăl ei să o primească înapoi, să-i cumpere divorţul sau o anulare a căsătoriei, sau orice se putea face. Mă duc direct acasă!

— Domnişoară Lancaster, spuse Stephen, dar i se părea straniu să-i spună acestei femei pe numele care-i

aparţinuse lui Sherry. Am o scrisoare de la avocatul tatălui dumneavoastră. Mi-a fost expediată mie de către proprietarul lui Burleton. Stephen scoase din sertarul biroului scrisoarea şi extrasul de cont din bancă şi i le dădu. Mă tem că veştile nu sunt chiar bune. Mâna femeii tremura când citi conţinutul scrisorii, apoi se uită la extras şi îl privi pe Stephen.

— Aceştia sunt toţi banii pe care-i mai am? Situaţia ei financiară nu era problema lui Stephen, acum că ea îl înşelase pe Burleton şi se căsătorise cu altcineva în drum spre Anglia, dar îl preocupa mai mult tăcerea ei.

— Fără să cred că Sheridan Bromleigh şi-a luat deliberat identitatea dumneavoastră, spuse el încet, sunt dispus să vă dau o sumă substanţială pentru... hai să spunem, a vă uşura durerea... în schimbul tăcerii dumneavoastră asupra întregii chestiuni.

— Cât de substanţială?

Stephen simţi că o urăşte din acel moment. Ura ideea de a-i plăti bani pentru a o face să nu împrăştie zvonul care s-ar fi transformat într-un scandal în întreaga Anglie dacă s-ar fi aflat. Se ura pe sine pentru îndoielile care-i încolţiseră în inimă despre intenţiile lui Sherry de a se întoarce în câteva ore. Scrisoarea ei nu era una de rămas bun, ci avea o rugăminte, o rugăminte disperată de la o fată frumoasă care se temea că el nu o va asculta şi nu o va crede. Fugise din casă pentru a-i lăsa lui răgazul să se calmeze, în caz că o va crede pe Charise. Va reveni tulburată şi distrusă, plină de indignare; se va întoarce şi va da ochii cu el. Avea dreptul la întrebări şi explicaţii de la el în legătură cu motivele lui de a se da drept Burleton. Va veni pentru acestea. Avea destul curaj cât să-l înfrunte. Avea al naibii de mult curaj.

*

Îşi repeta aceste lucruri întruna pe când o privea pe tânără Lancaster plecând cu suma enormă pe care i-o oferise, apoi merse la fereastră şi privi în stradă căutându-

şi mireasa… pentru a-i explica. O văzu pe Charise Lancaster urcând într-o trăsură. Fratele său veni în spatele lui şi-i spuse:

— Ce ai de gând să faci?

— Să aştept.

Pentru prima dată în viaţa lui, Clayton se simţea neputincios şi ezitant.

— Vrei să-i spun vicarului să plece acasă?

— Nu, şopti Stephen. Vom aştepta.

CAPITOLUL 41

Valetul lui Nicholas Duville îi ţinea stăpânului său haina dintr-un material fin, de culoarea vinului şi-i admira cămaşa albă, imaculată şi eşarfa de la gât.

— Cum spuneam adesea, domnule, remarcă valetul, în timp ce Nicki îşi încheia nasturii vestei în aceeaşi culoare cu haina, niciun englez nu are aspectul dumneavoastră desăvârşit cu eşarfa la gât.

Nicki îl privi amuzat.

— Şi, cum ţi-am răspuns adesea, Vermonde, asta pentru că sunt mai mult francez decât englez, iar dumneata eşti uşor înclinat împotriva englezilor… Un alt valet bătu la uşă şi-i întrerupse replica. Da, ce este? întrebă el surprins că valetul său personal îi permisese unui inferior să-i intre pe teritoriu.

— Trebuie să vă spun că o domnişoară vă aşteaptă jos, milord. Este în salonul albastru şi pare foarte îngrijorată. Spune că o cunoaşteţi sub numele de domnişoara Lancaster. Cel de la uşă a încercat să o alunge fiindcă a văzut-o venind într-o birjă închiriată, dar dânsa a insistat. E ceva rău, credem, pentru că…

Stăpânul său deveni deodată îngrijorat şi valetul tăcu.

Nicki ieşi repede şi era cât pe ce să-l dărâme pe valet când trecu grăbit.

*

— Sherry? întrebă Nicki surprins şi panicat, văzându-i obrajii roşii şi ochii plini de lacrimi. Avea cearcăne în jurul lor şi stătea pe marginea canapelei, părând că va leşina în orice clipă. Ce s-a întâmplat?

— Eu, eu mi-am... mi-am recăpătat memoria, zise Sherry printre sughiţuri. Eu... sunt o impostoare. Toată lumea e impostoare! Charise era logodită cu Burleton. De ce s-a pre-prefăcut Stephen? Nu, eu m-am prefăcut...

— Nu mai spune nimic, îi zise Nicki brusc şi se duse spre tava cu pahare. Turnă destul coniac într-unul şi i le aduse. Bea asta. Tot, adăugă el văzând-o că ia o înghiţitură şi se cutremură de tăria alcoolului. O să te liniştească mai repede. Nicki credea că starea ei fusese cauzată de realizarea faptului că nu fusese logodită niciodată cu Stephen Westmoreland.

Sherry îl privi şi-l ascultă, bând automat tot conţinutul paharului.

— Nu încerca să vorbeşti imediat, zise el văzând-o că tuşeşte. Sherry simţi cum băutura îi arde măruntaiele ajungând în stomac. Îşi privea mâinile pe genunchi. Şocul iniţial al recăpătării memoriei, al realizării identităţii sale, al întâlnirii cu Charise şi al ascultării acuzaţiilor ce i se aduseseră o alungase din casă ca pe o femeie nebună, cu inima sfâşiată. Hoinărise aproape o oră, căutând o modalitate de a-l convinge pe Stephen că-l iubeşte, că nu l-ar fi minţit niciodată, indiferent dacă reuşise Charise să-l convingă prin cele spuse. Dintr-odată realiză ceva: Stephen Westmoreland nu fusese niciodată logodit cu Charise Lancaster. Numele logodnicului acesteia era Burleton! Toată lumea se complăcuse în această şaradă. Apoi veni altă revelaţie, mai uluitoare, apoi încă una, când stătuse în parc şi mintea i se rotea ameţitor. Acum căuta răspunsurile la cineva care nu avea niciun motiv să o mintă, iar coniacul îi dădu tăria să reziste la orice explicaţie îi va fi dat să audă.

— Trimit după Langford, spuse Nicki văzând-o că îşi recapătă culoarea din obraji, dar răspunsul ei veni ca o

lovitură.

— Nu! Nu! Nu! Nicki se aşeză liniştit pe fotoliul din faţa ei şi zise blând:

— Prea bine. Nu mă mişc din camera aceasta până ce nu-mi spui tu.

— Trebuie să explic, spuse Sherry străduindu-se să îşi păstreze calmul. Apoi se răzgândi şi hotărî că singura şansă de a primi răspunsuri sincere la acele întrebări care o chinuiau era să pună ea mai întâi întrebările, până ce va da informaţii. Nu, tu trebuie să-mi explici, se corectă ea.

Nicki observă că Sherry îşi cântăreşte cuvintele şi înţelese că nu venise la el din disperare, oricât de rău s-ar fi simţit când a aflat că a fost înşelată. Prima ei frază confirmă aceasta dar îl prinsese pe el în capcană.

— Am venit aici fiindcă eşti singurul la care m-am gândit că nu are nimic de câştigat... continuând să joace acest... incredibil joc al decepţiei în care s-a antrenat întreaga familie Westmoreland.

— Nu ar fi mai bine să discuţi toate acestea cu logodnicul tău?

— Logodnicul meu! râse ea ironic. Arthur Burleton a fost logodnicul lui Charise Lancaster, Stephen Westmoreland nu! Dacă mai aud şi altă minciună, cred că...

— Mai bea puţin coniac, o întrerupse Nicki.

— Nu vreau coniac! strigă Sherry. Am nevoie de răspunsuri, poţi să mă înţelegi? Realizând că nu le va obţine de la el dacă nu vorbea mai coerent, Sherry mai bău o înghiţitură şi-şi stăpâni emoţiile. Îl privi în ochi implorându-l şi zise: Am venit la tine pentru că privind înapoi îmi dau seama că tu nu ai luat parte la minciună, la farsa orbilă. Nu ai vorbit despre conte ca despre logodnicul meu, ca toată lumea. Te rog, acum ajută-mă. Spune-mi adevărul. Totul. Dacă nu o faci, mă tem că voi înnebuni de-a binelea.

Nicki fusese uluit când Westmoreland anunţase logodna lor în urmă cu două zile, dar când Whitney îi spusese de moartea tatălui lui Sherry, realizase motivul pripitei nunţii, înainte ca Sherry să-şi recapete memoria.

Whitticomb repetase de nenumărate ori şi-i avertizase pe toţi să nu-i spună nimic care să o tulbure, dar Nicki era acum sigur că avea nevoie să ştie adevărul în întregime.

Bucuros că doctorul nu era de faţă pentru a complica situaţia cu sfaturi, Nicki se pregăti sufleteşte pentru dificila sarcină de a răspunde pentru faptele altora; Charise Lancaster avea încredere în el, evident numai în el.

— Te rog, ajută-mă, îl imploră ea din nou. Trebuie să-ţi explic şi eu câteva lucruri după ce vei termina... lucruri grele, ruşinoase, dar nu vreau să-ţi ascund adevărul. Urăsc prefăcătoria.

Sherry îl văzu cum îşi ia o poziţie comodă, pregătindu-se pentru o conversaţie neplăcută, iar el o privi direct şi-i spuse:

— Vreau să fiu foarte sincer, dacă eşti convinsă că eşti pregătită să mă asculţi.

— Mă simt foarte bine, accentua ea.

— De unde vrei să încep?

— Începe, zise ea zâmbind, cu începutul. Începe prin a-mi spune de ce m-ai lăsat să cred că până ieri că el este lordul Burleton. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc, înainte de a mă trezi cu capul bandajat, în casa contelui, este că m-am întâlnit cu el la vapor şi că mi-a spus că Burleton e mort.

Nicki observă că menţionase moartea lui Burleton cu solemnitate, nu cu tristeţe. Westmoreland presupusese corect că ea nu-l cunoscuse îndeajuns pe Burleton şi că nu avea sentimente prea puternice faţă de acesta.

— Burleton a murit într-un accident de trăsură înainte de sosirea vaporului tău, spuse el direct.

— Mi-a părut rău când am aflat vestea morţii lui, răspunse ea şi Nicki se convinse că trebuia să afle adevărul şi că-i va face faţă mult mai bine decât decepţiei şi necunoaşterii. Dar nu înţeleg cum s-a implicat contele în această treabă.

— Langford conducea trăsura. O văzu că tresare la această informaţie, dar rămase tot calmă după aceea. Era ceaţă şi întuneric, înainte de ivirea zorilor. Burleton era

beat şi a sărit chiar în faţa trăsurii, caii l-au omorât, iar Langford s-a considerat vinovat pentru moartea lui şi, dată fiind poziţia lui, cred că şi eu aş fi simţit la fel. Conducea nişte cai nărăvaşi, speriaţi din cauză că nu erau obişnuiţi în oraş şi, dacă situaţia nu ar fi fost aceasta, poate că Burleton ar fi fost şi acum în viaţă. Nu ştiu. Oricum, Langford a făcut unele investigaţii după accident şi a aflat că logodnica lui Burleton urma să sosească în ziua următoare din America; Burleton nu avea nicio rudă, nici prieteni de încredere şi Langford a considerat că el trebuia să te aştepte şi să-ţi dea vestea. De fapt, dacă valetul lui Burleton nu ar fi ştiut despre tine şi despre sosirea ta, nu ar fi venit nimeni să te întâmpine la vapor. Cred că îţi aminteşti restul: Langford a venit la vapor ca să-ţi dea vestea şi să-şi ofere sprijinul necesar. Desigur, fiind foarte absorbit de gânduri, nu a observat când un balot descărcat s-a desprins din cârlig şi te-a lovit în cap.

Nicki o privi cu atenţie, apoi se ridică şi-şi turnă şi el coniac. Părea foarte calmă, îşi zise el admirativ, apoi continuă:

— Langford te-a adus la el acasă şi l-a chemat pe medicul familiei. Câteva zile ai fost inconştientă, iar Whitticomb era foarte pesimist în privinţa însănătoşirii tale. Când ţi-ai revenit, în sfârşit, el a constatat că trauma te-a făcut să-ţi pierzi memoria şi ne-a ameninţat pe toţi să nu-ţi spunem nimic pentru a nu te tulbura mai rău. Credeai că Langford era logodnicul tău, iar el, eu, toţi te-am lăsat să crezi aceasta. Cam atât ştiu. Dar Nicki adăugă din onestitate faţă de Stephen Westmoreland: Mai ştiu că Langford se condamna pe sine pentru că nu te-a protejat de rău şi pentru că ţi-a dat vestea urâtă cu atâta stângăcie încât nu ai fost în stare să te aperi singură de pericol, fiind prea copleşită. Ştiu că se simţea foarte vinovat şi se condamna pentru că ţi-ai pierdut logodnicul. Sherry se simţi umilită şi ajunse la concluzia agonizantă, evidentă.

— Astfel încât s-a simţit obligat să-mi ofere un alt logodnic şi s-a declarat voluntar. Aşa este, nu?

Nicki ezită, apoi confirmă.

— Aşa este.

Sherry îşi întoarse capul şi începu să plângă pentru naivitatea şi credulitatea de care dăduse dovadă; pentru că se îndrăgostise de un bărbat care nu simţea pentru ea decât responsabilitate. Nu era de mirare că nu-i spusese niciodată că o iubeşte! Nu era de mirare că dorise ca ea să-şi găsească pe altcineva drept soţ!

— Deci se căsătorea cu mine din vinovăţie şi responsabilitate.

— Nu aş spune că doar acestea sunt motivele în prezent, Nicki zise cu precauţie. Cred că are şi alte sentimente faţă de tine.

— Sigur că are, răspunse Sherry cu amărăciune şi zdrobită de umilinţă. Se cheamă milă!

— Te conduc acasă la Langford.

— Nu pot să mă întorc acolo! strigă ea.

— Domnişoară Lancaster, începu Nicki cu severitate şi autoritate. Sherry începu să râdă nervos şi acum se ţinea cu mâinile de abdomen.

— Nu sunt Charise Lancaster!

Nicki se apropie de ea şi îi păru rău că o crezuse în stare să suporte orice i se spune.

— *Nu sunt Charise Lancaster,* repetă ea şi începu să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Am fost însoţitoarea ei plătită în călătorie. Se legăna înainte şi înapoi plângând. Sunt o guvernantă destoinică, iar el trebuia să se însoare cu mine. Ce ar mai fi râs prietenii lui de asta. Era plin de compasiune pentru o guvernantă care nu l-a văzut în viaţa ei pe lordul Burleton.

Nicki o privi şocat, dar o crezu.

— Dumnezeule, şopti el.

— Credeam că sunt Charise Lancaster, se tângui ea. Credeam că sunt, jur.

Nicki se gândi să o strângă la piept pentru a o linişti şi o făcu, dar nu ştia cu ce cuvinte să-şi completeze gestul.

— Credeam că sunt, spuse plângând la pieptul lui. Credeam că sunt ea până ce a venit astăzi. Credeam că sunt ea, jur!

— Te cred, zise Nicki uluit de convingerea sa.

— Nu voia să plece. Trebuia să-i spună ea însăşi. El, el se pregătea pentru cununie. O nuntă în secret. Nu am unde să mă duc, nu am haine, nu am bani.

Nicki încercă să o scoată din impas şi-i zise:

— Măcar e bine că nu a murit tatăl tău. Ea îşi ridică încet capul şi-l privi nedumerită.

— Cum?

— Langford a primit o scrisoare săptămâna trecută de la proprietarul lui Burleton. Îi era adresată lui Charise Lancaster, scrisă de avocatul tatălui ei şi o informa că tatăl ei a murit la două săptămâni după ce a plecat în Anglia.

Sherry îşi trase nasul şi spuse cu mâhnire:

— Era un om dur, dar cumsecade. O răsfăţa teribil pe Charise. Sherry îşi aduse aminte de altceva care o mânie. Săptămâna trecută, a fost în aceeaşi seară când am mers la *Almack's* şi la balul familiei Rutherford?

— Aşa mi s-a spus.

Sherry îşi plecă din nou capul cu umilinţă şi reîncepu să plângă.

— Nu mă mir că s-a răzgândit atât da brusc şi nu m-a mai lăsat să-mi găsesc un alt logodnic, apoi s-a hotărât să ne căsătorim imediat.

Îşi aminti cum îi mângâiase mâna la operă şi cum rezistase cu stoicism la toată scena, prefăcându-se că vrea să o sărute şi…

— Aş vrea să fiu moartă! şopti ea.

— Te rog să nu mai vorbeşti astfel. Nicki încercă să o aline. Poţi rămâne aici diseară. Mâine merg cu tine la Langford şi-i vom explica.

— I-am explicat într-o scrisoare! Nu pot să mă întorc acolo. Nu vreau, iar dacă trimiţi după el voi înnebuni. Ştiu că asta se va întâmpla. Acum nu mă mai pot întoarce. Vorbise foarte serios, iar Nicki nu o putea condamna.

Sherry nu ştiu cât plânsese în braţele lui, iar când se opri şi tăcerea umplu camera, îşi mai reveni.

— Nu pot rămâne aici, şopti ea emoţionată.

— Dar spuneai că nu ai unde să te duci. Sherry se

desprinse din braţele lui, se ridică şi făcu un pas nesigur.

— Nu ar fi trebuit să vin aici. Nu m-ar mira să fiu dată în judecată.

Gândul că Langford ar fi putut face asta îl umplu pe Nicki de mânie, însă nu putea nega posibilitatea unei asemenea eventualităţi.

— Aici eşti în siguranţă, cel puţin pentru diseară. Mâine dimineaţă vom discuta cum aş putea să te ajut.

Sherry realiză că Nicki îi oferea un sprijin şi o consolare.

— Eu… eu va trebui să-mi găsesc de lucru. Nu am referinţe. Nu pot rămâne la Londra. Nu pot…

— O să mai discutăm mâine dimineaţă, *chérie*. Acum vreau să te culci. Voi trimite pe cineva cu cina.

— Nimeni care-l cunoaşte pe el sau familia lui nu va accepta să mă angajeze, iar el… toată Londra îl cunoaşte.

— Mâine dimineaţă, spuse el ferm.

Sherry era prea slăbită ca să mai protesteze. Plecă pe scări însoţită de un servitor când îşi aminti ceva şi se întoarse.

— Domnule Duville?

— Ţi-am dat permisiunea să-mi spui Nicki.

— Doamnele de companie nu au voie să se adreseze binefăcătorului lor pe numele mic. Sherry părea că e la capătul puterilor, iar Nicki nu o contrazise şi îi ascultă rugămintea. Vreau să nu spui nimănui unde mă aflu, promite-mi că nu vei spune! Nicki ezită câteva clipe, trecu repede în revistă alternativele şi consecinţele, apoi acceptă.

— Ai cuvântul meu. O privi cum urcă scările umilită şi deznădăjduită. Niciodată nu semănase cu o servitoare insignifiantă, dar acum semăna. Acest amănunt îl făcea să dorească să-i facă un rău lui Westmoreland. Totuşi, până astăzi se purtase onorabil. Mai mult decât onorabil, îşi spuse Nicki.

CAPITOLUL 42

— Mai doriţi altceva, milord sau pot să mă retrag?

Stephen îşi ridică ochii de la paharul cu lichior pe care-l ţinea în mână şi-l privi pe valetul cel bătrân stând în pragul dormitorului său.

— Nu, răspunse el scurt.

Îşi rugase familia şi pe vicar să aştepte până în urmă cu trei ore, crezând că Sheridan Bromleigh se va întoarce. Dacă era nevinovată, dacă într-adevăr nu avea niciun ban, nu numai că ar fi dorit să-i dea o explicaţie ca să se absolve de orice învinuire, dar ar fi cerut la rândul ei explicaţii de la el despre faptul că el pretinsese că erau logodiţi. De vreme ce nu căutase aceste explicaţii, singurul răspuns era că dintotdeauna ştiuse adevărul.

Oricum, în acest moment, nu se mai putea evita adevărul şi nicio cantitate de lichior din lume nu i-ar fi putut stăvili mânia care începuse să-l ardă ca focul iadului. Sheridan Bromleigh nu-şi pierduse niciodată memoria, era evident. Când îşi recăpătase cunoştinţa prinsese momentul cel mai favorabil pentru a duce de atunci încolo o viaţă mai bună o vreme, iar el îndulcise afacerea de o mie de ori oferindu-se să-i devină soţ. Probabil că acum râdea de el amintindu-şi când jucase rolul lui Burleton, aşa cum ea îl jucase pe acela al stăpânei sale.

După câtă experienţă avea Stephen şi fiind foarte emancipat, acum îşi dădea seama că devenise pradă celei mai vechi scheme utilizată de femei, domnişoara neajutorată care cere ajutor! De două ori! Prima dată cu Emily, iar acum cu Sheridan Bromleigh.

După cât talent avea Sheridan, ar fi trebuit să joace pe scenă. Acolo îi era locul, alături de celelalte semidansatoare ambiţioase care dansau şi-şi recitau replicile. Mai luă o înghiţitură, amintindu-şi una dintre cele mai bune reprezentaţii ale ei: prima fusese cu adevărat Impresionantă. În dimineaţa când el adormise lângă patul ei şi se trezise de plânsul ei. *Nu ştiu cum arăt,* se tânguise ea sfărâmându-i inima cu lacrimi. *E o copilărie, dar fiindcă*

te-ai trezit, nu ai putea să mă descrii? Apoi fusese dimineaţa când ea se decisese să-i atragă atenţia asupra părului ei, în caz că el nu observase deja efectul de sirenă, se gândi Stephen dispreţuitor. *Părul meu nu e şaten. Priveşte-l. E roşcat.*

Ce cretin fusese, stând transfigurat lângă ea, asemuind-o cu Madona. *E atât de... de înflăcărat!* îi spusese ea, reuşind să pară nefericită pentru un păr care-i şedea superb. Apoi fusese confuzia fermecătoare despre felul cum trebuia să se poarte. *Am înţeles de la Constance, camerista, că eşti conte şi că trebuie să-ţi vorbesc cu „milord". Printre lucrurile pe care le ştiu este şi că în prezenţa unui rege nu se cuvine să te aşezi decât dacă eşti invitată.*

Stephen recunoscu acum cu cinism că episodul lui preferat fusese în noaptea când se dăduse pentru prima dată jos din pat şi-l rugase mieros: *Familia mea, cum sunt ei?* După ce-i explicase că tatăl ei era văduv, ea îl privise cu ochii aceia mari şi fermecători şi-i spusese: *Suntem foarte îndrăgostiţi?* În toate conversaţiile lor o singură dată era să se dea de gol. El tocmai îi spunea că trebuie să-i angajeze o însoţitoare, dacă urma să stea în casa lui, iar ea râsese. Nu am nevoie de însoţitoare, eu sunt o... Fusese singura ei scăpare, dar, privind retrospectiv, era o dovadă de netăgăduit.

Se simţise bine în compania servitorilor fiindcă făcea parte din rândurile lor.

— Iisuse, ce oportunistă strălucită a fost, se gândi Stephen cu voce tare şi scrâşnind din dinţi. Probabil sperase că va reuşi să-l convingă să-i ofere protecţia lui şi să o instaleze într-o casă a ei, dar în loc să facă asta, el îi oferise numele lui!

Dădu pe gât restul băuturii de parcă ar fi încercat să spele amărăciunea şi autodispreţul, apoi se ridică şi merse în dormitor.

În ciuda protestelor din trăsură, pe când mergeau la *Almack's,* vrăjitoarea roşcată acceptase să se mărite cu el în mai puţin de o oră şi lăsase să se înţeleagă că el o

convinsese pe ea.

Se dezbrăcă de cămaşă şi o azvârli pe podea. Amintindu-şi că acelea erau hainele pentru cununie, le scoase pe rând şi le lăsă pe podea într-o grămăjoară. Damson veni tocmai când se îmbrăca în halatul de casă şi valetul se aplecă să le ridice.

— Arde-le! îi spuse Stephen. Scoate-le de aici, apoi du-te la culcare. Mâine dimineaţă pune pe cineva să arunce tot ce a lăsat ea în urmă. Stătea lângă şemineu cu ultimele picături de lichior în pahar când auzi o bătaie în uşă.

— Ce naiba mai este acum? întrebă, iar valetul lui Burleton intră şi avea o fată schimonosită de parcă ar fi coborât de pe masa de tortură. Stephen se strădui să-şi ascundă dispreţul faţă de servitorul care-i amintea de Sheridan Bromleigh.

— Ai de gând să-mi spui ceva, sau stai acolo toată noaptea? îl invită el sever. Bătrânul parcă tresări la auzul cuvintelor dure.

— Doctorul Whitticomb mi-a spus să am o grijă deosebită de domnişoara Lan… de domnişoară.

— Şi? tună Stephen furios.

— Şi astăzi, când a plecat în starea aceea jalnică, m-am simţit obligat să trimit vizitiul după dânsa. Ea, ea s-a dus acasă la monsieur Duville, milord. Acolo este… Nu mai continuă când văzu privirea ucigătoare a contelui care primise vestea cu stupoare, făcu un pas înapoi şi ieşi cu o plecăciune. Duville! S-a dus la Duville.

— *Ticăloasa!* spuse el tare.

Nici nu se gândi să se ducă după ea. Acum era moartă pentru el şi nu-i păsa deloc unde se dusese sau în ce pat dormea. Avea un simţ nemaipomenit al supravieţuirii şi ateriza pe picioarele ei oriunde se ducea. Cu un zâmbet diabolic, Stephen se întrebă ce poveste îi spunea acum lui Duville ca să-l convingă să o lase sub acoperişul lui. Oricare ar fi fost aceasta, Duville avea şi el acelaşi simţ al supravieţuirii şi oricum nu fusese vrăjit de ea, ca Stephen. Fără îndoială că Duville o va instala într-o căsuţă undeva, dacă îl ruga destul de frumos şi-l satisfăcea în pat.

Vrăjitoarea roşcată era o curtezană înnăscută.

*

Stând la fereastra camerei de oaspeţi din casa lui Nicholas Duville, Sherry privea afară cu fruntea sprijinită pe geamul rece şi cu ochii plini de lacrimi pe care nu le putea vărsa. În cele şase ore de când venise aici la insistenţele lui Nicholas, mintea i se mai limpezise şi avea acum clară imaginea a ceea ce era cât pe ce să aibă, dar pierduse, şi nu ştia cum va putea supravieţui pierderii.

Se întoarse şi merse spre pat, deşi nu ştia dacă va putea dormi. Era prea epuizată ca să alunge amintirile, închise ochii chemând somnul, dar nu vedea decât acel zâmbet galeş şi felul tandru în care o privea la balul familiei Rutherford. *Domnişoară Lancaster, îmi faceţi onoarea acestui dans?* Înghiţi în sec şi închise ochii strâns, dar mental simţea sărutarea lui din trăsură. *De asta ne vom căsători*, îi spusese el pe un ton răguşit, după ce se sărutaseră. Cu siguranţă, se gândi ea, nu se prefăcea că-i place să fie sărutat. Nu se putea preface aici. Trebuia să creadă acest lucru, să creadă că măcar asta fusese adevărat. Dacă nu putea crede nici măcar asta, nu mai ştia ce va face a doua zi.

Amintirea acelor clipe şi a altora când o sărutase îi rămăsese în inimă. Acestea nu erau amintirile lui Charise Lancaster. Erau ale ei. Se întoarse cu faţa în jos şi strânse la piept amintirile, apoi adormi şi visă braţele puternice care o strângeau, apoi sărutări înfocate care-i tăiau răsuflarea... şi mâini care o mângâiau şi o dezmierdau, făcând-o să uite că nu se cuvenea să-l lase să o atingă în acel mod intim. Adormi şi visă lucruri pe care nu le va mai simţi în realitate.

*

Whitney era îmbrăcată într-un neglijeu şi îşi privea fiul dormind ca un îngeraş. Se deschise uşa şi intră soţul ei, cu

chipul trist cum nu-l văzuse în toţi anii de căsnicie.

— Nu puteam să dorm, şopti ea şi se aplecă pentru a aranja pătura sub bărbia lui Noel. Semăna perfect cu tatăl său la bărbie şi la păr.

Clayton o luă de mijloc şi o strânse uşor.

— Ţi-am mulţumit pentru fiul nostru? îi şopti el la ureche privindu-şi odorul de numai trei ani.

— Nu, de noaptea trecută, spuse ea lipindu-şi obrazul de al lui.

Clayton nu putea fi înşelat de zâmbetul ei aparent fericit, dar nici ea nu putea fi păcălită de modul lui discret de a evita amintirea discuţiei din acea zi, după contramandarea cununiei.

— Mă simt groaznic, mărturisi ea.

— Ştiu.

— Nu voi putea uita chipul lui Stephen când după ce trecuseră câteva ore realizase că Sherry nu se va mai întoarce.

— Nici eu, recunoscu el.

— L-a ţinut pe vicar acolo până după ora zece. Cum a putut ea să-i facă una ca asta? Cum a putut?

— Niciunul dintre noi nu a cunoscut-o foarte bine.

— Stephen era nebun după ea. Se vedea de fiecare dată când o privea şi când încerca să nu o privească.

— Am observat, zise el.

Whitney îşi înghiţi nodul din gât şi continuă:

— Dacă nu ar fi intervenit Stephen, tu ai fi fost însurat cu Vanessa, iar eu cu un altul, iar Noel nu ar fi existat.

Clayton îi mângâie părul ciufulit, dându-i la o parte câteva şuviţe de pe umeri, apoi o sărută prelung pe tâmplă. Whitney îi mărturisi în şoaptă:

— Întotdeauna am dorit să-l răsplătesc pentru asta, dar nu am făcut decât să sper că va găsi pe cineva care să-l facă la fel de fericit cum suntem noi amândoi.

— Vino la culcare, iubito, zise Clayton, apoi îl mângâie pe fiul lor pe cap. Stephen e bărbat în toată firea. O conduse spre dormitor. O să uite de ea pentru că doreşte să o uite.

— Dar tu ai uitat de mine repede când eram… ezită ea, abţinându-se să nu menţioneze noaptea orbilă care aproape distrusese orice şansă de a se căsători cu Clayton… Când ne-am certat?

— Nu.

După ce se culcară amândoi, iar Whitney se cuibărise la pieptul lui, el spuse:

— Oricum, te cunoaştem de mai mult timp decât o cunoştea Stephen pe Ch… Sheridan Bromleigh.

Whitney dădu afirmativ din cap şi mişcarea ei îl făcu pe Clayton să o strângă mai cu putere lângă el, fiindcă şi el îşi amintea acum evenimentele care erau să-i separe pentru totdeauna.

— Timpul nu are nicio legătură în această problemă. Ţii minte la cât timp după ce m-ai cunoscut în Anglia ai început să mă iubeşti? îl întrebă ea. Clayton zâmbi când îşi aminti.

— A fost în noaptea când mi-ai spus că începuseşi să te uiţi lung la profesorul tău de muzică.

— Dacă-mi aduc bine aminte, ţi-am spus povestea la două săptămâni după ce am venit din Franţa.

— Ceva de genul acesta.

— Clayton?

— Ce? şopti el.

— Nu cred că Stephen va trece peste iubirea lui atât de repede cum crezi tu. Poate avea orice femeie îşi doreşte, dar, în tot acest timp, ea a fost singura femeie pe care şi-a dorit-o, cu excepţia lui Emily, dar uite cât de cinic a devenit după aceea.

— Stephen nu trebuie decât să facă un semn cu degetul şi zeci de femei vor sta la coadă să-l aline. De data aceasta le va lăsa pentru că mândria şi inima lui au suferit mai mult decât data trecută, prezise Clayton trist. Între timp se va îmbăta criţă şi va rămâne aşa o vreme.

— Tu aşa ai făcut? îl întrebă ea.

— Da, confirmă el.

— Tipic masculin, comentă ea.

Clayton surâse şi o sărută tandru.

— Te simţi superioară, doamnă? întrebă el cu o uşoară ironie în glas.

— Foarte, zise ea.

— În cazul acesta, spuse Clayton şi se culcă pe spate, trăgând-o şi pe ea după el, cred că ar fi mai bine să te las deasupra.

Ceva mai târziu, Clayton era somnoros şi satisfăcut, aşa că închise ochii şi încercă să adoarmă.

— Clayton?

Ceva în glasul ei îl făcu să deschidă ochii.

— Nu ştiu dacă ai observat, dar astăzi Charity Thorton era înlăcrimată când a văzut că Sheridan Bromleigh nu se întoarce. Când soţul ei nu-i dădu niciun răspuns, ci continuă să o privească în întuneric, spuse: Ai observat?

— Da. De ce întrebi?

— Ei bine, mi-a zis, în felul cel mai înduioşător, că pentru prima dată în zeci de ani se simţise utilă ca însoţitoare. Era foarte necăjită pentru că nu găsise şi alt pretendent la mâna domnişoarei Bromleigh, în afară de Stephen.

— Am auzit-o şi eu şi Stephen, mărturisi Clayton îngrijorat. Totuşi, cred că vorbele ei exacte au fost că nu găsise un alt fraier şi ghinionist pentru domnişoara Bromleigh, decât pe dragul ei Langford.

— Mă rog, e aproape acelaşi lucru…

— Doar dacă vrei să consideri identice prostia cu raţiunea. De ce trebuie să discutăm despre asta acum? întrebă el nemulţumit de răspunsul ei.

— Pentru că am invitat-o să stea la noi o vreme. Whitney avu senzaţia că soţul ei nu mai respiră, ca reacţie la cele spuse de ea. Mă gândeam să ne ajute cu Noel.

— Cred că ar fi mai rezonabil să-l punem pe Noel să aibă grijă de ea.

Neştiind dacă tonul lui ironic masca amuzamentul sau iritarea, Whitney zise:

— Desigur, guvernanta lui Noel va avea grijă de el în secret.

— Grijă de cine, de Noel sau de Charity Thornton?

Whitney surâse.

— Eşti supărat?

— Nu. Sunt… uluit.

— Din ce cauză?

— Din cauza alegerii momentului. Acum o oră, înainte să ne istovim făcând dragoste, poate că aş fi reacţionat mai violent aflând că va sta în casa mea, dar acum nu mă mai simt în stare nici să-mi ţin ochii deschişi.

— Aşa mă gândeam şi eu că va fi, recunoscu ea.

— Eram singur că te-ai gândit.

Cuvintele lui sunau puţin dezaprobator, iar ea îşi muşcă buza şi încercă să-i desluşească trăsăturile, apropiindu-se foarte mult de el.

— Ai găsit ceea ce căutai, iubita mea? o întrebă el încet.

— Căutam… iertare? zise ea temătoare, iar Clayton îşi suprimă un zâmbet. Sau o atitudine bărbătească, de bunăvoinţă faţă de soţia lui istovită? O nobleţe sufletească manifestându-se prin toleranţă faţă de alţii? Poate simţul umorului?

— Toate acestea? întrebă Clayton începând să râdă. Toate aceste calităţi la un bărbat cu o soţie care tocmai a invitat-o pe cea mai bătrână găină în casa lui?

Whitney încercă să nu râdă şi dădu afirmativ din cap.

— În cazul acesta, o anunţă el închizând ochii şi cu zâmbetul pe buze, trebuie să te consideri norocoasă pentru că te-ai măritat cu un asemenea exemplar.

CAPITOLUL 43

— Am venit să-ţi cer o favoare, îi spuse Stephen cumnatei sale două săptămâni mai târziu, intrând în sufrageria în care Whitney supraveghea instalarea draperiilor galbene.

Speriată de sosirea neanunţată şi de tonul imperativ, Whitney le lăsă singure pe croitorese şi merse cu Stephen

în salon.

De trei săptămâni câte trecuseră de la contramandarea cununiei îl mai văzuse la diferite ocazii, dar numai noaptea şi de fiecare dată cu altă femeie la braţ. Se zvonea că fusese văzut la teatru cu Helene Devernay. La lumina zilei era clar pentru Whitney că nu arăta prea bine. Chipul îi părea rece ca granitul, iar atitudinea faţă de ea era distantă şi politicoasă; i se vedeau urme adânci în jurul ochilor şi a gurii. Arăta de parcă nu dormise de o săptămână şi când era treaz părea că bea în continuu.

— Aş face orice îmi ceri, ştii asta, spuse Whitney cu inima îndurerată pentru el.

— Ai loc la tine pentru un bătrân, un valet? Nu vreau să-l mai văd în faţa ochilor.

— Desigur, zise ea, apoi adăugă precaută: Ai putea să-mi spui de ce nu-l mai vrei?

— E fostul valet al lui Burleton şi nu vreau să mai văd pe nimeni sau nimic care să-mi amintească de ea.

*

Clayton îşi ridică ochii de pe documentele pe care le studia când Whitney intră în biroul lui şi arăta tulburată. Se ridică imediat, alarmat de figura ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Stephen a fost aici, spuse ea şocată. Arată groaznic şi vorbeşte groaznic. Nu-l mai vrea pe valetul lui Burleton la el pentru că îi aminteşte de ea. Mândria lui nu părea chiar atât de zdrobită după plecarea ei. O iubea, spuse ea cu vehemenţă, iar ochii îi străluceau de lacrimi. Ştiam că o iubeşte!

— S-a terminat, zise Clayton ca să pună punct. Ea a plecat şi s-a terminat. Stephen îşi va reveni.

— În ritmul acesta nu!

— Are la braţ o altă femeie în fiecare seară, zise el. Te asigur că mai are cale lungă până ce va ajunge un pustnic.

— S-a închis de lume, până şi de mine, protestă ea. O simt şi să-ţi mai spun ceva. Cu cât mă gândesc mai mult,

cu atât sunt mai convinsă că Sheridan Bromleigh nu juca deloc teatru şi nu se prefăcea faţă de Stephen.

— Era o femeie ambiţioasă şi şmecheră, foarte dotată. Ar trebui o minune să mă conving de contrariul, spuse el în cele din urmă şi se duse la biroul său.

*

Hodgkin îl privea pe stăpânul său în tăcere şi groază.

— Voi… voi fi concediat, milord? Am făcut ceva sau nu am făcut, său!

— Am aranjat ca să lucrezi în casa fratelui meu. Atâta tot.

— Dar m-am abătut de la vreo atribuţie, sau…

— Nu! rosti Stephen întorcându-se cu spatele. Nu are nicio legătură cu ce ai făcut. De obicei nu se amesteca în angajări sau concedieri, nici în disciplina personalului din casă şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să lase această sarcină dificilă pe seama secretarului. Bătrânul ridică din umeri neajutorat. Stephen îl privi cum se retrage mergând ca un om cu zece ani mai bătrân decât fusese când venise în slujba lui.

CAPITOLUL 44

Ar fi fost o greşeală să-l caute pe Stephen, chiar şi de la o distanţă sigură, iar Sherry ştia acest lucru foarte bine, însă nu se putea abţine. El îi spusese că joia mergea la teatru mai întotdeauna şi ea dorea, avea nevoie, să-l vadă măcar încă o dată până ce va pleca din Anglia. Îi scrisese mătuşii ei în urmă cu trei săptămâni, la o zi după contramandarea nunţii, explicându-i tot ce se petrecuse şi rugând-o pe Cornelia să-i trimită bani pentru întoarcerea acasă. În acest răstimp Sherry căutase un post de guvernantă la o familie numeroasă, care nu dispunea de fonduri pentru a angaja o femeie mai în vârstă, cu

experienţă şi care nu se ostenise să verifice scrisorile de recomandare scrise de Nicholas Duville, cu numele lui Charity Thornton ca a doua persoană care ar fi putut da referinţe despre ea, referinţe despre care Sherry ştia că bătrâna nu ar fi putut oferi prea multe detalii.

Galeria era aglomerată la Covent Garden şi oamenii de aici erau gălăgioşi şi nerăbdători, înghesuindu-se şi călcând-o pe picioare, înghiontind-o constant, însă ea nici nu observă. Avea ochii fixaţi pe o lojă goală, a şaptea din fată şi se uită la ea până ce florile şi ornamentele aurii începură să-i joace în faţa ochilor. Timpul trecea şi opera devenise supraaglomerată. Dintr-odată se depărtară perdeluţele de la loja a şaptea şi Sherry îngheţă, intrând în panică pentru că în sfârşit urma să-l vadă... apoi se simţi sfârşită fiindcă nu-l văzu în grupul care intrase în lojă.

Poate că numărase greşit, se gândi disperată şi începu numărătoarea din nou, căutând printre chipurile aristocratice un anume chip. Fiecare lojă era separată de cea vecină printr-o coloană aurie, de care era suspendat un lampion. Sherry numără încă o dată, apoi privi spre mâinile strânse în poală care începuseră să-i tremure. El nu va veni în această seară. Cedase loja altora. Va mai trece o săptămână până ce va putea veni din nou, dacă va economisi bani de ajuns pentru încă un bilet.

Orchestra dădu tonul şi cortina purpurie se ridică încet; Sherry privea insistent loja, ignorând muzica pe care cândva o iubise, ridicându-şi privirea sistematic către cele două locuri goale din lojă, dorind să-l vadă acolo. Înţelegând că sperase în zadar, se rugă ca data următoare când va mai privi în direcţia aceea el să fie prezent.

Stephen sosi între actul întâi şi al doilea, dar ea nu-l văzu când intră în lojă. Când îi văzu chipul sumbru, doar o umbră din bărbatul care-i bântuia amintirile, inima i se frânse. Ochii îi rămaseră lipiţi de chipul lui frumos pe care încercă acum să-l memoreze, să-l aduleze, clipind des printre lacrimile care şiroiau neîntrerupt.

Nu o iubise, îşi aminti Sherry torturându-se cu acest gând şi cu imaginea lui. Pentru el ea fusese doar o

responsabilitate pe care şi-o asumase din greşeală. Ştia acest lucru dar nu se putea stăpâni să nu-l privească; buzele lui frumos conturate, care se mulaseră pe ale ei cândva; profilul lui care cândva era cu totul altul doar când zâmbea.

Sherry nu era singura persoană care nu dădea atenţie spectacolului. Pe partea cealaltă, în loja ducelui de Claymore, Victoria Fielding, marchiză de Wakefield, privea cu atenţie ocupanţii galeriei, căutând-o din ochi pe tânăra zărită ceva mai devreme în holul operei.

— Ştiu că femeia pe care am văzut-o era Charise Lanc... adică Sheridan Bromleigh, îi şopti Victoria lui Whitney. Se ducea la galerie, iat-o! exclamă pe un ton şoptit. Poartă o bonetă albastru-închis.

Nebăgându-i în seamă pe soţii lor curioşi, care le priveau nelămuriţi de pe scaunele din spatele lor, cele două prietene o urmăreau atente pe tânără şi stăteau aproape una de cealaltă, părul castaniu al Victoriei practic atingând şuviţele brune ale lui Whitney.

— Dacă nu avea boneta pe cap, am fi ştiut sigur că ea este, după culoarea părului! Whitney nu avea nevoie să-i vadă părul. În următoarea jumătate de oră tânăra nu se uită decât spre loja lui Stephen şi aceasta era o confirmare suficientă.

— Se uită întruna la el, spuse Victoria tulburată, văzând că Whitney pare foarte afectată de dispariţia logodnicei lui Stephen. Crezi că ştia că el va veni?

Whitney dădu afirmativ din cap, dorind ca tânăra să se uite măcar o dată în direcţia ei.

— Ştie că Stephen vine joia seară şi că are o lojă. A fost aici cu el cu câteva zile înainte de... dispariţie. „Dispariţie” era singurul cuvânt care-i veni pe buze lui Whitney în acel moment. Victoria şi Jason Fielding, care erau şi ei prieteni cu Stephen, se numărau printre puţinii oameni din lumea bună care cunoşteau povestea completă, fiindcă fuseseră invitaţi la ceremonia intimă de după cununie.

— Crezi că are de gând să-l întâlnească „accidental”

dintr-un oarecare motiv?

— Nu ştiu, şopti Whitney. Soţii lor le observară că nu sunt atente la spectacolul de altminteri frumos.

— Ce se petrece acolo? îl întrebă în şoaptă Clayton pe Jason Fielding, făcând semn cu capul spre soţiile lor.

— Probabil că au văzut pe cineva îmbrăcată cu rochia secolului.

— Nu se poate să se fi dus la galerie, remarcă ironic Clayton. Ultima dată când Whitney şi Victoria s-au ocupat de acelaşi lucru era când amanta lui Stephen era în lojă cu el şi Monica Fitzwaring era alături de ei cu Bakersfield, încercând să pară că nu recunoaşte pe nimeni, chiar dacă stătea la distanţă de un umăr lângă ea.

— Îmi amintesc, spuse Jason zâmbind. Parcă în acea seară ele ţineau partea lui Helene Devernay.

— Whitney a râs tot drumul spre casă, spuse Clayton.

— Victoria a declarat că au fost cele mai distractive trei ore din tot sezonul, adăugă Jason şi se apropie de soţia lui şoptindu-i: Victoria, eşti în pericolul iminent de a cădea cu totul din lojă. Ea îi zâmbi indiferentă, uitându-se în aceeaşi direcţie.

— Pleacă, spuse Whitney cu uşurare dar şi mâhnită. Nu a aşteptat sfârşitul şi nu a plecat între acte, ceea ce înseamnă că nu doreşte să-l întâlnească accidental.

Clayton era amuzat şi nelămurit de şoaptele lor copilăreşti; se aplecă puţin într-o parte şi se uită la galerie studiind rândurile şi pe ocupanţii lor, dar aşteptă să treacă prima parte a serii şi să înceapă a doua, o cină la miezul nopţii, ca să aducă subiectului discuţie cu soţia lui preocupată în acest moment.

— Ce făceaţi tu şi Victoria la operă, când vă şopteaţi în continuu?

Whitney ezită, ştiind că el nu va fi încântat să ştie că Sheridan Bromleigh reintrase în sfera atenţiei sale.

— Victoria avusese impresia că a zărit-o pe Sheridan Bromleigh la operă. Nu am putut să-i văd prea bine faţa şi nu ştiu dacă Victoria a avut dreptate. Clayton îşi ridică sprâncenele şi Whitney remarcă încruntarea ca reacţie la

numele ei, aşa că lăsă subiectul deoparte.

*

Joia următoare, având grijă ca soţii lor să fie ocupaţi în altă parte, Victoria şi Whitney sosiră mai devreme la Covent Garden şi, aşezate în loja lor, începură să studieze cu atenţie feţele tuturor celor care intrau la galerie sau în staluri, căutând pe cineva anume.

— O vezi? întrebă Victoria.

— Nu, dar a fost o minune că ai zărit-o în mulţime săptămâna trecută. De aici, de sus e imposibil să distingi feţele clar.

— Nu ştiu dacă ar trebui să fiu bucuroasă sau dezamăgită, spuse Victoria când cortina se ridică şi încă nu o văzuse pe femeia care credeau că fusese Sheridan Bromleigh săptămâna trecută. Whitney se aşează şi ea confortabil.

— Cumnatul tău tocmai a sosit, o anunţă Victoria câteva minute mai târziu. Cu el este Georgette Porter? Whitney se uită pe partea opusă, în loja cumnatului ei şi dădu afirmativ din cap, fără să pară interesată.

— Este extraordinar de frumoasă, adăugă Victoria încercând să pară încurajatoare pentru o situaţie care nu era deloc încurajantă. Îi plăcea de Stephen Westmoreland pentru că el era printre puţinii despre care soţul ei vorbea ca de un prieten apropiat. O plăcuse imediat şi pe Sheridan Bromleigh care era, ca şi ea, americancă.

Whitney urmărea atitudinea lui Stephen fată de femeia aşezată alături de el. Aceasta zâmbea şi-i vorbea veselă. El asculta cu o politeţe autoimpusă, iar Whitney avea impresia că nici nu observă că Georgette Porter vorbeşte cu el, sau că are un chip, sau că e cu el în lojă. Privirea lui cobora parcă atrasă de un magnet spre galerie, scrutând rândurile şi feţele spectatorilor.

— Este aici, ştiu că este. Adică am senzaţia că este, spuse Whitney.

— Dacă nu o vedeam în rândul de la galerie

săptămâna trecută şi nu o observam când s-a aşezat, nu ţi-aş fi putut-o arăta. Acum nu o putem găsi printre atâţia oameni.

— Ştiu o cale! spuse Whitney inspirată. Caută un cap care e îndreptat spre loja lui Stephen şi nu spre scenă.

Peste câteva minute, Victoria o strânse de braţ şi-i zise entuziasmată:

— Acolo! exclamă cât putu de încet. Are aceeaşi bonetă! E cam sub noi, de aceea nu am văzut-o până acum. Acum, când o zărise, Whitney o observă cu atenţie, dar de-abia când se ridică pentru a pleca reuşi să o vadă complet.

— Este ea! spuse Whitney înduioşată şi neputincioasă la expresia de regret pe care o citise pe chipul lui Sheridan când aceasta se ridică să plece.

Ştia că soţul ei nu va simţi aceleaşi emoţii ca ea, cel puţin până ce nu o va fi văzut cu ochii lui cum se uita spre Stephen de parcă ar fi văzut un zeu. Dacă o va vedea şi el atitudinea lui faţă de Sheridan avea să se îndulcească. Whitney spera că-l va convinge să-i vorbească lui Stephen; să-l convingă într-un fel să o caute el însuşi. Clayton era singura persoană, Whitney ştia aceasta, care avea o atât de mare influenţă asupra lui Stephen încât să-l urnească din loc.

CAPITOLUL 45

— Nu trebuie să întârziem, zise Whitney privind la ceas în timp ce soţul ei zăbovea cu un pahar de sherry. Cred că ar trebui să plecăm acum.

— Cum de până acum nu mi-am dat seama cât de mult îţi place opera! spuse Clayton studiind-o interesat.

— În ultima vreme... spectacolele au fost delicioase, răspunse ea. Îşi îmbrăţişă fiul şi-l trimise cu guvernanta la culcare, însoţiţi de Charity Thornton.

— Delicioase chiar? repetă Clayton privind-o uluit pe deasupra paharului.

— Da. Oh, să ştii că am schimbat loja noastră cu a soţilor Rutherford, doar în seara aceasta.

— Pot să te întreb de ce?

— De pe partea lui Stephen se vede mult mai bine.

— Ce se vede?

— Publicul. Când Clayton încercă să-i pună mai multe întrebări asupra răspunsului ei inexact, Whitney spuse:

— Te rog, ai încredere în mine şi nu mai pune întrebări până ce nu vei vedea ce vreau să spun.

*

— Priveşte, şopti Whitney, strângându-l pe Clayton de braţ agitată, lat-o acolo. Nu, să nu te vadă că o priveşti, întoarce doar ochii, nu şi capul. Clayton nu-şi întoarse capul, dar în loc să se uite în direcţia indicată, se uită la ea şi spuse:

— Mi-ar fi de un imens ajutor dacă aş şti după cine să mă uit.

Nervoasă pentru că nu putea conta pe reacţiile şi ajutorul lui, Whitney zise:

— Este Sheridan Bromleigh. Nu am vrut să-ţi spun dinainte de teamă că nu va fi aici, sau că nu vei vrea să venim.

Clayton se crispă când auzi numele femeii aceleia, dar ea îl privi spunându-i:

— Te rog, Clayton, nu o condamna fără dovezi. Nu i-am auzit niciodată părerea despre toată întâmplarea.

— Pentru că ea a fugit ca o ticăloasă vinovată ce este. Faptul că-i place opera, deşi ştiam deja, nu schimbă nimic.

— Loialitatea ta faţă de Stephen îţi întunecă judecata. Văzând că nu are niciun efect asupra lui Clayton, Whitney continuă mai blând dar cu hotărâre: Ea nu vine aici pentru spectacol. Nici măcar nu se uită vreodată pe scenă, ci numai la Stephen. Întotdeauna se aşază în rândurile de sub loja sa, ca el să nu o vadă dacă s-ar uita cumva prin sală. Te rog, iubitule, uită-te singur. Clayton ezită o secundă, apoi dădu afirmativ din cap şi se uită scurt acolo unde îi

arătase soţia lui, spre dreapta lor.

— O bonetă simplă, albastră, îl ajută Whitney şi o rochie albastră cu guler alb. Ştiu exact când Clayton o zări pe Sheridan în mulţime, pentru că strânse din dinţi şi se uită imediat spre scenă, rămânând cu ochii la spectacol până ce căzu cortina. Dezamăgită, dar nu înfrântă, îl privi cu coada ochiului, aşteptând să vadă o cât de mică schimbare de atitudine pe chipul lui, adică dacă s-ar fi uitat a doua oară. Când o remarcă, îl privi atentă.

Clayton îşi mişcă uşor capul spre dreapta cu câţiva centimetri doar, în direcţia lui Sheridan. Whitney se ruga ca aceasta să nu fie o zi când Sheridan se uita spre scenă şi se aplecă să privească spre ea, peste umărul lui Clayton, surâzând uşurată.

În următoarele două ore Whitney îi supraveghe pe Clayton şi pe Sheridan Bromleigh, atentă să nu-i dea soţului ei vreun semn că îl priveşte. Până la sfârşitul serii o usturară ochii, dar se simţea triumfătoare. Clayton o urmărise pe Sheridan toată seara dar Whitney nu mai aduse subiectul acesta în discuţie decât peste două zile, când se gândi că avusese destul timp să-şi mai schimbe puţin atitudinea faţă de fosta logodnică a lui Stephen.

CAPITOLUL 46

— Ţii minte seara de la operă? îl întrebă ea grijulie după ce valetul adună farfuriile de la micul dejun.

— Credeam că a fost un spectacol „delicios”, cum spuseseşi înainte, zise Clayton serios. Tenorul care…

— Nu te-ai uitat la spectacol, îl întrerupse ea.

— Ai dreptate, zâmbi el. Te urmăream cum mă urmăreşti.

— Clayton, te rog, fii serios. E foarte important.

El îşi ridică sprâncenele întrebător şi-i acordă întreaga sa atenţie, dar părea amuzat şi pregătit.

— Vreau să fac ceva ca să-i aduc pe Stephen şi pe

Sheridan Bromleigh faţă în faţă. Am vorbit ieri şi cu Victoria şi a fost de acord că măcar ar trebui să-i obligăm să stea de vorbă unul cu altul. Se pregătise pentru o discuţie în contradictoriu, dar rămase uluită când el i-o luă înainte şi-i spuse:

— De fapt, şi mie mi-a trecut prin minte ceva asemănător, aşa că i-am spus lui Stephen aseară când l-am întâlnit la clubul Strathmore.

— De ce nu mi-ai spus şi mie? Ce i-ai zis? Cum a reacţionat?

— I-am spus, începu Clayton, că voiam să vorbesc cu el despre Sheridan Bromleigh. I-am mai spus că eu cred că ea se duce la operă ca să-l vadă pe el.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. S-a ridicat şi a plecat.

— Atâta tot? Nu a spus nimic?

— De fapt, a spus. Zicea că, din respect pentru mama noastră, va ignora tentaţia de a recurge la violentă fizică împotriva persoanei mele, dar că, dacă îi voi mai vorbi vreodată despre Sheridan Bromleigh, ar trebui să nu mă bizui pe capacitatea lui de a se stăpâni de la acest impuls.

— Chiar a spus el asta?

— Nu cu aceleaşi cuvinte, râse Clayton, vorbele lui Stephen au fost mai scurte şi mai colorate.

— Bine, pe mine nu mă poate ameninţa. Trebuie să pot face ceva.

— Te-ai gândit la rugăciune? Un pelerinaj? Vrăjitorie? Clayton vorbise calm, dar voia să o convingă să lase lucrurile aşa cum erau. Whitney văzu clar aceasta. El puse cana pe masă, se sprijini de spătarul scaunului şi privi încruntat. Eşti atât de hotărâtă să te amesteci în această poveste, indiferent ce spune Stephen sau ce spun eu?

Whitney ezită, apoi dădu afirmativ din cap.

— Trebuie să încerc. Ţin minte expresia de pe chipul lui Sheridan când îl priveşte la operă şi felul cum se uita la el la balul familiei Rutherford. Stephen pare mai mâhnit şi mai nefericit cu fiecare ocazie când îl văd, deci nici unuia, nici celuilalt nu le face bine despărţirea.

— Înţeleg, zise el, studiind-o cu un zâmbet ascuns. Pot să-ţi spun ceva ca să te conving că faci o greşeală?

— Mă tem că nu.

— Înţeleg.

— Trebuie să mărturisesc, am luat legătura cu Matthew Bennet ca să-l rog să afle unde este ea. Nu pot să-i aduc împreună până ce nu voi şti unde stă ea.

— Sunt surprins că nu ai plătit un lacheu în timpul pauzei ca să o urmărească până acasă de la operă şi de-abia după aceea să-l rogi pe Bennett să facă investigaţiile.

— Nu m-am gândit la asta!

— Eu m-am gândit. Tonul lui era foarte sigur pe sine şi nu părea glumeţ, deşi Whitney avu nevoie de câteva minute ca să prelucreze informaţia lui. Când avu certitudinea, Whitney simţi aceeaşi pornire de iubire care le consolidase căsnicia în patru ani.

— Clayton! Te iubesc, spuse ea.

— Lucrează ca guvernantă la familia unui baronet, o informă el. Se numesc Skeffington. Trei copii. Nu am auzit niciodată de ei. Bennett are adresa lor. Whitney puse cana pe masă, cu gândul să-i trimită un bilet avocatului imediat. Whitney? Ea se întoarse din drum.

— Milord?

— Şi eu te iubesc. Soţia lui îi zâmbi drept răspuns şi aşteptă o clipă, după care el o avertiză, cu seriozitate: Dacă vei persevera în hotărârea de a-i aduce faţă în faţă, ai grijă cum te ocupi de toate şi fii pregătită ca Stephen să iasă chiar din clipa când va da ochii cu ea. Va trebui să mai fi pregătită pentru varianta ca el să nu te poată ierta pentru ce ai făcut mult timp. Gândeşte-te bine până ce faci primul pas, altfel vei regreta.

— Mă voi gândi, promise ea.

Clayton o privi ieşind şi dădu din cap dojenitor, ştiind foarte bine că ea nu avea de gând să piardă nicio clipă în aşteptare sau contemplare. Nu-i stătea în fire să privească viaţa curgând fără să se amestece. Acesta era unul dintre numeroasele lucruri pentru care o iubea.

Totuşi, nu se aştepta ca ea să acţioneze atât de

repede.

— Ce ai acolo? o întrebă el după-amiaza târziu, când merse în salon şi o găsi aşezată la biroul din lemn de trandafir unde studia o foaie de hârtie. Whitney îşi ridică privirea ca şi când s-ar fi gândit la cu totul altceva şi-i surâse.

— O listă cu oaspeţi.

Activităţile sezonului se apropiau de sfârşit, iar amândoi aşteptau întoarcerea la pacea şi liniştea provinciei pe timpul verii, deci Clayton era surprins că soţia lui punea la cale o petrecere.

— Credeam că poimâine ne întoarcem la Claymore.

— Da. Petrecerea aceasta va fi, de-abia peste trei săptămâni, pentru ziua de naştere a lui Noel. Nu va fi ceva în stil mare, desigur. Clayton privi peste umărul ei lista şi îşi ascunse un zâmbet, citind primul rând:

— Un elefant mic, pe care copiii să poată pune mâna fără frică…

— Mă gândeam la o temă de circ, cu clovni şi jonglerii, dacă sărbătorirea va avea loc afară. E mai liniştitor aşa, iar copiii se vor bucura de toate alături de adulţi.

— Nu crezi că Noel e prea mic pentru asta?

— Are nevoie de compania altor copii.

— Credeam că acesta e şi motivul pentru care îşi petrece fiecare zi la familia Fielding acasă şi la Thornton, cu copiii lor când vin la Londra.

— Da, sigur, zise ea surâzând. Stephen s-a oferit să dea petrecerea pentru Noel la Montclair când i-am spus şi lui.

— De vreme ce am fost la atâtea petreceri în ultimele şase luni cât să dureze o viaţă, ar fi mai bine să-l laşi să facă cum vrea el, glumi Clayton. Ca unchi şi naş al lui Noel, e dreptul lui Stephen să-şi pună la dispoziţie casa din provincie, unde părinţii vor sta o săptămână şi vor spera să se distreze cu sau fără petrecerea copiilor.

— I-am sugerat să dea petrecerea de ziua mamei voastre la Montclair şi să ne lase pe noi să dăm petrecerea pentru Noel la Claymore. Ea va împlini şaizeci de ani la

numai trei zile după ziua lui Noel, aşa că planul e excelent.

— Ce fată isteaţă, răspunse Clayton, schimbându-şi instantaneu opinia despre cine va trebui să dea petrecerea şi unde. Balul mamei va fi un succes imens.

— Petrecerea noastră va fi restrânsă, cu oaspeţi atent selecţionaţi, cu copiii şi guvernantele lor. Pe măsură ce o asculta, Clayton citea ce scrisese Whitney şi ochii i se opriră asupra numelui Skeffington. Când vorbi, tonul era uşor ironic:

— Ce interesantă listă de oaspeţi!

— Nu-i aşa? surâse ea. Cinci cupluri pe a căror discreţie absolută ne putem bizui, indiferent ce le va fi dat să vadă sau să audă şi care deja cunosc situaţia. Plus soţii Skeffington.

— Şi guvernanta lor, desigur.

— Desigur, încuviinţă Whitney. Frumuseţea planului este că Sheridan nu va putea pleca oricât de mult şi-ar dori, pentru că lucrează pentru soţii Skeffington.

— Cum ai de gând să-l faci pe Stephen să nu plece când o va vedea?

— Să plece? repetă ea indignată, dar râzând în acelaşi timp. Să-şi abandoneze nepotul care-l adoră? Nepotul care-l va moşteni? Cum i s-ar părea aceasta lui Noel? Şi cum li se va părea celorlalţi dacă se supără pe o guvernantă într-o casă cu peste o sută de camere, presupunând că ar dori să plece? Aş fi dorit să existe o cale mai puţin publică de a-i aduce împreună, dar ştiind că Stephen nu ar fi de acord cu o întâlnire particulară, a trebuit să găsesc o metodă de a-l aduce unde vrem noi, apoi de a-l împiedica să plece. Chiar dacă s-ar gândi că Noel nu i-ar observa lipsa, tot s-ar simţi umilit în faţa soţilor Fielding şi Townsende, ca şi a celorlalţi. E plin de mândrie, iar Sheridan i-a călcat-o deja o dată în picioare. Mă îndoiesc că ar fi dispus să sacrifice fărâma care i-a mai rămas plecând din faţa ei. Dând petrecerea în aer liber, guvernantele vor fi constant în ochii invitaţilor, deci Stephen nu o va putea evita pe Sherry, mai cu seamă seara. Făcu o pauză şi privi lista cu invitaţii, apoi spuse gânditoare: Nu l-am putut invita pe Nicki, în primul rând

fiindcă va încerca să mă convingă că nu e bine ce fac şi chiar dacă nu ar face-o, ar refuza să vină în aceste condiţii. Nu a fost de acord cu nimic din câte a făcut Stephen în privinţa lui Sheridan, inclusiv cu faptul că el nu a încercat să aibă o explicaţie cu ea. Nicki e foarte ostil în această privinţă. A recunoscut imediat după ce am văzut-o eu la operă că ştia unde se află, dar a refuzat să-mi spună când l-am rugat. Nicki nu m-a refuzat niciodată. A spus foarte hotărât că Sheridan a suferit îndeajuns din cauza lui Stephen şi că nu doreşte să fie găsită.

— Ea a plecat, nu Stephen, observă Clayton.

— Sunt de acord, dar Nicki e inflexibil.

— Atunci ar fi mai bine să eviţi să-i manevrezi pe amândoi în aceeaşi zi, mai ales în aceeaşi casă.

— De ce? întrebă Whitney încruntată.

— Pentru că Stephen a căpătat un dispreţ nemăsurat pentru Duville de când a dispărut Sheridan. Whitney părea dezamăgită, aşa că soţul ei trecu din nou la planurile de a o aduce pe Sheridan în prezenţa lui Stephen. Scenariul ei putea să eşueze, dar nichel nu găsea altul mai bun.

— Şi dacă familia Skeffington refuză? întrebă el. Soţia lui elimină această posibilitate, bătând cu degetele pe o scrisoare care se afla pe birou.

— Conform informaţiilor conţinute în acest bilet de la Bennett, lady Skeffington la convins pe soţul ei, sir John, că trebuie să cunoască oamenii care trebuie, de aceea au venit la Londra pe timpul sezonului. Lady Skeffington are foarte puţini bani, dar aspiraţii sociale foarte mari, se pare.

— Mi se pare o femeie încântătoare, spuse Clayton ironic. De-abia aştept să-i văd ocupându-mi casa pentru şaptezeci şi două de ore consecutiv, douăsprezece mese, trei ceaiuri…

Preocupată să se facă înţeleasă, Whitney continuă:

— Au venit la Londra cu mari speranţe să-şi facă intrarea în cercurile înalte, unde fiica lor de şaptesprezece ani ar avea posibilitatea să facă o partidă strălucită. Până ieri nu au reuşit nimic în acest sens. Acum, dată fiind situaţia, cred sincer că soţii Skeffington vor primi o invitaţie

din partea ducelui de Claymore, pe care nu o vor refuza, de a participa la o petrecere pe domeniul lui din provincie.

— Poate nu, spuse Calyton, dar mai rămâne speranţa.

— Să nu-ţi faci speranţe că vor refuza, zise soţia lui incorigibilă, continuând să-şi facă notările pentru petrecere. Mai ales pentru că fratele tău e considerat cea mai bună partidă din Anglia.

— Poate că va ninge în weekend-ul acela, spuse el părând răvăşit de evenimentul care urma să aibă loc în casa lui. Cu siguranţă că în istoria lumii a nins o dată, într-un weekend din luna iunie, pe acest continent.

CAPITOLUL 47

Cu picioarele sprijinite pe un scăunel, lady Skeffington stătea liniştită în tăcerea salonului căsuţei pe care o închiriaseră la Londra. Soţul ei stătea în celălalt colţ al camerei şi citea ziarul Times, cu picioarele suferinde de gută sprijinite pe un scăunel identic.

— Ascultă ce linişte este, zise ea lăsându-şi capul într-o parte, cu chipul senin. Domnişoara Bromleigh i-a dus pe copii la îngheţată. Se vor întoarce dintr-o clipă în alta şi nu pot să mă gândesc decât cât e de plăcut când nu sunt acasă.

— Da, porumbiţa mea, răspunse soţul ei atent la textul pe care-l citea.

Ea era pe punctul de a continua discuţia tocmai când valetul, care era şi pe post de vizitiu şi om bun la toate, intră tulburându-le liniştea, cu o scrisoare în mână.

— Dacă e vorba tot de plata chiriei... începu ea privind scrisoarea, apoi degetele pipăiră hârtia groasă, scumpă şi întoarse plicul pe partea unde era sigilat cu ceară. Skeffington, exclamă ea. Cred, sunt aproape sigură, că tocmai a sosit prima invitaţie importantă...

— Da, porumbiţa mea. După ce desfăcu sigiliul şi despături biletul, rămase cu gura întredeschisă privind

marginea aurie a hârtiei. Mâinile începură să-i tremure pe măsură ce citea fiecare cuvânt, apoi se ridică entuziasmată.

— Claymore! rosti uimită, ridicându-şi o mână la piept, unde inima îi bubuia cu putere. Am fost invitaţi... la Claymore!

— Da, porumbiţa mea.

— Ducele şi ducesa de Claymore solicită să-i onorăm cu prezenta la mica petrecere pe care o dau de ziua fiului lor. Şi... lady Skeffington se opri şi luă sărurile de pe masă, mirosi sticluţa, apoi continuă... ducesa de Claymore mi-a scris biletul cu mâna ei. Spune că regretă că nu a avut plăcerea să ne cunoască pe timpul sezonului, dar speră să remedieze situaţia la... Claymore. Mai luă o priză de săruri şi spuse:

— Al naibii de straniu.

Lady Skeffington lipi scrisoarea de pieptul generos şi spuse aproape în şoaptă:

— Skeffington, ştii ce înseamnă asta?

— Da, porumbiţa mea. Înseamnă că am primit o invitaţie adresată altcuiva.

Lady Skeffington se albi gândindu-se că poate acesta era cazul, dezlipi biletul de la piept, îl ridică şi dădu negativ din cap.

— Nu, ne este adresat nouă, uite aici... uite. Sir John îşi desprinse în cele din urmă ochii de pe ziarul Times, îi luă biletul din mână, îl citi şi trecu de la starea de neîncredere la cea de bucurie.

— Ţi-am spus că nu are niciun rost să ţopăi prin toată Londra după invitaţii. Scrisoarea aceasta ne-ar fi ajuns la Blintonfield, unde ne este locul.

— Oh, dar nu este doar o invitaţie! spuse ea recăpătându-şi stăpânirea de sine. E vorba de ceva mult mai important! Sir John îşi reluă lectura ziarului.

— Cum aşa?

— E foarte important pentru Julianna. Cu ziarul coborât un centimetru şi cu ochii puţin înceţoşaţi după ce băuse vinul său preferat de Madeira, sir John se uită la soţia

lui.

— Julianna? Ce legătură are cu ea?

— Gândeşte-te, Skeffington, gândeşte-te! Julianna a stat tot sezonul la Londra şi, cu toate că nu am putut să-i găsim o posibilitate de a merge la *Almack's* sau altundeva unde să fie văzută de cei mai buni bărbaţi, am insistat să se plimbe prin Green Park în fiecare zi. Am însoţit-o constant şi l-am văzut pe el acolo, într-o zi. S-a uitat drept la Julianna şi am crezut atunci că… am crezut: Da, o vede. De aceea am primit invitaţia la Claymore. El a văzut-o cât e de frumoasă şi s-a tot gândit cum să o găsească şi să o aducă în compania lui.

— Ce urât din partea lui să procedeze astfel, să o pună pe propria lui soţie să ne trimită invitaţia în locul lui. Nu pot spune că sunt de acord. E de prost gust.

Soţia lui îl privi tulburată.

— Ce? Despre ce vorbeşti acolo?

— Despre fiica noastră şi Claymore.

— Ducele? întrebă ea revoltată. Vreau să-l aibă pe Langford!

— Nu ştiu de unde ţi-a venit această idee. Dacă ducele de Claymore a pus ochii pe ea şi Langford o vrea şi el, asta înseamnă necaz. Va trebui să te hotărăşti înainte să mergem acolo, iubito. Ea deschise gura ca să înceapă o tiradă dojenitoare pentru mintea lui îngustă, dar fu întreruptă de râsetele şi chicotelile care veneau dinspre hol.

— Copiii! exclamă ea grăbindu-se să îi întâmpine şi îmbrăţişându-l pe primul văzut. Domnişoară Bromleigh! strigă entuziasmată şi o strânse şi pe ea la piept. Vom munci zi şi noapte ca să ne pregătim de drum. Nici nu ştiu de câte avem nevoie pentru o petrecere într-o casă atât de imensă. Julianna, unde eşti draga mea? întrebă ea îngrijorată când nu văzu decât obrajii îmbujoraţi ai celor doi băieţi bruneţi de patru şi nouă ani.

— Julianna s-a dus în camera ei, lady Skeffington, zise Sheridan ascunzându-şi zâmbetul pentru efuziunea stăpânei ei, gândindu-se la activităţile extracasnice pe care va trebui să le întreprindă ca să-i pregătească pe copii

pentru o petrecere într-o casă atât de imensă. Şi aşa ea avea o singură seară liberă săptămânal, iar pentru a fi cu adevărat liberă, trebuia să muncească în fiecare zi de la ivirea zorilor până la unsprezece seara, făcând o diversitate de treburi suplimentare, care de altminteri erau pentru o croitoreasă sau pentru cameriste, nu pentru o guvernantă. Sherry profită de gălăgia generală stârnită de această petrecere şi se duse în camera ei de la mansardă măcar câteva minute. Se spălă pe faţă în lighean, îşi aranja părul într-o coadă, apoi se aşeză la ferestruica îngustă şi îşi luă ceva de cusut. Tot timpul avea ceva de cârpit, de călcat, iar acum va avea de lucru pentru petrecerea anunţată; Sheridan nu era refractară la muncă în plus. Fiind guvernantă la cinci copii, ziua era prea ocupată ca să se mai gândească la Stephen Westmoreland şi la zilele acelea fermecate când făcuse parte din viaţa lui.

Noaptea, când casa era cufundată în linişte, iar ea cosea la lumina lumânării, doar atunci putea da frâu liber amintirilor şi visa cu ochii deschişi, cu toate că de multe ori se temea că obsesia ei fără speranţă o va face să înnebunească într-o zi din pricina lui. Cu capul aplecat pe lucru, inventa scene întregi cu el şi le îmbunătăţea pe acelea care fuseseră reale.

De nenumărate ori rescria în memorie sfârşitul tragic al logodnei lor. Începea toate scenele în acelaşi fel, cu Charise Lancaster intrând ca o furtună în dormitorul ei, iar în mijlocul tiradelor acesteia despre motivele de înşelătorie ale lui Sherry intra mereu Stephen. De aici încolo Sheridan avea câteva variante preferate şi câteva sfârşituri posibile:

...Stephen ascultă minciunile incriminatoare ale lui Charise, o dădu afară din casă, apoi se întoarse la Sheridan, ascultă binevoitor partea ei de poveste şi se căsătoriră aşa cum aranjaseră.

...Stephen refuză să asculte vreun cuvânt de-al lui Charise şi o dădu afară din casă imediat, apoi o ascultă binevoitor pe Sheridan şi se căsătoriră în aceeaşi zi, cum aranjaseră...

Erau deja căsătoriţi când apăru Charise, aşa că trebui

să o asculte mai întâi pe Sheridan şi o crezu.

Niciunul dintre finaluri nu rezolva dureroasa revelaţie făcută de Nicholas Duville: că Stephen se hotărâse să o ia de soţie din sentimentul de culpabilitate şi de responsabilitate, dar Sherry scotea din vedere acest fapt ucigător cu o soluţie simplă, şi Stephen o iubea la fel de mult. Avea numeroase variaţiuni pe această temă:

...O iubise dintotdeauna, dar nu-şi dăduse seama de asta până ce ea plecă de la el, apoi o căută şi o găsi. Se căsătoriră...

Erau deja căsătoriţi, iar el învăţă să o iubească în ciuda oricăror oprelişti. Sheridan prefera prima încheiere pentru că aceasta era singura posibilă în realitate. Voia să ţină visul atât de aproape de ea încât de multe ori se trezea privind pe fereastră şi aştepta să-l vadă intrând pe uşă. În plus adăuga plăcerii fanteziilor ei din viaţa reală, ca şi torturilor, posibilitatea de a-l vedea la operă. Trebuia să nu mai meargă acolo, să nu se mai chinuiască, aşteptând un moment când în sfârşit el îşi va întoarce ochii spre femeia cu care era şi o va privi, zâmbindu-i pătimaş. În acel moment Sherry ştia că va trebui să renunţe la a mai merge la Covent Garden. Nu ar putea îndura aşa ceva.

Alteori îşi imagina că dispariţia ei era motivul pentru care Stephen părea atât de supărat şi absent când şedea alături de femeile pe care le însoţea în loja lui de la operă. Părea rece şi inabordabil pentru că îi era dor de Sherry... pentru că regreta că o pierduse... Era încă ziua în amiaza mare şi prea devreme pentru visuri dulci; Sherry îşi scuturâ capul ca să alunge gândurile, apoi surâse când Julianna Skeffington intră în cameră.

— Domnişoară Bromleigh, pot să mă ascund aici? întrebă tânăra de şaptesprezece ani, cu chipul răvăşit, apoi închise uşa încet şi se apropie de pat. Atentă să nu şifoneze cuvertura, se aşeză şi avea aerul unui înger. În clipele ei de altruism Sherry se întreba cum putuseră doi oameni îngrozitori ca sir John şi lady Skeffington să zămislească o făptură atât de dulce, sensibilă şi frumoasă.

— Cel mai rău lucru imaginabil s-a petrecut, spuse

Julianna dezgustată.

— Cel mai rău lucru? o tachină Sheridan. Nu doar un lucru oribil sau dezastruos, ci cel mai rău lucru imaginabil? Surâdea cu simpatie, dar când o văzu pe Julianna că oftează redeveni serioasă.

— Mama şi-a pierdut minţile crezând că un nobil a căpătat o atracţie faţă de mine, când adevărul este că s-a uitat o dată spre mine, dar nu mi-a spus nimic.

— Înţeleg, zise Sheridan chiar realizând confuzia. Se gândea ce să-i spună, dar lady Skeffington deschise larg uşa şi le privi disperată.

— Nu ştiu dacă avem cu ce să ne îmbrăcăm pentru o companie atât de înaltă. Domnişoară Bromleigh, ne-ai fost recomandată de sora unui duce; ai putea să ne dai un sfat? Va trebui să mergem imediat pe Bond Street pentru cumpărături. Julianna, umerii drepţi! Domnilor nu le plac tinerele cocoşate. Ce să ne facem, domnişoară Bromleigh? Trebuie să închiriem trăsuri şi vom fi obligaţi să mergem cu un alai de servitori, inclusiv dumneata, desigur.

Sherry primi categorisirea statutului ei fără să clipească. Acesta era adevărul, mai ales în această casă. Asta era ea şi avea noroc că găsise un post.

— Nu sunt expertă în rochii de lux, spuse ea precaută, dar pot să vă dau o părere, doamnă. Unde va avea loc petrecerea? Lady Skeffington îşi îndreptă umerii, îşi scoase pieptul în afară, iar Sherry avu imaginea unui trâmbiţaş care anunţă sosirea regelui şi a reginei:

— La domeniul din provincie a ducelui şi ducesei de Claymore!

Sherry simţi că se prăbuşeşte tavanul peste ea. Cu siguranţă că auzul îi juca feste.

— Ducele şi ducesa de Claymore ne-au invitat pe toţi la o petrecere intimă acasă la ei!

Sherry căută în spate tăblia patului, o găsi, se sprijini de ea, privind-o fix pe femeie. După câte văzuse în mijlocul societăţii înalte, pe vârful căreia familia Westmoreland trona, vedea şi înţelegea că soţii Skeffington erau la baza piramidei, cu mult sub centrul de observaţie al familiei

Westmoreland. Chiar dacă nu ar fi fost vorba doar de diferenţele capitale între bogăţia şi prestigiul celor două familii, aici se punea problema de educaţie. Sir John şi lady Glenda Skeffington nu aveau aşa ceva. Era imposibil, îşi zise Sherry. Poate că visa cu ochii deschişi şi visul devenise coşmar.

— Domnişoară Bromleigh, ai început să păleşti şi te avertizez că nu e momentul să faci pe bolnava. Eu nu voi avea timp să aţipesc, adăugă cu un zâmbet de stăpână, aşa că la fel nu vei avea nici dumneata timp, draga mea.

Sherry înghiţi în sec fiindcă nu putea vorbi.

— Sunteţi, îşi drese vocea, sunteţi cunoştinţe ale ducelui şi ducesei?

Lady Skeffington mărturisi adevărul după ce o avertiză:

— Bănuiesc că nu vei comite indiscreţia de a trăda ce-ţi voi spune, ca să-ţi pierzi postul la noi?

Sherry dădu din cap negativ, mai înghiţi o dată în sec şi lady Skeffington interpretă atitudinea ei ca pe o promisiune de confidenţialitate.

— Sir John şi cu mine nu i-am întâlnit niciodată în vieţile noastre.

— Atunci cum, adică de ce…?

— Am motive foarte puternice să cred, mărturisi cu mândrie lady Skeffington, că Julianna a atras privirile celui mai celebru burlac din toată Anglia! Petrecerea este doar un pretext, după părerea mea, o metodă isteţ deghizată de lordul Langford, de a o aduce pe Julianna în cercul său pentru ca să o poată privi cât doreşte.

Sheridan simţi că vede stele verzi scânteindu-i în colţurile ochilor.

— Domnişoară Bromleigh?

Sheridan clipi de câteva ori, apoi se uită ciudat la femeia care îi spusese această poveste, cum un călău îşi torturează victima înaintea execuţiei, pentru a o scoate din minţi.

— Domnişoară Bromleigh, să ştii că nu merge cu mine!

— Mamă, dă-mi repede sărurile, zise Julianna, iar vocea ei părea că vine de foarte departe; Sheridan parcă se cufunda într-un tunel întunecos.

— Mă simt bine, reuşi Sheridan să spună întorcându-şi capul din dreptul odioaselor săruri pe care i le flutura lady Skeffington prin faţa nasului. A fost o uşoară… ameţeală.

— Slavă Domnului! Cu toţii depindem de dumneata ca să ne dai informaţii despre cercurile din lumea bună, în care ne pregătim să intrăm şi noi. Sheridan râse forţat, aproape isteric.

— De unde să ştiu eu aşa ceva?

— Ştii, pentru că domnişoara Charity Thornton a scris în scrisoarea dumitale de recomandare că eşti o femeie de neam ales, care va da un exemplu de standard social oricărui copil pe care l-ai avea în grijă. Dânsa a scris-o, nu-i aşa? Aceea pe care ne-ai arătat-o? Sherry bănuia că Nicholas Duville dictase scrisoarea şi o pusese pe domnişoara Charity să o semneze, fără a fi citit dinainte, pentru că îşi dădea seama că recomandările unui burlac care era şi notoriu nu ar fi avut prea mare greutate şi nu ar fi făcut dintr-o femeie o persoană respectabilă. Ori aceasta, ori el scrisese şi semnase în acelaşi timp.

— V-am dat până acum vreun motiv să vă îndoiţi de adevărul celor scrise, doamnă? întrebă Sherry.

— Sigur că nu. Eşti o fată bună, în ciuda culorii turbate a părului, domnişoară Bromleigh şi sper că nu ne vei dezamăgi.

— Voi încerca, zise Sheridan, uluită că mai putea vorbi.

— Atunci îţi dau voie să te aşezi şi să te odihneşti câteva minute. E cam cald aici.

Sherry căzu pe pat ca un bolovan, ascultătoare ca un copil şi simţi cum inima începe să-i bată puternic, cu furie. O clipă după ce închisese uşa, lady Skeffington îşi făcu din nou apariţia în cameră.

— Voi dori ca şi băieţii să se poarte cât mai frumos cât timp vom fi acolo. Chiar şi după ce fiica mea va deveni Julianna, contesă de Langford, tot va trebui să ne gândim la

viitorul lor, ştii. Mai învaţă-i să cânte. Îmi place cum i-ai învăţat să te acompanieze la instrumentul acela obosit, pe care ne-ai sugerat să-l cumpărăm, acea…

— Chitară, o ajută Sherry.

După ce rămase singură, Sherry privi în pământ. Nu credea nicio clipă cele spuse de aiurita lady Skeffington, că Stephen Westmoreland ar fi zărit-o pe Julianna în parc şi că s-ar fi străduit să o aducă mai aproape de el. Cu siguranţă, Julianna era o fată drăguţă, dar calităţile ei deosebite erau puse în valoare doar când conversa, lucru pe care Stephen nu-l făcuse cu ea. Mai mult, după bârfele pe care le auzise cândva la *Almack's,* avea femeile la degetul său mic şi ele apăreau în preajma lui ori de câte ori se întorcea cu faţa, pregătite să se dea în spectacol în faţa lui. Nu era genul de bărbat care să pună la cale un plan elaborat, cum era o petrecere.

Nu acesta era motivul pentru care familia Skeffington, şi guvernanta lor, erau invitaţi la Claymore. Invitaţia nu avea nicio legătură cu ei, se gândi Sheridan simţind cât de neajutorată era. Adevărul era că familia Westmoreland, şi probabil un grup de prieteni care se vor afla şi ei la Claymore, proiectaseră cea mai vicleană răzbunare din lume pentru a o pedepsi pe Sheridan Bromleigh pentru că-i trăsese pe sfoară: aveau de gând să o oblige să se întoarcă în societatea lor, numai că nu ca egală de data aceasta, ci drept o excelentă servitoare, ceea ce şi era de fapt.

Partea cea mai dureroasă de-abia venea… umilinţa, dezastrul… era că nu putea alege şi trebuia să meargă acolo.

Sherry simţi cum îi tremură bărbia şi se ridică. Avea conştiinţa curată. Nu îi era ruşine de poziţia ei. Niciodată nu aspirase să devină contesă.

Conştiinţa îi reaminti că nu acesta era adevărul întreg. Adevărul era că îl dorise pe Stephen Westmoreland şi dorise să fie contesa lui. Aceasta urma să fie pedeapsa ei pentru că îndrăznise să viseze şi sperase să ajungă mai sus decât i se cuvenea. Sherry se înfurie pe soartă pentru că-i făcea asta.

— Vreau să plec acasă! spuse ea în camera goală. Trebuie să existe o cale să mă întorc acasă! Doar cinci săptămâni trecuseră de când îi scrisese mătuşii Cornelia explicându-i totul, începând cu coborârea de pe vapor şi o rugase să-i trimită bani de drum. Banii urmau să sosească, de aceasta Sheridan era convinsă, dar va dura cel puţin zece săptămâni până ce scrisoarea ei va traversa Oceanul Atlantic şi încă pe atât va mai trece până ce răspunsul mătuşii ei îi va parveni.

Chiar dacă apele Atlanticului erau calme şi vapoarele nu zăboveau prea mult în porturile dintre Portsmouth şi Richmond, tot mai rămâneau trei săptămâni până ce putea spera să primească un răspuns din partea mătuşii ei. Mai erau apoi încă trei săptămâni până la sosirea banilor. Trei săptămâni o despărţeau de petrecerea de la Claymore. Dacă soarta i-ar surâde măcar o dată de când pusese piciorul pe pământul Angliei, doar atunci ar fi putut să-i oprească pe cei din familia Westmoreland să-şi pună în aplicare răzbunarea amarnică.

CAPITOLUL 48

Având foarte mult timp în faţa ei pentru a se pregăti sufleteşte pentru orice neplăcere urma să sufere din pricina familiei Westmoreland, Sheridan încerca să se convingă că trebuie să se fortifice împotriva sorţii. Săptămâni la rând îşi aminti întruna că era complet nevinovată, că bunătatea şi corectitudinea erau de partea ei. Ca să se călească şi mai mult încetă să mai viseze la Stephen.

În cele din urmă se consideră capabilă să suporte călătoria la Claymore cu ceea ce ea credea că este o nonşalantă totală. În loc să se întrebe cât va mai trece până ce-l va vedea pe Stephen, sau dacă îl va vedea, se concentra asupra râsetelor băieţilor Skeffington, care călătoreau cu ea în cea de-a treia trăsură închiriată pentru această ocazie. În loc să se întrebe ce va spune şi ce va face Stephen când o va vedea, îi puse pe copii să cânte melodii vesele în toate cele două ore de drum. În loc să se

uite cu coada ochiului pe geam ca să zărească domeniul, Sheridan îşi dedica toate gândurile şi atenţia aspectului exterior al băieţilor. Alaiul Skeffington parcurgea acum drumul care mergea pe un pod de piatră, ultimul până la reşedinţa Claymore. Se uită doar în treacăt, cu dezinteres la faţada casei imense, compusă din două aripi, în faţa căreia se întindea o terasă superbă; nu dădu atenţie nici balconaşelor sau ferestrelor cu vitralii de la intrare.

În afară de inima care o trăda bătând furtunos, pe măsură ce avansa spre casă, era resemnată şi refuza orice emoţie, reuşind să zâmbească politicos şi să-i supravegheze pe servitorii care duceau bagajele înăuntru, observând în treacăt livrelele maron cu auriu, emblema familiei Westmoreland. Înfăşurată într-o pelerină lungă, cu părul strâns la spate şi cu gulerul alb, închis până sub bărbie, Sheridan arăta exact ca o guvernantă de meserie, ceea ce şi era. Cu mâinile pe umerii celor doi băieţi urcă scările înalte în spatele lui sir John şi a lui lady Skeffington, urmaţi de Julianna.

Îşi ţinea bărbia sus, dar nu luase o atitudine agresivă; umerii îi erau drepţi, pentru că nu avea de ce să fie ruşinată sau să se teamă, cu atât mai mult cu cât nimeni nu-i cerea să-şi apere poziţia de guvernantă. Pentru a mia oară în trei săptămâni îşi aminti că nu-i dezamăgise po cei din familia Westmoreland dinadins. Contele de Langford o dezamăgise pe ea de bunăvoie şi cu bună ştiinţă, înşelând-o cu minciuna că el era logodnicul ei, iar mai apoi că vrea să se însoare cu ea.

Familia lui îl aprobase întru totul, deci responsabilitatea şi vina, ca şi ruşinea le aparţinea lor, nu ei.

Din nefericire, postura victorioasă a lui Sheridan suferi prima lovitură severă imediat după ce îi condusese pe cei mici la cel de-al treilea etaj al clădirii, unde alţi servitori şi lachei stăteau pregătiţi să-i conducă pe oaspeţi în camerele lor, după ce valetul-şef îi salutase formal şi dăduse dispoziţii pentru repartizarea camerelor pe fiecare invitat.

— Alteţa sa presupune că veţi agrea privelişte

magnifică din apartamentul albastru, le spuse valetul lui sir John şi lui lady Skeffington. După ce veţi fi petrecut cât timp doriţi pentru a vă răcori şi a vă reface după călătorie, alteţa sa vă va primi în sufragerie, alături de ceilalţi oaspeţi. După ce termină, un alt valet făcu un pas înainte ca să-i conducă în apartamentul albastru.

— Domnişoară Skeffington, apartamentul vecin a fost pregătit pentru dumneavoastră. Julianna îl urmă pe lacheu în camera sa.

— Tineri domni, continuă Hodgkin, camerele domniilor voastre se află la etajul al treilea, unde sunt şi sălile cu jocuri. Guvernanta dumneavoastră, desigur, se întoarse către Sheridan, iar când o recunoscu, păli şi se uită fix la ea, studiindu-i rochia ieftină, desigur că va fi aproape de dumneavoastră, într-o cameră pe partea opusă. Sheridan avusese timp să-şi controleze reacţia faţă de bătrânul care o recunoscu uimit, iar acum îi venea să-l mângâie pe bătrân pe obraz şi să-l liniştească, spunându-i că totul era în regulă, că vine aici ca guvernantă şi că nu avea de gând să plângă. Reuşi să-i zâmbească.

— Mulţumesc foarte mult… spuse şi adăugă mai încet… Hodgkin.

Camera ei era mică, în comparaţie cu a băieţilor; mobilată modest, cu un pat, un scaun şi un birou pe care erau aşezate un lighean şi o cană mare cu apă, dar semăna cu un palat în comparaţie cu cămăruţa de la mansardă pe care o ocupa în casa familiei Skeffington. Casa era atât de mare, încât, dacă rămânea mai mult la etajul al treilea, putea evita cu uşurinţă orice întâlnire cu proprietarul şi familia acestuia.

Îşi căută ceva de făcut şi se spălă pe mâini, pe obraji, despacheta valijoara şi se duse să vadă ce fac băieţii.

Celelalte două guvernante erau instalate în capătul culoarului şi, după ce Sherry îi duse pe băieţi în sala de joacă, apărură şi ele cu doi băieţi de vreo patru cinci ani. După ce se prezentară, cele două fete insistară să-i atragă şi pe tinerii Skeffington în jocul celor mici, iar Sheridan se trezi pe cap cu ce-şi dorea mai puţin: timp neocupat.

Băieţii nu-i mai dădură nicio atenţie, iar ea începu să plimbe prin încăperea enormă, însorită, unde pe o masă mare erau aliniaţi soldăţei de lemn. Puse la loc pe rafturi două cărţi căzute pe jos, luă un caiet de desen vechi, găsit pe raft, îl deschise... şi simţi că i se opreşte inima. Sub un desen reprezentând un cal păscând pe pajişte, redat cu trăsături stângace, de mâna unui copil, scria cu litere mari: Stephen Westmoreland.

Sherry închise brusc caietul şi se răsuci pe loc, dar mai primi o lovitură în zidul de apărare fisurat: la câţiva centimetri de ea, înrămat pe o masă, în spatele unui cal de lemn, era un tablou înfăţişând un băieţel cu braţele în jurul gâtului unui cal. Băieţelul zâmbea privitorului, iar tabloul fusese făcut de mâna unui amator, desigur, dar surâsul de pe chipul copilului era irezistibil, provocator, mai degrabă decât dulce; fără îndoială că băieţelul era Stephen.

— Cred că mă joc şi eu cu voi, spuse Sherry brusc, întorcându-se cu spatele la tablou. Ce jucaţi? îl întrebă pe Thomas Skeffington, de şapte ani, care deja părea mult prea grăsuţ pentru vârsta lui.

— Suntem prea mulţi jucători acum, domnişoară Bromleigh, îi zise Thomas. Premiul e ceva dulce, aşa că nu trebuie să câştigaţi pentru că îl vreau eu.

— Nu, eu îl vreau! se tângui cel de şase ani. Uluită de manierele lor, care fuseseră întrucâtva ameliorate de Sheridan, de când îi avea în grijă, ea se uită la cele două tinere guvernante, parcă scuzându-i. Ele îi zâmbiră înţelegătoare.

— Trebuie să fii obosită, spuse una dintre ele. Noi amândouă am sosit aseară şi am avut timp să dormim bine astă noapte. De ce nu te duci să te odihneşti puţin până ce încep festivităţile, iar noi o să avem grijă de domnişori?

Sherry profită de oferta lor, pentru că de-abia se putea abţine să nu redeschidă caietul cu desene al băieţelului cu părul negru şi zâmbet fermecător; practic alergă prin hol şi intră în cameră lăsând uşa deschisă. Se aşeză pe scaun, lângă pat şi se concentra să nu se gândească la faptul că aceasta era casa unde copilărise şi

crescuse Stephen. În cele din urmă, copleşită de trei săptămâni de nelinişte şi de muncă asiduă, combinate cu evenimentele din ultima jumătate de oră, Sheridan căzu pradă visurilor în miezul zilei: închise ochii şi îşi zise că invitaţia soţilor Skeffington nu avea nicio legătură cu ea, că va reuşi să rămână permanent la etajul al treilea, nedescoperită în următoarele trei zile şi că Stephen Westmoreland nu se va afla aici.

Apariţia Juliannei ceva mai târziu o făcu să-şi piardă orice speranţă pentru cele visate şi realiză că umilinţele aveau să vină de abia de acum încolo.

— Te odihneşti, sau pot să intru? o întrebă Julianna cu timiditate. Sheridan se trezi din rugăciunile fantastice.

— Mi-ar face bine compania cuiva, spuse Sheridan adevărul, apoi, dându-şi seama că nu-şi mai putea retrage invitaţia, zise: A venit contele de Langford?

— Nu, dar e aşteptat dintr-o clipă în alta, iar mama tot bate câmpii că am face o pereche grozavă. Nu ştiu cum o să suport weekend-ul acesta. I se citea mânia în ochi. De ce-mi face mie toate acestea, domnişoară Bromleigh? Spuneţi-mi de ce dorinţa ei cea mai mare în viaţă este să mă mărite cu cel mai bogat bărbat, cu titlul cel mai valoros, indiferent de cât de bătrân, urât sau insuportabil mi s-ar părea mie? Spuneţi-mi de ce se poartă ca o linguşitoare când e cu oameni pe care-i consideră superiori din punct de vedere social? Sheridan o compătimea pe biata tânără de numai şaptesprezece ani, care se lupta să-şi stăpânească mânia şi ruşinea. Ar fi trebuit să o vedeţi în salon cu câteva minute înainte cu ducesa de Claymore şi de prietenii acesteia. Mama a fost atât de... de insistentă şi nerăbdătoare să le intre în graţii încât îţi era ruşine să o priveşti.

Sheridan nu-i putea da niciun răspuns la toate aceste întrebări fără să-şi trădeze repulsia ascunsă pentru aceleaşi lucruri pe care Julianna le găsea oribile, mai ales fiindcă era vorba de mama ei.

— Uneori, zise ea cu precauţie, mamele doresc o viaţă mai bună pentru fetele lor decât au avut ele...

— Mamei nu-i pasă de viaţa mea, spuse Julianna înfuriată. Viaţa mea ar fi fericită dacă m-ar lăsa cu scrisul meu! Viaţa mea ar fi fericită dacă ar înceta să caute să mă mărite ca şi când aş fi o...

— O prinţesă frumoasă? interveni Sheridan, şi era adevărat în parte. În mintea lui lady Skeffington chipul şi silueta Juliannei constituiau o avere preţioasă care putea fi negociată la schimb pentru un loc mai elevat în societate pentru întreaga familie, iar fiica ei era îndeajuns de înţeleaptă cât să-şi dea seama de aceasta.

— Aş dori să fi fost urâtă! spuse Julianna într-un acces de furie, dar vorbise serios. Aş dori să fi fost atât de urâtă încât niciun bărbat să nu se uite la mine. Ştiţi cum era viaţa mea înainte ca dumneavoastră să fi venit la noi? Petreceam toate zilele citind. Asta-i tot ce făceam. Nu mi s-a permis să mă duc nicăieri pentru că mama trăia cu spaima zilnică de a nu atrage după mine un scandal care să-mi strice valoarea pe piaţa căsătoriilor! Aş fi dorit să se fi întâmplat asta! spuse ea mânioasă. Aş fi dorit să mă fi compromis, ca să pot obţine puţinii bani lăsaţi de bunica. Mi-aş fi cumpărat o căsuţă lângă Londra şi mi-aş fi făcut prieteni. M-aş fi dus la operă şi la teatru, mi-aş fi scris romanul. Libertate, spuse ea gânditoare. Prieteni. Dumneavoastră sunteţi prima mea prietenă, domnişoară Bromleigh. Sunteţi prima femeie apropiată de vârsta mea în preajma căreia mama mă lasă să stau. Ştiţi, ea nu este de acord cu comportamentul tinerelor de vârsta mea. Spune că sunt prea emancipate, iar dacă m-aş împrieteni cu ele...

Sheridan crezu că ar trebui să-i arate că o înţelege.

— Atunci reputaţia ta ar avea de suferit, completă ea, şi atunci ai fi...

— Compromisă, exclamă Julianna, dar păru încântată de perspectivă. Ochii i se luminară cu toate că lady Skeffington încercase să-i reprime simţul umorului şi spiritualitatea. Se aplecă spre ea şi-i spuse în şoaptă:

— Compromisă. Ajunsă într-o situaţie de neimaginat... Nu vi se pare divin?

În condiţiile impuse Juliannei, părea o aspiraţie, dar

Sheridan ştia că Julianna nu ştia cu adevărat de implicaţiile unei asemenea situaţii.

— Nu, nu mi se pare, spuse cu hotărâre, dar surâse.

— Domnişoară Bromleigh, credeţi în dragoste? Adică, dragostea dintre un bărbat şi o femeie, aşa cum este înscrisă în cărţi? Eu nu cred.

— Eu... Sheridan ezită, amintindu-şi de emoţiile resimţite când Stephen intra într-o cameră, încântarea de a sta de vorbă sau de a râde alături de el. Mai presus de toate îşi amintea cât de naturală i se părea certitudinea ca el simţea o plăcere intensă atunci când o săruta. O vreme avusese impresia că îşi joacă rolul în ordinea normală a lucrurilor. Se simţise... completă... pentru că îi făcea lui plăcere. Îşi dădu seama că Julianna o priveşte cu atenţie şi spuse: Eu credeam în dragoste.

— Şi?

— Şi poate fi foarte dureros când e un sentiment unilateral, mărturisi ea, apoi realiză că îşi pierduse camuflajul, amintindu-şi de sărutările lui.

— Înţeleg, spuse Julianna cu o maturitate care-i depăşea vârsta. După părerea lui Sheridan era o scriitoare talentată şi o observatoare desăvârşită...

— Nu credeam să înţelegi, zise Sheridan surâzând. Julianna îi dovedi contrariul prin cuvinte simple.

— Când aţi venit la noi am simţit... că purtaţi o rană adâncă. Păreaţi curajoasă şi hotărâtă. Nu vreau să vă întreb dacă a fost o iubire neîmpărtăşită, cu toate că sunt sigură că a fost, dar pot să vă întreb altceva? Sheridan era cât pe ce să-i explice că nu e frumos să te amesteci în viaţa intimă a cuiva, dar Julianna părea atât de singură, de sinceră şi de înţelegătoare încât inima nu o lăsă.

— Doar dacă întrebarea ta nu mă va face să mă simt stânjenită, zise Sheridan.

— Cum reuşiţi să păreţi atât de calmă?

Sheridan nu se simţea deloc calmă în acel moment şi încercă să glumească, dar râsul ei părea forţat.

— Sunt un specimen rar, desigur. Curajoasă, hotărâtă. Acum, vorbeşte-mi despre lucruri mai importante. Care

sunt planurile pentru weekend, ştii cumva? Julianna surâse subtil, remarcând că Sheridan schimbase subiectul, apoi îi răspunse:

— Vom petrece weekend-ul în aer liber, inclusiv mesele, ceea ce mi s-a părut ciudat. Oricum, copiii şi guvernantele vor sta la o masă lângă noi, am aflat pentru că am ieşit să mă plimb înainte de a veni aici şi am văzut pregătirile. Se aplecă şi îşi scuturâ câteva fire de iarbă de pe pantof, astfel că nu observă groaza din privirile lui Sheridan. Oh, iar dumneavoastră veţi cânta la chitară cu băieţii…

În loc să pară şocată, Sheridan se ridică încet, propulsată de un impuls de mânie, cum nu mai cunoscuse până atunci. După câte înţelese de la Julianna, părea evident că petrecerea fusese organizată astfel încât Sheridan să fie permanent în centrul atenţiei. Invitaţii erau cupluri pe care ea le cunoscuse foarte bine. Erau de asemenea prieteni apropiaţi ai familiei Westmoreland, ceea ce însemna că fostei logodnice a lui Stephen, devenită guvernantă, i se pregătea o umilinţă fără egal, dar aveau certitudinea că nimeni nu va repeta cele văzute pentru a nu-l pune pe conte într-o situaţie proastă. Nici măcar nu va avea norocul să ia cina liniştită. Ce era şi mai agasant; trebuia să cânte, ca un bufon la curte, pentru amuzamentul lor.

— Monştrii! explodă ea şuierând printre dinţi. Julianna se uită la ea uimită.

— Băieţii? Dar ei sunt în hol.

— Nu acei monştri, spuse Sheridan fără să-şi dea seama. Monştrii adulţi! Spuneai că mai devreme i-ai văzut în sufragerie?

Julianna vru să spună ceva, dar nu mai avea cui; femeia pe care cu câteva minute înainte o lăuda pentru calmul ei mergea acum apăsat, cu o privire bătăioasă care l-ar fi intimidat până şi pe Napoleon Bonaparte. Sheridan ştia că avea să-şi piardă postul pentru ceea ce urma să facă, dar şi aşa soţii Skeffington trebuiau să renunţe la serviciile ei după weekend-ul de faţă. Lady Skeffington era

ambiţioasă şi vicleană şi nu îi va trebui mai mult de o oră ca să observe că guvernanta copiilor ei era subiect de batjocură, fără a mai vorbi că va fi şi punctul de atracţie al petrecerii. Lady Skeffington era perfect dispusă să-şi sacrifice propria-i fiică în speranţa că va fi inclusă în cercul social al familiei Westmoreland. Nu va ezita nici măcar un minut să o trimită pe Sheridan să şi facă bagajele dacă ar fi sesizat că aceştia au o părere proastă despre ea.

Nimic nu mai conta pentru Sheridan când se îndrepta cu paşi hotărâţi pe scări în jos. Mai degrabă ar fi murit de foame decât să le permită acestor aristocraţi britanici snobi să o tortureze dintr-o dorinţă bolnăvicioasă de răzbunare.

CAPITOLUL 49

Orbită de furie, Sheridan reuşi să localizeze sufrageria cu ajutorul unui lacheu şi la uşă îi spuse valetului:

— Doresc să vorbesc cu ducesa de Claymore imediat. Deşi tonul îi fusese deosebit de tăios, aşteptându-se să i se spună că era imposibil, ea se pregătise să intre chiar şi cu forţa; spre surprinderea ei, valetul îi deschise uşa după ce ea se prezentă.

— Mă numesc Sheridan Bromleigh.

— Alteţa sa vă aşteaptă.

Anunţul îi dădu aproape toate răspunsurile la întrebările care o frământau şi acum i se părea clar că unicul scop al petrecerii era doar pedepsirea ei.

— Pun pariu că ea a fost! scrâşni ea printre dinţi. Râsetele şi conversaţiile încetară în clipa când ea dădu buzna în sufrageria enormă. Ignorându-le pe Victoria Seaton şi pe Alexandra Townsende, Sheridan trecu pe lângă ducesă şi domnişoara Charity fără să le salute şi veni direct în faţa ducesei de Claymore.

Cu ochii aruncând flăcări o privi de sus pe bruneta elegantă pe care cândva o considerase ca pe o soră; vocea îi tremura de nervi şi revoltă.

— Sunteţi chiar atât de săraci în distracţii încât vă delectaţi cu torturarea unei servitoare? întrebă ea dispreţuitor. Îşi ţinea pumnii strânşi pe lângă corp. Cât de amuzantă credeţi că pot fi pentru dumneavoastră în afară de cântat? Speraţi că voi şi dansa cumva? De ce nu a venit Stephen încă? Trebuie să fie şi el la fel de nerăbdător ca şi ceilalţi, ca să vadă începutul spectacolului. Vocea îi era schimbată din cauza mâniei. V-aţi pierdut cu toţii timpul pentru că plec! Înţelegeţi? I-aţi pus pe soţii Skeffington la o cheltuială pe care nu şi-o pot permite şi i-aţi târât până aici cu false speranţe, când tot ce urmăreaţi a fost să vă răzbunaţi pe mine! Ce fel de... de monştri sunteţi oricum? Să nu îndrăzniţi să pretindeţi că nu aţi pus la cale toată şarada aceasta pentru simplul motiv că aţi vrut să mă aduceţi aici! Whitney se aşteptase ca Sheridan să îi vorbească, dar nu crezuse că va fi atât de agresivă. În loc să-i explice calm ce sperase să realizeze, aşa cum intenţionase, Whitney intră direct în subiect, cu sabia scoasă, ţintind direct în inima lui Sheridan Bromleigh.

— Din anumite motive, începu ea uşor ridicând din sprâncene provocator, mă gândeam că vei aprecia eforturile noastre de a te aduce în sfera de atenţie a lui Stephen.

— Nu doresc să fiu într-un asemenea loc, replică Sheridan.

— De aceea mergi la operă în fiecare joi?

— Oricine are dreptul să meargă la operă.

— Dar nu urmăreşti spectacolul. Îl priveşti pe Stephen.

Sheridan păli.

— El ştie asta? Oh, vă rog, nu-mi spuneţi că i-aţi dezvăluit asta. De ce să fiţi atât de crudă?

— Dar de ce, reluă Whitney foarte diplomată, simţind că mai avea puţin până ce va afla adevărul despre fuga lui Sheridan, doar dacă nu va face o greşeală de exprimare, ar fi o cruzime ca el să ştie că mergi acolo doar ca să-l vezi pe el?

— El ştie? insistă Sheridan cu încăpăţânare, iar

Whitney îşi ascunse zâmbetul admirativ pentru curajul interlocutoarei sale. Poate că Sheridan Bromleigh era în acel moment o servitoare într-o cameră plină de nobili, dar nu îşi pleca deloc capul în faţa nici unuia. Pe de altă parte, inteligenţa ei o ajuta foarte mult. Whitney nu dorea să recurgă la şantaj, dar o făcu fără ezitare. Stephen nu ştie, dar va afla dacă nu poţi să mă faci să înţeleg de ce te duci la operă doar ca să-l priveşti, când l-ai lăsat singur în faţa altarului.

— Nu aveţi niciun drept să-mi puneţi această întrebare.

— Am toate drepturile.

— Cine credeţi că sunteţi? explodă Sheridan. Regina Angliei?

— Cred că sunt femeia care a venit la cununia ta. Cred că tu eşti femeia care nu şi-a făcut apariţia.

— Mă aşteptam să-mi mulţumeşti pentru asta!

— Să-ţi mulţumesc? repetă Whitney uluită. Pentru ce?

— De ce-mi puneţi atâtea întrebări? De ce ne pierdem timpul cu fleacuri?

Whitney se uită la unghiile sale.

— Nu consider inima şi viaţa cumnatului meu ca fiind fleacuri. Poate că aici ne deosebim foarte mult?

— Îmi plăceaţi mult mai mult când nu ştiam cine sunt, zise Sheridan pe un ton care în alt context ar fi părut amuzat. Se uită prin cameră aşteptând confirmarea că mobilele erau bine ancorate de podea şi că draperiile nu deveniseră lenjerie de pat. Pe atunci nu păreaţi atât de… nerezonabilă şi dificilă. După ce monsieur Duville mi-a explicat, în ziua cununiei, de ce se hotărâse Stephen atât de brusc să se însoare cu mine, am făcut singurul lucru pe care-l puteam face. Bietul domn Lancaster… să moară fără Charise lângă el.

Mental Whitney îl condamnă pe Nicholas Duville pentru rolul său negativ în această situaţie, dar se concentră mai mult asupra planului actual.

— Pot să plec acum? întrebă Sheridan cu glasul îngheţat.

— Desigur, zise Whitney, în timp ce Victoria şi domnişoara Charity o priveau înmărmurite. Domnişoară Bromleigh, îi spuse ea când o văzu cu mâna pe clanţă, dar pe un ton blând. Cred că bunul meu cumnat e îndrăgostit de tine.

— Să nu-mi spuneţi asta! izbucni Sherry, cu mâna strânsă pe clanţă şi cu spatele la doamne. Nu-mi faceţi una ca asta. Niciodată nu mi-a spus-o şi nici măcar nu a făcut efortul să mă mintă în acest sens înainte de a discuta despre căsătorie.

— Poate că nu ţi-a făcut sentimentele cunoscute, ignorându-le chiar şi în sinea lui, poate că nu o face nici acum, dar, de când ai plecat nu mai e acelaşi om.

Sherry simţi că-i tremură genunchii de teamă şi speranţă, de mâhnire şi bucurie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă minţiţi.

— Sherry? Sheridan se întoarse uimită de blândeţea tonului ei.

— În ziua nunţii voastre Stephen era convins că te vei întoarce. Chiar şi după ce domnişoara Lancaster a turnat atâta venin, nici atunci nu a crezut-o. A aşteptat să te întorci şi să-i explici. Sherry simţi cum i se frânge inima, dar ducesa continuă:

— L-a ţinut pe vicar până seara, târziu. Nu l-a lăsat să plece. Ţi se pare că acesta e un bărbat care nu te doreşte? Ţi se pare că acest bărbat se căsătorea cu tine doar din vinovăţie sau din responsabilitate? Ştiind deja că nu erai Charise Lancaster, de ce ar mai fi simţit vreo vină sau responsabilitate faţă de tine? Rana de la cap ţi se vindecase şi îţi recăpătaseşi memoria. Sherry se cutremură la gândul că ar fi putut avea totul… dar că pierduse. Nu putea crede că plecaseşi, explică Whitney. Vicarul ameninţa că nu va ţine ceremonia decât ziua, până la prânz, după cum e obiceiul, dar Stephen voia să treacă peste asta.

Sherry îşi întoarse capul într-o parte fiindcă avea ochii plini de lacrimi.

— Nu m-am gândit niciodată… nu mi-am imaginat…

Nu cred că gândea limpede, spuse ea încercând să se convingă pe sine, apoi o privi pe Whitney. Nu cred că ar fi acceptat să se însoare cu o guvernantă obişnuită.

— Oh, ba da, ar fi făcut-o, zise Whitney râzând. Îţi spun din experienţa proprie, şi după câte am citit despre istoria familiei, că bărbaţii din neamul Westmoreland fac exact cum le e pe plac, acum ca şi în trecut. Să-ţi amintesc totuşi că, pe când Stephen îl ţinea în casă pe vicar, ştia foarte bine că fuseseşi angajată la Charise Lancaster ca însoţitoare. Nu conta pentru el. Se hotărâse să se însoare cu tine şi nimic nu l-ar fi putut opri. Cu excepţia ta. Whitney o privi cu atenţie pe Sheridan care părea foarte tulburată şi emoţionată… dar tot mai spera. Era bucuroasă că vorbele ei avuseseră efectul scontat, însă se simţi datoare să emită şi un avertisment abil. Din nefericire, continuă ea, bărbaţii din neamul Westmoreland sunt foarte greu de abordat când au fost provocaţi dincolo de ceea ce ei cred că este rezonabil şi mă tem că Stephen a suferit mult peste această măsură.

— Provocat dincolo de limitele rezonabilului? întrebă Sherry precaută.

— Mă tem că da, zise Whitney. Aşteptă să vadă dacă Sheridan va da dovadă de curaj şi dacă va intenţiona să pună lucrurile la punct cum trebuia. Dacă vei dori să restabileşti relaţiile dintre voi, să ştii că sarcina cea mai grea îţi va reveni ţie. De fapt, cel mai bun lucru pe care-l poţi spera de la Stephen este opoziţia. O atitudine rece, impenetrabilă. Iar în cel mai rău caz şi-ar revărsa o parte din mânia pe care a acumulat-o asupra ta.

— Înţeleg.

— Nu vrea să aibă de-a face cu tine şi nu doreşte ca vreunul din noi să-ţi pomenească numele în faţa lui.

— El… mă urăşte? întrebă Sheridan ezitând, sigură că aşa era, dar înţelegând că ea ar fi putut preveni toate acestea.

— Nespus de mult.

— Dar… adică tu crezi că înainte nu m-a urât?

— Cred că te-a iubit. Ţi-am mai spus că niciodată nu l-

am văzut pe Stephen purtându-se cu o femeie aşa cum se purta cu tine. Printre altele, era posesiv, ceea ce nu-i stă în caracter. Sheridan privi în jos, temătoare şi nesperând să mai trezească în el sentimentele de odinioară. Totuşi, nu se putea abţine să nu spere. Îşi ridică privirea spre Whitney şi o întrebă:

— Ce pot să fac?

— Poţi să te lupţi pentru el.

— Dar cum?

— Aici e partea delicată a problemei, zise Whitney şi îşi ascunse un zâmbet provocat de expresia alarmantă a lui Sheridan. Te va evita, cu siguranţă. De fapt, ar fi plecat imediat de aici când te-ar fi văzut dacă nu ar fi fost vorba de ziua lui Noel, însă realizează că nu s-ar cuveni să plece.

— Atunci, cred că ar trebui să fiu recunoscătoare că s-a întâmplat aşa.

— De fapt, nu s-au întâmplat aşa de la sine. Ai avut dreptate când ai presupus că toate au fost plănuite cu mare atenţie, dar nu se punea problema că am fi dorit să te umilim, ci numai să-l obligăm pe Stephen să stea în compania ta îndeajuns de mult timp pe perioada weekendului. Mai ales că guvernantele care sunt aici se vor oferi să se ocupe de copiii soţilor Skeffington. În acest scop, i-am sugerat lui lady Skeffington că ai fi de mai mare folos să o însoţeşti pe Julianna, de la distanţă, desigur. Astfel vei avea posibilitatea să te plimbi prin împrejurimi, să călăreşti dacă vrei; în general să te faci văzută.

— Nu… nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Poate că nu vei dori să-mi mulţumeşti, zise Whitney cu un zâmbet forţat. Apoi, fiindcă dorea să-i dea destulă siguranţă pentru a putea face faţă posibilei scene pe care Stephen ar fi făcut-o, îi mărturisi ceva ce numai cei din familie ştiau. Cu mulţi ani în urmă şi eu am fost logodită cu soţul meu. Tatăl meu a pus totul la cale, fără ştiinţa mea. Aveam o idee copilărească pe atunci şi doream să mă mărit cu un băiat din vecini pe care credeam că-l voi iubi veşnic. Am făcut multe lucruri ca să evit această căsătorie, de-abia după aceea mi-am dat seama că îmi trecuse iubirea pentru

acel tânăr. După această întâmplare Clayton nu mai voia să ştie că mă cunoaşte.

— Dar în cele din urmă se pare că s-a răzgândit.

— Nu chiar, recunoscu Whitney roşind. Eu l-am făcut să se răzgândească. Era pe punctul de a se însura cu altcineva, iar eu… eu am venit în vizită la el ca să-l conving să renunţe. Atunci a apărut Stephen în scenă şi m-a obligat să rămân. Adevărul este că am pus la cale acest scenariu cu petrecerea fiindcă metoda a funcţionat şi în cazul nostru.

— Dat totul s-a schimbat imediat după ce te-a văzut? Întrebarea o făcu pe Whitney să zâmbească şi să dea negativ din cap spunând:

— Părea că nu poate suferi nici măcar să mă vadă. A fost cea mai îngrozitoare seară din viaţa mea. Dar când s-a terminat, când am câştigat, când am câştigat amândoi, nu mai aveam pic de mândrie. Îl aveam pe el.

— Şi mă avertizezi că mândria mea va avea de suferit?

— Teribil, dacă nu m-am înşelat în privinţa ta.

— Mulţumesc pentru că mi-ai spus toate acestea, într-un fel m-ai ajutat să înţeleg cum o femeie care a făcut o greşeală imensă a trebuit să o repare singură.

— Nu ţi-am făcut această mărturisire ca să te fac nefericită, spuse blând ducesa. Am avut un motiv mult mai important, altfel nu aş fi făcut-o.

— Ştiu. Sheridan se ridică şi, după o scurtă ezitare, spuse cu convingere: Ce ar trebui să fac?

— Mai întâi trebuie să fii vizibilă, astfel ca el să nu poată evita să dea ochii cu tine. Apoi trebuie să fii disponibilă, oarecum.

— Disponibilă… pentru el, vrei să spui?

— Exact. După ce a fost decepţionat şi necăjit Stephen nu va căuta să intre în legătură cu tine. Va trebui ca tu să-i lansezi invitaţia, clar şi irezistibil, pentru a-l atrage din nou către tine. Sheridan încuviinţă, dar inima îi bătea cu lovituri puternice, cauzate de spaimă, speranţă şi nesiguranţă la un loc. Încet se întoarse către celelalte femei, pe care le insultase mai devreme, dar care o priveau

cu înţelegere şi simpatie. Mai întâi se uită la ducesă şi la domnişoara Charity.

— Am fost de o impoliteţe fără scuze, începu, dar mama lui Stephen dădu negativ din cap, o opri şi-i întinse mâna.

— Dată fiind situaţia, draga mea, sunt sigură că şi eu aş fi reacţionat la fel ca tine. Sherry îi strânse amândouă mâinile ducesei:

— Îmi pare nespus de rău... Victoria Seaton opri aceste autoacuzaţii şi scuze ridicându-se şi strângând-o călduros pe Sherry, apoi făcu un pas înapoi şi spuse râzând:

— Toate suntem aici ca să te sprijinim; s-ar putea să ai nevoie, când va sosi Stephen.

— Nu o mai speriaţi, zise Alexandra Townsende râzând, apoi se ridică şi veni să-i strângă mâna lui Sheridan. Spuse cu o privire încurajatoare: Lasă asta pe seama lui Stephen. Sheridan îşi pierdu surâsul.

— Soţii dumneavoastră ştiu despre ce este vorba? Toate trei soţiile dădură afirmativ din cap, iar Sheridan fu impresionată să constate că partenerii lor îi doreau binele în egală măsură ca şi ele. Sarcina care apăsa pe umerii ei era copleşitoare. Realizând că Stephen ţinuse la ea îndeajuns de mult încât să-l oprească pe vicar să plece ore în şir, după fuga ei, Sheridan simţi că i se frânge inima. Nu fusese niciodată mai fericită în viaţa ei.

CAPITOLUL 50

După ce Sheridan, Alexandra şi Victoria plecară din sufragerie, cele trei doamne rămase încă acolo făceau eforturi imense să pară degajate şi încrezătoare, dar în realitate erau tensionate şi emoţionate când auziră o trăsură venind, o oră mai târziu.

— Acesta trebuie să fie Stephen, zise ducesa. Puse cana pe masă şi, din pricină că-i tremurau mâinile, preţioasa piesă din porţelan de Sèvres aproape se rostogoli

pe farfurioară, până ce rămase imobilă. Toată dimineaţa oaspeţii sosiseră pentru sărbătorirea micuţului, inclusiv familia Skeffington, dar Stephen nu-şi făcuse încă apariţia şi devenise evident fie că îl reţinuse ceva, fie că nu avea de gând să vină deloc. Dacă nu a suferit vreun accident, sau nu a fost prădat de hoţi la drumul mare, continuă ea, voi fi tentată ca eu însămi să-i fac un rău! Am ajuns cu nervii la limită. Sunt prea bătrână ca să fac faţă unui asemenea suspans.

Whitney nu mai avea răbdare ca valetul să-i anunţe pe noii sosiţi şi se duse la fereastră să se uite afară.

— El este, dragă?

— Da… Oh, nu! răspunse nora ei; se răsuci pe vârfuri şi rămase cu spatele lipit de draperie. Arăta desfigurată.

— Da, el este sau „oh, nu” nu este el? întrebă domnişoara Charity.

— Da, e Stephen.

— Atunci e bine.

— Cu Monica Fitzwaring.

— Cu atât mai rău, spuse ducesa dându-i-l în braţe pe nepotul de trei ani domnişoarei Charity, care-l primi binevoitoare, cu toate că fusese invitată la complot de nevoie. Noel se ataşase foarte mult de bătrână în ultima vreme şi Whitney nu îl putea despărţi tocmai de ziua lui de compania ei. Trebuise deci să i se spună şi ei de planul stabilit şi de sosirea lui Sheridan, dându-i-se motivele clare.

— A adus-o şi pe Georgette Porter.

— Cred că este foarte frumos! exclamă domnişoara Charity privindu-l cu dragoste pe Noel, iar ducesa şi nora ei se uitară mirate la ea. Îi luă mânuţele tânărului Noel Westmoreland şi le lovi una de cealaltă, ca şi când ar fi aplaudat, făcându-l să râdă, apoi le privi pe cele două ducese care se uitau la ea de parcă ar fi văzut o nebună. O femeie îi va ocupa lui timpul, prezise ea bucuroasă, iar celelalte două se vor ocupa una de alta, lăsându-l liber pentru Sheridan a noastră.

— Din păcate, Monica şi Georgette nu se pot suferi.

Domnişoara Charity nu văzu acest amănunt ca pe un

obstacol.

— Pentru a-i face o impresie bună lui Langford îşi vor petrece timpul întrecându-se în amabilităţi. Sau, adăugă ea gânditoare, se vor uni şi-şi vor vărsa răutatea asupra bietei noastre Sherry, dacă Langford îi va acorda ei atenţie.

Mai puţin încântată de cea de-a doua posibilitate, Whitney o privi pe soacra ei.

— Ce să facem?

Domnişoara Charity nu suporta să fie lăsată deoparte într-o asemenea atmosferă încărcată de tensiune şi spuse triumfătoare:

— Ar trebui să-l invităm pe dragul monsieur Duville ca să egaleze efectivul. Ducesa simţea că o lasă nervii aşa că îi spuse bătrânei:

— Ce idee absolut absurdă! După cum bine ştii, Stephen a căpătat o aversiune numai când aude numele acestui bărbat, din ziua când a dispărut Sherry!

Mâhnită că ducesa dădea dovadă de nervozitate, Whitney interveni:

— Ce ar fi să-l duceţi pe Noel afară, îi sugeră lui Charity. Le-am spus guvernantelor că la această oră să-i ducă pe copii la lac, să vadă lebedele şi să mănânce ceva dulce. Aţi putea-o supraveghea personal pe guvernanta noastră specială, dacă va apărea acolo. Charity dădu afirmativ din cap, se ridică şi-l luă pe Noel de mânuţă.

— Ei bine, tinere milord, să mergem să ne spionăm victima, zise ea în glumă.

Noel trase înapoi şi scutură capul, refuzând.

— Mai întâi pupic, la revedere, spuse el, şi alergă cu picioruşele durdulii spre bunica sa pe care o sărută, apoi se agăţă de gâtul mamei sale şi făcu la fel, ştiind că aşa le place lor. Vesel, surâse bătrânei şi o luă de mână, apoi ieşiră amândoi prin glasvandul care dădea spre terasă.

Ducesa de Claymore rămase serioasă până ce micuţul dispăru, apoi se concentră spre uşile care duceau spre hol. Încordarea o biruise în cele din urmă. Era foarte furioasă pe Stephen fiindcă le zădărnicise planurile atent alcătuite spre a-l împăca până la urmă cu Sheridan, iar el nu adusese una,

ci două femei. Fără să cunoască starea de spirit a mamei sale, Stephen le conduse pe cele două invitate ale sale în sufragerie şi veni direct spre scaunul ei.

— Pari supărată, îi spuse el aplecându-se ca să o sărute.

— Nu aş părea supărată, dacă nu ai întârzia mereu şi nu mi-ai da emoţii. Stephen rămase şocat de tonul ei, dar nu reacţionă la critica prea aspră.

— Nu credeam că timpul e esenţialul. Regret că ai fost îngrijorată.

— Este absolut nepoliticos să-ţi faci gazdele să aştepte, răspunse ea pe un ton sever. Stephen o privi surprins:

— Cele mai sincere scuze, alteţă. Făcu o plecăciune şi adăugă: Pentru a doua oară. Ridică din umeri neputincios, încercând să nu se arate afectat de ieşirea mamei sale şi le prezentă pe invitatele lui: Mamă, cred că o cunoşti pe domnişoara Fitzwaring…

— Ce mai face tatăl tău, Monica? o întrebă ducesa pe tânără tocmai când aceasta făcea o reverenţă.

— Foarte bine, mulţumesc, alteţă. Vă trimite cele mai bune urări.

— Te rog să le transmiţi şi pe ale mele pentru el. Acum, cred că eşti complet epuizată după călătorie, aşa că îţi propun să te duci sus şi să te odihneşti până la cină pentru a-ţi recăpăta culoarea în obraji.

— Nu sunt deloc obosită, alteţă, spuse domnişoara Fitzwaring, emoţionată de aluzia discretă la adresa înfăţişării ei. Ducesa nu o luă în seamă şi, întinzând mâna către Georgette, îi zise:

— Am auzit că ai fost cam bolnavă în ultima vreme, domnişoară Porter. Ar trebui să te odihneşti în weekend-ul acesta.

— Oh, dar, asta s-a întâmplat anul trecut, alteţă. Sunt complet restabilită.

— Prevederea este cheia unei sănătăţi bune, insistă ea. De aceea medicul meu îmi spune mereu că mă bucur la anii aceştia de o robusteţe şi o bună-dispoziţie uimitoare.

Whitney le salută pe musafirele neaşteptate, văzându-le pe amândouă că se îndoiau de buna dispoziţie a ducesei.

— Amândouă arătaţi în formă, dar sunt sigură că v-aţi bucura de câteva minute de odihnă, le spuse ea surâzătoare, apoi le escortă pe consternata domnişoară Porter şi pe ofensată domnişoară Fitzwaring spre uşă, spunându-i valetului să le arate camerele lor.

— Unde e nepotul meu? întrebă Stephen după ce o sărută scurt pe Whitney pe obraz. Şi unde e „buna" dispoziţie a mamei mele, adăugă el ironic, în şoaptă.

— Noel este cu domnişoara Charity… începu Whitney şi îi veni imediat ideea că era un moment propice. Acum trebuia să fie. Peste o jumătate de oră toată lumea se va aduna lângă lac, unde copiii vor avea o mică petrecere. Noel va fi acolo cu câţiva copii din vecini.

CAPITOLUL 51

Lebedele pluteau graţioase pe oglinda cristalină a apei, iar cele două guvernante stăteau lângă o fântână arteziană, supraveghindu-i pe copii; aceştia se jucau alături de copiii de pe domeniul vecin pe pajiştea din faţa lacului. Vocile şi râsetele lor răsunau vesele pe când încercau să le ademenească pe lebede mai aproape de mal. Cei mari încercau să se audă unii pe alţii: soţii Fielding, Townsende, Skeffington şi Westmoreland.

Sheridan îi supraveghea şi ea pe copii, dar vocile lor zgomotoase erau incomparabile cu bătăile furtunoase ale inimii sale în clipa când îl văzu pe Stephen ieşind din casă însoţit de cele două femei. Whitney o avertizase deja în legătură cu cele două intruse, înainte de a ieşi cu oaspeţii ei, dar Sheridan nu-şi putea aminti acum decât cuvintele ei spuse mai devreme: Stephen l-a ţinut pe vicar până seara târziu. Nu putea, nu voia, să creadă că nu te vei mai întoarce.

Regretul o măcina de fiecare dată când se gândea la acele momente, întărindu-i curajul şi hotărârea să-l întâlnească faţă în faţă şi să-i facă orice „invitaţie” ar fi trebuit pentru a-l recâştiga. El asculta ce-i spunea Monica, dar surâdea absent, cu ochii la copii. Cu cât se apropia de Sheridan, cu atât inima ei bătea mai tare până ce auzea ca o furtună în urechi. Noel veni alergând la ea urmat de Charity. Se opri sfios în faţa ei.

— Floare, pentru tine, spuse el întinzându-i o floare de câmp pe care Charity i-o indicase să o culeagă. Motivele bătrânei fuseseră evidente şi spuse:

— Langford îl va căuta pe Noel, iar dacă va fi cu tine, cu toţii ne vom elibera de tensiune mai repede decât dacă am aştepta până ce le va vedea pe guvernante.

Sherry ascultă, dar nu auzi clar cuvintele ei. Se aplecă, primi floarea şi-i zâmbi puştiului de trei ani care-i amintea în egală măsură de tatăl lui şi de Stephen.

— Mulţumesc foarte mult, domnule, îi spuse ea privindu-l pe Stephen cu coada ochiului, în timp ce el se apropia de fântâna arteziană. În spatele ei, sub un stejar bătrân, adulţii priveau aceeaşi scenă în desfăşurare, iar conversaţiile deveniră stângace şi râsetele lor încetară. Noel privi cum părul ei strălucea sub razele soarelui, întinse mânuţa spre capul ei, apoi o privi mirat pe Charity.

— Fierbinte?

— Nu, spuse Sheridan, admirându-i trăsăturile feţei. Nu e fierbinte.

Copilul zâmbi şi îi atinse părul, dar vocea lui Stephen îi atrase atenţia.

— Noel!

Noel zâmbi şi, până ce Charity apucă să-l oprească, o rupse la fugă spre unchiul său şi sări în braţele acestuia.

— Ai crescut câţiva centimetri! îi zise Stephen ţinându-l pe braţul stâng, dar se uită spre grupul de sub coroana stejarului. Ţi-a fost dor de mine?

— Da! spuse băieţelul cu hotărâre, apoi se uită către Sheridan şi, când Stephen trecu aproape de ea, Noel se zbătu ca să fie lăsat jos.

— Ce, mă şi părăseşti aşa curând? îl întrebă Stephen, dar micuţul păru dezamăgit. Glumi, privindu-i pe ceilalţi: Cu siguranţă că ar fi trebuit să-i aduc cadouri mai substanţiale. Unde te duci, tinere?

Noel îl privi cu un zâmbet angelic şi făcu semn cu degetul spre o femeie care stătea la câţiva metri de ei, îmbrăcată cu o rochie bleumarin, apoi spuse:

— Mai întâi pupic, la revedere!

Nerealizând că e urmărit de şase perechi de ochi, Stephen se ridică de pe vine, privi în direcţia indicată de băieţel... şi îngheţă, ochii rămânându-i ficşi asupra lui Sheridan care se apleca să primească sărutul lui Noel, dar îl privea pe Stephen.

Whitney îi văzu reacţia cumnatului său; observă cum îi pulsează vena de la maxilar. Sperase în secret că Stephen va crede că soţii Skeffington erau nişte cunoştinţe şi că apariţia lui Sheridan fusese o pură coincidenţă, dar speranţa i se spulberă.

Stephen îşi întoarse încet capul şi o privi pe Whitney cu flăcări în ochi. O acuza fără cuvinte pe cumnata sa de complicitate şi de trădare. După aceea se îndreptă direct spre casă. Whitney se temu că intenţionează să plece; puse paharul de vin pe masă, se scuză faţă de musafiri şi îl urmă. Fiindcă paşii lui era mai lungi şi cum lui Stephen nu-i păsa de aparenţe, ajunse în casă cu câteva minute înaintea ei. Valetul îi spuse lui Whitney că ducele chemase trăsura şi urcase în camera lui.

Whitney alergă în sus pe scări. Văzând că nu i se răspunde când bătu la uşa camerei lui, mai bătu o dată.

— Stephen? Stephen, ştiu că eşti înăuntru... încercă să deschidă uşa, văzu că nu era încuiată şi intră. Stephen ieşi din anexa cu haine, îmbrăcat cu o cămaşă nouă, o văzu şi luă o mină şi mai inabordabilă decât avusese afară. Stephen, ascultă-mă...

— Ieşi, o avertiză el încheindu-şi nasturii cămăşii, apoi îşi luă haina.

— Doar nu vrei să pleci?

— Să plec? strigă el. Nu pot să plec! Ai avut tu grijă şi

de asta. Complimentele mele, alteţă. Accentuă ultimul cuvânt dispreţuitor. Pentru duplicitate, pentru nesinceritate şi lipsă de loialitate.

— Stephen, te rog, îl imploră ea avansând în cameră. Te rog să mă asculţi numai. Sherry credea că te însori cu ea din milă. Mă gândeam că, dacă o vei mai vedea o dată... Stephen se apropie de ea şi o privi ameninţător.

— Dacă voiam să o mai văd, l-aş fi rugat pe prietenul tău, Duville, zise el ironic. S-a dus la el când a plecat de la mine.

Whitney începu să vorbească repede şi făcu automat câţiva paşi înapoi.

— Dacă ai încerca să vezi lucrurile din perspectiva ei...

— Dacă eşti isteaţă, o întrerupse el pe un ton care-i îngheţă lui Whitney sângele în vene, ai să mă eviţi cu multă atenţie în weekend-ul acesta, Whitney. Iar când se va termina, vei comunica în viitor cu mine prin soţul tău. Acum, te rog pleacă din calea mea.

— Ştiu că ai iubit-o şi i-am spus... Stephen îşi puse amândouă mâinile pe umerii ei şi o strânse dând-o la o parte din calea lui, apoi merse spre uşă.

Whitney amuţise. Îl privi cum coboară scările foarte nervos.

— Dumnezeule! şopti ea. Îl cunoştea pe Stephen Westmoreland de mai bine de patru ani, dar nu ghicise niciodată, nu-şi imaginase şi nu crezuse că era capabil de atâta ură, aşa cum îi citise în ochi când o privise.

Coborî şi ea încet şi li se alătură musafirilor pentru o petrecere care începuse deja sub auspicii nefaste. Când ajunse la ei descoperi că Stephen le luase pe Monica şi pe Georgette şi plecaseră în satul vecin, ceea ce însemna că urma să lipsească vreo câteva ore.

Lady Skeffington arăta şi ea la fel de dezamăgită ca şi ceilalţi, dar din motive diferite, desigur. De fapt, singurii invitaţi care nu păreau deprimaţi erau sir John, care se servea cu cel de-al treilea pahar de Madeira, lucru care îl făcuse tăcut, apoi Julianna Skeffington, care conversa cu

Sheridan şi o ajuta să-i supravegheze pe copii. Îl luă pe Noel în braţe şi-l strânse la piept, apoi îi spuse ceva lui Sheridan cu un ton care era evident binevoitor.

Ducesa privea de pe margine şi urmărea comportamentul Juliannei. Ca să îi distragă atenţia de la reacţia violentă a lui Stephen la vederea lui Sheridan, ea îi spuse lui Whitney:

— Julianna Skeffington a prins ceva. A văzut privirea ucigătoare a lui Stephen către Sheridan, când a văzut-o şi a venit în câteva secunde lângă ea. Mai devreme, când am stat de vorbă cu ea, părea o fată încântătoare, drăguţă şi inteligentă.

Whitney alungă cuvintele de ameninţare pe care i le spusese Stephen şi comentă:

— E şi frumoasă.

— Te face să te minunezi la capriciile naturii care a permis acelui bărbat, dădu din cap dispreţuitoare către sir John, şi acelei femei, mişcă apoi capul înspre lady Skeffington, să producă o creatură divină.

CAPITOLUL 52

De obicei un alai de servitori erau mereu la dispoziţia invitaţilor care soseau şi coborau din trăsuri, având grijă ca vehiculele şi caii să fie conduse în spatele casei, la grajduri, dar când Stephen reveni din plimbare, nu-l întâmpină nimeni.

Singura persoană liberă era un lacheu care stătea pe alee şi privea fix spre dealurile din spatele grajdurilor, dincolo de hotarele proprietăţii. Se concentra spre ceva ce dorea să vadă; păru că nu aude trăsura şi Stephen opri caii chiar în spatele lui. Auzind nechezatul cailor, tresări speriat şi veni repede să ia hăţurile.

— Unde e toată lumea? întrebă Stephen observând că valetul nu chemase pe nimeni în ajutor şi nici să deschidă uşile, aşa cum era obiceiul.

— Sunt la grajduri, milord. Este un spectacol acolo, dacă-mi pot permite să spun asta şi nimeni nu a vrut să-l piardă. Cel puţin, aşa am auzit de la cei care se uită prin spatele casei.

Stephen luă hăţurile şi merse cu trăsura în spatele casei, preferând să vadă cu ochii lui ce se petrece acolo ca spectacol.

Un gard înalt şi lung încercuia grajdurile şi zona cu iarbă dintre clădiri, unde erau plimbaţi caii înainte de a fi duşi înăuntru. Într-o parte a gardului erau pajiştile care se întindeau până la poalele dealurilor, unde începea pădurea; aici erau instalate obstacole din lemn şi piatră, folosite la antrenamentul cailor pentru vânătoare. Când Stephen opri trăsura în faţa grajdurilor, văzu pe toată lungimea gardului aliniaţi servitori, lachei, cameriste şi ajutoare de la grajduri. Stephen le ajută pe Monica şi pe Georgette să coboare, observând că toată familia lui şi oaspeţii, mai puţin cumnata lui trădătoare, stăteau pe partea opusă a gardului, absorbiţi de un spectacol neobişnuit care avea loc departe, spre dealuri. Stephen studie profilul liniştit al fratelui său şi se alătură şi el grupului, cu cele două invitate, întrebându-se dacă şi Clayton avusese vreo contribuţie la proiectul lui Whitney; nu putea crede că era străin de el. Nefiind complet sigur, îl întrebă pe Jason, care stătea lângă Victoria Fielding.

— La ce vă uitaţi?

— Stai şi ai să vezi cu ochii tăi, îl informă Jason surâzând absent. Ar fi păcat să-ţi stric surpriza cu o explicaţie.

Victoria Fielding îi evita privirea, dar surâdea radioasă.

— E pur şi simplu uimitor!

Stephen mirosi că soţii Fielding şi Townsende se poartă straniu. Femeile păreau nervoase, iar bărbaţii neliniştiţi. Fie erau aşa deoarece nu se bucurau de prezenţa lui Sheridan Bromleigh, sau ştiuseră demult că şi ea va fi aici şi se simţeau vinovaţi. Stephen îi studie pe cei patru pe care-i considera prieteni apropiaţi, întrebându-se dacă

prietenia lor trebuia sau nu să se încheie definitiv. Femeile ştiuseră dinainte, îşi zise el în cele din urmă, observând obrajii îmbujoraţi ai Alexandrei Townsende, când îi simţi privirea asupra ei. De trei ore, de când Stephen se trezise la numai câţiva paşi de fosta lui logodnică, nu se gândise nici măcar o clipă la ea. Închise fereastra pe care îi văzuse prezenţa şi astfel putea să rămână acum în acest loc.

Ea pretinse că este altcineva, iar când venise clipa adevărului fugise la Duville lăsându-l pe Stephen să o aştepte ca un idiot păcălit, alături de un vicar şi de familia lui.

În săptămânile de la dispariţia ei, trecuse prin filtrul memoriei tot ce-i spusese şi ce făcuse ea pe când se presupunea că fusese amnezică. Nu-şi amintea acum decât acea scăpare, când ea protestase să i se aducă o însoţitoare. Nu am nevoie de o însoţitoare, spusese ea deodată. Sunt o…

Era o actriţă formidabilă, care dăduse un spectacol admirabil, îşi zise Stephen cu dezgust pentru credulitatea şi naivitatea lui.

O actriţă de cinci stele, decise mânios, amintindu-şi căldura din ochii ei în scurtele momente când privirile li se întâlniseră de dimineaţă. Se uitase direct la el, cu inima în ochi, fără să clipească. Doar că ea nu avea inimă. Şi nici pic de conştiinţă, evident. Va încerca să-l cucerească din nou. Stephen realizase gândul ei la câteva secunde după ce-l fulgerase cu privirea ei înşelătoare.

Stephen bănuia că Duville o ţinuse sub aripa lui protectoare, pentru propriile-i plăceri, în aceste trei săptămâni, dar, cu siguranţă că se săturase de ea într-un timp uimitor de scurt şi o expediase.

Acum ea lucra ca guvernantă şi dorea o viaţă mai bună. După privirea imploratoare pe care i-o aruncase, spera că el va fi îndeajuns de idiot şi de sensibil la farmecele ei, aşa cum fusese la început.

Stephen se uită la cei doi bărbaţi, dar exclamaţia Victoriei Fielding îi atrase atenţia.

— Iată-le! spuse ea.

Stephen renunţă a se mai gândi la Sheridan Bromleigh şi îşi calmă furia, urmărind în direcţia unde i se arătase.

Doi călăreţi galopau în viteză, aplecaţi peste gâturile cailor, sărind gardurile cu măiestrie, alături unul de celălalt. Stephen o recunoscu imediat pe Whitney. Era una dintre cele mai bune călăreţe pe care el le văzuse vreodată, dintre bărbaţi şi dintre femei. Tânărul cu care se întrecea era mic de statură, îmbrăcat într-o cămaşă, pantaloni, cu cizme în picioare şi părea şi mai iscusit decât Whitney. Calul sărea cu uşurinţă la îndemnul său şi Stephen admiră stilul călăreţului. Cu faţa lipită de coama calului, avea figura radioasă şi părea că nu face niciun efort să conducă patrupedul, ca şi când ar fi făcut trup comun cu acesta, era încrezător, curajos şi degajat.

— Nu ştiam că animalul acesta poate sări astfel! exclamă Clayton admirativ. Fără să dea atenţie dubiilor lui Stephen, adăugă: Spune, tu l-ai călărit pe Comandant la vânătoare; e rapid pe teren întins, dar la obstacole l-ai simţit că sare atât de uşor?

Stephen miji ochii în soarele după-amiezii şi privi atent la tandemul perfect cal-călăreţ, galopând, apoi trecând peste următorul obstacol ca şi când nici nu ar fi existat în calea lor. Deoarece nu-l putea întreba pe fratele său despre Sheridan în acel moment, comentă asupra celuilalt călăreţ, pe care nu-l putea încă identifica.

— Se pare că reuşeşte să-l ţină din frâu pe Comandant, ca să nu-l lase să-l întreacă pe Han…

— Care este de obicei mai bucuros să sară peste obstacole decât Comandantul, le spuse Clayton prietenilor săi.

Călăreţii săriră peste ultimul gard, apoi se îndreptară alături unul de altul, în viteză spre poarta deschisă a padocului, unde erau adunaţi spectatorii. Clayton căutase un antrenor nou pentru cai, iar Stephen bănuia că fratele său îi oferise tânărului mărunţel de pe cal o şansă cu această ocazie. Tocmai se pregătea să-i sugereze să-l angajeze negreşit pe necunoscut, dar două lucruri se

întâmplară în acelaşi timp şi el nu mai reuşi să termine fraza: un grăjdar ieşi pe spaţiul verde şi puse pe jos un sac de grăunţe şi, pe măsură ce Comandantul se înclina spre partea dreaptă, ca un cal de circ, călăreţului său i se desfăcu părul.

Bucle ondulate, roşcate începură să fluture în vânt ca un steag în flăcări, iar fata se aplecă tot mai mult spre dreapta, alunecând pe şa, aproape să cadă. Monica ţipă speriată, Stephen făcu un pas înainte şi începu să alerge spre ea… iar Sheridan ridică din mers sacul; servitorii şi oaspeţii începură să aplaude frenetic şi să strige de admiraţie. În câteva secunde Stephen trecu de la starea de încordare la cea de mânie, mânie fiindcă îl îngrozise cu cascadoria ei stupidă, apoi furie dezlănţuită pentru că ea reuşise să trezească în el un sentiment oarecare. Se străduia să nu-şi piardă controlul iar Sheridan veni în galop direct spre el. Monica şi Georgette se traseră înapoi speriate, dar Stephen îşi încrucişă braţele la piept şi rămase pe loc, ştiind foarte bine că Sheridan ştia să stăpânească animalul. De-abia când ajunse la câţiva paşi de el Sheridan opri calul şi sări din şa, aterizând graţioasă în faţa lui. Toată lumea o aplaudă, iar Sheridan surâse roşie în obraji. Stephen o privi impasibil şi remarcă strălucirea argintie din ochii ei. Îl implorau în tăcere să-i zâmbească şi el. Dar el o studie din cap până-n picioare şi-i spuse sever:

— Nu te-a învăţat nimeni cum să te îmbraci?

Cuvintele lui o făcură să tresară, pe Georgette o făcură să râdă, dar Sheridan nici măcar nu clipi după aceea. Toţi îi priveau, iar ea surâse şi-i spuse pe un ton blând:

— În alte vremuri se obişnuia ca acela care câştiga un turnir să-i ofere favorul unui spectator în semn de înaltă admiraţie şi profund respect. Stephen nu înţelese despre ce vorbea până ce Sheridan îi întinse săculeţul cu grăunţe şi zise suav: în favoarea dumneavoastră, lord Westmoreland…

El luă săculeţul înainte să-şi dea seama ce face.

— Ce tupeu şi obrăznicie, explodă Monica, iar lady Skeffington arăta de parcă era gata să izbucnească în

lacrimi, consternată.

— Domnişoară Bromleigh! strigă ea furioasă. Uiţi cine eşti! Cere-ţi scuze acestor oameni cumsecade, apoi treci imediat şi fă-ţi bagajele…

— Apoi vino la mine! o întrerupse Julianna cu asprime, luând-o de mână pe Sheridan şi trăgând-o spre casă. Trebuie să-mi povesteşti cum ai învăţat să călăreşti astfel şi cum…

Victoria se desprinse de grup şi îi privi pe soţii Skeffington.

— Domnişoara Bromleigh şi cu mine suntem americane, îi explică ea. De-abia aştept să discut cu cineva din ţara mea de origine. Ne scuzaţi până la cină? adăugă ea, privindu-l pe soţul ei. Jason Fielding, care fusese cândva subiectul unor bârfe urâte şi condamnat de societatea înaltă, surâse tinerei sale soţii care schimbase această situaţie. Făcu o plecăciune politicos şi spuse:

— M-aş simţi nefericit fără compania dumneavoastră, doamnă.

— Şi eu aş dori să cunosc mai multe despre America, anunţă Alexandra Townsende şi părăsi grupul. Îi spuse soţului său: Milord? Pot conta pe dumneata că ai fi de la nefericit fără compania mea? Jordan Townsende, care cândva privise căsătoria sa cu tânăra Alexandra ca pe o căsnicie obligatorie, inconvenientă, îşi privi soţia cu admiraţie:

— Sunt întotdeauna nefericit când nu mă aflu în preajma ta, după cum bine ştii.

Whitney aşteptă până ce conspiratorii ei ajunseră aproape de uşa de la intrare, îşi pregăti un zâmbet cuceritor şi inventă o scuză, dar când se pregătea să o exprime, lady Skeffington veni înaintea ei.

— Nu-mi dau seama ce a apucat-o pe Sheridan Bromleigh, zise ea roşie de mânie. Mereu îi spun lui sir John că e foarte greu să găseşti un ajutor de nădejde. Nu-i aşa că asta îţi spun mereu? îl întrebă ea.

Sir John dădu afirmativ din cap şi sughiţă:

— Da, porumbiţa mea.

Delectată de răspunsul lui, se întoarse către Whitney.

— Trebuie să vă implor să-mi spuneţi cum se face asta, alteţă. Whitney îl lăsă pe Stephen să converseze cu Monica şi Georgette, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat şi văzu săculeţul cu grăunţe, dăruit de Sheridan la picioarele lui.

— Regret, lady Skeffington, gândurile îmi erau în altă parte. Ce doreaţi să ştiţi?

— Cum vă găsiţi servitori potriviţi? Dacă nu ar fi fost atât de dificil, am fi renunţat la serviciile obraznicei tinere americance. Regret că am ţinut-o în slujba noastră şi nu doresc să o mai văd nicio clipă.

— Eu nu consider o guvernantă ca servitoare… începu Whitney. Se gândea că Stephen nu ascultă, dar la aceste cuvinte el îşi întoarse privirea către ea şi-i spuse lui lady Skeffington pe un ton ironic:

— Cumnata mea le priveşte ca făcând parte din familie. S-ar putea crede chiar că le stimează mai mult decât pe membrii familiei. O fulgeră pe Whitney: Nu-i aşa? Apoi râse sarcastic. Era prima remarcă adresată lui lady Skeffington de când fuseseră prezentaţi, iar ea profită de ocazie şi o transformă într-o încurajare; în acelaşi timp nu sesiză sarcasmul ascuns în tonul lui. Încercă să facă uitat subiectul „guvernante” şi se apropie de el, spunându-i:

— Draga mea Julianna face la fel, după cum aţi observat. A sărit în apărarea lui Sheridan Bromleigh. Julianna e o fată minunată, continuă ea şi reuşi să se interpună între Stephen şi Monica… atât de loială şi dulce…

Când Stephen porni şi el spre casă ea rămase alături de el, iar lângă ei venea şi sir John.

— Aproape că-mi pare rău pentru el, remarcă încet Clayton, privind-o pe lady Skeffington continuându-şi monologul.

— Mie nu, spuse Whitney, încă sub impresia remarcii cumnatului său despre lipsa de loialitate. Le spuse bărbaţilor să o scuze şi plecă. Vreau să discut cu Victoria şi cu Alexandra. Bărbaţii o priviră şi rămaseră tăcuţi toţi trei, apoi unul întrerupse tăcerea:

— În ciuda celor crezute de soţiile noastre, a fost o greşeală, se auzi vocea lui Jason Fielding, la unison cu gândurile lor. Nu cred că va merge. I se adresă lui Clayton! Tu îl cunoşti pe Stephen mai bine decât Jordan sau decât mine. Ce părere ai?

— Părerea mea este că ai dreptate, zise Clayton sumbru, amintindu-şi expresia de pe chipul lui Stephen când Sherry i-a oferit favoarea. Cred că a fost o greşeală imensă şi că Sheridan Bromleigh va fi cea rănită. Stephen a categorisit-o definitiv ca fiind o oportunistă care a fugit, temându-se de pedeapsă, dar care acum şi-a revenit fiindcă el nu a făcut nicio plângere oficială împotriva ei. Nimic din ce va spune sau va face nu va conta, pentru că va trebui să dovedească acum că el se înşală. Şi nu va putea.

*

Soţiile lor se adunaseră în salonul albastru ca să discute situaţia şi ajunseseră la aceeaşi părere. Whitney se cufundă într-un fotoliu, apoi le privi pe conspiratoarele ei, inclusiv pe ducesă.

— A fost o greşeală, îi spuse ea soacrei sale, care privise spectacolul de la fereastra dormitorului ei.

— Am simţit că-mi vine să plâng când el i-a ignorat gestul, spuse Alexandra cu mâhnire în glas. Sheridan a fost atât de deschisă, de curajoasă, dar foarte vulnerabilă. Se uită peste umăr, incluzând-o şi pe domnişoara Charity în conversaţia lor, dar bătrâna nu avu nimic de comentat. Se aşezase pe un scaun la fereastră, cu o expresie concentrată şi privea înainte, dând impresia fie că ascultă cu atenţie, fie că nu ascultă deloc.

— Totuşi, mai avem o zi întreagă şi o seară, spuse mama lui Stephen. Poate că până atunci se va mai domoli.

Whitney dădu negativ din cap.

— Nu cred. Contam pe o discuţie deschisă cu el, dar, cu toate că m-a auzit, nu şi-a schimbat părerea. Acum îmi dau seama de asta. Mai devreme am aflat că ştia că

Sheridan s-a dus la Nicki după ce a plecat de la el şi ştiţi ce părere are despre Nicki.

Domnişoara Charity îşi întoarse brusc capul la aceste cuvinte şi păru şi mai concentrată.

— Adevărul este că Stephen nu va crede nimic din ce-i spune Sheridan dacă nu-i va aduce dovezi. Acţiunile ei au vorbit atât de tare încât acum nimic nu mai contează. Cineva va trebui să-i aducă un motiv solid pentru care a fugit ea atunci... Se opri pentru că domnişoara Charity se ridică şi ieşi din cameră fără să spună nimic. Nu cred că domnişoara Charity rezistă prea bine la atâta stres, în ultima vreme.

*

Din perspectiva lui Sheridan, care stătea la fereastra camerei sale şi îl privea pe Stephen râzând şi vorbind cu Monica, situaţia părea şi mai deznădăjduită. Nu-l putea întâlni singur ca să încerce să-i vorbească; era clar că el nu coopera şi nu o susţinea în intenţiile ei. Nu-i putea vorbi în faţa celorlalţi pentru că încercase să-i comunice ceva când îi dăduse favorul acela, dar gestul se dovedise a fi un dezastru.

CAPITOLUL 53

Decizia lui Stephen de a ignora existenţa lui Sheridan deveni din ce în ce mai slabă, pe măsură ce seara devenea noapte, iar el o văzu plimbându-se în locul luminat de torţe, unde se pregăteau mesele pentru cină. Şocul revederii ei îl fortificase în primele ore, dar acum nu mai avea avantajul acestei bariere. Stătea retras, în spatele celorlalţi oaspeţi, sprijinit de trunchiul unui stejar şi o privea fără ca ea să-l observe; amintirile începură să-l invadeze. O văzu parcă stând la uşa biroului său, vorbind cu valetul: *Bună dimineaţa*, *Hodgkin*. *Arăţi* foarte *bine astăzi*. *Acesta e un*

costum nou?

Da, *domnişoară*. *Mulţumesc*, *domnişoară*.

Şi eu am o rochie nouă, *îi spusese ea*, *făcând o piruetă*. *Nu-i aşa că e frumoasă*?

Cu câteva minute mai târziu, când Stephen trăgea de timp ca să-i sugereze să-şi caute un al doilea pretendent, el o întrebase de ce nu citise revistele comandate special pentru ea.

Te-ai uitat la vreuna din ele? îl întrebase ea, apoi îi făcu o descriere amănunţită a lor. Era una care se numea *Magazin lunar al femeilor sau îndrumar politicos al distracţiilor şi instrucţiei*; *culegere de idei care pot fi pe placul doamnelor*, *pot instrui sau exalta firea frumoaselor britanice*, îi explicase ea.

Era un articol despre cum să-ţi fardezi obrajii! Pur şi simplu amuzant, *spusese ea surâzătoare*. *Crezi că un asemenea articol are vreo legătură cu*: *instruirea minţii sau cu Exaltarea firii frumoaselor britanice*?

Mai presus de toate îşi amintea cum ea se topise în braţele lui şi dulceaţa buzelor ei când o sărutase. Era o femeie ademenitoare, îşi spuse Stephen cu convingere. Cu toate că nu avea experienţă, compensa prin pasiune şi dorinţă de a învăţa. Acum câteva minute se dusese în casă pentru a-i aduce pe băieţii Skeffington, care urmau să cânte pentru invitaţi, iar când ieşi, văzu că are în mână un instrument. Îşi desprinse privirile de la ea şi se strădui să se uite fix în paharul cu coniac din care bea, ca să nu-i întâlnească iar privirea şi să reînceapă să o dorească.

Să nu reînceapă să o dorească? se întrebă dezgustat. O dorise încă din clipa când deschisese ochii, în patul lui din Londra, iar acum o dorea la fel de mult, la câteva ore după ce o reîntâlnise. Văzând-o îmbrăcată cu rochia aceea simplă, cu părul strâns într-o coadă modestă la spate, cu fruntea liberă, simţi cum tot trupul vibrează de pasiune. Se uită la Monica şi la Georgette care vorbeau cu mama lui. Amândouă erau femei frumoase, frumos îmbrăcate, una în galben, cealaltă în trandafiriu, îngrijit coafate şi bine educate. Niciuna dintre ele nu s-ar fi gândit să se îmbrace

ca un băiat de la grajduri şi să alerge cu calul la galop.

Dar niciuna dintre ele nu ar fi arătat atât de apetisant, chiar dacă ar fi dorit. Niciuna dintre ele nu i-ar fi oferit un săculeţ cu grăunţe, zâmbindu-i şi pretinzând că-i oferă favorul.

Dar niciuna dintre ele nu ar fi îndeajuns de îndrăzneţe încât să-l privească în ochi, invitându-l să o ia în braţe, provocându-l să facă aceasta.

În trecut se gândise la Sheridan Bromleigh ca la o vrăjitoare, iar când primele acorduri ale instrumentului ei se auziră, îi reveni acest gând. Îi vrăjise pe toţi, în special pe el. Orice conversaţie încetă; până şi servitorii se opriseră să o privească, ascultând-o transfiguraţi. Stephen studie coniacul din pahar, încercând să nu se uite la ea, dar îi simţea ochii aţintiţi asupră-i. În această seară se uitase la el de nenumărate ori; privirile fuseseră scurte, dar incitante, de multe ori îl implorau. Monica şi Georgette se înfuriaseră, pentru că erau revoltate de îndrăzneala ei; Stephen însă nu le dezmierdase lor trupurile cu mâinile sale. Sheridan şi numai Sheridan cunoştea exact ce-l putea face să dorească... şi să-şi amintească.

Furios pe slăbiciunea lui, Stephen se depărtă de copac, puse paharul pe masa cea mai apropiată, le ură musafirilor noapte bună şi se îndreptă spre camera lui, unde avea de gând să bea în singurătate, până ce va uita de sine, dacă aceasta era singura cale de a nu se apropia de ea.

CAPITOLUL 54

Cu capul vâjâindu-i de tensiunea întregii zile, Sheridan deschise uşa micului dormitor de la etaj. Merse încet prin întuneric, fiindcă nu cunoştea camera, ajunse până la birou şi căută chibritul pentru a aprinde lumânările din suport.

Când aprindea şi cea de-a patra lumânare, auzi o voce de bărbat şi tresări când îi spuse:

— Nu cred că avem nevoie de prea multă lumină.

Se întoarse brusc, mâinile începură să-i tremure, inima îi bătea să-i iasă afară din piept şi-l văzu pe Stephen Westmoreland stând pe un scaun, întruchiparea eleganţei relaxate, cu cămaşa desfăcută la primii nasturi şi cu piciorul sprijinit pe un genunchi. Arăta degajat. Prea degajat. Sheridan simţi că atitudinea lui faţă de această întâlnire era de răceală şi detaşare, chiar nepăsare; nu i se părea ceva curat, dar se bucura totuşi că-l vede, că-l are aproape de ea. Era atât de îndrăgostită de el încât nimic nu mai conta. Nimic.

— După câte îmi amintesc, începu el pe tonul senzual şi grav, care îi topea inima lui Sheridan, ultima dată când te-am aşteptat ne pregăteam pentru nuntă.

— Ştiu şi pot să-ţi explic, spuse ea. Eu…

— Nu am venit aici ca să facem conversaţie, o întrerupse el. Jos aveam impresia clară că vrei să-mi oferi ceva mai mult decât vorbe. Sau m-am înşelat în această privinţă?

— Nu, şopti Sheridan.

Stephen o privi în tăcere, observând cu ochii cunoscătorului, nu cu cei ai naivului care fusese până atunci, că ea era la fel de atrăgătoare şi exotică… exact cum şi-o amintea, doar că acum avea părul foarte strâns. Nu-i plăcea să-l vadă astfel, mai ales în clipele când se lăsa condus de instincte şi pasiune spre această femeie uşoară şi ambiţioasă, care arăta puţin ca virgina pe care o cunoscuse cândva.

— Scoate-ţi acele de păr, îi spuse el nerăbdător.

Speriată de tonul poruncitor, Sheridan îl ascultă şi îşi scoase din păr cele câteva ace care-i strângeau părul bogat la spate. Le lăsă să cadă pe birou, iar când se întoarse cu faţa spre el, îl văzu cum îşi descheie nasturii de la cămaşă cu mişcări lente, intenţionate.

— Ce faci? întrebă încordată.

Ce făcea? se întrebă Stephen ironic. Ce naiba făcea în camera ei, invitat sau neinvitat, hârjonindu-se cu aceeaşi femeie care îl părăsise fără vreun cuvânt chiar în ziua

nunţii? Ca răspuns la întrebarea ei îşi scoase eşarfa de la gât.

— Ceea ce voi face este că plec, zise şi făcu deja câţiva paşi spre uşă.

— Nu! se trezi ea spunând. Nu pleca!

Stephen se întoarse, intenţionând să-i dea răspunsul pe care-l merita, dar ea se avântă spre pieptul lui şi mirosul ei de femeie ademenitoare şi blândă îl tulbură.

— Te rog, nu pleca! îl imploră ea. Stephen îi simţi unghiile adânc înfipte în umerii lui, dar rămase cu mâinile pe lângă corp; ştia că va pierde bătălia. Lasă-mă să-ţi explic… Te iubesc… Stephen îi ridică obrajii şi o obligă să tacă, dar ochii îi erau deja fixaţi pe buzele ei.

— Înţelege un lucru. Nimic din ce mi-ai spune nu aş putea crede. Nimic!

— Atunci îţi voi arăta, spuse Sheridan temătoare şi-l luă de gât, apoi se lipi de el şi-l sărută cu acel amestec straniu de lipsă de experienţă şi senzualitate instinctivă care pe Stephen îl înnebunea.

Acelaşi efect îl avea şi acum asupra lui. O luă de gât şi o sărută la fel de pasional, forţând-o să-i arate aceeaşi dorinţă puternică pe care o simţea şi el. Cu ultimele rămăşiţe de raţiune, se desprinse din sărutarea ei şi îi mai dădu o şansă să pună capăt momentului.

— Eşti sigură?

— Ştiu ce fac.

Atunci Stephen luă ce i se oferea, luă ceea ce dorise din prima clipă când o atinsese. Era nestăpânit acum, condus de o pornire violentă de a o poseda; era flămând după ea şi hotărârea cu care făcea fiecare mişcare îl excita şi mai mult, grăbindu-l. Pentru el era doar o împerechere sălbatică, primitivă, totuşi un act pe care şi-l dorise, de care avea nevoie şi despre care ştia că va fi la fel de excitant şi pentru ea. Mândria îl făcuse să se asigure mai întâi că şi ea îl dorea cu aceeaşi disperare, iar acum îşi folosea toată experienţa sexuală pentru a o înfrânge pe această tânără fără experienţă, care nu ştia cum să i se opună. Intră mai întâi cu degetul în feminitatea ei fierbinte şi îi sărută sânii

până ce-i simţi sfârcurile întărindu-se şi o făcu să geamă de plăcere chemându-l. De-abia după aceea o penetră, depărtându-i picioarele cu ambele mâini; pătrunse în ea cu forţă şi era cât pe ce să o împingă până spre tăblia patului, dacă nu ar fi susţinut-o de umeri. Simţi cum trupul i se încordează de durere, tresărind la şocul trimis violent, apoi Sheridan îşi înfipse unghiile în spatele lui strigând scurt de durere. Stephen îngheţă.

Ştiu ce fac. Stephen deschise ochii tulburat. Văzu că lacrimile îi umeziseră ochii lui Sheridan, dar nu părea acuzatoare sau triumfătoare pentru că-l forţase să facă aceasta. Cuvintele ei înăbuşite, printre sughiţuri de plâns îi întăriră expresia de groază din ochi. Îl cuprinse cu braţele pe după umeri.

— Strânge-mă, şopti ea. Stephen consideră cuvintele ei ca pe o binecuvântare. Te rog… O strânse, uitând de plăcerea care-l cuprindea pe măsură ce minutele treceau. O învălui cu braţele sale puternice, apoi se cufundă într-un sărut înfocat şi dominator; îi simţi mâinile mângâindu-i umerii şi se mai domoli.

Trupul ei se topea şi-l accepta pe al lui, adăpostindu-l în braţele ei… oferindu-le amândurora plăcere… oferindu-i-se şi oferindu-i-se…

Stephen era încordat peste măsură şi ajunsese pe punctul de a se elibera de tensiune, dar o pătrunse mai adânc, strângându-i trupul firav, căutând să-i ofere şi ei aceeaşi plăcere pe care ştia că ea i-o va oferi în orice secundă deja. Sheridan murmură ceva cu ochii închişi, apoi scânci ca şi când ar fi simţit ceva ce nu înţelegea, temătoare să accepte, dar refuzând să nege senzaţia. Febra dorinţei cerea acum o confirmare din partea lui. El i-o dădu, şoptindu-i răguşit:

— … încă o clipă şi…

Sherry luă foc înainte ca el să termine fraza şi simţi cum pulsează în interior, în timp ce Stephen scoase un geamăt surd, copleşit de extravaganta plăcere pe care i-o dăruia Sheridan. Se eliberă şi el de tensiune, mai făcu o mişcare lentă… apoi energia din trupul său explodă în

adâncul ei, inundând-o.

Orice gânduri de răzbunare şi orgoliu rănit care îl făcuseră să se culce cu ea erau acum uitate. O încercui cu braţele, strângându-i coapsele şi lipind-o de el. Se rostogoli împreună cu ea şi rămaseră culcaţi pe-o parte. Era prea frumoasă pentru a fi răzbunător cu ea şi prea moale în braţele lui pentru a fi altundeva decât acolo. Din prima clipă când gura lui o sărutase pe a ei, ştiuse că erau o combinaţie explozivă, iar cele petrecute acum erau pentru el cea mai erotică şi satisfăcătoare experienţă sexuală avută vreodată. Rămase lângă ea şi o privi dormind în braţele lui, minunându-se de senzualitatea ei neprefăcută, primitivă. Orice senzaţie pe care a avut-o în timpul actului fusese reală pentru ea, de aceasta Stephen nu se îndoia. Totul fusese pur şi neprefăcut. Nicio femeie de pe pământ nu ar fi putut falsifica acele răspunsuri fără o prealabilă experienţă şi practică, iar Stephen realiză acum că ea nu avea niciun pic de experienţă.

Sheridan se trezi singură în pat, ceea ce i se păru normal şi totuşi… nu. Deschise ochii şi-l văzu stând pe un scaun lângă pat; se simţi mai liniştită. Stephen era deja îmbrăcat, cu cămaşa desfăcută la piept şi cu chipul impenetrabil. Sheridan îşi trase cearşaful peste sâni şi se ridică pe perne. Se întreba cum de poate el să pară atât de degajat după cele petrecute între ei. Undeva, într-un colţ al minţii, începuse să-şi dea seama că făcuseră lucruri ruşinoase, dar alungă acest gând. Ochii lui se opriră în dreptul cearşafului care-i ascundea sânii, apoi o privi în ochi şi parcă-i spunea că îl amuză pudoarea ei. Sheridan nu-l putea condamna pentru asta, dar ar fi dorit ca el să nu pară atât de nonşalant şi amuzat, ba chiar distant… nu când ea se lupta să se poarte normal după clipele de nebunie pe care le avuseseră împreună.

Realiză în acelaşi timp că nu mai părea nici supărat, nici cinic şi schimbarea i se păru miraculoasă. Strânse cearşaful mai tare sub braţe, îşi aduse genunchii sub bărbie şi-şi înlănţui degetele în jurul lor.

— Putem să vorbim acum? îl întrebă ea.

— Ce-ar fi să mă laşi pe mine să încep, sugeră Stephen calm.

Sheridan nu era nerăbdătoare să aducă în discuţie subiectul lui Charise Lancaster în aceste clipe mai degrabă intime. Dădu afirmativ din cap.

— Vreau să-ţi fac o propunere. Văzu că îl priveşte cu optimism când auzise cuvântul „propunere” şi nu putea crede că-l consideră atât de prost încât să-i sugereze căsătoria. E o propunere de afaceri, explică el. După ce te vei fi gândit îndeajuns la ea, cred că ţi se va părea şi ţie rezonabilă pentru amândoi. Desigur că trebuie să o preferi postului pe care-l ai la familia Skeffington. Sheridan avu o clipă de ezitare şi încet, încet i se limpezi ideea ofertei.

— Ce fel de propunere?

— Este clar că, în ciuda numeroaselor diferenţe dintre noi, suntem foarte compatibili sexual. Lui Sheridan nu-i venea să creadă că Stephen stă în faţa ei şi îi descrie intimităţile pe care le-au împărtăşit cu un calm atât de perfect.

— Care este propunerea ta? întrebă ea cu glas tremurat.

— Să împarţi aşternutul cu mine când îţi doresc trupul, în schimb vei avea o casă ca asta, servitori, rochii, o trăsură şi libertatea să faci ce doreşti, atâta doar să nu dai altui bărbat dreptul la folosinţă pentru ceva ce eu plătesc în avans.

— Îmi propui să devin amanta ta? întrebă ea tulburată.

— De ce nu? Eşti ambiţioasă, deşteaptă şi e al naibii de avantajos în comparaţie cu ce faci acum. Văzând că Sheridan nu-i răspunde, Stephen spuse plictisit: Te rog să nu-mi mărturiseşti că te aşteptai ca eu să-ţi propun să te iau de soţie doar din pricina celor întâmplate. Spune-mi că nu eşti atât de naivă sau de proastă.

Sherry tresări la cele auzite şi îi privi chipul dur, frumos, dar cinic, trăsătură pe care până atunci nu o citise în ochii lui. Înghiţi convulsiv, dădu negativ din cap şi-i spuse sincer:

— Nu ştiu la ce trebuia să mă aştept după ceea ce am făcut împreună, dar nu speram să te conving să mă ceri în căsătorie.

— Bine. Ajunge câtă decepţie şi dezamăgire a avut loc între noi până acum. Nu mi-ar plăcea să cred că te-ai autoamăgit. Stephen remarcă un licăr de mâhnire în ochii ei mari şi verzi. Se ridică şi o sărută formal pe frunte. Măcar văd că eşti destul de înţeleaptă să nu te laşi pradă unei crize de furie pentru oferta mea. Gândeşte-te la ea, zise el.

Sherry îl privi complet amuţită şi disperată, iar glasul lui o îngheţă şi mai mult când adăugă:

— Înainte de a te decide, mă simt obligat să te avertizez de pe acum. Dacă mă mai minţi în legătură cu ceva, vreodată, doar o singură dată, te voi azvârli pe drumuri. Puse mâna pe clanţă şi îi zise peste umăr: Mai e ceva… Să nu-mi mai spui vreodată „te iubesc”. Nu vreau să mai aud aceste cuvinte din gura ta. Fără să privească înapoi, ieşi din cameră. Sherry îşi sprijini fruntea pe genunchi şi dădu drumul lacrimilor de amărăciune. Plângea pentru că fusese lipsită de caracter şi de voinţă atunci când el o luase în braţe, apoi pentru că fusese tentată, chiar şi o secundă, să-i accepte propunerea indecentă, rostită cu sânge rece.

CAPITOLUL 55

Sheridan înţelese perfect ceea ce făcuse până când se îmbrăcă a doua zi de dimineaţă. La lumina strălucitoare a soarelui nu mai avea cum să nege adevărul pur: îşi sacrificase virtutea, principiile şi moralitatea, iar acum va trebui să trăiască în ruşine până la sfârşitul vieţii. Pusese toate acestea ca miză, în disperarea de a-i câştiga iubirea, dacă el o iubise vreodată, şi cum reacţionase el la acest gest necugetat? Răspunsul agonizant îl primi de dincolo de fereastra dormitorului, pe pajiştea din faţa casei, unde se servea dejunul, şi el rămase acolo, umilitor: bărbatul alături

de care îşi petrecuse noaptea stătea la masă cu Monica, iar aceasta îşi dădea toată silinţa să-l bine dispună. Stephen era foarte vesel în această dimineaţă şi primea ce i se oferea. Sheridan îl urmări cu atenţie şi-l văzu cum se sprijinea pe spătarul scaunului, privind-o pe Monica vorbind, apoi se lăsa pe spate de râs la orice îi spunea ea.

Sheridan se simţea îngrozitor de ruşinată şi de stânjenită, iar el părea mai mulţumit şi mai relaxat decât îl văzuse vreodată. Noaptea trecută el îi luase tot ce-l oferise ea, apoi îi aruncase în obraz umilitoarea ofertă de a-i fi amantă. Astăzi se întreţinea cordial cu o femeie care nu fusese atât de proastă ca să facă gestul lui Sheridan... o femeie demnă de buna lui părere despre sine, se gândi ea cu amărăciune. O femeie căreia i-ar oferi căsătoria şi nu o relaţie amoroasă pătată, în schimbul virtuţii ei. Toate aceste gânduri i se învârteau în cap pe când stătea la fereastră, fixându-l cu privirea, refuzând să plângă. Dorea să-şi amintească această scenă, dorea să-şi amintească de prezenţa lui. Rămase nemişcată şi făcu faţa amorţelii care o cuprinsese, demolându-i orice sentiment pozitiv pentru el.

— *Ticălosul,* şopti ea.

— Pot să intru?

Sheridan tresări, se întoarse şi o văzu pe Julianna.

— Da, sigur, spuse încercând să zâmbească, dar surâsul păru la fel de forţat ca şi glasul.

— V-am văzut stând aici când am luat masa. Vreţi să vă aduc ceva de mâncare?

— Nu, nu mi-e foame, dar mulţumesc pentru că te-ai gândit la mine. Sheridan tăcu, căutând repede o explicaţie pentru gestul ei de ieri, când îi oferise lui Stephen săculeţul, dar nu găsi nimic plauzibil.

— Mă întrebam dacă nu aţi dori să plecaţi de aici?

— Să plec? întrebă Sheridan încercând să nu-şi trădeze disperarea de a dori să facă exact aceasta. Dar ştiam că plecăm de-abia mâine.

Julianna veni lângă ea, la fereastră şi privi în tăcere aceeaşi scenă cu care Sheridan se torturase mai devreme.

— Julianna, cred că ar trebui să-ţi explic despre cele

întâmplate ieri, când am spus că gestul faţă de contele Langford a fost făcut în semn de profund respect.

— Nu trebuie să-mi explicaţii, răspunse Julianna zâmbindu-i cu simpatie, iar Sheridan se simţi ca de şaptesprece ani, în locul tinerei a cărei însoţitoare era.

— Ba da, trebuie, insistă Sheridan. Ştiu cât de mult spera mama ta că tu şi lordul Westmoreland aţi face o pereche minunată şi cred că te întrebi de ce, de ce m-am purtat astfel cu el, atât de direct şi familiar.

Parcă dorind să schimbe subiectul, Julianna spuse:

— Cu câteva săptămâni în urmă, mama era foarte deprimată. De fapt, îmi amintesc că aţi venit la noi la o săptămână după eveniment.

Sheridan îşi simţi laşitatea şi încercă să intre în subiect ea însăşi:

— De ce era mama ta supărată?

— Se anunţase în ziare logodna lui Langford.

— Ah!

— Da. Logodnica lui era americancă. Stânjenită de ochii penetranţi ai tinerei, Sherry nu spuse nimic. Erau nişte bârfe la adresa ei şi ştiţi cât de mult îi place mamei să se amestece în bârfe despre lumea bună. Se mira că logodnica lui are părul roşcat, foarte roşcat. Se numea Sherry. Lumea spunea că ea îşi pierduse memoria din cauza unei lovituri la cap, dar că era pe cale de a şi-o recăpăta.

Sherry riscă o întrebare:

— De ce-mi spui mie toate acestea?

— Ca să ştiţi că îmi puteţi cere să vă ajut. Şi pentru că dumneavoastră sunteţi principalul motiv al invitaţiei pe care am primit-o noi. Mi-am dat seama că e ceva ciudat când am văzut cum a reacţionat lordul Westmoreland când v-a văzut la lac ieri. Sunt surprinsă că mama nu şi-a dat seama că în aer pluteşte ceva.

— Dar nu pluteşte nimic în aer, spuse Sheridan. Problema e încheiată, definitiv.

Julianna făcu semn cu capul spre Monica şi Georgette.

— Ele ştiu cine sunteţi?

— Nu. Nu le-am cunoscut când eram… Sheridan se

opri tocmai când era cât pe ce să spună: când eram Charise Lancaster.

— Când eraţi logodită cu el? Sheridan trase aer în piept şi dădu afirmativ din cap.

— Aţi vrea să mergeţi acasă?

Sheridan izbucni într-un hohot de râs isteric.

— Dacă aş putea da ceva de preţ în schimbul ofertei, aş face-o fără să clipesc.

Julianna se întoarse cu spatele spre fereastră şi începu să se plimbe prin cameră.

— Începeţi să vă strângeţi lucrurile, îi spuse surâzând conspirativ peste umăr.

— Stai, ce ai de gând să faci?

— Vreau să-l trag pe tata deoparte, să-i spun că nu mă simt bine şi că trebuie să mă însoţiţi acasă. Nu avem cum să o scoatem pe mama de aici mai devreme, dar ştiu că nu i-ar plăcea să-i ofer lordului Langford un spectacol dizgraţios, arătând bolnavă. Puteţi să credeţi, spuse ea râzând ironic, că încă mai speră că el şi-ar apleca privirea asupra mea şi s-ar îndrăgosti nebuneşte de mine, în ciuda celor ce ar trebui să fie evidente şi pentru ea?

Tocmai când închidea uşa, Sherry o strigă.

Prin deschizătura uşii i se văzu capul, iar Sheridan o rugă:

— Vrei să-i spui ducesei că aş dori să-i vorbesc înainte de a pleca?

— Toate doamnele au plecat în sat cu puţin timp în urmă, cu excepţia doamnelor lui Langford şi a domnitoarei Charity.

Ultima dată când le văzuse, Sheridan lăsase impresia că se simte vinovată. De data aceasta nu voia să mai plece în secret. Voia doar să plece.

— Vrei să o rogi pe domnişoara Charity să urce puţin? Julianna acceptă, iar Sheridan adăugă: Să nu spui nimănui despre plecarea noastră, cu excepţia tatălui tău. Contelui îi voi spune personal.

CAPITOLUL 56

Domnişoara Charity rămase dezamăgită când Sheridan îi spuse că intenţionează să plece.

— Dar încă nu ai avut ocazia să vorbeşti cu Langford singur şi să-l faci să înţeleagă exact de ce ai plecat atunci, se lamentă ea.

— Am avut această şansă aseară, spuse Sherry cu amărăciune. Se uită pe fereastră şi puse în valiză cele câteva lucruri aduse cu sine. Rezultatul e acolo, jos.

Charity se apropie de fereastră şi le privi pe cele două doamne care-l întreţineau pe conte.

— Cât de revoltători sunt bărbaţii. Să ştii că nu-i pasă de niciuna dintre ele.

— Nici de mine nu-i pasă. Charity se aşeză pe scaun, iar Sheridan îşi aminti de prima lor întâlnire, când o văzuse ca pe o păpuşă chinezească. La fel arăta şi acum, perplexă şi nefericită.

— I-ai explicat de ce ai fugit şi nu te-ai mai întors?

— Nu.

— De ce ai făcut asta atunci?

Întrebarea i se păru prea bruscă lui Sheridan.

— V-am spus ieri de ce. Într-o clipă am crezut că sunt Charise Lancaster, iar în clipa următoare Charise stătea în faţa mea, acuzându-mă că i-am luat identitatea voit; m-a ameninţat că-i spune lui Stephen. Am intrat în panică, am fugit, dar, înainte să-mi dau seama că sunt altcineva, am realizat că toată lumea mă minţise despre cine sunt ei. Atunci îmi aminteam că într-adevăr Charise era logodită cu un baron, nu cu un conte, al cărui nume era Burleton, nu Westmoreland. Voiam răspunsuri, aveam nevoie de ele, aşa că m-am dus la Nicholas Duville. Cel puţin el a fost sincer şi mi-a spus adevărul.

— Ce adevăr ţi-a spus, draga mea?

Încă stânjenită de cele aflate, Sheridan se uită în oglindă, ocupându-se de părul ei şi spuse:

— Totul. Toate amănuntele neplăcute, începând cu

moartea lordului Burleton şi cu nevoia lui Stephen de a-mi găsi un alt logodnic, pentru Charise Lancaster, adică. Mi-a spus totul. Sheridan se opri pentru că i se pusese un nod în gât şi simţea că-i vine se plângă de umilinţă şi naivitate, crezând chiar şi o clipă că Stephen voise să se însoare cu ea. Acelaşi acces de naivitate o adusese pe punctul de a-şi sacrifica virginitatea şi mândria în faţa lui, noaptea trecută. Mi-a explicat şi cel mai mare mister, cu toate că am crezut cu totul altceva, când am discutat ieri cu dumneavoastră şi cu doamnele.

— Despre ce mister era vorba?

— Propunerea subită a lui Stephen de a ne căsători, în seara când am mers la *Almack's,* a coincis cu aflarea veştii că tatăl lui Charise murise, în aceeaşi zi mai devreme. M-a cerut în căsătorie din milă şi responsabilitate, nu pentru că ar fi ţinut la mine sau pentru că dorea să mă ia de soţie.

— A fost foarte urât din partea lui Nicholas că a pus problema astfel.

— Nu a fost nevoie să o facă. Sunt întotdeauna slabă de înger când e vorba de bărbatul acela de afară.

— Şi ai discutat toate acestea cu Langford aseară?

— Am încercat, dar spunea că nu era interesat de conversaţii, răspunse Sheridan închizând valiza.

— Dar atunci ce-l interesa? întrebă Charity cu capul uşor aplecat într-o parte.

Felul cum i se pusese întrebarea o făcu pe Sheridan să o privească alarmată.

Uneori nu părea chiar sigură că sora ducelui de Stanhope era chiar atât de naivă pe cât voia să pară; chiar în acest moment ea studia obrajii îmbujoraţi ai lui Sheridan cu o privire intransigentă.

— Cred că-l interesa orice dovadă a nevinovăţiei mele, dar ştiu că nu-l interesez câtuşi de puţin, zise ea evaziv. Dacă priveşti situaţia din unghiul lui de vedere, ceea ce am încercat să fac ieri seară, rezultă că am fugit şi m-am ascuns fiindcă eram vinovată. Ce altă scuză aş fi putut avea?

Charity se ridică, iar Sheridan o privi, ştiind că nu o va

mai vedea vreodată şi lacrimile îi umplură ochii. O îmbrăţişă scurt pe bătrânica măruntă.

— Spuneţi-le tuturor rămas bun din partea mea şi că le mulţumesc pentru că au vrut să mă ajute.

— Trebuie să pot face şi altceva pentru tine, zise Charity cu o grimasă tristă.

— Este ceva, surâse Sheridan când îi spuse aceasta. Vă rog să-i transmiteţi alteţei sale că aş dori să-l văd numai pentru câteva minute. Rugaţi-l să vină în salonaşul de lângă intrarea principală.

Charity ieşi, iar Sheridan se pregăti sufleteşte pentru întâlnire. Merse la fereastră şi o văzu peste câteva minute pe bătrâna transmiţându-i mesajul lui Stephen. El se ridică atât de repede şi porni spre casă grăbit, încât Sheridan îndrăzni să spere, poate că nu o va lăsa să plece. Poate că îi va cere iertare pentru ceea ce-i făcuse cu o seară înainte şi o va ruga să rămână.

Coborî scările şi nu se putea abţine să nu spere la această ultimă variantă, fantezia luând-o înaintea raţiunii. Inima îi bătea mai tare ca niciodată când intră în salon şi închise uşa, dar, când îl văzu privind-o, speranţa muri pe loc. În cămaşă şi pantaloni de călărie, cu mâinile în buzunare, nu părea nu numai degajat, dar şi nepăsător.

— Ai dorit să-mi vorbeşti? întrebă el calm.

Rămase în mijlocul salonului, la numai câţiva paşi de ea. Sheridan încercă să pară calmă, deşi nu era deloc aşa şi-i spuse:

— Am venit să te anunţ că plec. Nu voiam să dispar aşa cum am făcut data trecută. Aşteptă să vadă pe chipul lui imobil vreun semn sau vreo reacţie, orice, dar, în loc să-i arate că e câtuşi de puţin interesat de persoana ei şi de faptul că şi-a dăruit trupul, el îşi ridică o sprânceană, parcă întrebând-o din priviri ce aştepta de la el. Nu-ţi accept oferta, preciză Sheridan. Nu-i venea să creadă că putea fi atât de rece şi dezinteresat de această hotărâre care îi va schimba viaţa de acum înainte, o decizie luată după o noapte petrecută în braţele lui, după ce-şi sacrificase virginitatea şi onoarea pentru el. Stephen ridică din umeri şi

spuse cu indiferenţă:

— Bine. Asta spunea totul, acest unic cuvânt rostit sardonic, care o făcu să treacă de la starea de umilinţă disperată la cea de furie greu de suportat. Sheridan dădu să plece, dar îşi aminti ceva şi reveni în faţa lui. Mai era ceva? întrebă el pe un ton nerăbdător şi evaziv. Sheridan era atât de înfuriată şi de mulţumită de intenţia ei, încât îi surâse fermecător şi făcu încă un pas spre el.

— Da, zise încet. Mai este ceva. Stephen o privi mirat.

— Ce anume?

— Asta! Sheridan îl pălmui cu atâta forţă încât Stephen îşi pierdu echilibrul şi capul i se balansă într-o parte. Sheridan se retrase, văzându-l cum se înfurie la rândul lui, apoi rămase pe loc; pieptul îi tresaltă de respiraţia sacadată. Eşti un monstru fără inimă, diabolic şi nu-mi vine să cred că te-am lăsat să te atingi de mine astă noapte! Mă simt murdărită şi pângărită... Văzu cum muşchiul maxilarului lui Stephen începe să pulseze, dar nu terminase de spus totul şi era prea înfuriată ca să-i mai pese de el, cu toate că o privea cu ochi ucigaşi. Am păcătuit când te-am lăsat să-mi faci lucrul acela, dar mă voi ruga pentru a fi iertată. Ceea ce nu-mi voi putea ierta vreodată este prostia de a fi avut încredere în tine şi de a te fi iubit!

Stephen văzu uşa trântindu-i-se în nas, dar rămase în acelaşi loc, copleşit de imaginea frumoasei furtunoase, cu ochii fulgerând de mânie şi cu chipul înviorat de furie dezlănţuită şi sfidare. Tabloul i se întipări în memorie, alături de o voce tremurând de emoţie: *Nu îmi voi putea ierta vreodată prostia de a fi avut încredere în tine şi de a te fi iubit*! Vorbise şi se purtase ca şi când ar fi vorbit din inimă, inclusiv când îi făcuse acea declaraţie mascată. Doamne, era o actriţă superbă! Mult mai bună decât Emily Lathrop. Desigur, Emily nu avusese avantajul aurei de inocenţă virtuoasă pe care Sheridan o poseda şi nici temperamentul ei vulcanic. Emily fusese emancipată şi foarte rezervată, deci nu ar fi reuşit să joace o asemenea scenă.

Pe de altă parte, Emily nu i-ar fi putut arunca în faţă

acea frază… întrucâtva nu se aşteptase de la Sheridan să facă asta. Era deşteaptă şi ambiţioasă şi ar fi putut cu uşurinţă transforma o uşoară lovitură la cap cu pierderea momentană a memoriei într-o amnezie pe durata câtorva săptămâni, lucru care urma să-i aducă trecerea de la statutul de guvernantă la cel de contesă. Propunerea pe care i-o făcuse el aseară nu avea cum să o ridice la statutul de contesă, dar i-ar fi oferit o viaţă luxoasă, ceea ce nu putea să aştepte de la altcineva, decât în aceste condiţii.

Fie nu fusese într-atât de isteaţă pe cât o crezuse Stephen, fie…

Fie nu era ambiţioasă…

Fie nu era interesată de lux…

Fie era imaginea inocenţei de la bun început, inocentă sexual, cum fusese până în noaptea trecută, ca şi inocentă din alte puncte de vedere.

Stephen renunţă la ultima posibilitate. Oamenii inocenţi nu fug şi se ascund, nu, când au curajul şi îndrăzneala lui Sheridan.

CAPITOLUL 57

Dorind să nu strice petrecerea lui Noel şi într-un efort de a păstra o atmosferă cât de cât festivă, Whitney le spuse şi celorlalţi despre plecarea lui Sheridan, însă încercarea de reconciliere nereuşită atârna peste capetele celor implicaţi ca o pată neagră, de nemulţumire. La câteva ore după plecarea lui Sheridan, se adunară nori de furtună şi începu să plouă, astfel încât toată lumea se văzu obligată să-şi petreacă restul zilei în casă. Toate doamnele erau mâhnite, cu excepţia domnişoarei Charity care părea imună la intemperii. Ea refuză chiar propunerea de a se retrage în dormitorul ei pentru a dormi puţin înainte de cină. Se simţea mai în largul ei în prezenţa celorlalţi.

Se aşeză pe canapeaua confortabilă din sala de biliard, cu picioarele încrucişate la gleznă şi cu mâinile

împreunate în poală. Îl urmărea pe ducele de Claymore, care juca biliard cu Jason Fielding şi Stephen Westmoreland.

— Întotdeauna jocul de biliard mi s-a părut interesant, spuse ea tocmai când Clayton Westmoreland lovi cu tacul în bilele de pe masă, dar rată lovitura. A fost aceasta o strategie, să nu nimereşti toate bilele pentru ca Langford să trebuiască să se ocupe de toate? întrebă ea cu voioşie.

— Este un punct de vedere interesant, răspunse Clayton sec, părând calm, deşi îl enervase intervenţia ei, care-l făcuse să rateze lovitura.

— Acum ce se întâmplă? Jason Fielding răspunse râzând:

— Acum e rândul lui Stephen şi niciunul dintre noi nu va mai avea vreo şansă de a juca.

— Oh, înţeleg, spuse ea zâmbind cu inocenţă victimei sale care tocmai freca un bulgăre alb de vârful tacului, apoi se aplecă peste masă. Asta înseamnă că eşti cel mai îndemânatic jucător de aici, Langford? Când îşi auzi numele, Stephen îşi ridică privirea, dar Charity avu senzaţia că nu o ascultă şi nici nu se concentrează la joc. De când plecase Sheridan, arăta palid ca moartea. Cu toate acestea, când lovi, bilele se rostogoliră şi se ciocniră unele de altele, atingându-se de marginile mesei, iar trei dintre ele pătrunseră prin orificiile din colţuri.

— Bună lovitură, Stephen, îl felicită Jason, iar Charity profită de ocazia pe care o aşteptase.

— Îmi place compania domnilor, anunţă ea brusc, privindu-l pe Clayton turnând vin de Madeira unuia dintre invitaţi.

— De ce mă rog, întrebă el politicos.

— Pentru că sexul din care fac parte poate fi uneori destul de vulnerabil şi răzbunător pentru motive neînsemnate, remarcă ea când Stephen potrivi tacul şi trase următoarea lovitură. Dar domnii sunt atât de solidari şi loiali unul faţă de celălalt, când e vorba de genul lor. Luaţi-l pe Wakefield, de exemplu, zise ea privindu-l surâzătoare pe Jason Fielding, marchiz de Wakefield. Dacă

ai fi fost femeie, Wakefield, cred că ai fi fost gelos pe Langford pentru lovitura superioară de acum câteva secunde, dar aşa ai fost?

— Da, am fost, glumi Jason, dar când o văzu dezamăgită, spuse repede: Nu, sigur că nu, doamnă.

— Exact cum spuneam! zise ea aplaudând, iar Stephen trecu de partea cealaltă a mesei ca să se pregătească. Dar, când mă gândesc la loialitate şi prietenie în rândul domnilor, ştiţi cine-mi vine imediat în minte?

— Cine? întrebă Clayton privindu-l pe Stephen cum se pregăteşte.

— Nicholas Duville şi Langford! Bulgărele de sacâz căzu din mâna lui Stephen şi atinse în rostogolire mingea pe care el se pregătea să o lovească. Mingea se îndreptă încet spre orificiul mesei şi căzu în săculeţ.

— Aceasta nu a fost măiestrie, ci noroc orb, comentă Jason. Schimbând subiectul, zise: Ai calculat vreodată de câte ori câştigi un joc datorită norocului şi nu măiestriei? Eu am vrut să fac asta. Charity ignoră intenţia lui Fielding de a schimba subiectul şi li se adresă cu subtilitate lui Clayton Westmoreland şi lui Jason Fielding, evitând să-l privească pe conte care ocoli masa pentru altă lovitură.

— Păi, dacă Nicholas nu ar fi fost un prieten atât de loial lui Langford, ar fi trimis-o pe Sheridan Bromleigh direct înapoi acasă, în ziua când ea a fugit şi a aterizat în pragul uşii lui, îndureratâ, dar a făcut el asta? Nu, într-adevăr, nu a făcut-o! Se uită în oglinda de pe peretele opus şi-l văzu pe Stephen Westmoreland oprindu-se tocmai când voia să tragă, dar privirea lui se îndreptase deja spre ea. Sheridan implora ca măcar cineva să-i spună adevărul: de ce voia Langford să se însoare cu ea şi, cu toate că nu era de datoria lui Nicholas să-i spună totul şi să-i fărâme inima, a făcut-o! Ar fi fost mult mai uşor să o mintă, sau să o trimită înapoi la Langford, ca să-i spună el, dar şi-a asumat răspunderea de a-şi ajuta dragul prieten, bărbat ca şi el.

— Exact ce i-a spus prietenul meu Duville lui Sheridan? o întrebă el pe un ton calm, dar sălbatic, după ce se îndreptă, renunţând la lovitură.

Charity îşi întoarse capul spre el, aparent speriată, apoi îi spuse cu o inocentă copilărească:

— Păi, adevărul desigur. Ea îşi dăduse seama că nu mai era Charise Lancaster, deci Nicholas i-a spus de moartea lui Burleton şi cât de răspunzător te simţeai pentru acest fapt. De aceea ai jucat rolul logodnicului lui Sheridan, nu-i aşa?

Trei bărbaţi priveau amuţiţi spre bătrână; toţi trei în diferite stadii de şoc sau mânie, dar Charity îi flata pe fiecare cu ochii săi galeşi şi strălucitori.

— Şi, fiindcă Sheridan e o fată romantică, dorea totuşi să creadă, spera, că, poate ai avut şi alte motive de a o cere în căsătorie, însă dragul Nicholas a trebuit să-i spună foarte hotărât, că-i făcuseşi cererea în căsătorie după ce ai primit vestea morţii nefericitului domn Lancaster, din milă, după cum se părea. Lucru care o a tulburat-o extrem de mult pe biata fată, dar Nicholas a făcut ce trebuia făcut, din altruism şi loialitate pentru neamul bărbătesc.

Stephen trânti tacul pe masă.

— Ticălosul naibii! spuse încet, apoi ieşi din cameră.

Charity tresări când auzi cuvântul care-i pângări auzul sensibil, dar i se păru normal gestul lui de a pleca, apoi îi spuse lui Jason Fielding:

— Unde credeţi că pleacă Langford? întrebă, apoi surâse sardonic.

Jason Fielding rămăsese cu privirea aţintită asupra uşii pe care ieşise contele, dar se uită la Clayton şi-i zise:

— Unde crezi că s-a dus?

— Aş spune că a plecat să stea de vorbă cu un vechi prieten, răspunse acesta sec.

— Ce frumos! izbucni Charity. Care dintre dumneavoastră ar dori să joace biliard cu mine, acum că Langford a plecat? Cred că pot învăţa regulile.

Ducele de Claymore o studie amuzat câteva minute, iar Charity se simţi stânjenită.

— Ce-aţi spune să jucăm mai bine şah? Am sentimentul că strategia este punctul dumneavoastră forte.

Charity cântări oferta, apoi dădu veselă din cap.

— Cred că ai perfectă dreptate.

CAPITOLUL 58

Cu toate că sezonul se apropia de sfârşit, sălile de joc de la clubul *White's* erau tot pline cu împătimiţii bogaţi, care mizau sume enorme de bani pentru o carte pusă pe masă sau o învârtitură de ruletă. Cel mai vechi şi elegant club de pe strada Sf. James era mult mai aglomerat şi mai zgomotos decât *Strathmore's,* mult mai luminat, dar cu tradiţiile sale de generaţii. Pe fronton, cu vedere spre stradă, era o fereastră arcuită, în spatele căreia demult tânărul Brummel dădea serate împreună cu ducele de Argyll, lorzii Sefton, Alvanley şi Worcester, ba chiar, din când în când, cu Prinţul Regent.

Mai celebră decât fereastra arcuită era Cartea de Pariuri a clubului *White's,* în care membri distinşi înscriau evenimentele, de-a lungul anilor, variind de la solemn la sordid şi până la copilăresc. Printre aceste înscrisuri se numărau: rezultatele unui război, data morţii unei rude cu o avere considerabilă, previziunile câştigătorilor la concursurile pentru obţinerea mâinii vreunei doamne şi chiar rezultatele la un concurs de alergări între porcii deţinuţi de membrii cuibului.

La o masă din spatele sălii de jocuri de cărţi William Baskerville juca whist cu ducele de Stanhope şi cu Nicholas Duville. În spiritul camaraderiei, cei trei gentlemani îi primiseră în joc pe alţi doi tineri provenind din familii de vază. Amândoi doreau să-şi făurească un nume în oraş excelând în viciile masculine ale jocului de cărţi şi băuturii. La masa lor se vorbea încet şi sacadat; pariurile se puneau repede şi greu.

— Apropo de biciuri, spuse unul dintre tinerii gentlemani, care nu vorbise prea mult până atunci, nu l-am văzut pe Langford în Hyde Park toată săptămâna.

William Baskerville îi răspunse în timp ce-şi număra

fisele.

— E ziua de naştere a nepotului său, cred. Ducesa de Claymore dă o petrecere pentru a-l sărbători. Drăguţă femeie, ducesa, adaugă. Îi spun asta lui Claymore de câte ori îl întâlnesc. Îi aruncă o privire lui Nicholas Duville, aşezat la stânga lui, spunând: Erai prieten cu alteţa sa în Franţa, până ce a venit acasă în Anglia, nu-i aşa?

Nicki dădu afirmativ din cap, fără să-şi ridice privirea din cărţi, apoi veni cu o remarcă care să alunge orice bârfă.

— Mă consider norocos că sunt în termeni amicali cu toţi membrii familiei Westmoreland.

Unul dintre tineri, care băuse cam mult, auzi cuvintele lui şi demonstră lipsă de educaţie, precum şi incapacitatea de a se abţine de la băut, zicând:

— Nu mai spune! Se vorbeşte că tu şi Langford eraţi pe punctul de a vă duela la *Almack's* pentru o roşcată care vă plăcuse la amândoi.

Baskerville mârâi:

— Dragă, tinere prieten, când vei avea mai multă experienţă în oraş, vei învăţa să separi gunoiul de adevăr şi ca să faci asta va trebui să-i cunoşti mai bine pe cei implicaţi. Şi eu am auzit această poveste, dar îi cunosc pe Langford şi pe Duville, deci ştiu că a fost vorba de o minciună, Mi-am dat seama din clipa când am auzit-o.

— La fel am făcut şi eu! anunţă tânărul celălalt, care era mai treaz.

— O prostie lamentabilă, confirmă Nicki, văzând că toată lumea aşteaptă un comentariu din partea lui. În curând va fi uitată.

— Bine spus, interveni fratele domnişoarei Charity, distinsul duce de Stanhope, în timp ce ducea spre centrul mesei o grămăjoară de jetoane. Nu mă surprinde deloc să aflu că dumneata şi Langford sunteţi prieteni buni. Amândoi sunteţi nişte bărbaţi remarcabili.

— Fără îndoială că aşa este, i se adresă tânărul mai treaz lui Nicki, cu un zâmbet răutăcios, dar, dacă ai ajunge vreodată la cuţite cu Langford, aş vrea să fiu şi eu de faţă!

— De ce? vru să afle ducele de Stanhope.

— Pentru că i-am văzut pe Langford şi pe Duville bătându-se la *Jackson's.* Nu unul cu altul, desigur, dar sunt cei mai buni la bătaia cu pumnii. O luptă între ei m-ar fi adus până şi la *Almack's.*

— Şi pe mine! exclamă tovarăşul său sughiţând.

Baskerville era contrariat de concepţia lor eronată, adolescentină, despre bărbăţia galantă şi se văzu obligat să le arate că nu înţeleg nimic.

— Langford şi Duville nu s-ar preta niciodată la reglarea unei dispute cu pumnii, bunule domn! Aceasta este diferenţa dintre voi, tinerii cu sânge de cocoş şi gentlemani de talia lui Duville, Langford şi noi ceilalţi. Aţi face mai bine să studiaţi manierele excelente ale celor mai în vârstă, să dobândiţi ceva din lustrul lor de oraş. Decât să-i admiraţi măiestria lui Duville cu pumnii, aţi face mai bine să-i copiaţi stilul şi exprimarea excelente, ca şi eleganţa cu care-şi poartă eşarfa la gât.

— Mulţumesc, Baskerville, murmură Nicki, văzând că Baskerville aşteptă confirmarea lui.

— Cu plăcere, Duville. Am spus doar adevărul. Cât despre Langford, continuă Baskerville, aşteptând să parieze, nu se găseşte un exemplu mai bun de rafinament şi eleganţă masculină. Divergenţe rezolvate cu pumnul, pe onoarea mea! pufni el. Păi numai acest gând este ofensator pentru orice bărbat civilizat.

— E inoportun chiar să discutăm despre aşa ceva, conveni ducele de Stanhope studiind feţele celorlalţi jucători înainte de a se hotărî să parieze pentru cărţile slabe pe care le avea în mână.

— Scuzele mele, domnilor, dacă… zise tânărul mai treaz, dar se întrerupse brusc. Parcă spuneaţi că Langford era un exemplu de diplomaţie, spuse el uimit, ceea ce însemna că se putea dovedi contrariul pe loc.

Toţi cei cinci bărbaţi îşi ridicară privirile şi-l văzură pe Stephen Westmoreland îndreptându-se direct spre ei, cu o faţă care, pe măsură ce se apropia, părea mai degrabă vrăjmaşă decât amiabilă. Dând scurt din cap, în semn de salut care nu aştepta urări de bun venit, contele de

Langford se strecura printre mesele şi jucătorii din sală, privind fix spre cei cinci bărbaţi de la masa lui Baskerville.

Patru dintre ei se crispară privindu-l descumpăniţi, ca nişte bărbaţi nevinovaţi care dintr-odată sunt puşi în faţa unei ameninţări nejustificate şi nemeritate, din partea unui om dezlănţuit pe care-l crezuseră un înger.

Doar Nicholas Duville stătea degajat şi nu părea preocupat de pericolul iminent pe care-l emana Langford. De fapt, pentru toţi membrii clubului White’s care îşi întorseseră capetele fascinaţi şi nelămuriţi, Nicholas Duville părea că invită la o confruntare, prin nonşalanţa lui exagerată. Contele se opri lângă scaunul său, Duville se sprijini de spătarul scaunului, cu mâinile în buzunare şi-i surâse acestuia, primindu-l cu o întrebare sardonică:

— Vrei să joci cu noi, Langford?

— Ridică-te, tună contele de Langford.

Provocarea era incontestabilă şi iminentă. Drept urmare câţiva tineri se dădură mai la o parte, apoi alergară iute spre Cartea de Pariuri pentru a pune mizele. Duville mai surâse, de data aceasta leneş şi provocator, mestecă scobitoarea pe care o ţinea între dinţi şi cântări invitaţia părând încântat. Parcă voind să se asigure că speranţele sale nu erau nefondate, ridică dintr-o sprânceană şi zise:

— Aici? Zâmbetul lui deveni arogant.

— Ridică-te odată de pe scaun, mârâi contele printre dinţi şi adăugă pe un ton care trebuia perceput de o singură persoană: Ticălos ce eşti…

— Sigur că aici, îl întrerupse Duville, apoi se ridică şi făcu semn cu capul spre o cameră din spatele sălii.

Veştile despre bătaia care urma să aibă loc ajunseră imediat la urechile directorului clubului, care ieşi grăbit din bucătărie.

— Vă rog, domnilor! Domnilor! încercă el să-i calmeze strecurându-se printre membrii clubului adunaţi deodată în jurul celor doi combatanţi. Niciodată în istoria clubului *White’s* nu s-a pomenit…

Cei doi ajunseseră deja în camera din spate şi uşa se trânti în urma lor. Directorul o deschise alarmat şi chiar

atunci auzi lovituri de pumn şi văzu cum Duville îşi pierduse echilibrul în urma loviturilor.

— Gândiţi-vă la ţinuta dumneavoastră! Gândiţi-vă la mobilă! Directorul ieşi alb la faţă, închise uşa la loc şi rămase cu mâna strânsă pe clanţă. Sute de ochi îl priveau cu uimire, cu toţii aşteptând aceeaşi informaţie.

— Ei bine? întrebă unul dintre bărbaţi. Faţa directorului era transformată într-o mască a durerii, gândindu-se la evaluarea pagubelor din camera din spate, unde se juca faraon, dar reuşi să răspundă:

— De data aceasta v-aş sugera că şansele ar fi de trei la doi.

— În favoarea cui, domnule meu? întrebă un gentleman bine îmbrăcat, care stătea la coada formată, aşteptând să-şi înscrie miza în Cartea de Pariuri.

Directorul ezită, îşi ridică ochii spre tavan, se rugă pentru curaj, deschise timid uşa şi privi prin fanta subţire, tocmai când un trup se izbi de un perete şi încăperea dudui în urma impactului.

— În favoarea lui Langford! strigă el peste umăr, dar, când închise uşa, se mai auzi o bubuitură, iar el mai aruncă o privire înăuntru. Nu, pentru Duville! Nu, Langford. Nu! Închise uşa definitiv şi la timp fiindcă umerii cuiva se izbiră puternic de ea, pe dinăuntru.

La mult timp după ce nu se mai auziră sunetele luptei dintre cele două forţe, directorul rămase sprijinit de uşă, până ce aceasta se deschise, iar el căzu pe spate; contele de Langford şi Nicholas Duville ieşiră. Rămas singur în camera cu pricina, oarecum uşurat de tensiunea aşteptării, directorul aruncă o privire spre ringul de box care, pentru moment părea, miraculos, în bună stare. Se ruga mulţumind cerului, când ochii i se opriră pe o masă lustruită, sprijinită numai pe trei picioare, iar cel de-al patrulea zăcea pe jos, făcut ţăndări. Directorul îşi duse mâna la inimă ca şi când aceasta ar fi fost la fel de zdrobită. Începuseră să-i tremure picioarele şi se duse către masa de faraon, luând de deasupra ei o tavă al cărei loc nu era acolo. Sub tavă văzu o gaură frumoasă, mascată până

atunci de tavă. Inspectă camera mai amănunţit şi… în colţul ei erau aranjate patru scaune în jurul unei mese de cărţi, dar scaunele nu aveau decât câte trei picioare fiecare.

Un ceas cu pendulă, care odihnea în centrul camerei, pe un dulap, se găsea acum într-un colţ. Cu mâinile tremurânde directorul încercă să repună ceasul la loc, în picioare, dar strigă îngrozit când capacul de sticlă căzu. Directorul îşi lăsă mâinile pe lângă corp, deznădăjduit. Tremura de furie şi de neputinţă, aşa că luă un scaun din apropiere, dar spătarul se desprinse de tăblie şi scaunul căzu bucăţi.

Prin perete, din camera alăturată, se auzeau conversaţii aprinse, tocmai când Langford şi Duville ieşiră. Conversaţiile aprinse erau o tactică masculină de a distrage atenţia şi de a crea impresia că interesul diversioniştilor avea o altă direcţie.

Cei doi foşti combatanţi parcă ignorau haosul din jurul lor şi nu observaseră privirile fixate asupra lor; se despărţiră în centrul sălii, Langford căutând un valet cu tava pentru pahare, iar Duville întorcându-se la locul său de la masa de joc.

— Era rândul meu să fac cărţile? întrebă el instalându-se pe scaunul său şi luând pachetul de cărţi. Cei doi tineri răspunseră la unison că era rândul său, ducele de Stanhope spuse galant că nu mai ştie sigur, dar Baskerville părea chinuit de ideea că era luat drept mincinos de către cei doi tineri, aşa că aduse iar subiectul în discuţie:

— Aţi putea să le spuneţi şi celor doi domni ce s-a petrecut acolo, pentru că nu vor fi în stare să se concentreze sau nici măcar să doarmă, fără să cunoască rezultatul pariului, spuse el nervos. Comportament dezgustător, pot să vă spun fără rezerve, Duville. E valabil pentru amândoi!

— Nu este nimic de spus, replică Nicki scurt, luând cărţile pe care începu să le amestece cu dexteritate. Am discutat despre o nuntă. Baskerville îl privi nedumerit. Cei doi tineri păreau amuzaţi, dar numai cel băut avu curajul şi

lipsa de bun-simţ să ceară mai multe amănunte.

— O nuntă? întrebă el cu ochii înceţoşaţi, privind ironic la gulerul sfâşiat al lui Nicki. Ce puteau să discute despre o nuntă doi bărbaţi?

— Cine va fi mirele, răspunse Nicki cu nonşalanţă.

— Şi v-aţi decis, domnule? îl întrebă tânărul treaz, privindu-l pe amicul său cu dojană, încercând să dea impresia că dă crezare celor auzite.

— Da, murmură Nicki, apoi puse jetoanele la centru. Eu voi fi cavalerul de onoare. Tânărul cel neprevăzător mai luă o înghiţitură de vin, apoi râse:

— O nuntă! mârâi el.

Nicholas Duville îşi ridică încet capul şi-l privi prelung, pătrunzător.

— Ai prefera o înmormântare?

Baskerville se temea că urma ceea ce era mai rău, aşa că se interpuse între cei doi:

— Despre ce altceva aţi discutat tu şi Langford? Aţi stat acolo destul de mult.

— Am vorbit despre bătrânele drăguţe cu memorii slabe, răspunse Nicki ironic. Şi ne-am minunat de înţelepciunea unui Dumnezeu care, din motive de neînţeles, mai le permite din când în când să-şi dea drumul la limbă, cu toate că mintea a încetat demult să funcţioneze.

Ducele de Stanhope îşi ridică privirea deodată.

— Sper că nu te referi la cineva pe care-l cunosc.

— Cunoaşteţi pe cineva care se numeşte Charity în loc de Minte de Pasăre?

Ducele râse îngrozit şi tresări când auzi descrierea inimitabilei sale surori mai mari.

— Se poate.

Fu cruţat de continuarea acestei dezbateri jenante pentru că mai sosi un jucător la masa lor. Acesta dădu politicos din cap către Baskerville şi către duce, apoi îşi trase un scaun şi se aşeză lângă Duville. Îşi întinse picioarele lungi sub masă şi-i privi lung pe cei doi tineri necunoscuţi, aşteptând evident formalitatea de a-i fi

prezentaţi, pentru a-i saluta şi pe ei. Duville fu receptiv la jocul de priviri şi procedă în consecinţă:

— Cei doi gentlemani cu gurile căscate şi buzunarele adânci sunt lorzii Banbraten şi Isley, îi spuse el noului venit. Li se adresă tinerilor: Cred că lordul Langford vă este deja o persoană cunoscută, nu? Cei doi dădură afirmativ din cap. Nicki termină de amestecat cărţile şi zise: Bine. Pentru că toate sunt în regulă, acum eu şi contele ne vom delecta cu scoaterea din buzunarele dumneavoastră a banilor taţilor domniilor voastre. Ridică uşor cărţile din faţa lui, se uită cu coada ochiului şi scoase un oftat uşor la durerea pe care o simţea în coaste.

— Mână proastă, ai? râse ducele de Stanhope, interpretând greşit grimasa lui Nicki. Stephen crezu că remarca îi fusese adresată şi-şi privi pumnul uşor tumefiat, apoi făcu câteva mişcări cu degetele.

— Nu prea. Luă două pahare de pe o tavă adusă de un valet la masa lor, puse unul în faţa lui iar pe celălalt îl aşeză în faţa lui Duville. Cu complimentele mele, îi zise acestuia, apoi se uită la unul dintre tineri, care tocmai vărsase paharul cu vin după ce îl ridicase de pe masă.

— Nu poate să-şi ţină paharul cu băutură, explică Nicki, privind în acelaşi loc.

Stephen îşi încrucişa comod picioarele sub masă şi-l privi dezaprobator pe tânărul roşu în obraji.

— Ai putea crede, începu el, că i-a învăţat cineva cum să se poarte înainte de a le da drumul liberi în societate.

— Exact gândurile mele, recunoscu Nicki.

CAPITOLUL 59

Familia Skeffington renunţase la casa închiriată în capitală şi se mutase în localitatea Blintonfield. Drept urmare, lui Nicki îi trebuiră trei ore în plus pentru a ajunge la Sheridan şi a-i relata planul romantic alcătuit de Langford, singurul mod a o aduce la el, ca şi de a o

convinge că avea cele mai onorabile intenţii.

Faptul că devenise emisarul lui Stephen Westmoreland şi nu mai era adversarul lui nu-l uimi întratât pe Nicki. În primul rând îşi dădea toată silinţa pentru a restabili o relaţie pe care, fără voia lui, o stricase. În al doilea rând, îşi agrea rolul foarte mult, pentru că trebuia să o convingă pe Sheridan să demisioneze de la familia Skeffington şi să-l însoţească la un interviu pentru „un post nou”, pe o proprietate la câteva ore distanţă. În acest scop adusese cu el două guvernante calificate ireproşabil, care să-i ia locul. De vreme ce lady Skeffington o luase pe fiica ei la Devon, unde aflase că viitorul duce de Norringham îşi va petrece zilele de burlac toată luna iulie, Nicki trebuia să-l convingă doar pe sir John să accepte două guvernante în loc de una, lucru uşor de obţinut fiindcă Stephen Westmoreland urma să le plătească în secret o jumătate de salariu în primul an.

După ce îndeplinise toate aceste misiuni, Nicki încerca acum să-i arate lui Sheridan logica, şi necesitatea, de a-şi face bagajele şi de a merge cu el pentru a cunoaşte un nobil care-i oferea o poziţie mai bună. Încercă să-i dea cât mai multe detalii adevărate, improvizând pe ici pe colo, cu binecunoscutul său simţ al umorului.

— Vicontele Hargrove e puţin cam temperamental, chiar dezagreabil uneori, îi spunea, el, dar lasă totul moştenire nepotului său şi doreşte ce e mai bun pentru el.

— Înţeleg, zise Sheridan întrebându-se chiar cât de temperamental şi dezagreabil putea fi vicontele.

— Salariile sunt excelente, ele compensează lipsurile personale ale vicontelui.

— Cât de excelente? Cifra enunţată o făcu pe Sheridan să exclame un „O” în tăcere, foarte încântată.

— Mai sunt şi alte avantaje ale postului.

— Ce fel de avantaje?

— O cameră numai a ta, o cameristă, un cal al tău... Ochii ei se măreau pe măsură ce-l asculta.

— Mai e şi altceva? întrebă ea când văzu că tace. Dar cum e posibil?

— De fapt, mai e şi altceva. Unul dintre cele mai mari, avantaje ale postului ar fi, să-i zicem… statutul.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că, dacă accepţi postul, va fi al tău… împreună cu avantajele lui… cât vei trăi.

— Dar nu intenţionez să rămân în Anglia decât câteva luni.

— Asta e o problemă mică, dar poate că-l convingi pe viconte să ţi-l ofere, oricum. Sheridan ezită, încercând să-şi facă o imagine mai clară despre bărbat.

— E un gentleman mai în vârstă?

— Comparativ vorbind, confirmă Nicki, gândindu-se cu plăcere că Langford era mai în vârstă ca el cu un an.

— A mai avut alte guvernante în trecut?

Nicki se abţinu să nu izbucnească în râs, dar găsi că ar fi fost neadecvat să-i dea un răspuns negativ şi-i răspunse aşa cum se aştepta:

— Da.

— Şi de ce au plecat de la el?

Nicki se gândi la noi speculaţii, dar enunţă una singură.

— Poate pentru că aşteptaseră de la el să le acorde un statut, dar el a refuzat. Urmări reacţia ei şi zise, pentru a preveni şi alte întrebări: Cum spuneam mai devreme, vicontele are o urgenţă. Dacă te interesează postul, fă-ţi bagajele şi să pornim, i-am promis să i te aduc astăzi la ora două şi deja vom fi acolo cu trei ore întârziere.

Neputând să se încreadă în norocul care îi căzuse pe cap pentru prima dată de când pusese piciorul în Anglia, Sheridan tot ezita. Se ridică în picioare.

— Nu înţeleg de ce-l interesează să angajeze pe cineva ca mine, când ar putea alege pe cineva calificat, dintre cele mai bune guvernante din Anglia.

— E hotărât să angajeze o americancă, zise Nicki cu siguranţă şi amuzament.

— Bine, atunci vreau să-l cunosc, iar dacă vom fi câtuşi de puţin compatibili, voi rămâne cu el.

— Asta speră şi el, spuse Nicki. Când o văzu că se

duce în camera ei să-şi ia lucrurile, adăugă: Ţi-am adus o rochie mai bună cu care să te îmbraci, una care nu e atât de... Nicki căută repede un defect al rochiei perfect curate, dar sobră, închisă la culoare... de închisă, continuă el. Vicontelui Hargrove nu-i plac lucrurile de culoare închisă în jurul lui.

CAPITOLUL 60

— S-a întâmplat ceva, *chérie?* o întrebă el pe măsură ce soarele se ascundea sub linia orizontului. Sheridan privea pe geamul trăsurii, dar când auzi întrebarea se uită la el şi dădu negativ din cap, spunând:

— Nu, dar... anticipam schimbarea, un post nou, salariu bun, o cameră a mea şi un cal. Mi se pare prea frumos ca să fie adevărat.

— Atunci de ce eşti atât de gravă?

— Nu mi se pare corect să-i părăsesc pe soţii Skeffington atât de brusc, recunoscu ea.

— Dar acum au două guvernante, în loc de una. Skeffington era atât de încântat încât te-ar fi ajutat să-ţi faci valiza.

— Dacă ai fi cunoscut-o pe fiica lor, ai fi înţeles de ce. I-am lăsat un bilet, dar regret că nu mi-am putut lua rămas bun de la ea. De fapt, îmi pare rău că nu voi mai fi cu ea, lăsând-o pe mâinile lor. Oricum, adăugă Sheridan zâmbind, îţi sunt nespus de recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine.

— Sper să mai gândeşti la fel şi după aceea. Nicki spuse acestea cu o uşoară ironie. Îşi scoase ceasul şi se încruntă. Am întârziat foarte mult. Să nu creadă că nu mai venim.

— De ce şi-ar închipui una ca asta?

Nicki se gândi cam mult până să-i dea răspunsul, dar Sherry nu luă în seamă întârzierea când îi spuse:

— Nu i-am garantat vicontelui că voi reuşi să te

răpesc din postul pe care-l deţineai.

Sheridan izbucni în râs.

— Ce femeie întreagă la minte i-ar refuza o asemenea ofertă? Gândindu-se la o altă variantă, Sheridan deveni serioasă. Doar nu vrei să-mi sugerezi că postul ar fi putut fi dat altcuiva, înainte să sosim noi?

Întrebarea ei o amuză teribil, aşa că-şi puse un picior pe canapeaua din faţa lui. Remarcă privirea ei îngrijorată şi-o linişti:

— Sunt mai mult ca sigur că postul e tot al tău. Dacă-l vei vrea.

— E o zi atât de frumoasă... începu Sherry, dar se opri, când trăsura încetini. După ce făcu o întoarcere spre stânga, îndrăzni să spună: Cred că ne apropiem de casa lui. Începu să-şi aranjeze ţinuta şi-şi netezi mânecile brodate ale rochiei albastre-deschis pe care i-o adusese Nicki, apoi îşi verifică părul strâns la spate într-o coadă.

Nicki se uită pe geam la clădirea veche, din piatră, înconjurată de o pajişte verde, apoi surâse mulţumit.

— Casa vicontelui e încă departe de aici; totuşi la această oră a promis că va fi aici considerând că e locul cel mai potrivit ca să discutaţi despre postul oferit.

Curioasă, Sheridan se uită şi ea pe geam şi spuse surprinsă:

— Aceasta este o biserică?

— După câte am înţeles, e o capelă scoţiană din secolul al şaisprezecelea. A fost adusă aici cu permisiunea parohului. Are o mare valoare pentru istoria strămoşilor vicontelui.

— Ce fel de valoare poate avea pentru familia vicontelui? întrebă ea descumpănită.

— Cred că strămoşul cel mai vechi al vicontelui l-a silit pe călugărul capelei să-l căsătorească în secret cu mireasa lui chiar în această clădire. Sheridan se cutremură, iar Nicki spuse: Acum, dacă stau bine să mă gândesc, a devenit o tradiţie a familiei.

— Sună atât de gotic şi, de sumbru, mă rog, puţin tentant! Mai văd două trăsuri în partea cealaltă, dar sunt

goale. La ce slujbă ar putea lua parte la această oră şi într-un loc atât de straniu?

— E un loc personal. Foarte personal, zise Nicki apoi schimbă subiectul. Lasă-mă să te privesc.

Sheridan se întoarse cu faţa spre el, iar Nicki păru nemulţumit.

— Parcă ţi s-a desfăcut părul din coadă. Sherry crezuse că-şi strânsese bine coada, iar când ridică mâna, Nicki i-o luă înainte. Lasă-mă pe mine. Este greu fără oglindă. Fără să-l poată opri, Nicki îi scoase acele de păr, în loc să le înfigă mai bine. Podoaba ei de foc i se revărsă pe umeri şi pe spate.

— Oh, nu! zise ea alarmată.

— Ai o perie?

— Da, desigur, dar, of, aş fi vrut să nu…

— Nu te nelinişti. Vei putea mai bine să-ţi exprimi nemulţumirile dacă vei şti că arăţi mai… festivă.

— Dar ce nemulţumiri aş putea avea faţă de oferta lui?

Nicki aşteptă ca lacheul să coboare scările, apoi coborî şi-i oferi mâna. Răspunse vag:

— Oh, s-ar putea să ai una sau două nemulţumiri. La început.

— Mai e altceva ce nu mi-ai spus? îl întrebă Sherry retrăgându-se puţin, apoi tresări când văzu că vizitiul plecă. O pală de vânt îi răvăşi puţin părul în timp ce mergea alături de Nicki. Cu coada ochiului privea spre capelă, pentru a zări măcar un semn care să-i dea o idee despre ce fel de om era vicontele, dacă-şi permitea să plătească o avere pentru o guvernantă. I se păru că vede ceva mişcând în partea stângă şi-şi duse mâna la inimă în acelaşi moment când Nicki o privi speriat:

— E ceva în neregulă?

— Nimic. Mi s-a părut că am văzut pe cineva.

— Probabil că era el. A spus că te va aştepta acolo.

— Acolo? Dar ce caută el acolo?

— Meditează, presupun, zise Nicki, asupra păcatelor sale. Acum du-te şi ascultă ce are să-ţi spună. Şi *chérie?*

Sheridan se întoarse spre el.

— Da? întrebă ea.

— Dacă nu doreşti sincer să accepţi postul oferit de el, vei pleca de aici cu mine. Să nu te consideri obligată să rămâi, dacă vrei să pleci. Vei mai primi şi alte oferte, cu toate că nu chiar atât de... ademenitoare în anumite sensuri... aşa cum este aceasta. Ţine minte, dacă vrei cu adevărat să-l refuzi, vei pleca de aici sub protecţia mea.

Sherry dădu afirmativ din cap şi îşi reluă pasul, ocolind băltoacele ca să nu-şi murdărească pantofii, apoi deschise portiţa gardului alb. În faţa ei stătea un bărbat în umbra unui copac, cu braţele încrucişate la piept, cu picioarele uşor depărtate, legănându-se uşor din şolduri. Sheridan avu impresia că silueta îi e cunoscută, avansă şi inima începu să-i bată mai tare, de nervozitate şi puţină teamă pentru interviul care va urma. Făcu trei paşi înainte. La fel făcu şi el. Sherry se opri îngheţată când îi auzi vocea gravă.

— Mă temeam că nu vei veni.

O fracţiune de secundă Sheridan simţi cum i se înfig picioarele în pământ, apoi se răsuci şi începu să fugă propulsata de şoc şi de furie. Avea viteză mare, dar el o ajunse din urmă. Stephen o prinse de mână tocmai când ajunsese în faţa porţii şi voia să o deschidă. Braţele lui o strângeau.

— Dă-mi drumul! îl avertiză ea, pieptul zbătându-i-se de respiraţia chinuitoare.

Stephen o întrebă încet:

— Vrei să te opreşti şi să asculţi ce am să-ţi spun?

Sheridan dădu din cap, el o eliberă, apoi o văzu cum se avântă spre el, însă o opri la timp, strângându-i amândouă mâinile. Avea privirea chinuită când îi spuse:

— Nu mă face să te ţin cu forţa.

— Nu te fac să faci nimic, ticălos... detestabil... destrăbălat! strigă în obrajii lui, încercând inutil să se elibereze. Când mă gândesc că Nicki Duville a contribuit la asta! El m-a adus aici, m-a convins să renunţ la postul meu, m-a făcut să cred că tu ai să-mi oferi un post...

— Vreau să-ţi ofer un post.

— Nu mă mai interesează nicio ofertă din partea ta! strigă ea din nou, renunţând să i se opună, dar privindu-l ca o leoaică rănită. Încă mă mai doare ultima!

Stephen nu se aştepta să i se amintească de aceea, dar continuă să-i vorbească de parcă nu ar fi auzit-o.

— Postul nou pe care ţi-l ofer include şi o casă, de fapt mai multe case.

— Am mai auzit asta o dată!

— Nu, nu ai auzit! insistă el. Include servitori care să-ţi facă toate poftele, iar banii îi poţi cheltui pe rochii, bijuterii, blănuri. Mă include şi pe mine.

— Nu te vreau! strigă ea. Deja te-ai folosit de mine ca de o… femeie de stradă, acum stai departe de mine! Doamne! zise apoi şi vocea îi deveni răguşită. Mă simt atât de ruşinată, a fost o prostie, guvernanta care se îndrăgosteşte de lordul bogat, doar că în cărţi el nu-i face niciodată lucrurile pe care tu le-ai făcut cu mine în pat. A fost oribil…

— Să nu spui asta! o întrerupse el. Te rog să nu spui asta. Nu a fost oribil. A fost…

— Sordid! completă ea.

— Noul post mă include şi pe mine, continuă el tensionat. Include numele meu, mâna mea şi tot ce posed.

— Nu vreau…

— Ba da, vrei, o contrazise el, scuturând-o de umeri. Sheridan avu senzaţia unei bucurii fără margini pe măsură ce cuvintele lui căpătau sens, dar imediat se gândi că poate făcea aceasta din responsabilitate şi vinovăţie, de data aceasta încercând să o seducă, evident.

— Să te ia naiba! izbucni ea. Nu sunt o puicuţă pe care să te simţi obligat să o ceri de soţie de fiecare dată când ai un acces de vinovăţie. Prima dată când ai făcut-o, nici măcar nu eram femeia faţă de care să te simţi vinovat.

— Vinovat, repetă el cu un surâs amarnic. Singura vină pe care mi-o atribui, în privinţa ta, este că te-am dorit pentru mine din clipa când ţi-ai recăpătat cunoştinţa. Pentru Dumnezeu, uită-te la mine şi vei înţelege că spun

adevărul. O luă uşor de bărbie, dar ea nu se opuse, nici nu coopera, ci privi fix spre umărul lui. Am lipsit de viaţă un tânăr, apoi i-am văzut logodnica şi am vrut să-l lipsesc şi de ea. Poţi înţelege măcar puţin din câte am simţit faţă de mine însumi? L-am ucis, apoi am tânjit după logodnica lui, pe care nu o mai putea avea fiindcă murise. Am vrut să mă însor cu tine, Sheridan, chiar de la început.

— Ba nu ai vrut! Nu până după ce ai fost informat că domnul Lancaster murise, lăsându-şi biata şi neajutorată fiică singură pe lume, avându-te doar pe tine!

— Dacă nu doream o scuză pentru a mă însura cu „biata şi neajutorată fiică", aş fi făcut orice puteam pentru ea, dar nu să o cer de soţie. Să mă ierte Dumnezeu, dar la o oră după ce am primit scrisoarea, beam şampanie cu fratele meu şi toastam pentru cununia noastră. Dacă nu doream să mă însor cu tine, aş fi băut zeamă de cucută.

Sherry vru să surâdă, dar nu o făcu, de teamă să nu-l creadă, să nu aibă iar încredere în el, dar nu se putea abţine fiindcă îl iubea.

— Priveşte-mă, spuse Stephen ridicându-i iar capul, iar acum ochii ei scânteiau. Am mai multe motive să te rog să intri cu mine în capela aceea, unde ne aşteaptă vicarul, dar vinovăţia nu se numără printre ele. Vreau să te mai rog ceva înainte să primeşti să intri cu mine.

— Ce anume?

— Vreau să-mi dăruieşti fiice cu păr ca al tău şi cu firea ta, spuse el începând enumerarea motivelor şi dorinţelor. Vreau ca fiii mei să aibă ochii şi curajul tău. Acum, dacă tu nu vrei acelaşi lucruri, dă-mi altă combinaţie care-ţi este pe plac şi îţi voi mulţumi cu umilinţă pentru a-mi dărui orice copil se va naşte.

Sheridan se simţi inundată de bucurie, durerea copleşind-o.

— Vreau să-ţi schimb numele, zise el surâzând tandru, ca să nu mai fie niciodată vreun dubiu despre cine eşti sau a cui eşti. O mângâie pe braţe de sus până jos privind-o direct în ochi. Vreau să am dreptul de a dormi în acelaşi pat cu tine în această noapte şi în toate nopţile care vor urma

de acum încolo. Vreau să te aud gemând în braţele mele şi vreau să mă trezesc între ale tale. O mângâie încet pe obraz ştergându-i lacrimile de la colţurile ochilor. Mai presus de toate vreau să te aud spunându-mi „te iubesc” în fiecare zi din viaţa mea. Dacă nu eşti de acord cu această ultimă cerinţă, aş fi dispus să aştept până diseară, când cred că vei accepta. În schimbul tuturor acestor concesii, îţi voi îndeplini orice dorinţă care-mi stă în putere să ţi-o realizez.

— Cât despre tot ce s-a petrecut între noi, în pat la Claymore, nu a fost nimic sordid… adăugă el.

— Eram amanţi! replică ea roşind.

— Sheridan, şopti el, am fost amanţi din prima clipă când gura mea s-a atins de a ta.

Stephen voia să o ajute să vadă mândria şi nu ruşinea în faptele ei şi să o accepte ca pe un dar deosebit al destinului, apoi îşi aminti că aştepta imposibilul de la o copilă neexperimentată. Voia să o absolve complet, asumându-şi toată vina pentru pasiunea care-i unise, dar femeia pe care o iubea îşi întoarse uşor capul şi-i sărută palma.

— Ştiu, spuse ea simplu.

Cuvântul îl făcu să se simtă atât de mândru, încât avea senzaţia că va exploda. Ştiu. Nu mai existau acuzaţii, prefăcătorii sau minciuni. În locul lor, Sheridan îşi ridică uşor capul şi în ochii ei văzu răspunsul afirmativ încununat de o mare bucurie.

— Acum vrei să intri cu mine?

— Da.

CAPITOLUL 61

Mireasa lui de numai două ore tresări când trăsura se opri, iar Stephen regretă că trebuie să-şi dezlipească buzele de gura ei.

— Unde suntem? întrebă ea aproape în şoaptă.

— Acasă, zise Stephen, surprins de glasul lui răguşit.

— A ta?

— A noastră, o corectă el, iar Sherry păru foarte încântată de aceasta.

Sherry îşi netezi părul cu degetele şi îşi eliberă fruntea. Observă că ochii lui rămăseseră asupra părului ei, urmărindu-i linia pe umeri. Stephen zâmbi.

— La ce te gândeşti? voi ea să ştie.

— La ceva care mă frământă de când ai ieşit din camera ta, la Londra, cu părul înfăşurat în prosop şi mi-ai spus pe un ton disperat că părul tău era înflăcărat.

— La ce te-ai gândit atunci? insistă ea, după ce coborî susţinându-se de braţul lui.

— O să-ţi spun mai târziu. Mai bine o să-ţi arăt, promise Stephen.

— Pare misterios ce spui, zise ea.

Timp de patru ani femeile se aruncaseră la picioarele lui Stephen, sperând că într-o zi vor ajunge amantele lui, în casa ca un palat, proiectată şi construită de el, denumită Montclair. Acum aştepta o reacţie de la femeia pe care şi-o alesese să-i fie stăpână.

Sherry îl luă de braţ, zâmbi amabilă valetului care ieşise să-i întâmpine, făcu un pas şi privi casa maiestuoasă care se înălţa în faţa ei. Rămase copleşită de uimire şi de admiraţie văzând ferestrele largi de pe partea din faţă, apoi aleea prelungă, unde trăsurile stăteau aliniate de o parte şi de alta. Îl privi fără să înţeleagă şi zise:

— Dai o petrecere?

Stephen izbucni în râs şi umerii îi tresăltau. O îmbrăţişa pătimaş şi îşi lipi obrazul de părul ei.

— Sunt nebun după tine, lady Westmoreland.

Ea nu era atât de impresionată de palat, cât era de bucuroasă că îşi auzea noul nume.

— Sheridan Westmoreland, spuse tare. Îmi place foarte mult. Trăsura lui Nicholas Duville opri în spatele lor, iar Sherry îşi aminti întrebarea de mai devreme. Dai o petrecere?

Stephen confirmă privind spre Duville care se apropia de ei.

— E aniversarea mamei de şaizeci de ani. Dau un bal în onoarea ei, de aceea fratele şi cumnata mea nu au venit la capelă. Au făcut pe gazdele în absenţa mea. Văzând-o că pare dezamăgită, spuse: Invitaţiile au fost trimise cu săptămâni în urmă, dar nu am vrut să aştept până după bal ca să ne cunună. Mai corect, modifică el, nu mai suportam nicio zi în plus încordarea aşteptării, ca să aflu dacă urma o căsătorie.

— Nu e vorba de asta, spuse ea cu disperare în glas, urcând treptele terasei, ci problema este că nu sunt îmbrăcată…

Nicki auzi şi o privi ca un om rănit:

— Am ales rochia cu mâna mea, din Londra.

— Da, dar nu este o rochie de bal, explică Sheridan intrând. Înăuntru se auziră râsete şi muzică. O scară în spirală, în centrul holului, urca în formă de U. În spatele ei veni valetul pe care-l cunoştea deja, iar acum zâmbea, aşteptând să-l recunoască. Sherry uită de rochie. Colfax, exclamă ea bucuroasă.

— Bun venit acasă, lady Westmoreland, spuse el înclinându-se.

— Au venit cu toţii? întrebă Stephen, depărtându-şi gândul de la patul imens care-i aştepta în dormitor, la etaj.

— Da.

Stephen îl privi pe cavalerul său de onoare.

— De ce nu te duci în sala de bal, în timp ce Sherry şi cu mine mergem să ne schimbăm hainele?

— Nicio şansă. Vreau să le văd feţele.

— Prea bine, atunci ne schimbăm şi coborâm în… Stephen luă în calcul posibilitatea de a avea un rendez-vous cu mireasa lui înainte de a coborî la bal, dar varianta îi dădea ca rezultat apariţia lor de-abia în zori.

— În douăzeci de minute, spuse Duville cu o privire plină de înţeles.

Sherry nu ascultase prea atentă, pentru că se gândea cu ce avea să se îmbrace. Îl întrebă pe Stephen în timp ce urcau scările, dar răspunsul lui fu întrerupt de glasul lui Nicki Duville care îi strigă din hol.

— Douăzeci de minute, sau vin după voi.

Această remarcă nevinovată îl făcu pe mire să murmure ceva printre dinţi.

— Ce spuneai despre Nicki?

— Spuneam că se numeşte Sufletul Punctualităţii, o minţi Stephen surâzând când o văzu tot nelămurită.

— Mi s-a părut că ai zis altceva.

— Era ceva pe aproape. Stephen se opri în faţa unui şir de camere la capătul holului. Nu am avut timp să-ţi facem o rochie adecvată, aşa că Whitney a adus una pe care a considerat-o potrivită pentru această ocazie, în cazul că te-ai fi întors cu mine. Deschise uşa. Sheridan văzu trei cameriste aliniate înăuntru, dar atenţia îi fu imediat atrasă de o rochie din satin ivoriu, uluitor de frumoasă, care fusese aşezată desfăcută pe patul enorm, cu trena strânsă într-un colţ, alunecând până pe covor. Făcu un pas înainte uluită, se opri şi se uită când la rochie, când la soţul ei zâmbitor.

— Ce este aceasta?

Drept răspuns, el o luă uşor de cap şi o lipi cu obrazul de pieptul său, şoptind:

— Rochia de mireasă a lui Whitney. A dorit ca tu să o porţi dacă te întorci cu mine.

Sheridan renunţă la plânsul de fericire.

— Cât timp îţi trebuie să te pregăteşti?

— O oră, spuse Sheridan descumpănită, dacă vom încerca să facem ceva cu părul meu.

Se aplecă iar spre ea şi-i spuse în şoaptă, ca să nu-l audă cameristele:

— Perie-l dacă trebuie, apoi lasă-l liber.

— Oh, dar…

— Am o preferinţă specială pentru părul tău lung şi înflăcărat.

— În acest caz, zise ea cu glas tremurat, cred că în seara aceasta îl voi lăsa liber.

— Bine, fiindcă mai avem doar cincisprezece minute.

*

Ducesa îl privea pe Hugh Whitticomb când valetul aflat pe balcon anunţa numele ducelui şi ducesei de Hawthorne, care tocmai îşi făceau apariţia în sala de bal.

— Hugh, cât e ceasul? îl întrebă ea. Clayton, care tocmai verificase ora îi răspunse, în locul medicului:

— E trecut de ora zece. Răspunsul lui îi făcu pe cei adunaţi lângă el să se privească întrebători unul pe celălalt.

Whitney exprimă gândurile lor pe un ton resemnat şi trist.

— Sherry l-a refuzat, altfel ar fi trebuit să fie aici acum trei ore.

— Eram atât de sigură… începu domnişoara Charity descumpănită, dar renunţă şi umerii i se lăsară în jos.

— Poate că Duville nu a reuşit să o convingă să vină la capelă, sugeră Jason Fielding dar soţia lui dădu din cap spunând:

— Dacă Nicki Duville dorea să o însoţească, a găsit el o cale să o convingă să meargă. Remarca ei păru ceva de genul: Nicio femeie nu-l poate refuza pe Nicki. Se uită la soţul ei care-l privi încruntat pe Clayton Westmoreland.

— Are Duville ceva ce eu nu am observat? îl întrebă aceasta pe duce. Ceva care-l face irezistibil?

— Eu nu am nicio problemă să-i rezist, spuse Clayton scurt, apoi tăcu, când o mătuşă veni să-i felicite mama, cu ocazia aniversării ei.

— E un bal minunat, Alicia. Cred că eşti foarte fericită în seara aceasta.

— Nu aş putea fi mai fericită, zise ducesa oftând şi plecă printre musafiri.

La balconul de deasupra valetul anunţa noii sosiţi:

— *Sir Roderick Carstairs. Domnul Nicholas Duville…*

Ducesa privi în sus în acelaşi timp cu cei care făcuseră pariuri pentru această zi. Nicki îi privi la rândul său, de sus, cu chipul solemn, în timp ce cobora încet în holul mare.

— Nu s-a întâmplat, şopti Whitney supărată, urmărindu-l cu atenţie. Am eşuat. Soţul ei o luă pe după mijloc şi se apropie de ea.

— Ai încercat, iubito. Ai făcut tot ce era omeneşte posibil.

— Cu toţii am făcut, interveni Charity Thornton, iar bărbia începu să-i tremure. Îi privi pe rând pe Hugh Whitticomb, apoi pe Nicholas Duville.

— *Contele şi contesa de Langford!*

Anunţul acesta provocă imediat o reacţie identică printre participanţii la sărbătoare. Se priveau unii pe alţii surprinşi, apoi se uitară spre balcon; totul era incomparabil cu reacţia grupului de şapte oameni care speraseră tensionaţi. Izbucniră în hohote de râs; se ţineau de mâini şi ridicau braţele înlănţuite; toate feţele erau îndreptate spre balcon, zâmbitoare, ochii erau scânteietori de lacrimi.

Îmbrăcat într-un frac negru, de gală, cu eşarfă albă la gât şi vestă albă, Stephen Westmoreland, conte de Langford, apăru la balcon. La braţul lui păşea o prinţesă înveşmântată într-o rochie minunată de satin, împodobită cu perle, cu corsajul mulat pe talie. Un lanţ de aur, cu şiraguri de diamante şi perle atârna de o parte şi de alta a taliei, prins la spate, formând două semicercuri care străluceau la fiecare pas. Părul îi cădea în cascade de flăcări pe umeri şi pe spate.

— Oh, Doamne! exclamă Charity, apoi aplauzele îi acoperiră glasul. Sala de bal răsuna de ovaţii, până şi pereţii vibrau de entuziasmul descătuşat.

CAPITOLUL 62

Era noaptea nunţii lui.

Cu cămaşa descheiată la gât, cu mânecile suflecate până la coate, Stephen stătea pe canapeaua cu spătar arcuit din dormitorul lui, cu picioarele sprijinite pe o măsuţă joasă şi savura un pahar cu coniac, oferindu-i miresei sale îndeajuns timp pentru a se dezbrăca şi a le elibera pe cameriste.

Noaptea nunţii lui…

Mireasa lui…

Privi surprins cum valetul lui intră în cameră.

— Pot să vă ajut cu ceva în această seară? sugeră Damson, iar stăpânul său păru surprins de o rutină ce avea loc în fiecare noapte. *Ajutor*? surâse Stephen, dar gândurile nu puteau să se abată de la sarcina delicioasă pe care-l aştepta. Îşi aminti de sugestia lui Damson. Mintea lui aranjase un scenariu comic: valetul său trebăluind prin cameră, cu peria de haine în mână, aşteptând ca Stephen să-i dea pantalonii săi pentru ca el să-i aşeze pe un umeraş, apoi alergând în locurile unde Stephen îşi scotea câte un articol de îmbrăcăminte.

— Milord? îşi drese Damson glasul, iar Stephen realiză că se uita parcă prin valet, cu o mutră caraghioasă.

— Nu, mulţumesc, zise el îndatoritor. Damson privi dezaprobator cămaşa desfăcută şi mânecile suflecate.

— Să vă aduc poate halatul negru, milord? Stephen îşi dădu silinţa să-şi imagineze necesitatea unui halat de casă pentru mai târziu, dar zâmbi pe ascuns şi zise:

— Nu, cred că nu.

— Cel din mătase rubinie, atunci? insistă Damson. Sau cel verde-închis, poate? Stephen păru uimit că valetul său de vârsta mijlocie, care nu fusese niciodată însurat, era profund preocupat de aspectul total necorespunzător al stăpânului său îmbrăcat în pantaloni şi cu mânecile suflecate, lucru care ar fi făcut impresie dezagreabilă noii sale soţii.

— Niciunul din ele.

— Poate că…

— Du-te să te culci, Damson, îi zise el tăind orice subiect despre mătăsuri şi veşminte de casă, care se gândea că ar fi fost aduse în discuţie imediat de valet. Mulţumesc, adăugă el surâzând, ca să nu-l supere pe valet.

Damson se înclină, totuşi privi dezaprobator spre cămaşa descheiată la gât a lui Stephen, pe unde se vedeau pieptul gol.

Convins pe jumătate că bietul om va face o ultimă încercare de a-l salva dintr-o situaţie lipsită de demnitate,

dacă ar fi fost îmbrăcat necorespunzător în noaptea nunţii, Stephen puse paharul cu coniac pe masă, apoi se ridică şi trase zăvorul la uşă.

Damson nu ştia, desigur că Stephen anticipase noaptea nunţii cu Sheridan. Stephen deschise uşa care le despărţea dormitoarele şi simţi un junghi de vinovăţie şi de regret pentru felul cum începuse şi terminase noaptea cu pricina, dar nu regreta ceea ce făcuseră în mijlocul acesteia. Hotărât să compenseze toate lipsurile ultimei lor întâlniri, intră. Se opri surprins fiindcă nu o găsi în pat, mai ales pentru că îi dăduse destul timp ca să se dezbrace. Merse uşor spre baie. Tocmai atunci intră în dormitorul ei o cameristă cu un teanc de prosoape în mână.

Deci soţia lui era în baie, realiză el.

Soţia lui... Gândul îi dădea aripi să zboare; luă prosoapele din mâna cameristei, apoi, văzând-o cât de scandalizată pare, îi spuse că e liberă.

— Dar... milady va avea nevoie de mine ca să o ajut cu cămaşa de noapte!

Stephen începu să se întrebe dacă toţi soţii şi soţiile, cu excepţia lui şi a lui Sheridan, se culcă îmbrăcaţi în costum de haine, respectiv rochie de bal, ca să nu-i facă pe servitori să-şi închipuie că-şi văd unul altuia vreo părticică a corpului. Surâse şi intră în baie. Sheridan era cufundată în cada de marmură. Stătea parţial cu spatele la el, avea părul strâns neglijent într-un coc pe creştetul capului, câteva şuviţe umede fiindu-i lipite de spate. Cada era umplută cu spumă de baie care-o acoperea până deasupra sânilor. Imaginea era mai mult decât fermecătoare, pur şi simplu îi tăia respiraţia. Soţia lui! Aroma de levănţică a spumei de baie îi aminti de ultimatumul ei dat în legătură cu Helene, ultimatum pe care deja îl respectase. Îşi aduse aminte şi de tirada ei furioasă despre celelalte femei cu care se vorbea că petrece mult timp. Stephen surâse, gândindu-se că, deşi nu avusese aprobarea ei pentru experienţele de dinaintea căsătoriei, acum avea să beneficieze de ele din plin. Avea de gând să se asigure că aşa va fi, folosindu-se de fiecare detaliu şi de toată măiestria pe care le poseda, pentru a-i

oferi noaptea nunţii pe care o merita, una pe care să nu o uite niciodată.

Încrezător pe calităţile şi abilităţile lui în acest sens, se aşează pe marginea căzii, intenţionând să joace rolul cameristei. Îşi udă mâinile în apa călduţă şi parfumată, apoi şi le puse pe umerii ei, frecându-i uşor pielea fină.

— Aş dori să ies acum, zise ea fără a se întoarce.

Stephen surâse la gluma pe care voia să i-o facă soţiei sale, se ridică, despături prosopul şi i-l ţinu în spate. Sherry ieşi din apă, el o înfăşură cu prosopul din spate, încercuind-o cu braţele lui puternice. Ea îngheţă şocată, văzându-i mâinile puternice strângând-o, fiindcă se aşteptase să vadă braţele cameristei. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de el, iar coapsele şi picioarele ei se atinseră de trupul lui. Îşi puse mâinile peste ale lui, întoarse obrazul şi se alintă la pieptul lui. Era un gest tăcut de pasiune, de dorinţă, de tandreţe şi de dragoste, dar când se întoarse cu faţa spre el tremura uşor şi-i privea puţin neliniştită.

— Pot să-mi pun halatul?

Era o cerere şi Stephen rămase surprins de glasul ei greu de definit. Cu braţele tot în jurul ei, îi răspunse calm:

— Poţi să faci ce vrei, lady Westmoreland. Văzând-o că ezită, ţinând strâns prosopul în jurul pieptului, Stephen se întoarse cu spatele şi plecă în cameră, surprins de timiditatea ei subită. Era şocat.

Când intră ea în cameră, şocul fu şi mai mare. Era minunată înfăşurată în prosop, cu apa scurgându-i-se pe lângă corp, dar acum, înveşmântată într-o cămaşă de noapte făcută în întregime din dantelă albă, fină ca pânza de păianjen, aproape transparentă, lăsând să se zărească prin ţesătură frânturi de piele catifelată, cămaşa căzându-i până la glezne, peste sânii tari, arăta ca o zână vrăjitoare din visele bărbaţilor… părea efemeră, incitantă, nu complet goală, dar nici acoperită. O sirenă. Un înger.

Sherry îi văzu scânteile din ochi şi, având o singură noapte ca experienţă, la Claymore, neştiind prea bine ce trebuia să se întâmple, aşteptă ca el să-i dea o cât de mică sugestie, pentru a-şi lăsa părul liber. Stătea nemişcată,

timidă şi oarecum neajutorată, din pricina lipsei de experienţă, situaţie care ar fi fost schimbată dacă nu i-ar fi pus camerista în cadă aroma de levănţică. Amintirea lui Helene Devernay nu ar fi fost atât de pregnantă şi dureroasă, dacă Sherry nu ar fi zărit-o cu câteva zile în urmă pe amanta lui Stephen, călătorind pe Bond Street în trăsura cu banchete de catifea violet. Julianna Skeffington i-o arătase, dar Sheridan ghicise cine era cu mult înainte. Amanta lui Stephen, fosta lui amantă, dacă nu se înşela, era genul de femeie care o făcea pe oricare alta să se simtă stânjenită şi comună. Aşa se simţise atunci Sheridan.

Nu-i plăcea acest sentiment. Dorea ca Stephen să-i spună că o iubeşte. Dorea să-i confirme că nu se mai întâlnea cu Helene. Nu putea spune că amintirea ei o frământa prea mult; avea amintirea din copilărie a echivalentului american al lui Helene, o doamnă îmbrăcată într-o rochie de culoare roşie, cu decolteu amplu, decorată cu pene, pe care Sheridan o văzuse pe genunchii lui Rafe cândva, când trăsese cu ochiul prin fereastra unei case de jocuri de noroc. Femeia îşi trecea degetele prin părul lui, iar Sheridan simţise atâta gelozie, care acum nici nu se compara cu sentimentele trezite de gândul la Helene Devernay stând pe genunchii lui Stephen.

Ar fi dorit ca acum să aibă curajul să-i ceară să rupă această relaţie cu blonda frumoasă, dacă nu o făcuse deja. Pe de altă parte, raţiunea îi dicta faptul că acest ultimatum ar fi mult mai eficient, dacă Sheridan ar fi fost prima care să-l facă pe Stephen să şi-o dorească pe soţia lui mai mult decât o dorea pe uluitoarea lui *chérie amie*. Singurul lucru care-i stătea acum în cale era că nu avea nici cea mai mică idee cum să-l facă să o dorească, dacă el nu-i oferea niciun ajutor. Amintindu-şi cum Stephen îi spusese poruncitor să-şi desfacă părul la Claymore, Sheridan îşi ridică braţele.

— Să…?

Stephen privea cum sânii ei riscau să iasă pe deasupra decolteului cămăşii de noapte.

— Să ce? şopti el întrebarea apropiindu-se de ea.

— Să-mi las părul liber?

Din nou o cerere de permisiune. Probabil că se gândea la tonul dur pe care-i ceruse să-şi desfacă părul în acea noapte la Claymore, îşi zise Stephen cu regret. Îi puse mâinile pe umeri, încercând să nu-i privească sânii prin dantelă.

— Eu vreau să fac asta, zise el blând.

Sheridan se dădu un pas înapoi.

— Nu, dacă preferi să o fac eu, o fac.

— Sheridan, ce s-a întâmplat? Te deranjează ceva?

Helene Devernay mă deranjează, vru ea să-i răspundă.

— Nu înţeleg ce trebuie să fac. Nu cunosc regulile.

— Ce reguli?

— Aş dori să ştiu cum să-ţi fac pe plac, forţă ea răspunsul.

Stephen se străduia să nu râdă, iar ea spuse implorator:

— Oh, te rog, nu râde! Nu…

Stephen privea fermecat la fiinţa încântătoare din braţele sale şi răspunse foarte serios:

— Dumnezeule… Ea părea solemnă. Era minunată, senzuală, dulce, curajoasă. Era în acelaşi timp foarte serioasă. Atât de serioasă încât Stephen se temea ca printr-un răspuns greşit sau printr-o reacţie bruscă să nu o rănească prea mult.

— Nu râdeam, iubito. Deveni şi el serios. Sheridan văzu că o înţelege şi nu protestează, aducând subiectul hainelor.

— Ce este permis?

Stephen o mângâie pe obraz, apoi pe păr.

— Orice este permis.

— Există un… scop?

Stephen anticipase mai devreme că experienţele vaste cu femeile îi fuseseră îndeajuns pentru a face faţă acestei nopţi speciale, însă se înşelase.

— Da, zise el. Există.

— Care anume? O luă de mijloc şi îi mângâie încet spatele.

— Scopul este ca noi să fim cât se poate de apropiaţi şi să ne bucurăm de această apropiere cum putem mai bine.

— Cum voi afla ce-ţi place?

Stephen simţea că se excită doar din plăcerea conversaţiei.

— În general, dacă ţie îţi place ceva, îmi place şi mie.

— Păi eu nu ştiu ce-ţi place.

— Înţeleg. Atunci cred că se cuvine să afli cu timpul.

— Când? întrebă Sheridan, temându-se ca răspunsul să nu fie „într-o zi”.

Stephen îi ridică uşor capul, iar ea îi citi pe buzele senzuale cuvântul:

— Acum.

Aşteptă, cu jenă şi nerăbdare ca el să facă un gest, să-i dea o idee, dar Stephen o privea numai, gândindu-se că a ajuns în rai. Se aplecă şi o sărută uşor, încet, de-abia atingându-şi buzele de gura ei, lăsându-şi mâna să-i alunece pe gâtul ei, apoi pe piept; Sheridan se apropie mai mult, răspunzându-i la sărut. Îi plăcea să fie sărutată, Stephen ştia prea bine. Îi mai plăcea şi altceva, realiză el simţindu-i mâna pe pieptul dezgolit.

— Vrei să-mi scot cămaşa? întrebă Stephen prompt.

Sheridan presimţea că întrebarea era doar un preludiu la scoaterea cămăşii ei, dar oricum, ştia că aşa se va întâmpla. Aprobă din cap, iar Stephen se supuse. Îl urmări cum îşi descheie nasturii, iar când ultimul fu desfăcut, începu să şi-o scoată cu mişcări lente. Stephen savura la maximum plăcerea de a fi urmărit de o femeie cum se dezbracă şi gestul i se păru extraordinar de erotic.

Sheridan se uita admirativ la pieptul lui musculos, la umerii puternici. Ridică mâna, se opri când ajunse la un centimetru de pielea lui şi-l privi întrebătoare. El dădu afirmativ din cap, surâzător, iar Sheridan îl atinse peste coaste, ridicând încet degetele răsfirate prin părul lui de pe piept, alunecă apoi pe sfârcul mic şi-şi aduse cealaltă mână lângă prima. Era frumos, îşi spuse ea, cu statuia unui zeu grecesc, tot numai linii sinuoase şi muşchi încordaţi. Se jucă

puţin cu sfârcurile lui, iar muşchii de dedesubt tresăriră, încordându-se mai tare. Se opri.

— Nu-ţi place? întrebă ea privindu-i ochii întredeschişi de plăcere.

— Ba da, şopti el răguşit.

— Şi mie, recunoscu pe dată, zâmbind.

— Bine. Stephen o luă de mână şi o duse lângă pat. Se aşeză, ea îl urmă, dar Stephen o apucă de încheietura mâinii şi o trase pe genunchii săi.

— Continuă, o invită el, iar Sheridan îşi reluă explorările pe pieptul şi pe braţele lui, uşor nelămurită de ce îi plăcea atât de mult să-l atingă acolo. Peste câteva minute înţelese*. Dacă îţi place ţie îmi va plăcea şi mie*, spusese el. Evident, plăcerile erau de ambele părţi, pentru că îi simţi mâna odihnindu-se pe corsajul cămăşii de noapte, coborând să-i cuprindă sânul.

Sheridan respiră precipitat, îl privi, apoi îi urmări degetele lungi alunecând peste sfârcul întărit şi se întrebă dacă pulsul ei rapid era echivalentul zvâcnirilor muşchilor lui. Trase aer în piept şi aşteptă, iar mâna lui se opri din mişcare, degetele ajungând pe nasturii fini din faţă.

Stephen aşteptă ca ea să decidă dacă voia ca el să îi descheie sau să o lase pe ea. În expectativă, Sheridan rezolvă problema şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui, dându-i răspunsul aşteptat: voia ca el să-i descheie nasturii, îi simţi sânii lipiţi de pieptul lui dezgolit. Sheridan nu spuse nimic, iar el desfăcu în câteva secunde şirul de nasturi, strecurându-şi mâna prin deschizătura cămăşii, apoi făcu la fel cu cealaltă; îi dezmierdă sfârcurile, pe măsură ce deveneau mai tari, cu fiecare joc al degetelor… Stephen era excitat peste măsură.

Acum prelua el controlul, aflându-se pe un teritoriu bine cunoscut, în care experienţă lui valora mult pentru amândoi. Se aplecă şi-i mângâie sfârcurile cu buzele, apoi le dezmierdă pe fiecare cu limba, simţind-o cum răsuflă sacadat.

Sheridan privi părul lui strălucitor, ca abanosul şi scânteile dorinţei o trecură mai întâi prin piept, ajungând

până la genunchi. Îl mângâia pe păr, iar Stephen îşi vedea de treabă cu încetinitorul, savurând sânii calzi, îi lipi capul de pieptul ei, disperată să-i poată" împărtăşi senzaţia pe care o avea acum.

Stephen parcă simţi intenţia ei şi o aşeză pe pat, pe-o parte, cu capul pe perne, apoi se întinse lângă ea. Sheridan se cuibări la adăpostul îmbrăţişării lui şi, la rândul ei îi dezmierdă sfârcul cu limba. Degetele lui îi trecură prin păr în acel moment, lăsând-o să facă exact ce doreşte cu trupul lui.

Stephen bănuia că va muri înainte ca totul să se fi terminat. O adusese pe pat fiindcă era mai confortabil şi-i permitea lui accesul liber la trupul ei. Nu se aşteptase ca ea să-i facă acestea. Dorinţa îi incendia trupul, înghiţi în sec, strângând-o şi mai tare, pe măsură ce ea explora cu degetele şi cu limba pieptul şi abdomenul lui, sărutându-l. Nu mai putea îndura şi o răsuci pe spate, îi desfăcu complet nasturii cămăşii, depărtând dantela, apoi închise ochii şi trase adânc aer în piept. Cămaşa îi alunecă, dezgolind-o complet. Stephen nu se aşteptase ca veşmântul să fie atât de uşor de scos. Nu ştia decât că era un cadou de la Whitney. La Claymore camera fusese întunecată. Atunci nu observase că soţia lui avea nişte picioare lungi şi frumoase, şolduri sinuoase, o talie de viespe şi sâni nemaipomeniţi.

Planul său pentru o noapte lungă de plăceri sexuale căpătă o nouă nuanţă, iar corpul începuse să-i vibreze de tensiune.

Sheridan îl văzu sprijinindu-se într-un cot, apoi o privi, închise ochii şi inima ei stătu în loc. Crezând că e mai bine să-i cunoască frământările, ca să ştie ce îi place şi ce nu îi place la ea, Sheridan îl întrebă în şoaptă:

— Ce e în neregulă cu mine?

— Ce e în neregulă cu tine? repetă el nevenindu-i să creadă. Îşi dezlipi ochii de pe frumuseţile pe care le admira şi o sărută. Ce e în neregulă cu tine, şopti el pe un ton emoţionat, luând-o de mijloc şi trăgând-o spre el, este că eşti desăvârşită şi te doresc nespus de mult…

Cuvintele fură seducătoare ca şi sărutul care le urmă.

Îi despărţi buzele cu mişcări lente, apoi o dezmierdă cu limba avansând şi retrăgându-se, luând-o de la început până ce gestul de un erotism înfiorător o făcu pe Sheridan să simtă fulgere de dorinţă şi de nerăbdare. Sărutările nu se opriră până ce nu o auzi gemând, apoi continuară pe sânii fierbinţi, în timp ce mâinile i se plimbau pe abdomen, apoi mai jos, acoperindu-i proeminenţa dintre picioare cu mângâieri tandre, de-abia perceptibile, dar insistente. Degetele lui o atingeau posesiv, făcând-o să uite de lume şi chinul era atât de dulce încât Sheridan se agăţă cu disperare de el, depărtă picioarele şi îl primi.

Era pregătită, transpirase, iar Stephen se ridică pentru câteva momente, îşi scoase pantalonii, apoi reveni lângă ea pe locul unde magia reîncepu, mai fierbinte şi mai adâncă. Sheridan se oferi cu trup şi suflet. Se lipi de el flămândă, cu degetele adânc înfipte în umerii lui, cerându-i, implorându-l să o iubească. Corpul i se unduia mulându-se pe formele lui.

Stephen simţea că înnebuneşte de pasiune. Cu mâinile pe fesele ei, o trase spre sine, îşi potrivi genunchiul între pulpele ei, căutând, apoi găsi. Cu o mişcare din şolduri o pătrunse, alunecând uşor, simţind cum e primit, protejat şi reţinut. Unghiile ei se adânciră în umerii lui. Sheridan îl ajuta, ridicându-se de la mijloc pentru a-i face loc mai profund. Sheridan îşi lipi obrazul de pieptul lui, iar Stephen îşi începu dansul lent, înainte şi înapoi, sporind ritmul imperceptibil, pătrunzându-i feminitatea până ce ea îi căută buzele, iar când le găsi, îl sărută cu patimă; Stephen era pierdut. Sheridan îi ascultă bătăile inimii, simţind în acelaşi ritm mişcările lui spasmodice, puternice. Îşi arcui trupul şi-l strânse mai tare.

— Te iubesc, strigă ea cu un suspin, iar Stephen simţi cum universul se descompune; o aşeză pe spate, continuând să intre mai adânc, sărutând-o pătimaş, aproape sălbatic. Îi ridică mâinile şi i le ţinu deasupra capului, pe pernă, cu degetele împletite printre ale ei, imobilizând-o cu greutatea lui.

La un moment dat cerul se contopi cu pământul, iar

Sheridan resimţi o plăcere adâncă, imensă, gemând, în timp ce trupul îi zvâcnea ritmic, odată cu explozia lui care o inundă ca un val de lavă fierbinte. Stephen îşi reveni după clipele de uitare completă, se sprijini pe coate ca să o elibereze de greutatea lui, apoi deschise ochii. Buclele ei satinate erau răsfirate pe toată perna, exact aşa cum el îşi imaginase că va fi această scenă într-o zi. O luă de mână.

Mâna lui şi mâna ei…

Copleşit de un amestec de uimire, bucurie şi respect, o privi pe femeia care tocmai îl adusese pe înălţimile nebănuite ale plăcerii, dorinţei şi împlinirii.

Deschise şi ea ochii, iar el surâse, încercând să-i spună că o iubeşte, însă pieptul îi era inundat de emoţii care-l împiedicară de a se exprima prin cuvinte.

Rămaseră cu mâinile împreunate. Niciodată Stephen nu mai ţinuse astfel de mână o femeie într-un asemenea moment. Nu se gândise niciodată la asta.

Nu dorise niciodată asta. Până în această clipă.

Sheridan simţi impulsul dat de palma lui strânsă şi înţelese instinctiv la ce se uita cu atâta tandreţe radiind din chipul lui distins. Slăbită după atâta foc şi pasiune, reuşi să-şi ia mâna de pe gâtul lui şi să o lase pe pernă, lângă obraz, pentru ca el să o acopere cu mâna lui. Stephen închise palma peste a ei, împletindu-şi degetele printre degetele lui Sheridan. O sărută şi comuniunea trupurilor şi a mâinilor era perfectă. Închise ochii şi încercă iar să-i spună că nu mai cunoscuse aceste sentimente până acum, dar încă răsufla din greu. Nu reuşi să rostească decât:

— Până la tine…

Sheridan înţelese. O ştia şi el, pentru că primi răspunsul prin palma ei, apoi ea se întoarse şi-i sărută degetele.

EPILOG

Aşezat în sufrageria domeniului Montclair, printre

mobile deosebite, care ocupaseră cândva palatele din Europa, înconjurat de bogăţia şi poziţia sa, Stephen Westmoreland privi portretele strămoşilor săi, atârnate pe pereţii panelaţi şi se întrebă dacă şi ei avuseseră atât de multe probleme ca şi el, când încercase să rămână singur cu mireasa lui doar două zile.

De deasupra poliţei căminului îl privea primul conte de Langford, călare pe un cal negru, îmbrăcat într-o armură, cu coiful ţinut sub braţ şi pelerina fluturându-i în spate. Arăta ca un bărbat în stare să-i arunce în mlaştină pe toţi cavalerii lui, doar pentru a rămâne singur în castel cu mireasa lui, dacă aceştia nu ar fi fost destul de înţelegători să-l părăsească de bunăvoie.

Pe peretele opus locului unde şedea Stephen, cel de-al doilea conte de Langford stătea în faţa focului cu doi dintre cavalerii săi. Soţia lui era aşezată lângă el, înconjurată de femei lucrând la o tapiserie. Acest conte avea o înfăţişare mai blândă decât tatăl său, observă Stephen. Probabil că acest străbun i-ar fi trimis mai degrabă pe cavalerii lui într-o misiune imaginară şi apoi ar fi dat ordin să se ridice podul mobil.

Plictisit să-şi studieze strămoşii, Stephen îşi întoarse uşor capul şi se delecta cu imaginea incomparabilă a soţiei sale, aşezată în faţa lui; cu ei erau mama lui şi fratele lui, Whitney şi Nicholas Duville. Mental o sărută pe buze, o mângâie pe umăr, îi dezveli braţul, îndepărtând mâneca rochiei de culoarea lămâiei, apoi îi cuprinse sânul şi îşi întări sărutarea. Tocmai o săruta pe gât, ajungând spre sân, apoi în centrul acestuia, când îşi dădu seama că Nicholas Duville îl privea cu amuzament, parcă citindu-i gândurile. Stephen nu mai era la vârsta când să roşească precum un adolescent, dar sosirea lui Hodgkin, pe care-l adusese ieri din exil îl făcu să revină la realitate.

— Mă scuzaţi, milord, zise bătrânul Hodgkin, dar aveţi musafiri.

— Cine? zise Stephen tulburat, înghiţindu-şi impulsul de a-i porunci valetului să-i arunce pe noii sosiţi direct în lac, de vreme ce încă nu avea nicio mlaştină adâncă în care

să-i azvârle, apoi să pună drugi de fier la porţile de la intrarea pe proprietate.

Hodgkin îi spuse ceva în şoaptă. Pe măsură ce valetul îl informa, Stephen se resemna cu ideea că va trebui să-l primească pe Matthew Bennett, care revenise din America, dar rămase şocat de vestea că Bennett adusese cu el câţiva străini.

— Mă scuzaţi, le zise el celorlalţi, care discutau despre gospodăria lui Sherry. Nimeni nu-i observă plecarea, cu excepţia soţiei sale, care nu mai ascultă sfaturile despre conducerea unei gospodării atât de mari şi se uită la el surâzătoare, parcă spunându-i că şi ea ar fi dorit să rămână singuri.

Matthew îi explică lui Stephen ce avea de spus până ce ajunseră în biroul lui.

— Îmi cer scuze pentru deranjul inoportun, milord, spuse avocatul. Valetul dumneavoastră mi-a spus că de-abia v-aţi căsătorit şi nu primiţi oaspeţi, dar instrucţiunile pe care mi le-aţi dat la plecarea în America erau să le găsesc pe rudele domnişoarei Lancaster şi să le conduc în Anglia imediat. Din nefericire, singura rudă în viaţă a dânsei, tatăl ei, a murit înainte de ajungerea mea în Colonii.

— Ştiu, spuse Stephen. Am primit o scrisoare adresată lui Burleton şi de acolo am aflat vestea. De vreme ce nu mai are nicio rudă, pe cine ai adus cu dumneata?

Avocatul privi defensiv şi puţin contrariat.

— Vedeţi, domnişoara Lancaster călătorea cu o însoţitoare. Tânără se numea Sheridan Bromleigh şi ea trebuia să se întoarcă imediat în America. Niciun cuvânt nu a mai venit de la domnişoara Bromleigh, iar mătuşa ei, domnişoara Cornelia Faraday, a insistat să fie căutată în toată Anglia. Din păcate, domnişoara Faraday nu a vrut să se bizuie nici pe dumneavoastră, nici pe mine în acest sens. A insistat foarte mult să vină cu mine în Anglia pentru a lua parte la căutări.

Într-una din nopţile petrecute singuri, Sheridan îi povestise despre mătuşa care practic o crescuse şi despre tatăl ei care dispăruse de câţiva ani, fără să mai dea nicio

veste. Acum părea că poate să-i ofere lui Sherry un cadou de nuntă neaşteptat. Faptul că numărul oaspeţilor casei creştea îl dezamăgi, dar compensaţia era că ştia cât de fericită urma să fie.

— Excelent! spuse el zâmbind.

— Sper că veţi avea aceeaşi părere şi când o veţi cunoaşte, spuse Bennett ezitând. E foarte hotărâtă să afle unde îi este nepoata.

— Cred că de asta mă voi ocupa foarte repede, zise Stephen, anticipând scena care se va desfăşura în sufragerie peste câteva minute doar. Ştiu exact unde este domnişoara Bromleigh.

— Slavă Domnului! spuse Bennett. Pentru că tatăl dânsei, care a lipsit patru ani, s-a întors când eram eu în America. El şi prietenii lui erau foarte îngrijoraţi din cauza ei şi foarte hotărâţi să afle că aţi făcut ceea ce trebuia pentru a vă asigura că ea se va întoarce la ei în siguranţă.

— Domnişoara Bromleigh e foarte în siguranţă, îl linişti Stephen. Oricum, nu se va întoarce la ei.

— De ce nu?

În urmă cu zece minute Stephen nu dorea altceva decât să fie singur cu Sherry. Acum nu-şi dorea altceva decât să-i vadă chipul când îşi va da seama cine o aşteaptă. La fel de nerăbdător era să cunoască reacţia lui Bennett când evenimentele se vor fi desfăşurat. Bine dispus, îl invită pe avocat în sufragerie, îl trimise pe Hodgkin, să-i aducă pe musafiri şi se aşeză lângă cămin, unde avea vederea cea mai bună, invitându-l pe Matthew Bennett să stea lângă el.

— Sherry, o întrerupse el pe soţia lui, care-l asculta pe Duville recitând din anticii pe care trebuise să-i studieze pentru a învăţa arta de a o convinge să meargă cu el la capelă, unde-i aştepta Stephen. Ai musafiri.

— Cine? spuse ea, privindu-l de parcă ar fi spus că nu era prea încântată. Se uita când la Stephen, când la Hodgkin, tocmai când un bărbat între două vârste intră în cameră. În spatele lui, Stephen văzu o femeie căruntă, îmbrăcată într-o rochie simplă, cu guler înalt, care se oprise

în pragul uşii.

— Regretăm că vă inoportunăm, îi spuse bărbatul lui Stephen, dar fiica mea lipseşte.

Stephen o văzu pe Sheridan întorcându-se imediat la auzul vocii lui, apoi se ridică în picioare.

— Tată? şopti ea, iar bărbatul se uită imediat la ea. Sheridan îngheţă, dar ochii îi scânteiau când îl privea ca şi când ar fi văzut o fantomă şi se temea ca ea să nu dispară. Tată…?

Drept răspuns, el desfăcu braţele şi Sherry se avântă spre ele.

Stephen îi lăsă un timp să-şi poată potoli accesul de bucurie şi observă că Duville şi familia lui făcură la fel, privind în altă parte decât la ei.

— Unde ai fost? întrebă ea printre lacrimi, luându-i obrajii între palme. De ce nu ne-ai scris? Credeam că ai murit!

— Am fost la închisoare, răspunse el stânjenit, privindu-i cu timiditate pe cei aflaţi în încăpere. Prietenul tău, Rafe, şi cu mine am fost judecaţi pentru că am considerat că un cal câştigat la jocul de cărţi ne aparţine ca proprietate, după ce acesta fusese al unui hoţ. Am avut noroc că nu ne-au spânzurat când ne-au prins cu el. Tu şi mătuşa Cornelia m-aţi avertizat dintotdeauna că jocul de cărţi îmi va aduce necazuri.

— Şi am avut dreptate, comentă femeia care stătea lângă uşă.

— Din fericire, nu a refuzat să se mărite cu un cartofor reformat, care încă mai ştie ce înseamnă o fermă şi care vrea să facă pace cu Faraday de dragul ei. Sherry nu-l auzise pentru că văzu cine stătea lângă uşă şi alergase să o strângă în braţe pe mătuşa ei. Amintindu-şi bunele maniere, Sherry îi luă de mână pe tatăl şi pe mătuşa ei şi îi prezentă lui Stephen, dar tatăl ei spuse:

— Mai e cineva care ar dori să te vadă, Sherry. Cu toate că mă îndoiesc că te va mai recunoaşte, adăugă privind-o admirativ. Se auzi vocea veselă a lui Rafe care intrase în cameră; era mai frumos ca oricând şi se simţea

într-o sufragerie din Anglia în largul său, aşa cum se simţise în jurul focului de tabără cu chitara în mână.

— Bună, *querida,* zise el pe tonul tandru de altă dată, cu care i se adresă. Stephen tresări, dar înainte ca soţia lui să se arunce practic în braţele tânărului care o ridică de la pământ şi o învârti în aer de câteva ori, strângând-o apoi de trupul său. Am venit să mă ţin de promisiunea de a mă însura cu tine, o tachina Rafe.

— Dumnezeule! exclamă Charity, privindu-l alarmată pe Stephen, care avea o mină greu de descris.

— Sfinte Dumnezeule! spuse ducesa privindu-şi fiul.

— Ce vrea să spună cu asta? întrebă Whitney în şoaptă.

— Mă şi tem să mă gândesc, comentă soţul ei.

Nicholas Duville îşi schimbă poziţia în fotoliu, părând amuzat, dar nu interveni.

— Cât de curând ne putem cununa, *querida?* glumi Rafe, lăsând-o jos şi privind-o de sus în jos. Am stat mult în închisoare, gândindu-mă la micuţul meu morcov…

Spre uimirea tuturor, obiectul admiraţiei lui ignoră ceea ce părea o discuţie serioasă asupra unor intenţii onorabile, îşi puse mâinile în şolduri şi protestă pentru apelativul cu care i se adresase Rafe.

— Îţi mulţumesc dacă nu-mi mai spui aşa în prezenţa soţului meu. În plus, îl privi pe Stephen, apoi îl luă de mână pe Rafe şi-l aduse în faţa tuturor, soţul meu e de părere că părul meu are o culoare specială.

Remarca ei îi făcu pe tatăl, pe mătuşa ei şi pe Rafe să se întoarcă brusc spre bărbatul de lângă cămin, iar Sheridan se grăbi să le facă prezentările.

După ce termină ea, Stephen se trezi examinat de cei trei oameni care nu păreau deloc impresionaţi de faptul că el era proprietarul domeniului pe care se aflau sau că era conte de Langford şi nici de gândul lui de a-i face sau nu vreun rău lui Rafael Benavente, care i se păru prea liber în gesturi faţă de Sheridan, prea viril pentru a fi lăsat în aceeaşi cameră cu o tânără sub şaptesprezece ani şi al naibii de frumos ca să aibă cineva încredere în el.

Amână decizia şi o luă pe Sherry de mijloc, în semn că poseda deja o avere mare, şi-i lăsă pe oaspeţi să-l privească în voie.

— Eşti fericită, iubito? o întrebă tatăl ei peste câteva secunde. l-am promis lui Câine care Doarme că te voi găsi şi te voi aduce înapoi. Va dori să ştie că eşti fericită.

— Sunt foarte fericită, spuse ea sincer.

— Eşti absolut sigură? insistă mătuşa ei.

— Absolut sigură, o asigură ea.

Rafael Benavente se gândi câteva clipe, apoi îi întinse mâna lui Stephen.

— Trebuie să fiţi un bărbat pe cinste şi un om excepţional, dacă Sherry vă iubeşte atât de mult cât se vede. Stephen se hotărî să-i ofere tânărului un pahar de coniac, unul din cele mai bune, în loc să-l roage să-şi aleagă arma. Rafael Benavente era clar un bărbat rafinat şi cu judecată. Era o plăcere să-l aibă ca oaspete sub acoperişul său pentru o noapte.

Îi spuse aceasta lui Sheridan mult mai târziu, noaptea, pe când o ţinea în braţe, obosit şi satisfăcut, cu sufletul deschis.

Soţia lui îşi înălţă uşor capul somnoroasă şi îşi desfăcu palma pe pieptul lui, într-o explorare nocturnă care începuse să aibă un efect dramatic asupra restului corpului său.

— Te iubesc, şopti ea. Îţi iubesc forţa şi blândeţea. Te iubesc pentru că ai fost atât de amabil cu familia mea şi politicos cu Rafe. Stephen se gândi că puteau rămâne cât vor dori în casa lui. Îi spuse şi ei acelaşi lucru, apoi gemu râzând, când îi simţi mâna alunecându-i de pe piept în jos.

SFÂRŞIT